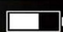

4G

1:36 AM

BUZZ

Do you really want to know?

No Yes

ANDERS DE LA MOTTE

Anders de la Motte

Seria: Jocul
Volumul 2

BUZZ

Original: *Buzz* (2011)

Traducere din limba suedeză de:
IRINA LAURA NICHITOVICI

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2015

Buzz [bˆz]

A pleca, a scăpa de situația actuală

Ceva care creează emoție, excitație sau fior!

Iureș sau senzație de energie, entuziasm, stimulare sau ușoară amețeală

Verbul folosit atunci când postezi ceva (mai ales pe Google Buzz)

A reteza, a tăia, a rade, a elimina, a secera

Metodă de a obține atenție imediată

Agresivitate excesivă și inutilă

Zgomot permanent, ca de albine; murmur confuz, ca în cazul unei conversații generale pe ton scăzut

Șoaptă; zvon sau raport răspândit în secret sau cu precauție

Efectuarea unui apel

www.wiktionary.org

www.dictionary.com

www.urbandictionary.com

„Este minunat să vezi viteza de comunicare. Este adevărat și că viteza poate multiplica distribuirea de informații despre care știm că nu sunt adevărate”.

Edward R. Morrow

„Nimic nu se deplasează mai rapid decât lumina, cu posibila excepție a veștilor proaste, care-și urmează propriile reguli”.

Douglas Adams

De la: *Serviciul de Livrare Corespondență*
Pentru: *badboy.128@hotmail.com*
Subiect: *Notificare stare livrare*
Data: *26 iulie, 23*:*44*

Netransmis; *6.2.12.12* (*redirecționat*)

Mesaj original
De la: badboy.128@hotmail.com
Către: destinatari nedivulgați
Subiect: Jocul
Data: 26 iulie, 23:43

Stimate serviciu de informații/ post TV/ blog

În urmă cu aproximativ patru săptămâni am găsit un telefon mobil în tren. Unul frumos, strălucitor – oțel lustruit, cu touch-screen din sticlă. M-a tras într-un lanț de evenimente care a ajuns la final în Torshamnsgatan, cu vreo câteva zile înainte, și aș dori să vă povestesc despre asta.

Numele meu este Henrik Pettersson, HP pentru prieteni, și am treizeci și unu de ani. (Nu văd de ce vârsta mea ar avea de-a face cu orice, dar se pare că sunteți obsedați rău de vârsta oamenilor, așa că poftim.)

Cuvântul Torshamnsgatan trebuie să vă fi declanșat deja câteva sunete de alarmă, deoarece acolo a explodat bomba. Bomba care era, de fapt, destinată cu totul altcuiva. (N-am de gând să îi scriu numele, cunoașteți la cine mă refer și nu se știe niciodată ce filtru de supraveghere ar putea să intercepteze acest e-mail…)

Revin la telefonul mobil din tren:

Am primit o invitație să joc un Joc de Realitate Alternativă, unde granițele dintre fantezie și realitate fuseseră estompate. Misiuni mărunte pe care trebuie să le îndeplinești și să le filmezi simultan cu telefonul. Și din aceste misiuni câștigai puncte care-ți asigurau un loc în clasamentul de pe o listă de scoruri, unde performanța ta putea fi judecată de oameni care vizionau online. Și primeai bani dacă reușeai.

Totul părea foarte interesant, așa că m-am înscris destul de repede.

Dar acest Joc special s-a dovedit a fi mult mai real decât îmi imaginasem.

Și mai periculos…

Încercați să căutați pe Google evenimentele ciudate care au avut loc în ultimele câteva săptămâni!

Mașina aia de poliție care s-a făcut praf în Lindhagensplan, o casă abandonată care a luat foc în Fjärdhundra, ca să nu mai vorbim despre ce s-a întâmplat la procesiunea regală din Kungsträdgården…

Totul e legat de Joc.

Și acum vă întrebați de unde știu asta…

Simplu – am fost responsabil de toate incidentele menționate.

Am intrat pe Buzz cu sentimentul că undeva acolo, în spațiul cibernetic, aveam un public care mă admira. Care avea încredere în mine pentru tot ce făceam. Și ca un drogat mic, trist și omologat cum sunt, m-am lăsat târât în asta fără să protestez. Am mutat atât de departe limita a ceea ce credeam că era acceptabil, că n-am mai putut, de fapt, s-o văd. Am reușit chiar să le fac rău celor apropiați mie…

Jalnic, nu-i așa? Cum naiba ar putea face cineva ceva de genul ăsta doar ca să obțină un pic de recunoaștere publică? Dar uitați-vă la voi. Câți dintre voi aveți Facebook, Twitter sau Instagram deschise în altă fereastră când citiți e-mail-ul ăsta? Rulându-le ca aplicații pe telefonul mobil și verificându-le obsesiv de când vă treziți până când mergeți la culcare? Părerea mea e: voi toți.

Toată blestemata de gloată pe care o formați.

Deci nu sunteți chiar în măsură să mă judecați!

Sunt sigur că vă faceți treaba perfect, așa că mai bine să vă spun de pe acum: am o soră, Rebecca Normén, gardă de corp la Poliția de Securitate. Da, ACEA Rebecca Normén… Probabil ați scris o grămadă despre ea în ultimele zile. Cea cu medalia și restul detaliilor.

Becca se descurcă bine la slujba ei, e o gardă de corp bună. Una al naibii de bună, de fapt. Ceea ce nu e deloc surprinzător dacă stau să mă gândesc cum s-a antrenat toată viața, de când eram mici. Ea a avut mereu grijă de mine. Cu excepția unei singure dăți, când am intervenit eu și i-am salvat viața. Am încasat un glonț pentru ea.

Dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, nu despre asta vorbim…

Cumva, Stăpânul Jocului a reușit să profite de relația noastră proastă și m-a făcut s-o supun pe Becca la lucruri pe care aș prefera să le uit.

Ea nu e implicată în Joc, cel puțin nu așa cum sunt eu. De fapt, ea chiar se îndoiește că Jocul chiar există. Dar, cum spunea Verbal Kint în *Suspecți de serviciu*: „Cea mai mare realizare a diavolului a fost să convingă lumea că el nu există.”

Oricum, v-am dat destul, așa că începeți să săpați.

Vedeți cine deține cu adevărat acel morman de ruine în Torshamnsgatan. ACME Telecom Services Ltd. e doar un paravan. Aranjamentul de acolo a fost folosit ca să controleze Jocul. Să colecteze informații, să dea misiuni și să lase alte persoane să parieze pe rezultat.

Începeți prin a afla ce s-a întâmplat cu Erman, geniul IT care a instalat serverele. Nu e o poveste drăguță…

Dar, odată ce ai fost târât în asta, nu există nicio cale de ieșire.

Întotdeauna joci jocul!

Vorbiți cu vechiul meu BFF[1], Magnus Sandström (dar ziceți-i Farook, altfel se supără), care aproape că și-a văzut ars magazinul de calculatoare. Apoi convingeți-l să vă împărtășească toate lucrurile ciudate care continuă să se întâmple. Sisteme informatice care, pur și simplu, se închid, sabotaj, furturi inexplicabile. Oameni care dispar – sau sunt uciși…

Puneți piesele puzzle-ului împreună, gândiți într-un context mai larg! Apoi și mai larg de-atât!

Aveți o grămadă de muncă, dar, odată ce îi dați de cap, n-o să vă vină să credeți.

Se joacă de ani de zile, așa mi-a spus bietul Erman. Și sunt sigur că e adevărat.

Aveți grijă – Stăpânul Jocului are ochi și urechi peste tot și va face tot ce-i stă în putere ca să vă oprească.

Săpați adânc, uniți puncte și – cel mai important – n-aveți încredere în nimeni!

HP

---

[1] Best Friends Forever (acr.) – Cei mai buni prieteni pe vecie (în lb. engl.) (n.tr.).

P.S. Nu pierdeți timpul încercând să mă găsiți. Sunt plecat de mult. Undeva unde nimeni n-are cum să mă găsească vreodată.

Nici măcar Stăpânul Jocului.

Acest mesaj nu a ajuns la destinatari.

A fost redirecționat și eliminat de către administrator în 26 iulie, la 23:43

Își venise în simțiri doar de câteva secunde și își dădu seama că bărbatul era în spatele ei. Ceva îi spunea că el stătea de mult acolo, sub soarele arzător, așteptând-o să-și revină.

Ea visase un al-ghourab – un corb sfrijit de deșert cu pene sclipitoare în tente albăstrui care stătea nu departe de ea pe nisip. Pasărea își înclinase capul și o privise curioasă, cu ochi ca boabele de piper, aproape ca și când s-ar fi întrebat ce făcea acolo de una singură.

Ea nu știa, de fapt, dacă își imaginase sau dacă un corb adevărat venise să arunce o privire mai atentă la trupul ei inert.

Dar, reală sau nu, pasărea plecase – posibil speriată de prezența tăcută a bărbatului.

Întoarcerea bărbatului nu putea însemna decât un singur lucru.

Dintr-odată se trezi de-a binelea – pulsul îi bătea în timpane.

Inspiră adânc înainte să-și răsucească încet capul în direcția bărbatului.

Soarele se reflecta din obiectul din mâna lui, orbind-o și făcând-o să ridice instinctiv un braț la fruntea arsă de soare.

Și în acel moment își dădu seama că Jocul se încheiase.

1.

Ținutul de Nicăieri

Din doi pași rapizi ajunse lângă ea.

Nici măcar nu avu timp să reacționeze înainte ca el s-o tragă de pe scaun. O puse cu spatele la perete, cu una dintre mâini sugrumând-o puternic, atât de tare, că vârfurile degetelor de la picioare începuseră să i se ridice de pe covorul moale, în timp ce cu cealaltă bâjbâia după obiectul de pe masă.

Se auziră icnetele de groază ale altor meseni, un zăngănit de porțelan, dar lui nu-i păsa. Salonul era la etajul al șaselea și personalului de securitate i-ar fi luat cel puțin trei minute să ajungă acolo. Trei minute îi erau mai mult decât suficiente să facă ce trebuia.

Ea bolborosea, încercând cu disperare să-i slăbească strânsoarea, însă el o întări și mai mult și simți că rezistenta ei cedează. În câteva secunde, culoarea imaculată a feței ei machiate trecu de la roșu aprins la alb precum creta, asortată dintr-odată cu micul ei costum deschis la culoare.

Femeie de afaceri blondă – pe dracu’!

Își slăbi strânsoarea suficient cât să lase o cantitate mică de sânge să-i ajungă la creier. Un șut brusc și țintit greșit în vintre îl făcu să se smucească, dar ea își pierduse pantoful model Jimmy Choo și fără ajutorul lui lovitura nu fusese destul de tare cât să-l facă să-și slăbească strânsoarea. Strânse din nou și-și apăsă fața de a ei. Teroarea din ochii ei era ciudat de satisfăcătoare.

— Cum naiba m-ai găsit? șuieră el, ținând telefonul mobil sus, în fața ochilor ei, un obiect argintiu strălucitor, cu touch-screen din sticlă.

Brusc, telefonul prinse viață. Din reflex, continuă să-l țină mai departe de el și, spre surprinderea lui, își văzu fața reflectată în ecran. Holbându-se, cu ochii bulbucați, cu fața transpirată și stacojie. Trebuie că mobilul avea un aparat de fotografiat pe cealaltă parte, fiindcă, atunci când își mișcă mâna, fața ei îngrozită și palidă apăru în cadru. Frumoasa și bestia dracului, într-un fel de selfie!

O nebunie în toată regula!

Ce naiba făcea, de fapt?

El trebuia să fie un supererou, un salvator de lumi – dar asta? Să atace o femeie? Ajunsese chiar atât de jos?

Îi întâlni din nou privirea, însă de data asta frica din ochii ei îl făcu să se simtă, pur și simplu, gol.

Nu era el însuși.

Nu era...

•

— Domnule Andersen?

— Hm?! tresări HP.

Un bărbat mărunt, în uniformă, stătea lângă masa lui, vocea lui moale auzindu-se doar atât cât să înece zgomotul de fond cu efect de somnifer al holului.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule. Noua dumneavoastră cameră e gata.

Bărbatul întinse un plic mic conținând un card de acces.

— Camera numărul 931, domnule Andersen: v-am dat un apartament Junior, mai bun. Bagajul dumneavoastră e dus sus. Sper că veți continua să aveți o ședere plăcută la noi, și nu pot decât să-mi cer scuze pentru confuzia cu schimbarea camerei, zise bărbatul, apoi se înclină ușor și puse cu grijă plicul pe masă. Pot să vă mai aduc un pahar, domnule?

— Nu, mulțumesc, murmură HP aruncând o privire cu ochii înroșiți la masa de la fereastră.

Da, femeia era încă acolo, și alături de ceașca ei vedea micul dreptunghi argintiu care-i făcuse imaginația s-o ia razna.

Închise ochii din nou, se ciupi de nas și apoi inspiră adânc de câteva ori.

În afară de faptul că telefonul părea familiar, ce dovezi erau acolo care să sugereze că l-ar fi prins?

Era la al nu știu câtelea pașaport fals și niciunul dintre acestea n-avea nici cea mai mică legătură cu cele anterioare. Și pusese pe el câteva kilograme, se bronzase bine și își lăsase o barbă lungă, blondă și hippie, ca să se asorteze cu părul chiar mai lung. Nu mai vorbise suedeza de cel puțin un an, de când plecase din Thailanda. Cu alte cuvinte, riscul să-l identifice cineva era destul de al naibii de mic, aproape microscopic. În afară de el însuși, nu exista un singur suflet în întreaga lume care să știe unde era el.

Deci la ce concluzie ai ajuns, Sherlock?

Telefonul trebuie că era o pură coincidență. Aproape toate smartphone-urile de pe piață arătau destul de similar, cele mai multe fiind, probabil, realizate în aceleași fabrici chinezești. În plus, nu era deloc prima dată când își imagina că fusese găsit…

Pierduse numărătoarea de câte ori intrase în panică și fugise pe ieșirile din spate și coborând pe scara de incendiu ca să scape de urmăritori imaginari.

Chiar dacă trecuseră vreo două luni de la ultima lui experiență cu drogurile, creierul mic încă îi juca feste destul de constant, servindu-i fantome în plină zi, grație omuleților cenușii din departamentul de repliere.

Lipsa de somn nu îmbunătățea deloc lucrurile.

Tocmai reușise să obțină o cameră mult mai confortabilă, mai departe de ascensoare.

Dar știa deja că asta n-avea să ajute…

Femeia cu telefonul nu dădea vreun semn că avea de gând să răspundă.

În schimb, sorbi liniștită din cafea, uitându-se afară, la mare, și părând că nici n-a observat. Era destul de tânără, patruzeci și ceva de ani, cu părul tăiat foarte scurt și ferm. Sacou, pantaloni și pantofi cu tocuri mici, ușori. Uitându-se mai atent, vedea că ea avea gleznele încrucișate și-și scosese călcâiul dintr-unul dintre pantofii, probabil, extrem de scumpi și-l balansa destul de absent din degetele de la picioare.

Pentru un motiv sau altul, acest gest firesc îl făcu să se calmeze un pic.

Inspiră adânc pe nas și lăsă aerul să iasă încet pe gură.

Întreaga lui existență de vis îi schimbase aproape pe nesimțite caracterul, făcându-l să devină complet diferit.

Paisprezece luni lungi în exil. Cu patru mai mult decât petrecuse închis fiindcă îl ucisese pe prietenul violent al surorii sale, și, evident, din multe puncte de vedere al naibii de mult mai frumoase. Chiar și așa, sentimentul de neliniște părea aproape la fel în acele clipe, destul de ciudat.

Nopțile era cel mai rău. Colibe din iarbă, pensiuni pentru tineri, hoteluri de aeroport sau palate de platină, precum cel de aici, nu prea era mare diferență. Insomniei lui nu părea să-i pese de densitatea țesăturii cearșafurilor.

La începutul turneului său se asigurase că avea mereu companie. Atrăsese numeroase fete cu rucsac, fără griji, la adunări la foc de tabără, toate dornice să petreacă întreaga noapte.

Apoi, mai târziu, când se săturase de inutilele discuții intime după partidele de sex și de versiunile de flașnetar de plajă ale melodiei *Oooh, baby, it's a wild world,* se limitase la agățatul în barurile hotelului.

Dar deja trecuse foarte mult de când nu mai simțise cu adevărat intimitatea omenească.

În schimb, se masturbase când era drogat la unul dintre stupidele filme porno pe care le cerea sexualitatea lui din ce în ce mai desensibilizată. Apoi, un pic de room-service șleampăt și lipsit de entuziasm, în timp ce trecea printr-o improvizație thailandeză de filme de succes, până când aluneca într-o stare care cel puțin îi amintea de somn. Un aer greu, cenușiu, în care imaginația i se dezlănțuia, explorând locuri pe care le uita curând.

Trebuia doar să accepte că viața lui de vis se îndrepta încet spre…

Iad!

•

Chiar dacă văzuse armele automate înainte de oprirea cortegiului, mirosul care o lovi când coborî din mașină fu atât de copleșitor, că Rebecca aproape uită de ele pentru câteva secunde.

Era un val scârbos de parfum dulceag de la corpurile înghesuite, gunoi, canalizare și putregai. Poate că observase duhoarea cu o zi înainte, când verificaseră traseul, dar era mult mai aglomerat și mai cald în acea zi, iar căldura părea să fi accentuat exponențial mirosul.

Mulțimea încercui rapid locul în care coborâseră, în timp ce sute de oameni agitați presau împotriva cordonului de bandă care fusese pus să-i frâneze.

Soldații schimbau priviri nervoase. Aveau mâinile strânse pe țevile armelor, în timp ce-și mișcau picioarele cu nerăbdare în noroiul roșu.

Erau șase puști de asalt și același număr de soldați în uniforme de camuflaj prost asortate, pătate de sudoare, și cu cizme murdare. Liderul lor, un ofițer considerabil mai bine

îmbrăcat, cu ochelari de soare reflectorizanți, îi făcu semn cu mâna s-o încurajeze să se descotorosească de încărcătură. Arma lui era încă în tocul strâns pe picior, pe coapsa dreaptă, ceea ce însemna șapte arme în total, dacă n-o număra și pe-a ei.

Gesturile agentului deveniră mai nerăbdătoare cu cât ea ezita mai mult, însă Rebecca îl ignoră. Ea rămase în picioare, cu portiera deschisă, în timp ce Karolina Modin, șoferița ei, aștepta la volan cu motorul pornit.

Auzi ușile mașinii din spate deschizându-se și aruncă o privire rapidă peste umăr. Göransson și Malmén veneau în spatele ei. Niciunul dintre bărbați nu zise nimic, dar expresiile de pe fețele lor în spatele ochelarilor de soare îi spuneau ce credeau ei despre situație.

Publicul deveni mai zgomotos. Stâlpii fragili din plastic ce țineau banda cordonului începură să se miște și s-o preseze. Rebecca reuși să distingă câteva cuvinte la întâmplare în engleză.

Help us. No food, no doctor.[2]

Soldatul cel mai apropiat de ea își linse buzele nervos, când o văzu pipăind mecanismul de siguranță al puștii.

Clic, clic.

Sigur, nesigur.

Lipsit de pericol, periculos.

O picătură de sudoare i se scurse încet pe șira spinării.

Apoi alta.

— Păi, ce mai așteptăm, Normén?

Gladh, deshidratatul consilier al ambasadei, ieșise, evident, pe partea cealaltă a mașinii și venise în spatele ei.

— Presa așteaptă, e timpul să-i dăm drumul. Suntem deja în întârziere.

Întinse mâna spre mânerul portierei din spate a mașinii, ca să coboare ministrul pentru Dezvoltare Internațională, dar Rebecca se agită.

— Nu atinge portiera! mârâi ea lovind geamul ușii cu palma dreaptă.

Consilierul ambasadei ținu mânerul și, pentru câteva secunde, rămaseră acolo schimbând priviri ostile. Apoi, Gladh renunță, se îndreptă și, insultat, își ajustă nodul de la cravată.

---

[2] Ajută-ne. Nu avem hrană, nici doctor (engl.) (n.tr.).

— Cât timp te gândești să ne faci să stăm aici, în căldură, Normén? scânci el, puțin prea tare, astfel ca ministrul să-l audă prin sticla colorată. Nu vezi că oamenii ăștia devin mai agitați cu cât șovăim mai mult? Ne așteaptă pe noi – pe ministru, nu înțelegi?

Oh, da, înțelegea bine, însă era ceva în neregulă cu întreaga situație.

Când făcuseră recunoașterea locului cu o zi înainte, reușiseră să meargă cu mașina până la biroul din tabăra de refugiați în care fusese programată întâlnirea. Dar în acea zi drumul era blocat la două sute de metri de clădire, chiar dacă vedea deja acolo o mulțime de vehicule.

Nu părea o idee prea bună să meargă pe jos cu ministrul două sute de metri prin mulțime, cu șase soldați guvernamentali nervoși ca escortă.

Oricum, de ce atât de puțini?

În ziua precedentă fusese plin de soldați, vehicule blindate și chiar un elicopter care dădea rotocoale pe deasupra. Refugiații rămăseseră în mare parte în micile lor corturi fragile, abia îndrăznind să iasă.

Dar în ziua aceea situația era brusc complet inversată.

— Haide, să mergem! Totul e bine, totul e bine…, strigă ofițerul, cu ochelarii de soare sclipind, fluturând din mână cu nerăbdare pentru a le face semn să meargă spre el, în timp ce doi soldați de-ai lui făceau o încercare slabă de a-i da înapoi pe cei mai agitați din mulțimea care împingea împotriva cordonului.

Însă Rebecca ezita în continuare. Sunetul gloatei crescu, însă ea încă își imagina că putea să audă sunetul metalic al dispozitivului de siguranță al armelor soldaților.

Aproape ca o numărătoare inversă second-hand.

Clic…

Clic…

Clic…

Își mută inconștient mâna dreaptă pe pistolul din tocul de la centură.

— Trebuie să ne mișcăm acum, scânci Gladh, iar ea remarcă frica subită din vocea lui.

Göransson și Malmén schimbară priviri peste capota mașinii.

— Cum vrei să faci asta, Normén?

Adjunctul ei avea dreptate. Trebuia să ia o decizie.

Periculos?

Lipsit de pericol?

Ia o decizie, Normén!

Evident, ar fi trebuit să deschidă portiera și să-l lase pe ministru să coboare. Dar încă nu putea să scape de sentimentul că ceva nu era în regulă – ceva mai mult decât o mulțime agitată, un drum blocat și un consilier al ambasadei care avea nevoie la toaletă.

Simți mânerul de cauciuc al pistolului umed și rece în palmă.

Clic…

Clic…

Apoi, brusc, îl văzu. Un bărbat din mulțimea din dreapta ei. Era îmbrăcat la fel ca toți negrii care țipau în jurul lui. O cămașă lungă albă, pantaloni de culoare închisă din Orientul Mijlociu și o fâșie de pânză care-i acoperea capul. Totuși ieșea în evidență, avea ceva…

Mai întâi că era calm. Nu striga, nu-și flutura pumnii și nu încerca să-i atragă ei atenția.

În schimb, se mișca în mod constant înainte, alunecând calm printre agitații lui frați de nenorocire, tot mai aproape.

Bărbatul ținea ceva în mână, iar ea avu nevoie de câteva secunde ca să vadă ce era.

O pungă din plastic și, judecând după culoarea galben strălucitor și omogenă a acesteia, încă era prea nouă ca să fi fost albită de soare și sifonată ca orice altceva din tabără.

Ce căuta ceva atât de nou și de curat în mijlocul acelei degringolade copleșitoare?

Își umbri ochii cu mâna stângă și încercă să-și focalizeze privirea. Punga intra și ieșea din câmpul ei vizual, ascunsă de mulțime pentru a reapărea la scurt timp după aceea într-o mică breșă. Galben strălucitor, netedă și, cu siguranță, nelalocul ei.

Pentru o clipă, crezu că tocmai ce vede un obiect întunecat pe fundul acesteia.

Și dintr-odată luă decizia.

— Înapoi! udă ea, aruncându-le o privire rapidă celor doi colegi, ca să se asigure că i-au înțeles ordinul. Urcați imediat, renunțăm! țipă ea apoi la Malmén, care nu părea s-o fi auzit peste zgomotul mulțimii.

Inițial, adjunctul ei nu reacționă, pe urmă dădu scurt din cap și semnaliză cu mâna șoferului celei de-a treia mașini să întoarcă și să le elibereze drumul.

— Ce naiba faci, Normén?! țipă consilierul ambasadei prinzând-o de brațul drept.

Ea se scutură ușor să se elibereze.

— În mașină, Gladh, dacă nu vrei să fii lăsat în urmă! zise ea scurt, făcându-i semn șoferiței să fie gata de plecare.

Gladh continuă să-i strige în ureche, însă nu-l asculta.

Bărbatul cu punga din plastic dispăruse, dar ea era sigură că el se afla undeva în mulțime – și că se îndrepta spre ei.

Land Cruiser-ul din spatele lor dădu cu spatele câțiva metri, iar ea, fără să-și ia ochii de la mulțime, lovi capota mașinii, ca să-i semnaleze lui Modin să facă la fel.

Încet, mașina lor începu să dea cu spatele pe suprafața neregulată a drumului.

Portiera pasagerului din dreapta era încă larg deschisă, așteptând-o pe ea să sară înăuntru.

În momentul în care cortegiul începu retragerea, zgomotul mulțimii crescu într-un vuiet furios și cordonul slab care o ținea înapoi cedă.

Soldatul cel mai apropiat de ei nici n-avu timp să ridice arma înainte să fie înghițit de mulțime.

În doar câteva secunde, mașina lor fu înconjurată. Mâinile loviră capota și parbrizul – trăgând-o de haine, încercând s-o scoată prin portiera deschisă.

Ea se poticni și preț de o clipă, înspăimântată, se gândi că era gata să cadă.

Pulsul i se acceleră în timp ce se lupta să se elibereze, însă era atacată din toate părțile.

Mâinile îi rătăceau pe centură, spre pistolul strâns ferm în mâna dreaptă. Plesni cu stânga pe cineva peste față, trase un genunchi între picioarele altui bărbat și lovi cu capul pe spate spre o voce care-i striga în ureche, dar atacatorii ei erau prea numeroși și ea era gata să cadă în orice moment, iar atunci totul s-ar fi sfârșit.

Dintr-odată mașina se hurducă și portiera grea se smuci înapoi, îndepărtându-i din drum pe destui dintre atacatorii ei, astfel încât Rebecca să își poată elibera brațul drept și să tragă cu pistolul.

Cu țeava în aer, apăsă pe trăgaci!

Arma îi săltă în mână – o dată, apoi de mai multe ori, și brusc vuietul se transformă din furios în înfricoșat și panicat. Și la fel de brusc, ea se eliberă. Cei mai apropiați de ea încercară să fugă și se ciocniră cu alții care încă împingeau înainte. Țipetele se amestecară în sunetul făcut de trupuri lovindu-se unul de altul. Auzi împușcături direct în fața ei. Salve scurte de foc automat de pușcă, probabil țintite direct în mulțime. Un glonț îi bâzâi peste cap ca o albină furioasă, dar ea abia îl percepu. Modin ambală motorul și roțile învârtindu-se rapid ridicară nori de praf care-i umplură repede cu ceață roșie întregul câmp vizual.

Mașina începu să ia viteză. Ea se clătină, dar în cele din urmă reuși să se apuce cu mâna de portiera care se legăna. Degetele îi erau încă încleștate pe trăgaci, cu vârful țevii spre cer.

Bărbatul apăru direct din norul de praf. Chiar în fața capotei, poate la șase, opt metri distanță. El sări sprinten peste trupurile culcate la pământ și trecu în zigzag prin mulțimea în fugă, îndreptându-se direct spre mașină. Avea o mână pe jumătate vârâtă în punga din plastic. Obiectul devenise vizibil clar.

Normén coborî brațul cu care ținea pistolul, încercând să țintească la picioare, însă era imposibil să țină arma în echilibru. Mașina acceleră, stârni încă mai mult praf roșu, apoi lovi partea din față a vehiculului care dădea înapoi în spatele lor. Oprirea bruscă făcu ca portiera din spate s-o lovească pe Rebecca în bărbie și, din nou, aceasta aproape căzu. Timp de câteva secunde nu văzu decât stele și ceață roșie.

Când vederea i se limpezi, revolverul era îndreptat direct spre ea.

•

Îl călărea ca pe un cal sălbatic ridicat în două picioare.

Perfecții ei sâni siliconați săltau viguros și sincronizați, în timp ce își freca organul genital complet epilat pe osul lui pelvian. Ținea o mână pe rama patului, iar cealaltă îi era înfiptă strâns în părul lui lung, atât de tare, că el își auzi rădăcinile gemând când îl trase spre ea. Tocurile pantofilor ei săpau șanțuri dureroase pe lateralele coapselor lui.

Dar lui chiar nu-i păsa, fiindcă femeia de afaceri îi oferea partida de sex a vieții lui.

El, cu siguranță, nu era un pilot neexperimentat în dormitor – dimpotrivă! De fapt, se considerase întotdeauna drept un trăgător de top în domeniu.

Însă, pe Dumnezeu, ea se pricepea la asta!

Gonzo de la Premiile Adulților de anul ăsta, cu o dublă nominalizare pentru *Interpreta Anului.* Experiența era atât de intensă, încât trebuia să-și reamintească să respire.

Vintrele începură să-i zvâcnească – tensiunea i se transmise în restul corpului când încercă în zadar să se gândească la ceva care să-l facă să amâne. Dar era imposibil.

— Îmi dau drumul, bolborosi el o avertizare, însă ea nu făcu nicio încercare să descalece.

În schimb, eliberă tăblia patului, își mută mâna pe spate spre vintrele lui și, când el începu să-și dea drumul, își înfipse unghiile în scrotul lui. El crezu că moare! Orgasmul fu atât de intens, că-i arcui spatele la maximum și, judecând după țipetele ei, ea se folosea de mișcările lui în propriul avantaj.

Îi luă câteva minute să-și vină în fire, timp în care ea se rostogoli de pe el și-și aprinse o țigară.

— Nu e cameră pentru nefumători? fu primul lucru pe care reuși el să-l spună când își recăpătă puterea de a vorbi.

— Cine ești tu – poliția fumatului? zâmbi ea suflând un nor lung de fum spre tavan.

Corect. Cui naiba îi păsa? Ce idiot total putea fi uneori!

— Cum… Cum te cheamă? se bâlbâi el în lipsă de altceva mai bun de spus.

— Anna, Anna Argos.

Ea puse țigara într-unul dintre paharele de pe noptieră, apoi alunecă jos din pat.

— Hm… mă bucur să te cunosc, Anna.

Ea nu răspunse. Gura îi era deja complet ocupată încercând să trezească mortul.

•

Arma era îndreptată direct spre ea, dar Rebecca încă nu se putea mișca.

Era agățată cu mâinile de portiera mașinii, în timp ce picioarele i se târau pe pământul care se rostogolea în grabă pe sub ea. Încă strângea pistolul în mâna dreaptă, dar fiindcă își susținea întreaga greutate corporală pe antebrațe, nu putea să le miște mai mult de un centimetru. Încercă să găsească un

punct de sprijin, ca să-și redistribuie greutatea și să-și elibereze brațul cu pistolul.

Dar bărbatul în alergare ridicase deja propria armă, iar ea își dădu seama că n-avea timp. Din roțile mașinii se ridica praful, rotindu-se în jurul ei și îngustându-i aria de vizibilitate la un tunel roșu, până când nu mai reuși să vadă la celălalt capăt decât țeava strălucitoare a revolverului. Așteptă împușcătura.

Din fericire, aceasta nu veni.

Mașina se clătină brusc și puternic spre dreapta. Forța schimbării de direcție fu atât de mare, că o aruncă pe jumătate în interiorul vehiculului. Se prinse de scaun, reuși să-și proptească un picior pe stâlpul portierei și se trase înăuntru. Mașina continuă să se rotească, portiera se trânti în urma ei. Dintr-odată făcură un viraj de 180 de grade și porniră înainte din nou, înapoi pe drumul pe care veniseră.

Praful stârnit de roțile Land Cruiser-ului se ridica în jurul lor și Modin trebui să pornească ștergătoarele de parbriz ca să vadă ceva.

Rebecca se răsuci, încercând să zărească prin luneta mașinii o bucățică din bărbatul cu revolver. Își sprijini brațul pe speteaza scaunului, gata să tragă. Ochiul îi era lipit de cătare de-a lungul țevii pistolului, degetul era pe trăgaci…

Dar tot ce vedea în spatele ei era un vârtej de praf roșu care părea să acopere întreaga lume.

Tabăra de refugiați, mulțimea, bărbatul cu revolverul – totul tocmai dispăruse. După doar câteva secunde, era ca și cum aceștia n-ar fi existat deloc…

Modin strigă ceva și ea auzi în depărtare hârâitul radioului, dar pulsul îi bătea atât de tare în timpane, că nu înțelese o vorbă.

Totul în jurul ei părea să se deruleze cu încetinitorul. Sesiza cele mai mici detalii: mirosul scaunelor din piele, siluetele ghemuite pe bancheta din spate, mișcările spasmodice pe care le făcea Modin luptându-se să mențină mașina pe drum.

Mâinile ei erau încleștate atât de strâns pe pistol, încât începu să aibă crampe la degete.

Praful încă era răsucit de fluxul de aer din spatele mașinii, formând spirale lungi și hipnotice care-i captară atenția și o puseră în imposibilitatea de a vedea înjur.

Apoi Modin trebuie că luă o groapă, fiindcă pentru câteva momente se simți ca și cum zburau, pluteau liber, aproape ca într-un vis.

Câteva milisecunde de imponderabilitate, pe urmă mașina se lovi din nou de sol. Spatele Rebeccăi se prăbuși pe unul dintre locuri, senzația de vis dispăru și ea se întoarse din nou la realitate.

— Răspunde pe radio! strigă Modin și în același moment Rebecca își dădu seama că îi căzuse casca și stătea suspendată pe umărul drept.

O introduse repede înapoi în ureche, lăsă pistolul jos și se scufundă din nou în scaunul din dreapta.

— E toată lumea în regulă, Normén, terminat?

Vocea lui Malmén suna îngrijorată.

Ea se răsuci să se uite la ceilalți pasageri.

Ministrul și Gladh erau înghesuiți în cele două părți ale banchetei din spate.

— Sunteți bine?

Niciun răspuns, dar două fețe albe precum creta se ridicară încet la ea.

— Ești bine, Ann-Christin?

Rebecca se lăsă pe spate în unghi și-i zgâlțâi ministrului unul dintre genunchi, ceea ce fu cel puțin suficient ca să suscite o aprobare fără viață din cap, în semn de răspuns.

— Ministrul e bine, ne întoarcem la vilă, zise ea cât de calm putu în microfon, însă radioul păru cumva să-i consolideze tremurul din voce.

— Am înțeles, răspunse Malmén tăios.

Rebecca Normén conștientiză brusc că încă strângea pistolul în mâna dreaptă.

Slăbi strânsoarea, puse arma înapoi în toc, apoi trase încet centura de siguranță.

Pulsul începu să-i încetinească, fluxul de adrenalină se stinse și simți crescând, în schimb, o senzație vagă de greață.

— A fost al naibii de aproape…

Fără să-și ia ochii de la drum, Modin dădu din cap în semn de răspuns.

— M-am gândit o clipă că o să mă împuște acolo, nu știu de ce n-a tras.

Modin îi aruncă rapid o privire piezișă.

— Probabil că n-a avut timp să scoată arma înainte ca ei să vină peste el.

Fu nevoie de câteva secunde înainte ca Rebecca să înțeleagă.

— Nu, nu, nu soldatul – mă refer la bărbatul cu revolverul.

— Cine? întrebă mirată Modin aruncându-i o privire întrebătoare.

Înainte ca ea să aibă timp să răspundă, Gladh se aplecă în față și-i vorbi în urechea stângă.

— De-a ce naiba crezi că te joci, Normén? șuieră el.

2.

Privire retrospectivă

— *Alo*?

— *Bună seara, prietene. E deja seară la tine, nu*…? *Am sunat într-un moment prost*?

— *Nu, nu, deloc, așteptam să intru în contact cu tine. Sunt pe poziție e totul*… *gata*?

— *Totul e gata.*

— *Ce spui despre*…?

— *Așa cum am zis – totul e gata. Singura întrebare e*: *tu ești*? *Sarcina mi se pare riscantă, așa că înțeleg că s-ar putea să ai îndoieli… Dar fapt este că nu putem să facem asta fără ajutorul tău.*

— *Sunt gata – nicio problemă*!

— *Excelent*!

— *Deci când mergem*?

— *Curând, prietene – foarte curând*…

•

— Darfur?

— Hm…

— Cât timp?

— Cam o săptămână de recunoaștere, patru zile cu ministrul, apoi vreo două zile pentru a încheia. Două săptămâni în total, aș zice, în funcție un pic dacă vin acasă cu avionul guvernamental sau trebuie să iau o cursă de linie.

El dădu din cap, după aceea se uită în jos, la ziarul de dimineață deschis în fața lui.

— E slujba mea, Micke. Știi asta.

— Știu, murmură el fără să ridice privirea. Dar asta nu înseamnă că trebuie să mă bucur de fiecare dată când te îndrepți spre o nouă locație periculoasă, mai ales când există și alte opțiuni. Deci ce-o să fie data viitoare, Bagdad?

Mai degrabă Kabul, aproape răspunse ea, însă se opri înainte de a articula cuvintele. Planificase să țină secretă mai ales

surpriza asta mică, până când era sigură că echipa ei avea să meargă.

— Uite, continuă ea, apoi așteptă până când el ridică privirea. Sunt capabilă, la urma-urmelor, să-mi port de grijă și, în plus, îmi place slujba mea. Am mai discutat ideea de a face altceva, cum ar fi să lucrez în același loc cu tine, ca să știi cum mă simt. Ce-ar fi să-mi arăți un pic de sprijin în loc de rutina asta morocănoasă din fiecare dimineață?

Îi susținu privirea pentru câteva secunde, până când, ca de obicei, el dădu înapoi.

— Sigur, îmi pare rău, n-am vrut să sune ca o babă…

Plie ziarul și-și puse mâna peste a ei.

— Îmi pare rău, Becca, sigur că trebuie să te duci. Bine? Ultimul lucru de care ai nevoie înainte de o excursie ca asta e să ai dificultăți acasă. Tocmai am avut probleme cu somnul, o grămadă de muncă, știi tu…

O privi cu ochii lui de cățeluș și ea îi zâmbi cuminte înapoi.

— Sigur, murmură ea. Nicio problemă.

Schimbarea lui bruscă de atitudine ar fi trebuit s-o înveselească, în schimb, se simți mai mult dezamăgită.

Micke era un bărbat minunat, nu crea niciodată niciun fel de probleme și mereu dădea înapoi când aveau divergențe de opinie. Slujbă bună, cunoștințe generale bune, simț al umorului, toate astea… Prințul din vis, într-adevăr, mai ales în comparație cu relațiile ei anterioare.

Totuși se pomeni regretând că nu-i va arunca în față călătoria în Afganistan când ar fi avut ocazia. Turnând un pic de gaz pe foc doar ca să vadă ce s-ar fi putut întâmpla. Numai că fetele bune nu fac chestii de genul ăsta…

În plus, n-ar fi avut niciun rost.

Ar fi stat, poate, bosumflat vreun minut, însă rezultatul final ar fi fost același.

Ochi mari, triști, de cățeluș și „Îmi pare rău, Becca”.

Dintr-un motiv sau altul, toată rutina începuse să-i facă pielea de găină și ideea de a lucra pentru aceeași companie că el nu prezenta absolut nicio atracție, chiar dacă salariul pe care i-l ofereau era aproape *dublu față de* ce primea în acel moment.

Uneori îi era dor de zilele în care obișnuiau să se întâlnească pentru un pic de sex nepretențios. Fusese mai distractiv atunci, cumva mai excitant…

Luă o parte din ziar și începu să frunzărească prin el fără prea mult interes. Făcu asta pentru câteva momente și fu lăsată în pace cu gândurile ei.

Avea tot ce-și putea dori – și tot nu era fericită.

Ce era în neregulă cu ea?

•

Fuseseră două milioane de dolari, plus sau minus ceva mărunțiș, în contul Jocului, când reușise el să-i curețe.

Desigur, ceva mai puțin decât se așteptase la început, dar tot mai mult decât suficient pentru a trăi confortabil.

O parte echitabilă din bani mersese la anumite persoane de la băncile care îl ajutaseră să șteargă orice urmă, iar ceva mai mulți ajunseseră la avocatul care-i aranjase lucrurile acasă. Achitarea ipotecii pe apartament, crearea unui fond de încredere ca să aibă grijă de costurile în desfășurare și a altuia pentru a-i da niște bani bietului polițist pe care aproape îl ucisese la Lindhagensplan, ca să-l recompenseze pentru durerile suferite. Fundația Poliției Speciale nou-înființată îi acordase inspectorului Hans Kruse suma neimpozabilă de un milion de coroane pentru curaj la datorie, și, din același motiv, colega lui, Rebecca Normén, primise o sumă care corespundea aproape exact ipotecii ei la Handelsbanken.

Datorită avocatului, toată documentația fusese 100% cușer, astfel încât niciunul dintre destinatari nu se gândise să-și pună răsplata sub semnul întrebării. De asemenea, știa că vechii lui prieteni, Gustav Boch „Capra” și Farook „Manga” Al-Hassan, primiseră fiecare câte un plic bombat în cutiile lor de scrisori, al cărui conținut acoperea costul a două motorete distruse și al unui magazin deteriorat de foc.

După toate locuințele sale și cheltuielile de trai, rămăsese cam jumătate din pradă.

Un super milion de dolari ascuns al naibii de bine, undeva unde doar el putea să-l găsească. Deloc rău…

•

Patru persoane în echipa ei – trei bărbați și o femeie.

Chiar ar fi trebuit să fie mai mulți, dar în momentul de față furnizarea de gărzi de corp nu era nici pe departe suficientă pentru a satisface cererea.

Însă oricum…

Patru oameni bine pregătiți, gărzi de corp cu experiență care lucrau de mult împreună și știau exact cum se fac lucrurile. Chiar și așa, un nou șef introduce aproape întotdeauna o notă de incertitudine, cu atât mai complicat fiindcă se cunoșteau unii cu alții de ceva vreme. Indiferent ce-ar spune cineva când e întrebat, cei mai mulți oameni nu sunt din cale-afară de amatori de schimbare. Problema cu grupul ei era că n-avea șef de câteva luni, și era de așteptat să fie numit ca nou șef adjunctul grupului, David Malmén.

Ceilalți trei ascultau de el și ar fi avut probleme să accepte pe altcineva la comandă, dacă nu era el. Grupurile cu lideri neoficiali nu funcționează niciodată pe termen lung. Ea văzuse asta din proprie experiență, când era în formare, precum și mai târziu, în carieră.

Ar a fost nevoie atât de sensibilitate, cât și de o mână fermă dacă avea de gând să reușească. Marja de eroare era, practic, inexistentă.

Zborul fusese istovitor, trei schimbări înainte să ajungă în cele din urmă la Khartoum.

Câteva nopți într-un hotel și o grămadă de întâlniri ca să rezolve formalitățile.

Autoritățile sudaneze voiseră să inspecteze tot – arme, echipamente de comunicații și veste antiglonț. Și a fost nevoie ca toate documentele lor să fie verificate, ștampilate, reverificate și ștampilate din nou, înainte să poată să-și ridice vehiculele și să plece în cele din urmă.

Cu cât ajunseseră mai la sud, cu atât mai sterp devenise peisajul. Pământul uscat și roșu răspândit în jurul lor se învolburase sub vehiculele lor care-și urmau drumul prin fiecare crăpătură, astfel încât toate hainele și echipamentele ajunseseră să fie acoperite de o crustă fină, aspră și roz.

Chiar dacă era iarnă, căldura devenea uneori de nesuportat. Karolina Modin avusese grijă de șofat în timp ce ea îi stătuse alături, pe scaunul șefului.

Bengt Esbjörnsson condusese vehiculul mare care le urma, cu interpretul lor ca pasager.

Malmén și Göransson aveau să ajungă în câteva zile cu ministrul, în avionul guvernamental.

Între timp, ea și ceilalți doi au fost nevoiți, așa cum se presupunea, să verifice locurile pe care trebuia să le viziteze.

Se gândise destul de mult la plan. Ea și cu Peter Göransson se antrenaseră și lucraseră împreună înainte, așa că se simțea destul de confortabil cu el.

Malmén și Esbjörnsson ajunseseră cu bine. Așadar, despărțindu-i și sperând și să prindă un pic de timp ca să discute cu Modin, ar fi avut șansa să perfecționeze noua ierarhie în cadrul grupului. Oricum, trebuia să admită că planul ei nu funcționase strălucit până acum...

Decizia de a-l păstra pe Malmén ca adjunct al ei nu îndeplinise aprecierea la care se așteptase. Poate că asta nu era atât de ciudat. Nu prea avusese de ales.

Și călătoria nu mersese chiar lin.

Esbjörnsson era un bărbat taciturn din nordul îndepărtat al Suediei, care nu spunea mai mult decât trebuia, și Karolina Modin păstrase o atitudine rezervată, fără să fie neplăcută sau deosebit de neprietenoasă.

Într-adevăr, grupul ar fi trebuit să aibă timp să lucreze împreună acasă, înainte să fie trimis într-o situație reală ca asta, dar șeful ei nu fusese dispus să audă nimic de genul ăsta.

Inspectorul Runeberg o întrerupsese cu o privire care o făcuse să se simtă ca o școlăriță smiorcăită.

— Ai vrut să fii pusă la conducere, Normén, deci o să fie nevoie doar să-ți ascuți dinții și să-ți vezi de treabă, îi zisese el.

Îl luaseră cu ei pe consilierul Gladh de la ambasada din Khartoum, împreună cu asistentul lui și interpretul lor. Fusese doar o chestiune de secunde să-l citească pe acest bărbat deosebit de arogant, și, din păcate, temerile ei se dovediseră adevărate mai mult sau mai puțin imediat. Bătrânul senil trebuie că-și începuse activitatea la Ministerul de Externe înainte de a se naște ea. Nu-l văzuse îmbrăcat în nimic altceva decât cu un costum cu dungi cât degetul, cu cravată și cu o batistă ascunsă în buzunarul de sus. Ținuta doar îl făcea să arate chiar mai înalt și mai slab, aproape o caricatură a lui însuși, și în puținele ocazii în care binevoise să li se adreseze fusese greu să nu râdă de accentul lui reverberant aristocratic sud-suedez.

Gladh își petrecuse la telefon cea mai mare parte a călătoriei de întoarcere, plângându-se colegilor lui din Ministerul Afacerilor Externe cu privire la modul în care echipa lui ar fi putut să facă toate aranjamentele de securitate cu Guvernul sudanez, în loc să pună pe drum ofițeri de poliție suedezi neexperimentați, care

n-aveau cunoștințe despre țară sau cultură. De asemenea, se dovedise că Gladh avea un nepot polițist și declarase că el „știa câte ceva despre poliție”, ceea ce, judecând după tonul vocii și expresia de pe fața lui, în mod clar nu era menit să fie luat drept ceva pozitiv.

Singurul lucru bun în legătură cu călătoria era următorul aspect: Karolina Modin părea să împărtășească opinia Rebeccăi despre consilierul ambasadei. Și pe durata călătoriei, ele schimbară ocheade ironice referitoare la unele dintre însușirile lui.

Din păcate, Gladh nu era suficient de prost să nu observe privirile de pe fețele lor și, în momentul când ajunseseră, atmosfera din mașină atinsese, practic, punctul de îngheț.

În contrast marcant, asistentul lui Gladh, Håkan Berglund, era un bărbat plăcut, cam de aceeași vârstă cu ea, care făcuse câteva încercări să potolească unele dintre comportamentele cele mai grave ale șefului său.

— Sixten e un pic de modă veche, zisese el ca scuză în timpul primei lor băuturi împreună după programul de muncă. Nu e, de fapt, un om rău și am învățat destul de multe lucrând cu el.

Rebecca ridică din umeri.

— Poate să se comporte cum îi place, cât timp îl lămurești că eu, nu protocolul Ministerului de Externe, sunt cea care decide unde se duce ministrul și unde nu se duce, OK?

Berglund o salută ridicând paharul.

— Am înțeles, inspectore. Apropo, am menționat că în câteva săptămâni mă mut înapoi la Stockholm…?

Îi zâmbi cald și ea își dădu mai mult sau mai puțin seama cât de mult îi plăcea zâmbetul lui când își aduse aminte că uitase să sune acasă.

•

Viața lui ca fugar începuse al naibii de bine.

Prima oprire: apartamentele de vacanță din Thailanda ale vechiului său prieten, Jesus, unde trândăvise sub palmieri. Retrăind amintiri fericite despre cum învinsese Jocul și plecase cu toți banii lor.

Dar după vreo lună începuse să nu-și mai găsească locul.

Să stai într-un hamac și să asculți valurile care se sparg suna al naibii de dulce când vorbeai despre asta – dar pentru tot restul vieții lui?

În niciun caz!

Precum Caine, legenda din filmul *Kung Fu,* el nu era genul care să se stabilească undeva.

Așa că închiriase o mașină și petrecuse câteva săptămâni hoinărind, înainte să se sature de mirosul de fum de eșapament, de fundul iritat și de insectele dintre dinți.

Apoi își croi drum prin Filipine, Singapore și Bali, înainte de a se îndrepta spre Antipozi.

Își umplu zilele cu aventuri turistice – safari printre crocodili, sărituri cu coarda elastică de pe poduri, înot cu rechinii.

Dar *experiențele căpătate nu contau* – mai ales nu după ce trecuse prin tot, așa că obosi de aventuri preambalate, începu să n-aibă stare din nou și decise să meargă mai departe.

Se întrebase dacă să continue spre est, poate până la capăt către Statele Unite, însă nu era convins că identitatea lui falsă avea să treacă la Imigrări.

Pașaportul era una, dar amprentele erau mai greu de falsificat, și Stăpânul Jocului hotărâse să-l șteargă din orice bază de date existentă vreodată.

Gândul de a-și petrece timpul ca târfă în închisoarea statului Alabama era destul de terifiant ca să-l facă să tragă pe dreapta visul american într-un parc de rulote cu ședere pe termen lung.

În plus, toată deriva constantă începuse să-l calce pe nervi.

Neliniștea din el părea să crească exponențial cu insomnia.

Mai mult sau mai puțin conștient, începuse încet să se îndrepte spre nord. Se oprise în India, petrecuse mai multe săptămâni dopat pe plajă în Goa, înainte ca să ajungă în cele din urmă aici – în blestematul ținut de Nicăieri.

Dubai e foarte tare, îl vei iubi, prietene – mais bien sûr![3]

Notă pentru sine – nu primi sfaturi de călătorie de la poponari francezi cu carduri negre AmEx, indiferent câte pliculețe cu droguri Mary Jane oferă…

Ar fi fost deja mai mult decât suficient după supradoza de atracții turistice combinate ale emisferei estice, iar toată țara asta închipuită era cam la fel de reală ca și numele din ultimul lui pașaport.

O fațadă, o nenorocită de suprafață fără suflet, fără cea mai mică urmă de orice legătură cu istoria sa – sau cu realitatea, în situația asta…

---

[3] Desigur (fr.) (n. red.).

Noul lui camarad de joacă, Vincent, promisese să-l întâlnească, dar până acum nu auzise nimic de acesta. Presupunea că francezul și gașca lui încă erau pierduți într-un nor de fum pe plajă în Goa, în timp ce el lâncezea pe insula asta artificială ca un fel de naufragiat de lux. Nu-i trebuia decât un prieten imaginar, și ar fi ajuns acasă cu bine.

Oare Armani joacă volei…?

La dracu', locul ăsta ar putea să se bată cu ușurință douăsprezece runde cu Vegas-ul pentru titlul la categoria grea în sărbezeală.

Cu câteva zile în urmă auzise o familie arsă de soare, cu mamă, tată și doi copii, vorbind suedeză la câteva mese distanță, și brusc simțise că izbucnește în lacrimi peste oul de la micul dejun. Îi luase câteva minute să-și dea seama de ce.

La naiba, îi era dor de casă!

De Suedia, de Stockholm, de Södermalm, de sora lui, de „Manga”, de „Capra”, cântând în aer liber la Skansen *Opt vagoane spre Ropsten,* al naibii nume!

Dar, probabil, mai presus de toate – de el însuși.

Deoarece chiar dacă avea cam tot ce suedezul mediu și-ar putea dori vreodată – bani, libertate și abia un minimum de responsabilitate –, adevărul amar era că singurul lucru pe care chiar îl voia era ce nu putea să aibă.

Să fie din nou HP – *corecție, noul, îmbunătățitul HP* – înapoi în propriul iaz minuscul.

Gândul că fusese condamnat să se miște în derivă prin toate hotelurile turistice din Asia pentru tot restul vieții lui, până nu-și mai amintea propriul nume, era suficient să-l deprime serios.

Avea nevoie de ceva, orice, care să-i amintească cine era cu adevărat, să-l facă să se simtă din nou măcar al naibii de puțin viu.

Nici chiar legenda Kung Fu însăși n-ar fi reușit să se adapteze pe termen lung la stilul de viață vagabond și ar fi sfârșit ca un travestit ratat, într-un dulap de hotel, cu cordonul de la o jaluzea de fereastră drept cravată de adio.

Și pe cine putea să dea vina?

•

Avionul guvernamental ateriză exact în conformitate cu programul micului aeroport de la El-Fasher, cu cele două

motoare cu reacție stârnind nori de praf spre vehiculele care așteptau.

În afară de propriul grup, era acolo, ca să întâmpine avionul, și reprezentantul local al ONU, și Rebecca schimbase câteva cuvinte cu personalul lor de securitate.

Ușa avionului se deschise și Malmén privi afară. Rebecca îi făcu semn că e drum liber, iar el dădu din cap aprobator.

Ministrul pentru Dezvoltare Internațională îi zâmbi în semn de recunoaștere, în timp ce cobora treptele avionului.

— Bun venit la…, începu Rebecca, însă Gladh se vârâse deja între ele.

— Bun venit în Africa, doamnă ministru. Sper că ați avut o călătorie bună. Permiteți-mi să vi-i prezint pe reprezentantul local al Organizației Națiunilor Unite, domnul Moon, și pe adjuncta lui, doamna Awaga. Prima noastră oprire, așa după cum știți, fără îndoială, doamnă ministru, va fi tabăra de refugiați de la Dali, unde ne vom întâlni cu ministrul de Interne sudanez și cu guvernatorul regiunii Darfur. După aceea, vom continua la casa de copii din Kaguro…

Rebecca se trase deoparte și ținu portiera deschisă pentru ministru, care-și ocupă ascultătoare locul. Gladh ocoli mașina și așteptă, însă Rebecca îl ignoră. Ministrul era în sarcina ei, Gladh putea să-și poarte singur de grijă. Oare nătărăul bătrân era în stare să-și deschidă singur portiera unei mașini?

Câteva minute mai târziu erau gata de plecare. Ministrul și Gladh se aflau în mașina din spatele primului jeep militar, împreună cu Rebecca și Karolina Modin. Esbjörnsson, Malmén și Göransson veneau imediat în spatele lor, în Land Cruiser, iar restul grupului era într-o a treia mașină, condusă de un șofer local. Apoi veneau cele trei vehicule ale ONU și, în cele din urmă, un alt jeep, al armatei sudaneze. Totul, în întregime, conform planului.

Telefonul mobil bâzâi.

Erau la jumătatea drumului spre tabăra de refugiați, nimic altceva decât pustietate de savană de-a lungul drumurilor de țară pline de gropi, astfel încât nu vedea niciun motiv să nu-și verifice inbox-ul. De fapt, era destul de improbabil să existe semnal aici, în mijlocul pustietății, dar Africa părea a fi ultima mină de aur pentru producătorii de telefoane mobile.

Ai grijă de tine, Becca – ne vedem când ajungi acasă?

Zâmbi, apoi întoarse capul. Pe bancheta din spate, ministrul și Gladh încă erau angajați într-o discuție pe care ea încetase s-o asculte cu câteva minute înainte.

Prin lunetă putea doar să zărească vehiculele care îi urmau și siluetele întunecate ale pasagerilor acestora. De la distanța aceea era imposibil de spus care umbră a cui era.

O să vedem…

Imediat ce apăsă pe tasta *send,* observă că Modin se uita la ea.

— De-acasă, preciză ea repede, și Modin mormăi ceva ca replică.

Verifică ora.

— Încă zece minute de mers, zise ea în microfonul radioului de la încheietura mâinii.

Primi un dublu clic în cască, indicând faptul că Malmén înțelesese ce spusese și n-avea nimic de adăugat.

Bun.

Dar ea n-avea, de fapt, nevoie de aprobarea lui. Trebuia să se obișnuiască astfel cu faptul că asta era echipa ei acum, patru plus unu al ei.

•

Mulțimea de oameni era vizibilă de la distanță.

Jeep-ul militar din față trase pe margine și un braț le făcu semn să treacă, însă, spre deosebire de cu o zi înainte, drumul care ducea până la clădiri era blocat.

— Nu pare că o să mergem mai departe, zise ea și Modin dădu din cap.

— Schimbare de plan, rosti ea în microfonul de la încheietura mâinii. Drumul e blocat, astfel că e evident că va trebui să mergem pe jos o porțiune. Esbjörnsson și Modin, așteptați cu mașinile, dacă nu auziți altceva. S-a înțeles, terminat?

— Nu crezi că s-ar putea să fie nevoie de toți, pare dezordine acolo în față, terminat?

Vocea de la radio a lui Malmén era întreruptă și abruptă, apoi ea observă că Modin își ridică imperceptibil capul, ca și cum îi aștepta răspunsul.

Rebecca inspiră adânc.

Patru plus unu sau patru contra unu? Totul depindea de modul în care răspundea ea.

Malmén era o gardă de corp cu experiență și avea, cu siguranță, dreptate, dar dacă dădea înapoi în acel moment, ar fi fost clar pentru toată lumea cine era adevăratul șef al acestui grup.

Și dacă îl pocnea prea rău, putea părea că se simțea amenințată și că n-avea de gând să-i asculte ideile în viitor, din principiu, oricât de raționale erau. Acest tip de conducere nu era numai neproductiv, ci chiar putea să pună în pericol siguranța grupului.

Rebecca ridică mâna stângă la gură, inspiră adânc și apăsă butonul de emisie.

— Înțeleg cum gândești, Malmén, dar acum aș prefera să fim gata de plecare. Esbjörnsson și Modin, rămâneți în vehicule pentru moment. Am să fac o nouă evaluare înainte de a ajunge la destinație. Terminat și încheiat.

Ultimele trei cuvinte marcară un final definitiv al schimbului de replici. Rebecca se uită la Modin, însă aceasta stătea complet liniștită, cu expresia neschimbată.

Rulară cu mici cercuri de rotire și apoi Rebecca deschise portiera.

Părea să fi câștigat prima rundă, însă din anumite motive căpătase senzația că jocul abia începuse.

3.

Preludiu

Forumul Pilonii Societății
Postat: 6 noiembrie, 20:04
De: **MayBey**

Singurul adevăr e că toată lumea minte…

Această postare are 20 de comentarii

Chiar ar fi trebuit să doarmă ca un cadavru. Dar nici măcar un meci corp la corp pe cearșaf de calibrul ăla nu era suficient să-l adoarmă.

Mă rog. De-acum era destul de obișnuit să stea treaz.

Femeia de lângă el se mișcă în somn, și întoarse capul să se uite la ea.

Era culcată cu spatele la el și dăduse destul de mult din picioare în cuvertură ca să-și descopere pe jumătate trupul bronzat.

Deci Anna Argos – probabil dintr-una dintre zonele luxoase ale Londrei, judecând după engleza ei de clasă.

O văzuse jos, lângă piscină.

Stătea culcat acolo, admirându-i bikinii minusculi și întrebându-se dacă să se deranjeze să-i facă o vizită, când ea îi făcu semn să se apropie. În clipa următoare îi freca tatuajul de pe spate cu ulei de bronzat și zece minute mai târziu, practic fără nicio conversație, deloc, ea stătea călare pe șoldurile lui.

Nu e cameră pentru nefumători?

Doamne, era așa un mare idiot…

Își săltă capul de pe pernă, ca să se uite mai bine la domnișoara Argos. Ce vedea din fața ei era moale ca un fund de copil și, probabil, la fel de natural ca sânii ei. Își adunase părul blond la spate și când se aplecă peste ea, zări o mică cicatrice albă în spatele lobului urechii, care-i confirmă suspiciunile.

Îi mângâie încet cu degetul ceafa, continuă peste umăr și în jos pe braț, apoi se opri brusc la o mică vânătaie pe care n-o observase înainte. Curios, își trecu degetul în jurul acesteia și continuă în jos pe antebraț.

Atingerea lui făcu ca alte semne similare să înceapă să apară foarte slab.

Își răsuci mâna. Erau urme clare de cremă de piele de culoare naturală pe vârful degetului său.

Cu atenție și dintr-odată neliniștit, se aplecă și mai mult în față, ca să-i vadă interiorul bicepsului.

— Tot aici ești?

Anna se uită la el cu o privire în care nu era nimic prietenos.

— M… da, reuși el să spună, ridicându-se în șezut.

— Atunci, pleacă naibii, nu-mi amintesc să-ți fi cerut să rămâi – nu?

— M… Nu…

La naiba – în ziua aceea chiar n-avea darul vorbirii.

OK, deci nu voia să-și petreacă dimineața ghemuiți împreună – asta era în regulă pentru el. Alunecă din pat și începu să-și caute hainele, dar, evident, nu suficient de repede.

— Nu m-ai auzit? Ieși – dracu' – afară – de – aici!

Îi trase un șut și reuși o lovitură piezișă într-una dintre fese.

— OK, OK, mai ușor! murmură el sărind într-un picior, încercând să-și tragă chiloții de baie.

Două secunde mai târziu, trântea ușa în spatele lui.

La naiba, ce târfă!

Care naiba era problema ei?

Dar avea deja începutul unei teorii…

•

Atmosfera fu tensionată la întoarcerea la ambasadă, după ce Rebecca anulă vizita ministrului cu problemele refugiaților din Sudan. Vechea vilă era mare, de cel puțin șase sute de metri pătrați, dacă numărai ambele etaje, dar atmosfera tot părea claustrofobică.

De fapt, ea ar fi preferat s-o evacueze imediat, îndesându-i pe toți și totul în avionul guvernamental și plecând imediat. Însă avionul abia aterizase și piloții își folosiseră tot timpul de zbor. Aveau nevoie de cel puțin opt ore de odihnă înainte să poată să zboare din nou, ceea ce însemna că trebuia să aștepte până cel

mai devreme a doua zi dimineață. Presupunând că autoritățile îi lăsau să plece, desigur…

Vorbise la telefon la fiecare zece minute cu ofițerul ei de legătură sudanez, iar cu Runeberg din oră-n oră. Ofițerul de legătură încercase să-i convingă să rămână, susținând că tulburarea fusese „un incident regretabil”, cauzat de scandalagiii care voiau să perturbe relațiile dintre Sudan și Suedia, și că Guvernul sudanez putea „să le garanteze siguranța”.

Dar nu era pregătit să accepte că existase un asasin.

Și nu era deloc singurul în situația asta…

La etaj, Gladh era furios, răcnind la asistentul lui, Håkan Berglund, și trântind telefonul atât de tare, că și paznicii de la poartă trebuie că fuseseră în stare să-l audă.

Ministrul, pe de altă parte, nu zicea prea multe. Se închisese în camera ei și-și lăsase secretarul de presă să se descurce cu tot.

— Ann-Christin e un pic indispusă, a avut rău de avion, și apoi această…

Secretarul de presă dădu din cap arătând spre Rebecca și ea simți cum celelalte gărzi de corp se uită la ea.

— … tentativă de atac…, completă Rebecca și intui că rostise fraza cu cea mai egală voce pe care o avea. Un atacator necunoscut, înarmat cu un revolver, s-a apropiat de mașina noastră cu intenția de a trage în ea. Din fericire, n-a reușit, și ne-am îndepărtat. Misiunea mea e să mă asigur că toți ajungem acasă întregi, cât mai curând posibil.

Secretarul de presă dădu din cap cu bunăvoință.

— Și noi suntem foarte recunoscători pentru asta, Rebecca, serios.

Femeia se uită la Gladh.

— Doar că o evacuare ar putea trimite… mă rog… semnale greșite, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Nu, nu înțeleg, zise Rebecca tăios.

Gladh zbură în sus de pe scaun.

— Avem o agendă, întâlniri – persoane importante pe care am muncit din greu să aranjez să le vedem. Ambasadorul a mizat pe întreaga lui reputație în organizarea acestei vizite, și ne gândim dintr-odată să contramandăm totul din cauza unei mici… tulburări?

Fața lui Gladh era palidă și mici picături de salivă se zăreau în colțul gurii.

— Din ce văd eu, totul a început când tu, Normén, ai decis că ar trebui să plecăm. E cineva care nu-mi împărtășește părerea?

Se uită în jurul camerei, dar nimeni nu zise nimic.

Rebecca încercă să-i prindă privirea lui Malmén, dar el se uita în jos, la podea, alături de ceilalți din echipă, și Håkan Berglund își ținea ascultător ochii pe șeful lui. Ea respiră o dată adânc și încercă să rămână calmă.

— Am luat decizia de a ne retrage pentru că situația era prea riscantă. Lucrurile erau radical diferite de cum fuseseră ieri și părerea mea a fost că nu puteam să continuăm în siguranță. În afară de perturbarea generală, prezența atacatorului dovedește, cu siguranță, că am avut dreptate.

Se uită la ceilalți, însă, din nou, nimeni n-o privi în ochi – nimeni, cu excepția lui Gladh.

— Vrei să spui atacatorul pe care doar tu l-ai văzut, Normén? Nu e mai curând ciudat că nimeni altcineva nu l-a observat, nici colegii tăi, și nici noi, din interiorul vehiculelor? Nu ți se pare mai degrabă ciudat?

Își înclină capul într-o parte, ca să-și accentueze tonul de superioritate.

— Totul s-a întâmplat foarte repede, au fost mai mulți oameni și praful a îngreunat vederea…, începu ea, dar Gladh o întrerupse.

— Cert este că șoferul tău trebuie că l-a văzut, cu siguranță. Cum ziceai că te cheamă? Modig? o întrebă el pe aceasta.

Karolina Modin își ridică privirea din podea.

— Modin, răspunse ea liniștită.

— Da, așa… Ei bine, Modin, l-ai văzut pe agresorul ăsta descris de Normén, alergând spre botul mașinii cu un revolver îndreptat direct spre noi?

Modin îi aruncă o privire lungă Rebeccăi, apoi lui Malmén, înainte să răspundă.

— Nu, nu l-am văzut.

— Nu l-ai văzut, spui, dar șefa ta, care a fost lângă tine, afirmă că l-a văzut clar. De ce crezi că poveștile voastre nu se potrivesc?

Modin se agită și-i aruncă lui Malmén altă privire lungă.

— M-am uitat mai mult în spate, am fost concentrată pe mersul în marșarier, așa că n-am văzut mare lucru din ce se întâmpla în fața mașinii. Erau oameni care se grăbeau în toate direcțiile…

— Dar un atacator din viața reală care flutura un revolver mare? Cu siguranță, ar fi trebuit să fi observat ceva de genul ăsta. Sau nu vă învață genul ăsta de lucru când vă pregătiți să deveniți gărzi de corp?

Tonul lui superior era de-ajuns s-o facă pe Rebecca să vrea să-l sugrume pe ticălosul bătrân și mizerabil, însă se abținu. Indiferent de ce credea Gladh că obținea cu această discuție, cuvântul final era încă al ei. Avea să câștige, și singura întrebare era cum urma să reacționeze Gladh.

Modin mormăi ceva în răspuns și Gladh își mută atenția spre adjunctul liderului grupului.

— Dar tu, Malmén? Ăsta e numele tău, nu?

— Corect.

— Ai văzut vreun atacator?

— Nu, n-am văzut, dar ca și Modin și ca șoferul meu, eram concentrat la ce se întâmpla în altă direcție. Și încercam să fac vehiculul din spatele nostru să se dea la o parte din drum, ceea ce nu era deloc ușor…

Gladh dădu din cap și se întoarse spre Rebecca.

— Așa cum am spus, pare că avem aici o revoltă, care a fost declanșată de propria noastră retragere neplanificată, și un presupus atacator pe care doar tu l-ai văzut, Normén. Problema e perfect clară pentru mine. Nu există niciun motiv să întrerupem această călătorie, și ambasadorul e de acord cu mine. Ministrul de Interne ne-a promis o escortă complet înarmată și vom continua conform planului mâine-dimineață.

Se uită în jur, la grup, cu satisfacție, ca și cum problema fusese rezolvată.

— Nu, nu vom continua, zise Rebecca ferm. Pari să fii într-o oarecare confuzie cu privire la rolul și autoritatea mea aici, Gladh. Eu am responsabilitatea finală pentru ministru și echipa mea – nu tu, și nu ambasadorul. Decizia mea e să ne întoarcem acasă cum se face lumină. Dacă nu-ți place, ești liber să faci o plângere la șeful meu, superintendentul Runeberg.

Se ridică și se duse la bucătărie.

Terminat și încheiat, arogant și sfrijit de împinge pix!

•

Patru plus unu.

Așa erau descrise aceste amprente în CSI.[4]

Patru degete pe partea din spate a brațului și degetul mare pe partea din față. Le mai văzuse înainte, în viața reală…

Trase adânc din chiștocul de joint și-și ținu respirația pentru câteva secunde, înainte să trimită o coloană de fum lipicios deasupra patului, spre detectorul de fum din tavan.

Anna Argos fusese tare furioasă când se trezise, dar el avea motive să creadă că accesul ei de isterie de dimineață avea mai mult de-a face cu descoperirea vânătăilor decât cu faptul că el încă era în patul ei.

Mai trase adânc un fum și trimise un alt rotocol de lemn dulce spre detectorul de fum.

La fel ca mai înainte, nu detectă niciun răspuns de la dispozitivul ca un puc lipit pe tavan, ceea ce nu era atât de ciudat, deoarece, ca de atâtea ori înainte, înfășurase cu atenție micul distrugător de distracție în capacul complementar de duș pe care-l găsise în baie.

Nu putea să nege faptul că Anna Argos îi stârnise curiozitatea – atât de mult, încât aproape uitase, de fapt, mica lui călătorie în lumea Emo, acel tărâm al senzorialului, al iubirii carnale, al sexului.

În afară de vânătăi, mai era ceva ce părea un pic ciudat.

Anna era, evident, o femeie de afaceri, și oamenii ca ea își țin mereu telefonul mobil la o lungime de braț.

Se uitase după mobilul ei în timp ce era la ea. Îi verificase fiecare suprafață a apartamentului, și când ea îl trăsese în pat, și mai târziu când îl aruncase afară. Dar nu-l văzuse nicăieri.

Evident că ar fi putut să fie o pură coincidență, însă retrospectiv nu putea să nu frământe ideea că ea își ascunsese intenționat telefonul.

•

— Malmén!

El se opri pe hol și ea îi făcu semn să intre în camera ei.

În același timp, încheie discuția telefonică în mijlocul căreia era și cu un gest îi ceru să stea jos, dar el rămase în picioare.

---

[4] Crime Scene Investigation – Departament Crime și Investigații, dar și numele unui serial american de televiziune (n. red.).

— Asigură-te că totul e împachetat. Swedeforce 24 a primit permisiunea să decoleze la 07:00, așa că plecăm de-aici la 05:45.

El dădu din cap scurt.

— Și mașinile?

— Le lăsăm la aeroport. În ceea ce mă privește, Gladh și Berglund le pot duce înapoi la Khartoum, dacă nu vor să se întoarcă la Stockholm cu noi.

Malmén zâmbi crispat și ridică din umeri.

— Mă rog, e decizia ta...

— Ce naiba vrea să însemne asta?

Mânia pe care reușise s-o țină sub control până atunci dădu dintr-odată în clocot.

— Nimic, calmează-te!

— Sunt calmă! rosti ea scurt. Vreau doar să știu ce vrei să insinuezi când spui că e *decizia mea*? Nu-mi împărtășești concluzia că ar trebui să evacuăm? Nu crezi nici că a fost un agresor?

— Ziceam de mașini, Normén, OK?

Ea îl privi cu atenție pentru câteva secunde, în timp ce se calma.

— OK...

Până când Malmén părăsi camera, nu-și dădu seama că el nu-i răspunsese la întrebare.

•

Sunetul apelului telefonic îl făcu să renunțe la marijuana lui.

Ațipise, apoi petrecu câteva secunde confuze dibuind pe podea să stingă țigara, ca să nu lase o gaură în covor.

— Alo...?

— Alo, Thomas, sunt Vincent, ce mai faci, amice?

Fu nevoie de câteva clipe până ce creierul lui dopat să facă legăturile potrivite.

Thomas era ultimul lui nume fals – Thomas Andersen, din Trondheim, Norvegia. Fusese în închisoare cu un traficant mărunt din Bergen și putea să bolborosească destul din dialectul lui norvegian de neînțeles ca să fie crezut, chiar dacă își sărbătoreau ziua națională.

— Bonjour, Vincent, ce mai faci?

— Bine, foarte bine. Îmi pare rău că n-am fost în contact până acum, dar am întârziat un pic în Goa. Niște probleme cu autoritățile, dacă mă înțelegi…

— Mmm…

HP suflă în hașiș, încercând să-l facă să ardă mai bine.

— Ascultă, Tommy, ne gândim să ne ducem în deșert mâine-seară. Facem un mic raliu cu mașinile, un grătar, fumăm o narghilea cu beduinii. Ai vrea să vii?

El trase o dată adânc.

— Mda!

— Minunat, te luăm pe la ora cinci. Avem o grămadă de locuri în mașini, deci ești binevenit să aduci și pe altcineva dacă vrei. À tout à l’heure![5]

HP închise și zâmbi spre tavan.

O femeie misterioasă, aventuri nocturne în deșert.

Secrete care așteaptă să fie descoperite…

Pentru prima dată după un car de ani, aproape se simțea din nou viu.

Să-nceapă jocul!

[5] Pe curând (fr.) (n. red.).

4.

Farmecul ghinionului

Forumul Pilonii Societății
Postat: 7 noiembrie, 15:09
De: **MayBey**

Uneori trebuie doar să faci cele mai bune lucruri…

Această postare are 26 de comentarii

Marele vehicul se clătină pe coama dunei de nisip, suspendat în aer pentru o clipă, înainte să înceapă să alunece lateral în jos pe pantă. Nisipul pulverizat zbură prin geamuri și pentru o clipă interiorul mașinii fu aproape complet în întuneric. Apoi 4 x4 se basculă în cealaltă direcție, nisipul fu scuturat și peisajul se putea vedea iar clar prin parbriz. Manevra îi făcu pe toți pasagerii, cu excepția lui HP, să izbucnească în strigăte asemănătoare celor scoase într-o cursă gen montagne russe.

Douăzeci de minute de raliuri pe dune și simțea deja că-i venea să vomite.

Hașiș și bere chiar nu era o foarte bună combinație de încălzire pentru un safari în deșert. La dracu’, se simțea rău!

Pentru a înrăutăți lucrurile, Vincent îl înghesuise în micul scaun din dreapta spate, lângă bagaje, unde atât vizibilitatea, cât și hurducatul erau cele mai rele. Francezul se așezase lângă Anna A., care vorbea în mod natural o franceză perfectă. Perechea formată de ei plus celălalt francez din mașină trăncăniseră ca dihorul în acid aproape tot drumul până aici, dându-i serios lui HP sentimentul că era exclus.

Dar reușise cel puțin să se descurce un pic cu noua situație.

Evident, Miss Argos nu era domnișoară deloc, ci doamnă, fiindcă Vincent și celălalt tip începuseră să-i zică Madame.

Divorțată, presupuse el, mai degrabă decât văduvă, mai ales având în vedere atitudinea ei răutăcioasă.

Și Madame, cu siguranță, părea să aibă o grămadă de bani, judecând după apartamentul exagerat de la hotel, cu vedere la golf, și hainele, probabil, absurd de scumpe. Minuscula ținută safari *hot* în care apăruse la ora cinci punct era destul de remarcabilă.

Vincent își schimbase imediat comportamentul și trecu în forță pe modulul „fermecător”. Îi sărutase mâna și-și scosese ostentativ bricheta din aur în momentul în care ea întinsese țigara în direcția lui.

Întreaga cursă îl făcu pe HP să se simtă iritat chiar înainte să fi fost înghesuit în portbagaj și lucrurile nu fuseseră îmbunătățite de faptul că Madame Argos părea să-l ignore.

Vehiculul din față se scufundă într-o altă vale, iar câteva secunde mai târziu mașina lor îl urmă. Stomacul lui HP făcu un alt salt și deodată simți o senzație familiară scurgându-i-se prin trup.

— Pungă, gemu el, iar ceilalți pasageri zâmbiră trecându-i punga din plastic, mototolită, pe care deja pariaseră.

1 000 de dirhami, avu HP timp să se gândească înainte să umple punga cu conținutul stomacului său.

O vomă al naibii de scumpă!

Opriră și el se rostogoli pe ușă afară, împleticindu-se pe o mică distanță mai departe, ca să mai elimine ceva. Câteva minute mai târziu, când stomacul își termină crampele și el se târî înapoi spre mașină, rușinat și împroșcat cu vomă, râsul batjocoritor al Annei Argos îi spuse că voma îl costase considerabil mai mult decât pariul.

— Haide să mergem direct la tabăra de beduini – fără șofat sălbatic, bine?

Șoferul se uită în oglinda retrovizoare la fața albă precum creta a lui HP și doar dădu din cap în răspuns. Toate geamurile fură deschise, aerul condiționat mergea din plin, dar încă le era imposibil să scape de mirosul acru provenind de la barba și hainele lui.

Anna se aplecă și șopti ceva la ureche lui Vincent. HP îi vedea buzele aproape atingând lobul urechii francezului, apoi amândoi izbucniră într-un alt hohot conspirativ de râs.

Nu se acordă premii pentru cine ghicește de cine râdeau…

Reuși să-și facă mintea să-i ignore și se uită, în schimb, pe geamul lateral. Soarele se transforma lent într-o minge roșie la

orizont și umbrele dunelor de nisip se lungeau din ce în ce mai vizibil. Mult în depărtare, niște păsări negre se roteau încet. Mereu și mereu, deasupra aceluiași punct pe nisipul deșertului.

Mișcarea lor era deosebit de odihnitoare – aproape hipnotică – și pentru o scurtă perioadă îl făcu să uite de hurducăitul mașinii.

•

Nu prea știa la ce să se aștepte de la tabăra de beduini. Poate câteva corturi din pânză și câteva cămile râioase cu corpuri mirositoare? O doză decentă de viață sărăcăcioasă, de zi cu zi, din deșert, doar suficient cât să mențină turiștii fericiți? El ar fi trebuit să știe mai bine. La urma-urmelor, asta era țara excesului.

Tabăra era într-o mică depresiune, cam o duzină de pavilioane, toate față-n față într-un cerc, înconjurate de un gard înalt, strâns țesut, făcut dintr-un material care semăna cu paiul, probabil menit să protejeze împotriva furtunilor de nisip. Câțiva stâlpi de telegraf, cu reflectoare atașate de ei, își ridicau nasul din gard și șiruri de lămpi și fanioane colorate spânzurau între aceștia. În fața fortului, gardul era înlocuit de un zid înalt, cu două turnuri și o poartă deschisă.

Totul fusese făcut să arate medieval, dar judecând după culoarea și starea clădirilor taberei, trebuie că era o construcție destul de recentă.

Parcară mașinile în afara zidului și, în timp ce treceau prin poartă, începu să urle la ei o muzică pop arabă. În zona deschisă din centrul taberei era o mare podea din lemn acoperită cu covoare arabe, iar pe acestea se afla o serie de mese joase cu perne pe care să se stea, cu spațiu pentru vreo sută de persoane. Clădirile pe care le văzuse când se apropiau se dovediră a fi lipsite de al patrulea perete și erau deschise spre centrul taberei. Acestea cuprindeau mai multe zone de relaxare, precum și o bucătărie, un magazin de suvenire și un pavilion cu conducte de apă.

Ca să fim cinstiți, totul părea destul de absurd în mijlocul deșertului, aproape ca un miraj.

— *Salaam-aleikum,* bun venit, bun venit, prietenii mei! exclamă un omuleț gras în robă de beduin, alergând să-i întâmpine. Ați venit devreme, cina nu va fi gata pentru încă vreo oră, dar puteți să vă petreceți timpul cumpărând suvenire, plimbându-vă cu ATV-urile, făcând surf pe nisip, călărind cămile

sau fumând *shisha*[6]. Dacă nimic din toate astea nu vă atrage, atunci, desigur, barul este deschis pentru aceia dintre voi care nu sunt musulmani.

Bărbatul zâmbi și făcu o pauză suficient de lungă ca râsetele să se stingă.

— Și dacă doriți să vă împrospătați, băile sunt acolo.

Arătă spre o clădire ca o baracă de la marginea taberei, apoi îi aruncă o privire ascuțită lui HP.

— Spectacolul de dans din buric începe la ora zece, abia aștept să ne vedem din nou și sper să vă bucurați de sejurul la noi!

Chiar dacă HP tocmai se imagina lăsându-se pe perne și trăgând din narghilea, decise fără tragere de inimă să țină seama de sfatul omului și să se curețe.

Spre norocul lui, toaleta se întâmpla să aibă un furtun cu un duș atașat și, după o mulțime de manevre acrobatice și o grămadă de spălat manual, reuși să se curețe destul de rezonabil.

Zvârli cămașa în cel mai apropiat coș de gunoi. O fi fost ea făcută la comandă din mătase thailandeză, dar fu fericit s-o sacrifice dacă asta însemna că putea să-și recâștige câteva firimituri de respect de sine. Luă un tricou roz, cu un model arab psihedelic, pentru turiști, din magazinul de suvenire, apoi renunță la toată responsabilitatea și-i permise vânzătorului să-i completeze aspectul legându-i un prosop în jurul capului.

Când toate astea fură făcute, se duse și se așeză pe pernele de la una dintre mesele joase, comandă o bere și-i așteptă pe ceilalți să termine joaca afară, la groapa cu nisip.

Vincent și Anna nu se întoarseră până nu se lăsă întunericul. Merseseră pe jos apropiați unul de altul, cu trupurile lovindu-se și atingându-se, în vreme ce trăncăneau confidențial în franceză.

Chiar n-ar fi trebuit să-i pese. Nu era ca și cum se îndrăgostise de ea sau ceva în genul ăsta – categoric, nu. Dar mai existau niște reguli. Anna era însoțitoarea lui, el o adusese acolo.

Abia dacă putea să evite privirile celorlalți din grup. Însă opțiunile lui erau limitate strict. Era blocat acolo, în deșert, și chiar dacă senzația înțepătoare a umilinței devenea din ce în ce mai mult furie albă și fierbinte, nu prea avea ce face. Vincent

---

[6] Un fel de narghilea (n.tr.).

era cam de aceeași înălțime cu el, dar mult mai puternic, și chiar arăta ca și cum ar fi putut să aibă grijă de el însuși dacă era cazul. În plus, francezul avea spatele acoperit de întreaga lui gașcă, astfel că să-l provoace la un pic de luptă nu prea era o idee bună.

Oricum, el era mult mai mult amant decât bătăuș…

Nu, nu-i rămânea decât să pretindă că nu-i păsa, să încerce să se drogheze și/sau să se îmbete cât mai repede posibil, apoi s-o șteargă de-acolo cu prima caravană de cămile.

Decise să-și dedice toată energia acestei sarcini, dar, în schimb, fu târât pe ringul de dans de una dintre franțuzoaice, care era mult prea atractivă ca s-o refuze, și se trezi dansând din buric împreună cu aproape șaptezeci de turiști.

Chiar dacă era beat, se simți incredibil de stingherit. Cu un prosop pe cap, un tricou de fraier și un zâmbet fals, dansând cu albi cu fețe de șobolani într-o tabără falsă dintr-o țară falsă. Probabil că arăta chiar mai ridicol decât se simțea, dacă asta era, de fapt, posibil.

Anna și Vincent se călăreau îmbrăcați la câțiva metri distanță. Coapsa lui era blocată între ale ei, și ea avea mâinile încolăcite în jurul cefei lui, în timp ce șoldurile li se legănau în ritmul muzicii pop arabe.

Atractiva franțuzoaică – evident, prea beată, prea înaltă și arătând prea ridicol ca să aibă vreo șansă – dansa cu prietenii ei, așa că el făcu tot posibilul să ajungă înapoi la masă și să-și lubrifieze autocompătimirea cu încă o bere.

Masa era goală, toți părând să fie pe ringul de dans, însă printre pahare și farfurii zări ceva de aur.

Bricheta ostentativă a lui Vincent.

Drăguț!

Privi în jur, se prefăcu că se întinde după o cutie de bere, apoi apucă rapid comoara. Se simțea rece și grea în mâna lui, mult mai solidă decât bătrâna lui de încredere, Zippo.

Trebuie că era din aur masiv și era sigur că neglijentul broscar avea să ducă dorul brelocului său din metal prețios.

Poate că era chiar o moștenire de familie de la bunicul lui bogat, ceva de genul ăsta?

Cu un zâmbet, strecură bricheta în buzunarul pantalonilor înainte să se ridice în picioare și să se îndrepte spre clădirea cu toaleta.

Răzbunarea e o târfă, ticălosule!

•

Călătoria spre casă fu nedureroasă și aterizară la Bromma chiar înainte de ora patru.

Fură întâmpinați de o altă echipă de securitate, care preluă responsabilitatea ministrului pentru Dezvoltare Internațională, și la scurt timp după aceea veni un microbuz să ia grupul ei. Ludvig Runeberg stătea pe scaunul pasagerului din față.

— Mă bucur să vă văd pe toți înapoi întregi, zise el. Puneți-vă repede lucrurile înăuntru, apoi ne întoarcem la sediul central ca să predați echipamentele și pentru un *debriefing*[7]. Doctorul Anderberg așteaptă…

•

Era o deschidere în gardul din spatele taberei și HP se opri pentru o clipă la baza scării din beton care ducea la toalete, uitându-se curios în întuneric.

Era, de fapt, un pic enervant, făcând comparația…

Într-o parte avea tabăra iluminată, cu luminile ei intermitente, muzica, mâncarea, băutura și excesul. În cealaltă parte – la doar câțiva metri distanță întunericul se întindea departe de el. Kilometri după kilometri de nisip și deșert.

Cât merseseră cu mașina ca să ajungă aici?

Era greu de spus, șoferul nu urmase chiar ruta directă, dar el presupunea că cel puțin două ore. Câte ore ar fi asta pe jos? Șase, opt? Dacă mergi în direcția bună, desigur. În căldura de 50°C, cu șerpi și scorpioni drept singură companie, ar fi destul de ușor s-o greșești. Se întrebă cum ar fi să fii abandonat acolo.

Nu se putu abține să nu facă vreo câțiva pași de încercare afară, în întuneric.

Tabăra era într-o depresiune mică, însă lumina de la toate felinarele îi era suficientă ca să zărească vârful dunei din fața lui. Văzu acolo o umbră singuratică pe care o luă drept stâlp de telegraf, iar după câteva secunde de ezitare porni într-acolo.

Pe măsură ce se apropia, descoperi că era o pasăre așezată în vârful stâlpului – probabil una dintre cele negre pe care le zărise mai devreme în acea zi. Pasărea stătea complet nemișcată și nu părea deloc deranjată de prezența lui. Arăta mai mult ca o cioară mare, slabă, dar spre deosebire de verii săi europeni, ciocul ei puternic era ușor îndoit – aproape ca un iatagan.

---

[7] Informare, instructaj (engl.) (n. red.).

Când HP se apropie, pasărea își smuci capul și se uită direct la el.

Era ceva în privirea din acei ochi ca boabele de piper care-l făcea să se simtă incomod, așadar, se opri la aproape un metru de ținta lui.

Pasărea continuă să-l privească în tăcere și pentru un motiv oarecare HP nu-și putu dezlipi ochii de la ea. Își ținu răsuflarea.

Dintr-odată, ciocul grosolan se deschise vreun centimetru și preț de o clipă HP aproape își imagină că pasărea încerca să-i spună ceva.

Își simți ridicându-se părul de pe brațe.

Asta fusese cu totul al dracului de…

— Ghourab Al-Bain!

HP tresări.

Era Emir, șoferul lor, care apăruse chiar în spatele lui.

La dracu', îl speriase de moarte!

— C-ce?

— Ghourab Al-Bain, repetă șoferul arătând spre pasăre. Un corb de deșert. Aduce ghinion, lucruri rele – înțelegi?

Și apoi corbul țipă – un sunet mic, rostogolit, care-i făcu pieptul lui HP să vibreze.

Pe urmă își înclină capul și-i aruncă lui HP o ultimă privire, înainte să plece din postul său de observare, cu două bătăi grele de aripi.

Peste câteva secunde, pasărea fu înghițită de noaptea deșertului.

— N-ar trebui să rătăcești așa, șefu'. E ușor să te pierzi acolo. Ușor să dispari, înțelegi?

Oh, da, HP era destul de sigur că înțelesese.

— Lucruri rele, murmură el holbându-se în întuneric.

5.

Lucruri rele

Forumul Pilonii Societății
Postat: 7 noiembrie, 21:28
De: **MayBey**

> *Cel mai rău lucru pe care un ofițer de poliție poate să-l experimenteze e să nu fie în măsură să se încreadă în colegii lui sau ai ei*...

Această postare are 29 de comentarii

Când ieși de la toalete, aproape că se ciocni de Anna Argos, care era cu spatele la el, și deci presupuse că aștepta pe cineva.

Probabil, pe Frankie Broscarul...

Apoi văzu casca lucioasă din ureche, în conexiune cu telefonul ei mobil, și fu ca un șoc electric de recunoaștere. Flăcările resentimentelor care aproape muriseră reizbucniră brusc și el făcu doi pași furioși înainte.

— Nu, nu m-a urmărit nimeni, totul e bine. Sunt pe cealaltă parte a lumii, o auzi spunând repede în engleză, chiar înainte s-o apuce de braț.

Privirea din ochii ei era la fel de îngrozită cum fusese în imaginația lui în holul hotelului, și, la fel ca în fantezia lui, toată furia se scurse din el într-o clipă.

Oricine era Anna Argos, oricât de tare și deșteaptă se pretindea, încă era ceva – sau mai probabil cineva – care o speria de moarte, chiar de cealaltă parte a lumii. Ea încheie apelul.

Îi luă doar vreo secundă să-și revină și să se agite furioasă pentru a se elibera din strânsoarea lui, dar el tot avu timp să-și dea seama cât de intensă era teama ei.

— Lasă-mă, încă miroși dezgustător!

— Îmi pare rău, murmură el făcând vreo doi pași șovăielnici înapoi, ținându-și mâinile în față. Cred că am cam exagerat… Pace!

Ea se uită la el furioasă și apoi îi întoarse din nou spatele, ignorându-l.

— Știi, sora mea obișnuia să iasă cu unul dintre ăștia… bătăuși de soții, adăugă el.

Ea întoarse capul și se uită la el bănuitoare. Când deschise gura să vorbească, vreo câteva secunde mai târziu, tonul ei nu mai era la fel de neprietenos.

— Și?

— L-am ucis pe ticălos, rânji el, după aceea plecă nesigur în tabără.

•

Își puseră în cui radiourile și vestele antiglonț, își încuiară armele în dulapul cu arme și se schimbară în haine civile. Anderberg rezervase o sală de conferințe pentru *debriefing*-ul obligatoriu și toată lumea aștepta cu nerăbdare să plece.

Ar fi fost nevoie de cel puțin o oră ca să treacă prin întregul lanț de evenimente, apoi de alta înainte să li se permită să meargă acasă, la familiile lor.

Dar, chiar dacă era cel puțin la fel de obosită ca și ceilalți, ea nu se grăbea să ajungă acasă.

— Îl așteptăm pe Runeberg, zise Anderberg observând cât de nerăbdători erau.

— A, uite-l.

Runeberg intră în cameră.

— Schimbare de plan, spuse acesta brusc. Normén, ai să faci *debriefing*-ul singură, după ce termină ceilalți. Între timp poți să-ți scrii raportul despre ce s-a întâmplat.

Ea tresări și deschise gura ca să protesteze. Nu era procedura obișnuită și n-avea absolut nicio dorință să fie scoasă din grup în fața propriei echipe.

Însă înainte să aibă timp să spună ceva, Runeberg i-o tăie.

— Poți să pleci, Normén. Cu cât mai repede facem asta, cu atât mai repede putem să mergem toți acasă…

Peste câteva secunde, ușa sălii de conferințe se închise în urma ei.

•

În sfârșit!

Era culcat printre pernele din mătase ale pavilionului de *shisha,* inhalând adânci și relaxante rotocoale de fum. Conducta de apă din fața lui bolborosea frumos, în timp ce fumul rece și umed i se răspândea pe gât în jos, încolăcindu-se pe căile respiratorii și în plămânii lui lacomi.

Drăguț!

Unul dintre francezi – nu-și amintea care – sortase amestecul. Un pic de iarbă pe fund, doar suficient tutun în partea de sus, înaintea foliei și cărbunelui. Oricine ar fi fost el, știa clar ce făcea. Perioada de euforie era aproape perfect echilibrată.

Complimentele mele bucătarului!

Se simțea mai calm în acele clipe, mult mai relaxat.

Nu putu să se abțină să nu se uite în jos, la tricoul lui de fraier, și deodată izbucni în râs.

La dracu', era ridicol, și trebuie că el arăta ridicol purtându-l, precum și cumpărând una dintre blestematele astea de fețe de masă ca să și le înfășoare în jurul capului.

Chicoti de râs și buna lui dispoziție păru să se răspândească la ceilalți din pavilion.

— Hei, Thomas. Ce-i așa de amuzant?

— Nimic special, amice, nimic special, chicoti el, incapabil să se oprească. Doar nenorocita asta de țară, știi? Așa de al dracu' de falsă, da?

Trase din nou adânc din fumul bolborositor, îl ținu timp de câteva secunde, apoi căzu din nou între perne.

— Sigur, am înțeles, Tommy, murmură un alt francez. Fals, adevărat, nimic real, *d'acord*?

Zise ceva în franceză și toți începură să râdă.

— Exact…

HP murmură spre tavan ca agentul secret Stasi 007. Somnul apăru în cele din urmă, relaxându-i mușchii din jurul pleoapelor și lăsând în jos obloanele.

— Nimic nu e real. Totul e doar…

— *Un Joc*?

Deschise ochii. Șoapta venise din dreapta lui, de undeva de aproape de intrare, dar în lumina difuză privirea lui încețoșată zărea numai siluete întunecate.

— Ce? Ci-cine a zis ceva despre…?

Niciun răspuns, doar mai mult chicotit. Auzise greșit, era doar corul tragerii din nou din narghilea a flăcăilor?

Clipi de câteva ori și încercă să-și limpezească privirea, însă valurile de pierderi de memorie de la marijuana din capul lui nu ușurau asta. Poate că amestecul fusese un pic prea tare la urma-urmelor…

— Ai făcut vreodată ceva real, Thomas?

De data asta era francezul de lângă el.

— Ce vrei să spui? bâigui HP, scărpinându-și gâtul.

— Ceva care să te facă o ființă întreagă, trup și suflet, să te facă să te simți absolut prezent în acest moment? Ca și cum întreaga lume s-a oprit doar să se uite la tine?

Mai multe râsete, inclusiv al lui, chiar dacă nu era în totalitate sigur de ce râdea.

O parte a creierului său suspecta că francezii ar fi putut râde de el – că își băteau joc de el, dar nu-și prea dădea seama cum.

— N-ai idee, amice, mormăi el, apoi dintr-odată își dădu seama că vorbea în suedeză.

Repetă în engleză ceea ce tocmai spusese. Dacă ar ști tipii ăștia cu cine împărțeau o pipă… O nenorocită de legendă absolută, asta era el!

Draperiile subțiri și albe de la intrarea în pavilion se legănară ușor încoace și-ncolo în briza ușoară a deșertului.

Pentru a…

… Șii…

… fro.

— Deci ce-ai făcut, Tom? Spune-ne!

Una dintre fete de data asta, poate cea drăguță cu care dansase? Clătină din cap încet și-i luă ceva până să-și dea seama că niciunul dintre ei nu-i vedea mișcările în beznă.

— Nope[8]. N-am vorbit cu nimeni despre asta. Ader la regula numărul…

— *Unu*!

De data asta nu era imaginația lui, era sigur de asta. Aceeași șoaptă cu tonalitate joasă de undeva din dreapta, și el se ridică în picioare nesigur. Lumea se legăna, iar el avea probleme de concentrare.

— Ce mai faci, Tommy, bătrâne prieten? Nu te simți bine?

Vocea asta era familiară – era Vincent. Dar ce naiba făcea el aici? De ce nu era afară lângă mașini, exersând parcarea lui de precizie cu Anna Argos?

---

[8] Nu (engl., argou) (n. red.).

Francezul ateriză pe perne cu o săritură și-și puse brațul în jurul lui.

— Uite, prietene, mai ia, și totul o să fie mai bine.

Îi trecu muștiucul pipei de *shisha* lui HP, care îl luă după o clipă de ezitare.

Sunetul de bolborosire al conductei de apă îl ajută să se calmeze când scoase încet fumul pe nas.

Îl auzi pe Vincent spunând ceva, urmat de mai multe râsete, dar între timp mâinile bărbatului îl coborâră ușor pe perne pe HP, care deja adormise repede.

•

Umbra se apropie rapid și ea știu aproape imediat cine era. Își duse mâna la centură, dar în vis n-avea armă, și simți cum creștea panica. Apoi bărbatul trecu prin norul de praf.

Avea brațul întins și revolverul strălucitor era țintit direct spre ea.

Arma era chiar mai mare decât își amintea – țeava arăta ca un puț adânc și negru ca smoala.

Își strânse ochii închiși, își încordă trupul și așteptă să fie împușcată.

Însă nu se întâmplă nimic.

De ce nu trage?

Când deschise ochii din nou, totul se schimbase.

Era ca și cum norul de praf, bărbatul și arma n-ar fi existat.

Vis în vis…

În schimb, se afla în mijlocul unui deșert.

Indiferent în ce direcție se uita, se întindeau dune identice de nisip, până la orizont.

În depărtare niște păsări negre dădeau încet târcoale. Mereu și mereu peste același punct din nisipul deșertului.

Când se trezi cu cearșaful lipit de trup, imaginea acelor păsări negre îi era încă întipărită pe retină.

— Semne rele, murmură ea pentru sine, fără să știe cu adevărat de ce.

•

Pavilionul era gol. El era culcat singur printre perne și conducta de apă dispăruse.

Afară, toată tabăra era scăldată într-o lumină albă.

Marile reflectoare erau aprinse și văzu oameni alergând prin spațiul deschis. Muzica tăcuse, auzea strigăte în diferite limbi, dar era prea amețit ca să înțeleagă ce spuneau.

Apoi auzi sunetul unui motor care se apropia – un zgomot pulsând și înăbușit. Suna ca un elicopter, poate mai mult de unul? Își simțea capul ca o bucată de beton, limba îi era lipită de cerul gurii și când încercă să se ridice, descoperi că trupul nu voia să-l asculte.

Sunetul motorului se auzi mai tare și mai tare, și o rafală bruscă de vânt făcu draperiile din jurul lui să se umfle violent. Trase țesătura deoparte și reuși să facă vreo doi pași poticniți spre intrare.

În acel moment, descoperi, spre surprinderea lui, că ținuta lui de fraier dispăruse și că purta din nou cămașa din mătase din Thailanda – era udă.

Timp de câteva secunde începu să suspecteze că tot ce se întâmpla în tabără fusese în imaginația lui.

Că dansul, pasărea de rău-augur, vocea șoptită și toate celelalte erau doar detalii ale unui vis datorat hașișului din care tocmai se trezise.

Doar când se clătină afară, în lumină, și oamenii începură să arate spre el, își dădu seama că avea cămașa scăldată în sânge.

6.

Dublă înțelegere
Forumul Pilonii Societății
Postat: 11 noiembrie, 09:13
De: **MayBey**

Toți ofițerii de poliție buni ajung, mai devreme sau mai târziu, să se confrunte cu o anchetă oficială...

Această postare are 32 de comentarii

— Interogarea inspectorului de poliție Rebecca Normén referitoare la suspectarea de abuz sau abuz flagrant în serviciu în cadrul unui eveniment care a avut loc în 8 noiembrie în provincia Darfur, din vestul Sudanului.

Scopul acestui interogatoriu constă, în primul rând, în culegerea de informații. Interogatoriul este condus de inspectorii Walthers și Westergren, de la Comisia Națională pentru Reclamații ale Poliției. De asemenea, este prezent inspectorul Ludvig Runeberg, ca martor pentru apărarea lui Normén.

Walthers era un bărbat supraponderal, la cincizeci de ani, care arăta ca un unchi amabil, și avu o sclipire în ochi când se așeză la loc și ajustă microfonul de pe masa dintre ei.

Abuz în serviciu. Trebuise să facă rost de un exemplar din *Codul Penal* când primise citația, fie și numai ca să verifice dacă i se juca vreo festă absurdă.

Dar nu, primul paragraf din capitolul douăzeci din *Codul Penal* nu era, cu siguranță, un motiv de râs:

O persoană care, în exercitarea autorității publice, prin acțiune sau prin omisiune, în mod intenționat sau din neglijență, nu-și ia în considerare atribuțiile de serviciu va fi condamnată pentru abuz în serviciu la amendă sau închisoare de cel mult doi ani.

Apoi, un pic mai departe pe aceeași pagină:

Dacă o infracțiune menționată în primul paragraf a fost săvârșită cu intenție și este considerată flagrantă, se poate aplica o pedeapsă pentru abuz flagrant în serviciu cu închisoare de cel puțin șase luni și cel mult șase ani. În evaluarea faptului că o infracțiune este flagrantă, se va acorda o atenție deosebită dacă infractorul a abuzat serios de poziția lui sau dacă infracțiunea a prilejuit o vătămare gravă unei persoane sau unui sector public, sau un beneficiu substanțial necorespunzător.

La început, n-avusese de gând să-i spună șefului ei, doar să susțină interogatoriul și apoi să uite de asta. Ar fi trebuit să fie o chestiune de rutină pură – la urma-urmelor, își făcuse treaba și nu greșise cu nimic. Cel puțin asta își tot spunea ea…

Dar Runeberg părea deja să știe că fusese chemată la o anchetă internă și-i sugerase să vină cu ea ca martor.

— E doar un interogatoriu de constatare totuși, de fapt, nu sunt bănuită de nimic, Ludvig, protestase ea.

— Asta vor ei să crezi, Normén. Aproape toate investigațiile interne încep cu constatarea faptelor. Asta te face să te simți în siguranță și te încurajează să-i ajuți, ca de la coleg la coleg. Apoi, dintr-odată, ai spus prea mult, apare un procuror și, înainte să-ți dai seama, ești acuzată oficial. Ține minte că anchetatorii interni nu sunt ca noi, ceilalți. Au propria agendă!

Și acum, iată-i pe toți în sala de interviu…

Singura întrebare era: cine se făcea responsabil că sfârșise ea acolo?

Nu era greu de găsit suspecți.

•

O cămăruță cu gresie, care mirosea a clor, un pat, o masă și două scaune fixate în podea – asta era tot.

Undeva în depărtare un aparat de aer condiționat mârâia în acțiune și în curând simți un curent de aer rece pe spatele gol.

Își scoase toate hainele afară din pantaloni și în doar câteva minute fu cuprins de frisoane.

Îl durea capul și chiar dacă era, probabil, din nou în oraș, încă își simțea gura plină de nisipul deșertului.

Totul era învăluit într-o ceață densă, intercalat cu doar câteva secvențe aleatorii de imagini. Elicopterul poliției aterizând lângă tabără, trupele de comando strigând, toată lumea țipând în același timp.

În clipa următoare avea mâinile încătușate la spate și era legat de un scaun.

Trebuie că leșinase din nou, fiindcă nu putea să-și amintească prea mult din acel zbor.

Avea o nevoie destul de disperată de niște haine, o ceașcă de ceai Java și un duș cald, dar mai ales de o explicație pentru ce naiba se întâmpla!

Îi înghețase fundul acolo, ceea ce era al naibii de ironic văzând că afară erau, probabil, 30°C.

La două minute după ce începură să-i clănțănească incontrolabil dinții, ușa se deschise și intră un omuleț grăsuț și mustăcios, într-o uniformă bej frumos călcată.

Bărbatul puse un dosar gri pe masă, apoi se așeză pe scaunul din fața lui HP. Deschise dosarul, luă încet o pereche de ochelari din buzunarul de la piept și începu să citească.

— Aaaa-ambasssssada, se bâlbâi HP. A-am nevoie de ambass-ssadă, însă n-ai nicio iiidee ce zic: n-n-nnu? A-a-am drepturi, știi, d-d-drepturi!

— O, înțeleg foarte bine ce spui, răspunse bărbatul, și engleza lui fără cusur îl făcu pe HP să se oprească. Problema e că nu știu ce ambasadă ar trebui să contactez. Desigur, nu Ambasada Norvegiei, văzând că pașaportul e fals, încheie bărbatul, apoi se uită la HP peste ochelarii subțiri. Sunt sergentul Aziz, detectiv în Poliția Regală din Dubai. Deci cine ești cu adevărat?

Îl privi curios pe HP.

— N-am reușit să găsim nicio informație despre adevărata ta identitate, nici la tine, nici printre lucrurile tale de la hotel. E tentant să crezi că, de fapt, tu nu existi. Și cineva care nu există…

Ofițerul de poliție se aplecă peste masă.

— … nu poate să aibă niciun drept – nu?

•

— Deci, Normén, ca să rezumăm: ați sosit la fața locului și ați găsit drumul blocat de o mulțime. În loc să coborâți și să mergeți pe jos spre clădire cu gărzi de corp și o escortă de

soldați guvernamentali, ai decis să anulezi operațiunea. Am dreptate până aici?

— Uiți atacatorul, interveni ea, din ce în ce mai deranjată de tonul sarcastic al interogatorului cu voce de plumb.

Westergren se întoarse și-i aruncă o privire lungă colegului său.

— Dar a apărut până când ați revenit la vehiculele voastre?

— Nu. L-am zărit în timp ce stătea acolo – înainte să iau decizia de a abandona.

— Și atunci era înarmat?

Asta de la drăguțul, chelul, mărunțelul unchi Walthers, și ea se întoarse spre el.

— Nu, nu atunci. Avea o pungă și am crezut că văd în ea o bucățică dintr-un pistol.

— *Am crezut*? *O bucățică*? N-ai fost sigură?

Westergren din nou, tot cu același ton iritat. Ea inspiră adânc.

— Așa cum am spus deja, am crezut că era o armă. Totul s-a desfășurat foarte repede, e imposibil de spus exact ce s-a întâmplat când…

— Îți mulțumim, Rebecca, dădu Walthers din cap. Dar tot ne-am dori să încerci să descrii succesiunea de evenimente așa cum poți, până la cel mai mic detaliu. Asta ne va ajuta să înțelegem totul mai bine, fiindcă, desigur, nici Per, nici eu n-am fost acolo.

Dădu din cap spre colegul lui și-i trimise ei un alt zâmbet prietenos, căruia ea nu se putu abține să nu-i răspundă la fel.

— S-a întâmplat exact cum am tot spus. Am ajuns, ne-am oprit, apoi, în timp ce încercam să evaluez situația, am zărit agresorul în mulțime. După ce l-am văzut pentru câteva secunde, am ajuns la concluzia că situația era atât de amenințătoare, că atât misiunea noastră, cât și echipa mea se aflau în pericol și, ca urmare, am luat decizia de a abandona.

Îi zâmbi ușurată lui Walthers, apoi se uită la Runeberg. Fața șefului ei nu lăsa să se vadă nimic. Stătea acolo cu brațele încrucișate, uitându-se la cei doi bărbați de pe cealaltă parte a mesei.

— Și pe urmă ce s-a întâmplat, Rebecca Normén? continuă Walthers delicat.

— Am început să ne retragem și mulțimea parcă înnebunise. A trecut de cordon și a izbucnit haosul. Am fost aproape

doborâtă de pe picioare, însă am reușit să rămân în poziție verticală și să trag cu pistolul. Apoi focul a început…

— Ai tras în ținte vii? plesni Westergren rapid ca o cobră, însă ea nu mușcă momeala.

— Nu, am tras focuri de avertizare, trei mai precis, dar fiindcă n-a fost posibil să trag în pământ din cauza riscului de a lovi terți, am fost obligată să trag în aer. Cam în același timp, altcineva, probabil soldații din mijlocul mulțimii, a deschis focul.

Walthers îi făcu semn să continue.

— Am văzut, sau poate am auzit, oameni loviți de gloanțe, a izbucnit panica și lumea a început să se răspândească în toate direcțiile. Am mers mai departe cu spatele. Eram prinsă între mașină și portieră, și atunci a venit el în fugă.

— Atacatorul, vrei să spui?

— Exact.

— Ai scris în raport că fugea în fața mașinii și că l-ai văzut întinzând mâna după armă și scoțând-o afară din pungă. Că te-ai gândit să tragi în el, dar că vizibilitatea și mișcarea mașinii au făcut asta imposibil…

— Exact, repetă ea cu mai multă nerăbdare de data asta.

Trecuseră prin toată succesiunea de evenimente de mai multe ori și totul trebuie că era înregistrat. Cum de nu înțelegeau?

— Rebecca, ar fi putut să fie așa – și doar avansez asta ca o posibilitate, ca de la coleg la coleg…

Walthers se uită la ea peste ochelarii de citit.

— Având în vedere că niciuna dintre celelalte gărzi de corp sau oricine altcineva de la locul faptei n-a observat niciun agresor, ar fi posibil ca situația stresantă și vizibilitatea limitată să-ți fi afectat judecata? Și să fi greșit cu privire la atacator?

Ea deschise gura să răspundă, însă el o întrerupse.

— Nimeni de-aici n-ar considera asta ciudat. Dimpotrivă.

Făcu un gest spre ceilalți din încăpere.

— Știm cu toții cum e când adrenalina lovește. Câmpul tău vizual e asemeni unui tunel și te concentrezi pe detalii individuale, care chiar trebuie să fie văzute într-un context mai larg. Un telefon mobil devine o grenadă de mână, un aparat de fotografiat devine un revolver… S-a mai întâmplat. Se poate să se fi întâmplat și în acest caz, Rebecca?

Ea deschise gura să răspundă, dar Runeberg îi puse mâna pe genunchi. Clar, îl subestimase pe unchiul amabil. Chiar dacă împacheta lucrurile drăguț, el era cel care tot încerca s-o păcălească și s-o facă să admită ceva.

Inspiră o dată adânc.

— Chiar nu e treaba mea să comentez despre ce a văzut sau n-a văzut altcineva. Eu pot să vorbesc doar pentru mine, zise ea cât se poate de calm și observă că zâmbetul prietenos al lui Walthers pălea încet. Am văzut un atacator și o armă, un pericol sigur atât pentru misiunea noastră, cât și pentru echipa mea, așa că am răspuns în consecință, în conformitate cu datoria mea.

Se uită rapid cu coada ochiului la Runeberg și fu recompensată cu un semn de încurajare. Dezamăgit, Walthers privi în jos în hârtiile lui și Westergren continuă interogatoriul.

— Care e răspunsul tău cu privire la faptul că au murit oameni la fața locului, Normén? După toate probabilitățile, ca o consecință directă a acțiunilor tale dubioase…

Rebecca tresări. Își dăduse seama că trebuie că fuseseră răniți oameni, poate chiar uciși, când soldații deschiseseră focul, dar să-i fie aruncată ei în față asta era o altă problemă. Judecând după expresia de pe fața lui Westergren, lui nu-i păsa dacă depășise o limită.

— Încă o dată…, zise ea cât de calm putu, chiar dacă furia îi fierbea din ce în ce mai aproape de suprafață. Mi-am făcut evaluarea pe baza amenințării asupra echipei mele și a persoanei aflate în responsabilitatea mea. Nu pot să-mi asum obligația pentru ce face sau nu face oricine altcineva.

— Vrei să sugerezi că nu-ți pasă că au fost uciși oameni în jurul tău?

— Sigur că nu-i așa! rosti ea tăios, dar înainte să continue, Runeberg o întrerupse.

— Unde încerci să ajungi cu întrebările astea, Westergren?

Cei doi bărbați se uitară unul la altul.

— Martorii trebuie să rămână tăcuți în timpul interogărilor, se pițigăi Walthers dintr-o parte, dar niciunul dintre ei nu se uită la el.

— Mă interesează să aflu dacă inspectorul de poliție Normén înțelege cu adevărat că una dintre consecințele acțiunilor sale discutabile a fost că au murit oameni. Că ea a cauzat, în mod

direct sau indirect, moartea lor, provocând soldații să deschidă focul.

— Asta nu-i în ordine, Per…

— Zău, *Ludvig*? Poate ar trebui să acorzi un pic mai multă atenție secțiunilor din *Codul Penal* referitoare la abuzul în serviciu, în loc să-ți petreci atât de mult timp la sala de sport.

Runeberg se ridică încet și Westergren făcu la fel.

— Bine, haide să ne calmăm, măcăi Walthers.

Se ridică și el, cu ceva dificultate, și se plasă între cei doi bărbați.

— Interogatoriul se suspendă la 09:51 pentru o scurtă pauză.

•

Petrecu vreo trei zile în acea celulă. Cel puțin așa crezu el. Dormind pe patul din lemn, făcându-și nevoile într-o găleată și încercând să-și treacă timpul cât de bine putu. Și, evident, era atât de disperat după o țigară, că simțea că avea să explodeze. Dar cel puțin îi dăduseră niște haine.

Un tricou alb și o salopetă portocalie care era cu cel puțin două numere prea mică.

În primele câteva ore făcuse literalmente pe el de teroare, însă pe măsură ce-și revenise și mâncase și băuse ceva, ceața începuse să se disperseze și el se apucă să pună câteva lucruri cap la cap.

Fusese drogat serios când îl arestaseră polițiștii, iar între timp ei descoperiseră și că pașaportul lui era fals. Însă chiar dacă ambele infracțiuni erau destul de grave aici, tot nu se justifica genul ăsta de tratament.

Ceva n-avea sens…

•

— Ce naiba a fost asta?

Se uită urât la Runeberg în timp ce șeful ei se juca absent cu cafetiera.

— Nimic special…

— Oh, haide! Erați pe punctul să începeți bătaia acolo, tu și cu Westergren… Per. Deci vă cunoașteți?

Runeberg dădu din cap fără tragere de inimă.

— Per și cu mine ne-am făcut polițiști împreună, cu mult timp în urmă, și era un ticălos dificil chiar și atunci, nu foarte colegial, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Ea ridică din umeri în semn de răspuns.

— Și?

Runeberg oftă.

— El a ales să intre în Poliția de Securitate cu câțiva ani în urmă. Când am fost întrebat despre asta, am insistat împotriva numirii lui. Cumva a aflat și de-atunci așteaptă o șansă să se răzbune pe mine. Am simțit că are să sară pe cazul ăsta. Vreau să spun, cât de des ajunge o gardă de corp la Poliția Reclamațiilor?

— Deci ăsta a fost motivul pentru care ai sugerat să vii cu mine? În rol de paznic al meu?

El mormăi ceva în loc de replică.

— Apreciez intenția, însă ar fi fost mai bine dacă mi-ai fi spus asta de la început…

El dădu din cap.

— Cam ai dreptate, ar fi trebuit. Oricum, toată lumea greșește, nu?

Îi aruncă o privire pe care ea încă încerca s-o interpreteze când fură chemați înapoi în sala de interogatoriu.

— Am înaintat dosarul unui procuror…, începu Walthers. Procedura obișnuită în astfel de cazuri e să-ți informăm șeful, în scris, cu privire la decizia noastră…

Interveni Westergren.

— Dar acum suntem în situația fericită să-l avem pe șeful tău aici, cu tine, ca martor al procedurilor, astfel încât putem să vă spunem la amândoi că de-acum, Normén, ești oficial sub suspiciunea de abuz în serviciu, probabil abuz flagrant în serviciu.

El dădu din cap înspre Runeberg, zâmbind.

— Inspectorul Runeberg o să vă informeze cu privire la ce are să se întâmple acum, dar dacă un ofițer e suspectat de abatere de la îndatoriri, noile reguli sunt extrem de clare. Poate vrei să le iei de-aici, *Ludvig*…

Fața lui Runeberg deveni complet albă. Deschise gura ca și cum voia să protesteze, însă o închise din nou aproape imediat. Se opri scurt și se întoarse spre Rebecca.

— Ești eliberată din funcție din acest moment. Îți vei primi tot salariul, dar pe durata anchetei mă tem că va trebui să te rog să predai cheile și legitimația.

•

Se întoarseră împreună la sediul poliției. Aerul era uscat și rece și câțiva fulgi slabi de zăpadă alunecau în jos din când în când, numai ca să se dezintegreze pe pavajul negru. Niciunul dintre ei nu spuse prea multe.

Runeberg mormăi câteva fraze scurte despre procedura de rutină în cadrul investigațiilor interne, apoi unele clișee despre a fi sigură că totul se va rezolva. Ea nu se deranjă să răspundă.

Când ajunseră la departament, trebui să predea legitimația și cheia de la magazia de arme.

I se permitea să-și păstreze ID-ul de poliție.

Cu alte cuvinte, încă era ofițer de poliție – încă un pic.

Slabă consolare.

Runeberg arăta de parcă îl mai tulbura ceva, însă ea nu păru că-l ascultă. Spre ieșire se lovi de Karolina Modin, care doar o salută repede și evită să se uite în ochii ei.

În momentul în care poarta se închise în urma sa, ciudata senzație, ca de vis, se întoarse.

Ca și cum nimic din ce se întâmpla nu era…

•

… de fapt, real.

Mai fusese închis înainte, desigur, acasă, în Suedia, iar rutina trebuia să fie cam la fel. Pentru început, trebuia să-l fi interogat de cel puțin câteva ori până acum.

Ar fi trebuit să-i spună exact de ce infracțiuni era suspectat și, eventual, să i se permită și accesul la un fel de reprezentare juridică. Nu pierzi ore prețioase lăsându-ți suspectul să tremure într-o celulă, trebuie doar să te uiți un pic la rapoartele CSI ca să știi elementele de bază din medicina legală și investigarea la locul crimei…

Nimeni nu luase probe de sânge sau amprente, nici măcar nu-l fotografiaseră, cel puțin nu din câte-și amintea. Avusese o hemoragie nazală în timp ce dormea. Mai avusese iarbă-n nas și înainte, și întotdeauna părea mai rău decât era, așa că trebuie să-i fi speriat de moarte pe oamenii din tabără. Dar dacă polițiștii nu-i luaseră o probă de sânge în timp ce era inconștient, atunci cămașa conținuse, probabil, toate probele de care aveau, eventual, nevoie.

Însă, la fel ca toată țara asta nenorocită, scenariul părea fals, aproape născocit.

Abia putu să-și ducă gândul până la capăt fără ca inima să înceapă să-i bată repede, și se forță să fie calm.

După câteva respirații adânci, fapt era că, oricum ar fi privit asta, oricât de mult examina toate detaliile din ultimele zile, nu prea putea să nu agite ideea că totul era doar un fel de...

Respiră mai adânc.

Joc...

7.

Jocuri de societate

Forumul Pilonii Societății
Postat: 12 noiembrie, 23:18
De: **MayBey**

> *Există doar trei tipuri de cetățeni – poliția, deținuții și cei care n-au fost prinși încă.*

Această postare are 36 de comentarii

Ușa se deschise violent și dintr-odată fură în interiorul celulei. Patru paznici transpirați și un ofițer uriaș, cu o față brăzdată de acnee și cu o cămașă murdară.

HP nici măcar n-avu timp să se ridice înainte ca ei să tabere pe el.

— Numele! Să-mi spui numele acum! strigă bărbatul ciupit ca de vărsat în fața lui HP.

Înainte să aibă ocazia să răspundă, ceilalți îi traseră brațele la spate, îl legară de picioare, apoi îl duseră afară ca pe un colet. Totul se întâmplă atât de repede, că el nici măcar n-avu timp să se simtă speriat.

Camera în care îl duseră era puțin mai mare decât celula lui. Avea o masă îngustă în mijloc și el văzu curele atârnând pe laterale. Masa era înclinată la un capăt, dar în loc să-l pună cu capul la capătul mai înalt, îl legară cu picioarele în partea de sus. Era vădit incomod, să stai culcat cu capul în jos, și deveni și mai rău când îi legară mâinile și picioarele.

Își simți inima cum îi bate tare în piept.

— Spune-mi numele! îi șuieră Cicatrice în față, atât de aproape, încât putu să miroasă tutunul stătut din respirația bărbatului.

— T-Thomas Andersen, răspunse HP, fără să sune atât de calm cum și-ar fi dorit.

Pe drum observase camera într-un colț al încăperii și în acele momente era aproape complet sigur:

Jocul îl găsise!

•

Avea toate motivele să-i fie teamă, chiar groază.

Destul de ciudat totuși, nu doar teama îi făcea pulsul s-o ia razna.

Cicatrice dădu din cap către unul dintre orcii de pază, care trase o glugă neagră pe fața lui HP. Totul se întunecă. Auzi trolii vorbind unul cu altul, însă, din nou, nu putu să înțeleagă un cuvânt. Cel puțin crezu că a înțeles un singur lucru.

Dacă voiau, într-adevăr, să scape de el, nu exista niciun motiv s-o lungească. În schimb, în loc să-l îngroape în deșert, consumaseră timp și efort să organizeze toată această șaradă. Care trebuia să însemne ceva.

Dintr-odată auzi sunetul de picurare a unui lichid pe pardoseala din piatră.

Ce naiba aveau de gând până la urmă?

O clipă mai târziu, o cârpă umedă îi fu presată pe față.

Primele două secunde nu fură prea rele, încă putea să respire, chiar dacă simțea gluga strângându-se pe măsură ce respira în ea. Era un miros ca de burete umed, mai mult liniștitor decât înfricoșător. Apoi deslușí un sunet de susur umed și brusc apa se strecură prin material și în nas, și-n gură.

Nu era mult, suficient totuși să-l facă să icnească după respirație, care însemna doar să sugă mai multă apă prin pânză. O parte din apă îi rămase în gât, făcându-l să se sufoce. Tuși, apoi respiră rapid de mai multe ori, din reflex, ceea ce aduse imediat mai multă apă în respirația lui.

Sufocându-se mai mult, respirație, tuse și apă.

Dar nu aer…

La dracu' – nenorociții ăștia îl înecau!

Alimentarea lui cu aer aproape dispăruse și se instală panica.

Încercă să-și strâmbe capul, ca să-și scoată pânza de pe față. Însă nu putu să se miște deloc.

Tuși din nou, dar reflexul de sufocare, pur și simplu, trimise și mai multă apă și țipetele lui se transformară în susurat.

Dintr-odată, pânza fu îndepărtată, pe urmă gluga. Tuși, aruncând în sus stropi mici de apă, apoi reuși în cele din urmă să ia o eliberatoare gură de aer neregulată.

După aceea, încă una.

Panica se diminuă treptat.

Apoi vocea lui Cicatrice într-o ureche.

— Cine… ești… tu…?

El încercă să dea din cap, dar fu întrerupt de un alt acces de tuse, așa că încercă din nou.

— Ia-o ușor, pentru numele lui Dumnezeu…

Mai multe mâini îl împinseră în jos, gluga fu trasă pe cap și prosopul umed îi înăbuși protestele.

Mai multă apă, mai multă sufocare. Corpul i se convulsionă nebunește, încercă să dea cu piciorul, dar fu ținut într-o strânsoare de fier. Lăsă să-i scape un urlet – doar pentru a respira și mai multă apă.

Vederea i se întunecă. Panica lui era furioasă. Nenorociții ăștia chiar erau gata să-l omoare!

•

Cu bara pe umeri, cu greutăți galbene de cincisprezece kilograme de fiecare parte, picioarele i se depărtară. Respiră adânc, se lăsă în jos până când genunchii i se îndoiră într-un unghi de nouăzeci de grade, apoi împinse în sus, expirând aerul din plămâni.

— Opt, numără Nina Brandt stând în spatele ei. Încă două, Becca!

Simți cum o arde acidul lactic în coapse, dar nici măcar o serie dificilă de ridicări de pe genunchi nu putu să-i oprească gândurile.

Eliberată din funcție – sau un pic de vacanță pe degeaba, dacă erai înclinat să râzi de asta. Din păcate, ea nu era.

Deci cine depusese plângere?

Lista candidaților cuprindea cel puțin trei nume. Gladh era, evident, numărul unu. Când îi părăsiseră pe el, pe Berglund și pe interpret la micul aerodrom prăfuit din Darfur, arăta capabil s-o ucidă. Ea îi distrusese toată minunata vizită oficială și, probabil, dăduse o lovitură serioasă reputației și imaginii lui despre sine.

Respiră, îndoi genunchii și pe urmă mai împinse o dată. Concentrația de acid lactic crescu ușor, însă ea abia dacă observă.

Numărul doi pe listă era propriul ei adjunct, David Malmén.

El nu părea, cu siguranță, s-o fi acceptat ca noul lui șef și în cadrul operațiunii din Darfur avusese o oportunitate de aur să scape de ea. Ideea că nici el, nici Karolina Modin nu-l văzuseră pe atacatorul lor n-avea absolut niciun sens, ca să fie blândă. Ca o poveste inventată pentru a submina credibilitatea liderului lor.

Pe termen scurt, Malmén era, de fapt, singurul care părea să fi beneficiat de suspendarea ei; cel puțin ea presupunea că fusese pus din nou la conducerea grupului.

— Z-zece.

Cu ceva efort, termină ultima ridicare, apoi ajută la punerea barei înapoi în suport. Alergă repede în jurul sălii de sport, să se elibereze de acidul lactic și să-și limpezească gândurile.

Locul al treilea pe listă era mai degrabă dubios, însă, după unele considerații, decise că ar fi bine să fie împărțit de Karolina Modin și de colegii ei, Esbjörnsson și Göransson. Ei toți ar fi vrut să fie menținut Malmén, și chiar dacă ea și cu Modin se descurcaseră destul de bine pentru început, nici ea, nici vreunul dintre ceilalți n-o susținuseră când fusese nevoie.

Deci ce trebuia să facă în continuare?

Ancheta era destinată să dureze cel puțin o lună. Toți cei implicați urmau să fie interogați și trebuia ca ei să extragă informații de la autoritățile sudaneze.

Ea era doar „oficial sub suspiciune”, gradul cel mai mic, fiindcă, evident, anchetatorii n-aveau încă suficiente dovezi pentru ca procurorul să deschidă un caz împotriva ei.

Era cuvântul ei împotriva cuvântului lor, singura întrebare fiind cât de unanime erau mărturiile celorlalți. Poate că era momentul să facă rost de un avocat, până la urmă, ca să arate că nu mai avea de gând să le înghită inepțiile? Dar încă se simțea reticentă.

Ura genul ăsta de…

•

Joc!

O arestare falsă, un interogatoriu batjocoritor și un grup de actori jucând în *Expresul de la miezul nopții*, la fel ca data trecută.

Îl deconspiraseră cu ocazia asta și chiar dacă-și pusese de gând să-și scoată asta din cap, ei erau pe cale s-o facă din nou.

Frica de moarte îl ținea în gheara ei de fier, inima îi bătea de două ori mai repede și vomită ca o fântână pe pardoseala din piatră.

Îi scoaseră gluga din nou, slăbiră curelele și-l ridicară.

— Îmi spui numele, zise Cicatrice mai mult ca o afirmație decât ca o cerere, în timp ce se scărpina în barbă.

HP putu doar să dea din cap între câteva accese de tuse. Suspina ca un copil mic. Lacrimile îi mistuiau obrajii, voma îl ardea pe gât și era pregătit să le spună tot. Asasinarea lui Kennedy, răpirea copilului lui Lindbergh, cine vrea pielea nenorocitului de Roger Rabbit[9] – era pregătit să mărturisească tot tacâmul, cât timp putea să scape de afurisitul de prosop!

— Pettersson, pufni el. Henrik Pettersson, Jucătorul 128.

— Mulțam! dădu Cicatrice fericit din cap. Următoarea întrebare…

HP înțepeni. Îl deconspiraseră, era pierdut. Deci ce mai era de spus?

Apoi înțelese…

Dintr-odată începu să plângă din nou.

Greșise – greșise al naibii!

Nu era un proces, nu era o evaluare sau o a doua șansă, cum micul lui creier, disperat după confirmare, aproape reușise să-l convingă. Nu, era vorba de bani, de nimic altceva. Jocul își voia banii înapoi, asta era tot.

Numărul de cont bancar, ID-urile de utilizator, parolele – le-ar fi dat tot dacă asta însemna să poată coborî de pe blestemata asta de masă.

Ce altceva? După toate astea, era destul de sigur că Stăpânul Jocului n-avea de gând să-l lase să plece…

— Banii, da? pufni HP.

Cicatrice îi aruncă o privire ciudată și-și întinse mâinile în lături.

— Nu bani, nu, nu!

Din anumite motive, omul părea aproape insultat.

— Următoarea întrebare, repetă el uitându-se furios la HP, în timp ce scoase un carnet din unul dintre buzunarele de la cămașa murdară.

— Ai…, zise ofițerul de poliție și HP dădu din cap.

---

[9] *Cine vrea pielea lui Roger Rabbit*? Un film de animație din anul 1988 regizat de Robert Zemeckis (n. red.).

Era timpul să pună capăt la toate astea.

— Ai… ucis-o…?

Și dintr-odată el nu mai înțelese nimic.

•

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu prea, răspunse Rebecca sec.

Își trase un pieptene prin părul ud, apoi îl adună într-o coadă de cal strânsă la ceafă.

— Deja știi cea mai mare parte, deci ce altceva mai e de spus? Am fost eliberată din funcție până la finalizarea anchetei și tot ce pot să fac până atunci e să joc *Ghici cine a depus plângere împotriva mea.*

Ea și cu Nina Brandt se întâlniseră la Academia de Poliție, apoi lucraseră împreună pentru vreo doi ani. Erau, de fapt, foarte diferite, nu doar în aparență. Prea diferite ca să fie prietene apropiate așa cum trebuie. Dar încă mai lucrau bine împreună, cel puțin superficial.

Spre deosebire de ea, Nina Brandt era blondă, cu păr scurt și cu forme. Genul după care bărbați și femei deopotrivă își întorc privirile să se uite pe coridor și genul care știe să profite la maximum de asta.

Nina se bucura de atenție și era fericită printre oameni, de preferință cât mai mulți, ceea ce constituia, probabil, motivul pentru care lucra în incinta unei unități licențiate.

Rebecca nu s-ar fi putut imagina vreodată dorind să lucreze acolo.

Ea simțea foarte puțină atracție pentru pub-uri, baruri și atenție.

Dar avantajul incintei unei unități licențiate consta în faptul că Nina îi cunoștea pe proprietarii fiecărui bar și ai fiecărei săli de sport din oraș, și i-ar fi fost ușor să rezolve aranjamente alternative de antrenament pentru Rebecca Normén, care tocmai fusese exclusă din Cartierul General al Poliției.

Și ce loc…

Doar auzise de sala asta de gimnastică înainte. Ceea ce nu era chiar atât de ciudat, muritorii de rând nu veneau aici. Evident, acolo atârnau celebritățile, cele adevărate, nu soiul de practicanți pentru doar cincisprezece minute…

Conform zvonurilor, la sală veneau copiii din familia regală, și asta putea fi foarte bine adevărat. Se vedea că locul era extrem

de exclusivist – mai mult ca un SPA decât ca un centru de antrenament. Recepționerul le dăduse prosoape și halate, înainte să le escorteze în camera de schimbat cu miros de lemn de santal și să le arate dulapurile lor.

Normén crezuse mereu că sala de sport din Cartierul General al Poliției era una dintre cele mai bune pe care le văzuse vreodată. Însă ăsta era un *palat* de aproape o mie de metri pătrați, presupuse ea, proiectat elaborat și în stare perfectă. Ziduri din cărămidă, grinzi din oțel laminat, ferestre arcuite înalte. Și, bineînțeles, nu mai puțin decât bile contra prafului pretutindeni pe vastele podele dure din lemn.

Putea doar să-și imagineze cât însuma cu adevărat cotizația de membru.

Considerabil mai mult decât putea să-și permită dintr-un salariu de polițist, în orice caz…

Dar Nina făcuse rost gratis de un permis de intrare, astfel ca ea să se poată tângui din greu.

•

— Ai omorât-o? repetă cicatrice.

HP tot nu înțelegea nimic.

— Pe cine să omor? țipă el.

Dintr-odată capul începu să i se învârtă.

— Pe doamna Argos, ai omorât-o pe doamna Argos? silabisi Cicatrice furios cuvintele din agenda lui, apoi se uită din nou la HP.

— Ce, cr… Nu! La dracu’, nu! reuși el să spună, în timp ce ciclul de centrifugare urcă o treaptă de viteză. Nici măcar nu știam că a fost… Bine, ascultă!

Cicatrice îi făcu un semn scurt unuia dintre orei. Brusc, gluga fu trasă înapoi peste capul lui HP și el fu împins în jos pe masă.

— Nuuu! urlă el panicat și încercând să se elibereze. Nuuu, pentru numele lui Dumnezeu, sunt nevinovat…

Prosopul îi înăbuși strigătele, apoi apa îl făcu să tacă.

Mirosul de clor din cameră fuzionă cu mirosul de pipi cald.

•

— Pare ciudat că Runeberg are afaceri neterminate cu șeful anchetei – Westerberg, așa îl cheamă?

Nina veni și se așeză lângă ea în fața oglinzii și-și prinse părul. Chiar dacă oglinda era imensă, iar cealaltă femeie cu un cap mai scundă decât Rebecca, tot părea că ea ocupa tot spațiul.

— Westergren, zise Rebecca făcând inconștient un pas în lateral. Au fost colegi în uniformă cu ani în urmă la Norrmalm. Se pare că s-au certat acolo și apoi Ludvig a zădărnicit cererea lui Westergren de a intra în Poliția de Securitate.

Nina se uită în sus la tavan, în timp ce-și aranja o pereche de bucle blonde de care nu părea mulțumită. În ciuda antrenamentului și a saunei, încă părea suficient de elegantă ca să meargă direct în oraș.

— Asta sună un pic prea simplu, nu crezi? murmură ea trecându-și un creion de buze în jurul gurii. Vreau să spun, ai zis că aproape s-au luat la bătaie. Nu faci asta pentru o cerere de loc de muncă respinsă și niște amintiri proaste de când erai în uniformă. Toate astea trebuie să fi fost, când, în urmă cu cel puțin zece ani?

Rebecca ridică din umeri, își luă încălțările de antrenament de pe podeaua din calcar și începu să-și pregătească geanta.

— Ludvig n-a intrat în mai multe detalii, și în mod sigur nu era momentul să i-o cer.

Brandt abandonă oglinda și se întoarse spre Rebecca.

— Ascultă, înainte să pleci, simt că ar trebui să-ți spun ceva…

•

Când gluga fu scoasă pentru a treia oară, era pregătit.

Tuși de câteva ori, mai vomită o încărcătură de nămol apos jos, în fața lui, pe urmă icni cu disperare după aer.

— Stai! bolborosi el când Cicatrice dădu iar din cap spre gardieni. Stai o clipă, pentru numele lui Dumnezeu!

Cicatrice făcu un semn și el fu ajutat să se ridice.

— Ai ucis-o, repetă Cicatrice pe un ton aproape prietenos.

Era doar un singur răspuns, un cuvânt care putea să-l salveze de masă.

Roșu sau albastru?

— D-d…, începu HP.

În acel moment ușa de la celulă se deschise.

— Ce se întâmplă aici, sergent Moussad?

•

— Știi despre Pilonii Societății?

— Ce, cartea vrei să spui?

Nina Brandt clătină din cap.

— Nu, nu. Forumul online, desigur.

— Oh, vrei să spui site-ul de bârfă? Păi, m-am uitat pe el de câteva ori când a început și toată lumea vorbea despre asta, dar a fost cu ceva timp în urmă. Cea mai mare parte compusă dintr-un grup de ofițeri de poliție și ofițeri aspiranți plângăcioși, mi se pare că-mi amintesc. Nu e chiar genul meu…

Închise geanta de sport și se pregăti să plece.

— Poate ar trebui să arunci o privire.

Era ceva în tonul vocii Ninei Brandt care o opri.

— De ce?

Nina se strâmbă.

— Întrucât cred că au început să scrie despre tine…

•

— Îmi pare rău, domnule Pettersson, zise Aziz câteva minute mai târziu, când se întoarseră în celula lui HP. Sergentul Moussad și cu mine facem parte din departamente diferite ale forțelor de poliție, precum și din diverse școli de gândire, s-ar putea spune. N-avea dreptul să vă supună la un asemenea tratament.

HP dădu din cap apatic, în timp ce-și trase hainele ude de pe piele.

Creierul lui era epuizat, nu reușea să evite mirosul acru de urină care venea de la salopeta lui și se uită la Aziz ca să vadă dacă detectivul îl observase.

— Primim niște haine uscate pentru tine și poți să faci un duș cald dacă vrei.

HP continuă să dea din cap fără expresie.

Un duș!

Un duș al naibii de cald și câteva minute pentru un pic de meditație…

— Însă mai întâi trebuie să rezolvăm o serie de lucruri, adăugă Aziz pe un ton ca al oamenilor de afaceri, împingând o foaie de hârtie liniată și un stilou spre partea de masă a lui HP. Te rog, scrie cum ai cunoscut-o pe doamna Argos și tot ce s-a întâmplat în tabăra de beduini. Cum termini, poți face un duș și să-ți schimbi hainele.

HP încă dădea din cap. Mâna îi tremura atât de tare, că stiloul trasă mici curbe pe hârtie înainte să reușească să-l ia sub control.

8.

Ămirc?[10]

Forumul Pilonii Societății
Postat: 13 noiembrie, 08:11
De: **MayBey**

> *Cine poate fi imaginat că a comis o crimă? Toată lumea. Deci toată lumea e un suspect.*

Această postare are 41 de comentarii

— Avem o mare problemă, domnule Pettersson.

Ei, pe dracu', o fi subestimarea anului! În ultimele douăzeci și patru de ore HP trecuse prin toate fazele crizei, de mai multe ori.

Negare, disperare, panică, bătaie de joc de el însuși, apatie și apoi direct la închisoare, imediat.

Asta, pur și simplu, nu putea fi adevărat!

Indiferent cât încerca gândirea lui încinsă să gestioneze situația, încă nu putea să treacă peste câteva aspecte grele.

Totul era real, al naibii de sângeros de adevărat – aproape literalmente.

Anna Argos dispăruse, înghițită de noaptea deșertului. Și, potrivit polițiștilor, el era principalul suspect.

Încă mai avea ceva mai mult decât amintiri fragmentare din acea seară. Ceea ce era, de fapt, surprinzător, combinația de bere, droguri și rău de mașină fiind, probabil, cu totul prea mult pentru organismul lui deja epuizat.

— Cum am spus, o mare problemă, domnule Pettersson, repetă Aziz întrerupându-i gândurile.

HP se uită în sus și întâlni privirea îngrijorată a detectivului.

— Am comparat sângele găsit pe cămașa ta cu ADN-ul pe care l-am recoltat în camera de hotel a doamnei Argos. Și cu

[10] Crimă, scris de la dreapta la stânga, precum în romanul *Strălucirea,* de Stephen King (n.tr.).

câteva ore în urmă elicopterul a găsit niște resturi la vreo cinci kilometri de tabără. Mai ales îmbrăcăminte pătată de sânge și fragmente de piele. Păsările și vulpile deșertului au făcut tot ce era mai rău, din păcate. Am mai văzut asta de multe ori înainte, cu oameni care s-au pierdut acolo, iar rezultatele preliminare se potrivesc profilului doamnei Argos.

Făcu un gest vag spre lumea de dincolo de ziduri.

— Deocamdată nu știm dacă trupul a fost dus acolo sau sunt doar fragmente mutate acolo de animale. Deci suntem în continuă căutare, atât în apropierea taberei, cât și mai departe.

Se aplecă peste masă.

— Desigur, moartea ei ar fi putut să fie un accident tragic. O ceartă într-un loc retras, câteva momente de furie, cu consecințe teribile. Poate că doamna Argos a fost doar rănită, în ciuda cantității de sânge. Lăsată acolo cu presupunerea că era capabilă să ceară ajutor? Dar, în schimb, în starea ei derutată, a mers în direcția greșită, direct în deșert…

Detectivul îl privi lung pe HP.

— Dacă așa s-a întâmplat, îndrăznesc să afirm că judecătorul ar arăta ceva simpatie.

Făcu o pauză și păru că așteaptă un răspuns.

HP încerca în zadar să-și controleze vârtejul din cap.

Exista o explicație pentru toate astea, era sigur de asta. O explicație perfect naturală care i-ar fi dovedit nevinovăția. Pur teoretic, se putea foarte bine să se fi rătăcit de tabără – decisese să scape de acel tricou stupid și să-și recupereze scumpa cămașă de mătase thailandeză din coșul de gunoi. Câteva pete de vomă nu erau genul de lucruri care să te deranjeze când ești drogat…

Dar atunci ce?

Criminalul intrase, evident, la toalete. Încercase să se spele de sânge cât mai repede posibil și găsise cămașa lui în coșul de gunoi.

Suna destul de al naibii de puțin probabil, însă se întâmplă și lucruri mai ciudate.

Derulă rapid acest scenariu de mai multe ori, doar ca să fie pe partea de siguranță. Subțire, dar nu de neconceput.

Chiar și așa, încă nu putea să împiedice să se scurgă un gând neplăcut.

Și dacă Aziz avea dreptate?!

Pentru o vreme, acolo, în tabără, chiar se simțise ca și cum o strangula pe Anna Argos, o strângea bine de gât și sufoca nenorocitul de rânjet arogant de pe fața ei…

— D-dar ceilalți? Vincent și gașca lui?

Putu să audă cât de șubredă suna vocea lui.

Aproape ca și cum ar fi ghicit deja ce avea de gând să răspundă detectivul.

— A, da, aproape uitasem de misteriosul francez…

Aziz își puse ochelarii de citit și răsfoi dosarul din fața lui.

— Am reușit să aflăm că tu și cu doamna Argos ați ajuns în tabără împreună. Ați fost văzuți cinând la aceeași masă și mai târziu, în timpul serii, un martor v-a văzut certându-vă lângă deschiderea din gard, aproape de toalete. Martorul descrie disputa ca fizică și, de asemenea, susține că doamna Argos părea îngrozită.

Se opri ca să întoarcă pagina și HP înghiți de câteva ori într-o încercare de a-și umezi gâtul uscat.

— Camarazii voștri de călătorie francezi plecaseră, din păcate, din tabără când am ajuns noi, însă am vorbit cu ei a doua zi la hotelul lor. Toți sunt de acord că erai supărat că doamna Argos a râs de „accidentul” tău din mașină și că mai târziu – posibil ca urmare a acestui fapt – a părut să prefere compania altor persoane decât a ta.

Întoarse pagina și merse mai departe.

— Desigur, francezii confirmă povestea ta cum că i-ai cunoscut în India, dar ei susțin că ați venit împreună în Dubai și că safariul din deșert a fost ideea ta.

Detectivul se opri și se uită la HP peste rama ochelarilor.

HP avu nevoie de câteva secunde ca să absoarbă informațiile.

— D-dar plimbarea în deșert a fost ideea lor. Vincent m-a sunat la hotel, ei ne-au luat. Întrebați-i pe șoferi, ei știu!

— Din păcate, n-am reușit să-i găsim pe șoferi, Emir și Bashid. După cum declara șeful lor, asta nu e neobișnuit. Sunt plătiți cu ora și se duc acasă, la familiile lor, în Yemen, în extrasezon. Potrivit acestuia, mașinile au fost rezervate de la hotelul tău, pe numele Sinclair, și unul dintre cardurile de credit pe care le-am găsit în portofelul tău a fost folosit pentru a confirma rezervarea. Un MasterCard pe numele unui anume Jerome Sinclair. Jerome *Vincent* Sinclair…

•

Bine ați venit la Stâlpii Societății – noi suntem cei care expunem toate prostiile!

De fapt, ideea nu fusese nici deosebit de remarcabilă, nici foarte nouă. Un forum de discuții deschis la tot felul de reclamații, bârfe și afirmații fudule, cu posibila distincție că el pare să fie focalizat pe ofițeri de poliție, sau cel puțin oameni în uniformă. Care, desigur, se simt cu adevărat modele și inovatori…

Dar după ce citi câteva postări, începu să-și dea seama de ce oamenii scriau pe acest forum. Unul dintre contribuabilii cei mai frecvenți, cineva care-și spunea MayBey, era bun, foarte bun, de fapt. Spre deosebire de alte postări, el sau ea nu suspina din cauza echipamentului defect sau a calității celei mai noi promoții de recruți. Limbajul pe care alesese să-l utilizeze MayBey era neobișnuit, fraze scurte care conțineau o grămadă de umor negru, în loc de postări umflate, pline de limbajul de lemn atât de iubit de cei mai mulți ofițeri de poliție suedezi.

— Am prins trei drogați în seara asta. Urmărirea a durat aproape douăzeci de minute.

Trei obrăznicături au fugit cu mașina din intersecția Junksta. Câinele bun de dragul schimbării a luat urma imediat. I-am prins pe toți trei sub un copac, zece minute mai târziu!

Mare ușurare!

Apoi patru ore la secție ca să-i înregistrez și să-i interoghez. Până aici toate bune. Procurorul de serviciu, Turnstile, a avut nevoie de un singur minut. Și pe urmă toți au fost eliberați.

Toate eforturile noastre s-au dus de râpă, iar el s-a întors pe partea cealaltă și a adormit la loc.

Aș vrea să pot să dorm și eu la fel de liniștit…

Toți ofițerii de poliție experimentaseră o urmărire de mașini de genul ăsta și MayBey – un el sau o ea – reușise să rezume totul în doar câteva rânduri. Entuziasmul urmăririi, ușurarea după arestări, întocmirea actelor și apoi furia când obrăznicăturilor li se dă drumul.

Erau cincizeci și opt de comentarii la această postare, de cinci ori mai multe decât la postările altor persoane, și toate împărtășeau frustrarea lui MayBey.

Altceva care făcea mesajul interesant era factorul de recunoaștere. Intersecția Junksta putea fi foarte bine intersecția Hjulsta, și ea știa că exista un procuror în district al cărui nume însemna cam același lucru cu *turnstile*[11].

Din curiozitate, intră pe site-ul poliției din Stockholm, însă nu găsi niciun raport care să corespundă descrierii de pe forum. Deci ce însemna asta?

Mai nimic.

MayBey putea fi din alt cartier sau el ori ea ar fi putut descrie un incident vechi. Dar dintr-un anumit motiv Rebecca era încă destul de sigură că postarea se referea la Stockholm.

Putea să recunoască fără probleme caricaturile din mesajele mai vechi ale lui MayBey. Șeful poliției, Teflon, a cărui cămașă albă n-avea nicio pată. Inspectorul Spineless[12], care reușea mereu să nu fie disponibil când trebuiau luate decizii dificile. Detectivul inspector Birkenscholl, care se strecura pe coridoarele întesate, încercând să evite orice fel de muncă.

Era sigură că lucrase cu toți aceștia, însă, pe de altă parte, probabil, nu era singura în situația asta…

Cert e că ultima postare a lui MayBey îi suscită cu adevărat interesul…

•

Detectivul se uită la el ca și cum aștepta o reacție, dar de data asta HP nu știu ce să spună. Se străduia cu disperare să evoce o imagine a lui Vincent în mintea lui, însă din anumite motive trăsăturile omului păreau dintr-odată neclare, aproape încețoșate.

Deschise și închise gura, din păcate, nu reuși să scoată nici un singur cuvânt inteligibil.

— Am fost foarte minuțioși, domnule Pettersson. Crimele sunt rare aici, în Dubai, așa că, din acest motiv, căutăm sub fiecare piatră. Oamenii mei au verificat toate amprentele pe care am fost în stare să le găsim, atât în mașină, cât și pe masa pe care ați mâncat, și unele vă aparțin ție, doamnei Argos și celorlalți de la petrecerea voastră. Am contactat chiar și autoritățile

---

[11] Cruce de barieră (n.tr.).

[12] Fără coloană vertebrală (n.tr.).

polițienești din țările voastre de origine, dar toți cei implicați au cazier curat. Toți în afară de tine, domnule Pettersson…

Aziz se uită din nou lung la HP peste mormanul lui de hârtii.

— Toate amprentele se potrivesc, nu există niciuna neinventariată. Cu alte cuvinte, nu există nicio urmă din acest așa-numit Vincent…

O altă privire, ca să se potrivească astfel cu tonul vocii, însă HP abia observă.

Gândindu-se la asta, nu-și amintea, de fapt, ca Vincent să fi spus vreodată ceva despre el însuși.

Într-o zi, când stătea într-un bar, simțindu-se al naibii de depresiv, tocmai apăruse francezul.

Oferindu-i bere și un fum, eventual un partener de dialog care să-l facă să se simtă un pic mai bine.

Deci cine era Jerome Sinclair? Portofelul lui era plin cu mai multe carduri de credit, diferite nume care-l ajutaseră să-și gestioneze viața nomadă, de somnambul. Își aminti doar câteva dintre acestea:

Jim Shooter
Will Parcher
Tyler Durdan

Pe cele mai multe dintre nume le alesese ca o glumă, cel puțin așa își spusese lui însuși. O bandă de prieteni imaginari inventați din istoria filmului. Oameni care nu existaseră niciodată în afara minții personajelor din filme.

Părea să aibă o amintire vagă despre Jerome Sinclair, ca o serie de litere în relief de pe un card din plastic.

Erau Jerome și Vincent una și aceeași persoană?

Cineva care nu exista în afara propriului său cap?

Detectivul puse actele jos și se aplecă peste masă.

— Lasă-mă să rezum situația, domnule Pettersson. Tu, cu o condamnare anterioară pentru crimă, intri în țară cu un pașaport fals. O întâlnești pe doamna Argos la hotel, o agăți și apoi aranjezi un safari în deșert împreună cu niște cunoștințe întâmplătoare. Ea îți respinge însă cu dispreț avansurile, ceea ce te face, destul de înțeles, să te superi. Fiindcă, desigur, tu ai fost cel care a aranjat totul, eventual chiar de dragul ei, iar ulterior ea te respinge. La un moment dat în acea seară doamna Argos

dispare și tu ești găsit grav drogat și cu sângele ei pe toată cămașa. Și singura ta apărare e să dai vina pe un bărbat misterios a cărui existență n-o pot dovedi nimic și nimeni altcineva.

Se opri pentru scurt timp, pentru a lăsa cuvintele să-și facă efectul.

— Cum am spus, crima e extrem de rară aici, în Dubai, probabil fiindcă toți ucigașii primesc pedepse grele. Foarte grele, domnule Pettersson…

O altă pauză, astfel ca HP să nu rateze ce-i spunea detectivul.

— Dar dacă pârâtul cooperează, judecătorul e, de obicei, înțelegător. Viața ta e foarte mult în mâinile tale, așa că te-aș ruga să te gândești foarte atent înainte să răspunzi la următoarea întrebare.

O a treia pauză, cu totul inutilă de data asta.

— Ai ucis-o pe doamna Argos?

Capul lui HP era plin de documente de printat pe ecrane pâlpâitoare, toate conțineau informații diferite, toate al naibii de alarmante.

Începea creierul lui torturat să înțeleagă în cele din urmă lucrurile?

CLIC

Arătându-i lucruri care nu există?

CLIC

Amestecând fantezia și realitatea?

CLIC

Da?

CLIC

Nu?

LA DRACU'!

Își presă ochii închiși și-și acoperi fața cu mâinile, ca să oprească flash-urile din capul lui. Însă imaginile continuară să-i pâlpâie pe retină.

Shooter

Parcher

Durdan

Numai muncă, fără joacă, face din Jack un băiat plictisitor!

Ămirc, Ămirc, Ămirc…

Chiar tăbărâse asupra unei târfe?

La naiba, numai fanteziile despre cum ar fi…

Era timpul să decidă.
Roșu sau albastru?

•

Cea mai bună gardă de corp din lume, Regina Righteous, pare să aibă niște probleme. Se presupune că a făcut insolație în Africa și a văzut ceva care nu era acolo.

Sau există alt motiv pentru care avea halucinații? Poate pentru că era suspendată? Știe cineva dintre voi?

Această postare are 17 comentarii

Regina Righteous[13]. Grozav nume. Cum zicea Nina, nu era chiar greu să descoperi despre cine se vorbea…

Și șaptesprezece comentarii, destul de multe dintre acestea negative.

- *La ce să te aștepți de la Investigații Interne?*
- *Așa se întâmplă când ai contingent de femei…*
- *Era al naibii de dificilă chiar și la Academie*
- *Probabil, a luat prea multe calmante. ACSP, cu siguranță…*

Trebui să caute pe Google acest ultim comentariu. ACSP – A Cedat Sub Presiune. Deci așa o vedea restul lumii. Era cineva care nu putuse face față presiunii…

•

— N-nu, croncăni el și-și drese din nou glasul. Nu, n-am făcut-o, continuă ușor mai ferm de data asta, aproape ca și cum ar fi încercat să se convingă pe el însuși.

Aziz lăsă să iasă un oftat adânc. Își adună hârtiile, se ridică în picioare, apoi bătu de două ori în ușa din oțel.

— Mă tem că nu te mai pot ajuta, domnule Pettersson, zise Aziz aproape cu tristețe.

Ieși, în timp ce Moussad și patru orci de pază transpirați se strecurară în cameră.

O clipă mai târziu erau pe el.

[13] Virtuos, cinstit (engl.) (n.tr.).

Țipă, zbătându-se panicat, și, de fapt, reuși să plaseze o serie de pumni decenți înainte ca orcii să-l imobilizeze pe podea.

Avea să moară, înțelese el. Fie Cicatrice și gașca lui intenționau să-l înece, fie, mai probabil, urma să mărturisească totul. Și avea să fie condamnat la moarte de niște judecători dubioși și târât în deșert pentru un glonț în ceafă, și factura trimisă surorii lui. Urmat de eternul membru al Asociației Cretinilor, împreună cu Nătărăul și Tăticuțul!

Bună ziua, numele meu este Henrik și sunt un ucigaș de doamne!

Era terminat – lichidat – prăjit!

Dintr-odată, o sinapsă din creierul îngrozit făcu o conexiune.

— A-așteaptă! țipă el la Aziz, chiar în clipa în care erau pe cale să-l scoată afară. Așteptați, pentru numele lui Dumnezeu, știu unde să găsesc dovezi despre Vincent. Doar dați-mi…

Moussad îl lovi în tâmplă să-i închidă gura, dar asta nu-l ținu liniștit pentru mult timp. Se agăța cu ghearele de o plută de salvare și n-avea de gând să-i dea drumul.

— Într-unul dintre buzunarele de la pantalonii mei, o brichetă din aur. E a lui. A lui Vincent. Verificați-o pentru amprente, ADN, tot ce naiba vreți…

O altă lovitură, de data asta destul de tare ca să-l facă să simtă gust de sânge în gură. Îl auzi pe Aziz răpăind niște fraze în limba arabă către gardieni, apoi pe Moussad, care părea să dea ordine contrare.

Orcii transpirați din jurul lui se foiau incomod și schimbau priviri ca și cum nu erau siguri ce să facă. Cei doi ofițeri ai lor îi zăpăceau cu noi ordine. Tot nicio reacție. HP reuși să-și strâmbe capul și putu să-i vadă pe Moussad și pe Aziz înfruntându-se, despărțiți de doar câțiva centimetri.

Fața lui Moussad strălucea roșie și el își încleșta și-și descleșta pumnii. Era cu un cap mai înalt decât Aziz și, din perspectiva sumară a lui HP, părea chiar mai mare și mai neplăcut.

Însă Aziz nu se lăsa intimidat. În schimb, făcu încă o jumătate de pas înainte, astfel încât cămășile uniformelor celor doi bărbați aproape se atingeau.

Pentru o clipă, păru că cei doi erau pe punctul să înceapă lupta.

HP și gărzile își ținură respirația.

Apoi Moussad păși încet în spate.

Aziz urlă un alt ordin, mai tare de data asta, și, o clipă mai târziu, HP se regăsi stând pe scaunul de interogatoriu, în timp ce unul dintre gardieni îi desfăcea fără tragere de inimă cătușele.

— Spune-mi mai mult, zise Aziz tăios când ușa celulei se închise și rămaseră singuri.

9.

Fata morgana

— *Alo*?

— *Bună seara, amice. A mers totul bine*?

— *Totul a mers excelent în întregime, în conformitate cu planul, dar, desigur, știi deja asta.*

— *Vreo problemă*?

— *Nu mai mult decât e necesar.*

— *Bun, și retragerea*?

— *Nu sunt probleme nici acolo. Cum au mers lucrurile cu*…

— *Jucătorul*? *E un pic prea devreme pentru a spune. Te țin la curent.*

•

Veniră în miezul nopții. Patru gorile de la Guantanamo și, la fel ca ultima dată, îl târâră din pat și-i încătușară mâinile la spate. De data asta nu mai putu să-și adune energia să se lupte.

Erau Nick Orton, Thomas Andersen, Charles Herman și atât de multe alte nume pe care abia putea chiar să și le amintească.

Personaje imaginare pe care le făcuse reale, cel puțin cât timp avusese nevoie de ele.

Așadar, de ce nu și Vincent Sinclair?

Îi traseră gluga pe cap cât erau încă în celula lui, însă gardienii părură să observe cât de apatic era și nu se deranjară să-i lege picioarele, îl conduseră, poticnindu-se, în jos pe un rând de scări, și apoi pe altul.

Își simți trupul greu ca de plumb.

Mai multe trepte, făcu un pas greșit și gardienii fură nevoiți să-l prindă, ca să-l împiedice să cadă. Dar nu se opriră să-l pună din nou pe picioare. În schimb, îl luară de subsuori și-l ridicară atât de sus, încât vârfurile degetelor lui de la picioare abia atingeau solul. Și apoi treptele se sfârșiră.

Sala în care intrară era mai mare, atât de mare, că mormăielile tensionate ale gardienilor se răsfrângeau într-un ecou sec pe pereți. Chiar mai trecuseră pe aici și înainte?

Un miros slab de benzină și de țeavă de eșapament i se filtră sub glugă și dintr-odată se simți complet sigur. Nu erau în drum spre camera de tortură!

O clipă mai târziu fu așezat pe un scaun și o portieră grea de mașină se trânti după el.

Un țipăt ascuțit de anvelope, un șoc brusc și porniră la drum.

HP încercă disperat să înglobeze această nouă informație. Cineva stătea în stânga lui pe bancheta din spate, fiindcă tot primea în nări izuri de after-shave. Iar mașina trebuie că avea și un șofer.

Deci, cu alte cuvinte, probabil că în vehicul erau cel puțin alte două persoane în afară de el – eventual, trei –, dar niciuna nu scotea un cuvânt.

Oriunde s-ar fi dus, șoferul părea să fie pe grabă. Motorul cu cilindree mare urla și mișcările autovehiculului erau atât de abrupte, încât el continuă să alunece încolo și-ncoace pe scaunul din piele.

Apoi observă o schimbare în suprafața drumului, când trecură de la asfaltul neted la pietriș. Câteva minute mai târziu, zgomotul dispăru aproape în întregime, iar vehiculul începu să alunece și să culiseze într-un mod foarte familiar. Stomacul lui HP primi mesajul mult mai rapid decât creierul și nodul de panică de acolo se transformă rapid în greață. Continuă să se hurduce, în vreme ce șuieratul ca de spray al nisipului lovi geamurile.

Se îndreptau spre deșert!

•

— Ai să vezi, Becca, totul va fi bine. Adică n-ai greșit nimic…

Micke își puse brațul în jurul ei pe canapea și ea se luptă cu o dorință bruscă de a-l respinge. Și de a lua cel mai apropiat obiect solid pentru a-i sparge capul.

Totul va fi bine, ai să vezi…

Măcar să fi avut douăzeci de coroane de fiecare dată când auzise comentariul ăsta în ultima săptămână. Ludvig, Nina Brandt și o grămadă întreagă de alte suflete bine intenționate.

Ăsta era cel mai bun lucru la care oamenii se puteau gândi când cineva era în dificultate?

— Desigur, n-am greșit nimic, zise ea scurt, incapabilă să se oprească. Ce, nici tu nu crezi că am fost atacați?

— Ba sigur că eu cred, răspunse el repede, iar ea profită de ocazie ca să se îndrepte și să se scuture de brațul lui.

— Vreau doar să spun că are să se termine curând…

Ea îl întrerupse cu un fornăit.

— N-aș paria pe asta. Sunt destui care vor să ajungă la mine, care, de fapt, n-au altceva de făcut decât să-și țină gura și doar să se uite la spectacol. Gladh, Malmén, Modin și ceilalți din echipă…

— Nu-l uita pe asistentul lui Gladh…

— Berglund? Nu, el nu!

Își mușcă limba, dar era prea târziu.

— De ce nu? Adică, ar fi logic ca Gladh să-i ceară asistentului lui să caute ceva neplăcut ca asta, nu?

— Sigur, murmură ea ridicând din umeri.

Alunecă înapoi pe canapea și își fixă repede ochii la televizor.

— Mă gândeam să fac un ceai, vrei o cană? întrebă ea cu o voce mult mai blândă după vreun minut.

— Mmm, răspunse el.

Pe drumul spre bucătărie își luă pe furiș mobilul de pe masa din hol.

•

Mergeau de vreun sfert de oră și, în sfârșit, piesele puzzle-ului căzură la locurile lor.

N-aveau de gând să-i mai pună întrebări.

Cum spusese Aziz, avea o condamnare anterioară pentru omor, intrase în țară cu un pașaport fals și părea strâns legat de crimă. Nimeni nu credea că era nevinovat – nici măcar el.

Cu toate zorzoanele, uitase că țara era, de fapt, o dictatură. O biată femeie neajutorată din Occident, răpită și ucisă în deșert. Asta îi putea speria pe turiști, precum și marile afaceri. Ar fi costat milioane de dolari în urma unui PR defectuos și totodată afaceri pierdute. Mult mai bine să pună un capac pe asta și să pretindă că nimic nu s-a întâmplat. Tot ce trebuia să facă era să scape de ultimul fir liber rămas și să îngroape literalmente povestea de unde pornise.

În nisip…

Își simți lacrimile de panică bolborosindu-i în piept și își mușcă buza de jos ca să le oprească să scape.

Brusc, mașina se opri și auzi portiera șoferului închizându-se cu zgomot.

Trenul ăsta are capăt de linie aici – toată lumea schimbă, vă rog!

Ladraculadraculadraculadraculadracu!

•

Chiar n-ar fi trebuit să lase asta s-o deranjeze.

Și ce dacă cineva vorbea nimicuri despre ea? Se mai întâmplase, probabil, de o grămadă de ori înainte, cu singura diferență că de data asta avusese șansa să urmărească ce se spunea.

Cei mai mulți dintre ei, probabil, nici n-o cunoșteau, n-aveau nicio idee cine era sau ce făcuse. Dar dacă se înșela?

Dacă erau colegi ofițeri, colegi pe care-i saluta pe coridoare sau cu care chiar lucrase îndeaproape?

Evident, trebuia, pur și simplu, să-i ignore pe toți, să uite de site și să lase idioții să spună tot ce vor. Dar încă nu putea să se țină la distanță.

Continuă să facă mici excursii în dormitor, ca să scoată calculatorul din modul stand-by și să verifice dacă a apărut ceva nou.

Se bălăci în noroi, ciugulind crusta și chinuindu-se cu fiecare detaliu, fiecare comentariu, până când stomacul îi deveni un nod strâns încleștat și abia mai putu să respire aerul din apartament.

Zăngăni zgomotos, în mod deliberat, ceainicul, în încercarea de a se smulge din gânduri, însă nu prea merse. Decise să nu-i spună lui Micke despre forum. Gunoiul ăsta era destul de rău, totuși era îngrijorată că aveau să apară alte zvonuri. Zvonurile care se întâmpla să fie adevărate… Totul arăta atât de bine pe hârtie.

Promovarea, echipa ei de gărzi de corp și un iubit grijuliu. O vilă, un câine și un Volvo așteptând după colț. Toate lucrurile care o chinuiseră de ani de zile – ca un colac de sârmă ghimpată strâns peste pieptul ei – erau, în sfârșit, istorie. Nu fusese vina ei, așa că nu mai avea niciun motiv să sufere. Ar fi trebuit să fie o joacă de copii să ignore bârfa…

Deci de ce nu putea s-o facă?

Chiar era atât de greu să fii, pur și simplu, fericit?

În timp ce apa din ibric fierbea, se uită repede în camera de zi.

Micke încă era concentrat la televizor.

Își scoase mobilul.

Miercuri, la șapte
Locul obișnuit

Apoi apăsă tasta *send.*

•

— Ești un om norocos, domnule Pettersson, zise Moussad, proaspăt ras, din scaunul de lângă el, într-o engleză aproape la fel de perfectă ca a Annei Argos.

Imaginația surescitată a lui HP se prăbuși și, în timp ce aceasta fu repornită, rată începutul poveștii lui Moussad.

— O amprentă clară pe brichetă și suficientă piele pentru a verifica ADN-ul mitocondrial. Am aflat de la Interpol în dimineața asta, amândouă i se potrivesc lui Bruno Hamel, un cetățean franco-canadian cu o reputație interesantă, ca să fim blânzi…

Ofițerul de poliție se opri suficient de mult pentru ca sinapsele lui HP să facă cel puțin o conexiune funcțională.

— C-ce?

— Evident, domnul Hamel a făcut carieră ca ucigaș plătit. Există cel puțin patru cazuri deschise care i-au fost puse în seamă. Vrei să ghicești ce specialitate are?

Un alt zâmbet.

HP dădu din cap în tăcere.

— Femeile singure…

HP simți cum greața îi crește brusc.

Tot sângele îi pieri din cap și fu nevoit să se aplece în față, ca să nu leșine.

Chiar dacă Moussad stătea chiar lângă el, vocea acestuia părea să vină de departe.

— Ce nu ți-a spus colonelul Aziz în timpul conversațiilor voastre a fost că doamna Argos primise amenințări cu moartea. Am obținut confirmarea când am contactat poliția din țara sa de origine.

— C-colonel…? se bâlbâi HP confuz.

Moussad chicoti.

— E un mic truc pe care-l folosim uneori ca să obținem rezultate rapide. Din anumite motive, arabii nerași care nu vorbesc engleza par să-i determine pe cei mai mulți occidentali să coopereze. Colonelul Aziz e șeful meu și el e, de fapt,

responsabil de întreaga Divizie Regală de Investigații Penale din Dubai.

Ofițerul de poliție inspiră adânc și ținu aerul pentru câteva secunde, așteptându-l pe HP să se îndrepte.

— Înțelegi, domnule Pettersson, totul părea clar precum cristalul. Sângele, martorii, relația ta cu doamna Argos și așa mai departe... Dar era ceva care nu prea avea sens...

Își flutură un deget ca să sublinieze ce spunea.

— Niciodată declarațiile martorilor cinstiți nu se potrivesc sută la sută, domnule Pettersson. Oamenii, pur și simplu, percep diferit lucrurile. Dar toți cei cinci cetățeni francezi care au dat declarații împotriva ta au scris aceeași poveste, exact aceeași poveste, până la cel mai mic detaliu. Înțelegi?

Adăugă fără să aștepte răspuns.

— Am suspectat că ceva nu era în regulă și în cele din urmă ne-ai dat dovada pe care o căutam, continuă Moussad. Imaginează-ți fețele martorilor când le-am arătat pozele de la Interpol ale lui Hamel, un asasin profesionist căutat în mai multe țări și cineva pentru care ei au făcut tot ce-au putut ca să-l protejeze...

Zâmbi din nou, apoi se opri ca și cum aștepta un fel de reacție din partea lui HP.

Cum nu primi niciun răspuns, Moussad continuă, cu o claritate aproape exagerată:

— Cineva a ucis-o pe doamna Argos...

Tot niciun răspuns.

— ... și, de asemenea, acest cineva a făcut tot posibilul ca să te acuze pe nedrept, domnule Pettersson.

Lumea lui HP se zdruncină și în cele din urmă greața îl învinse. Ca la un semnal, portiera fu deschisă din exterior.

O clipă mai târziu, era în patru labe și vomita pe nisipul deșertului.

Déjà vu!

•

Răspunsul veni cam într-un minut.

Sigur – credeam că ai de gând să te retragi ☺

Ea începu să tasteze un răspuns sarcastic, însă se răzgândi. Îl auzi pe Micke mișcându-se pe canapea și șterse rapid textul primit.

Apa fiersese, așadar, puse două căni de ceai și niște biscuiți pe o tavă mică.

După ce se așeză din nou pe canapea, Micke își încolăci brațul în jurul ei și-o trase spre el.

— Mă bucur să te am din nou acasă, mormăi bărbatul.

Ea nu răspunse.

— Apropo…, zise ea după o scurtă pauză.

— Hmm?

— N-am să fiu acasă miercuri-seara. M-am gândit să mă duc la cinema cu Nina. Am nevoie să-mi limpezesc un pic mintea…

— OK.

El nici măcar nu-și luă ochii de la televizor, ceea ce făcu mai ușoară minciuna.

— S-ar putea să mergem să bem ceva după aceea, așa că nu trebuie să aștepți. Adică, nu trebuie să atârni pe-aici dacă vrei mai degrabă să dormi la tine…

El se întoarse și-i aruncă rapid o privire cu coada ochiului, și pentru o clipă păru că are de gând să spună ceva. Apoi se scufundă din nou pe canapea și se holbă la televizor.

— OK, distracție plăcută…

•

Îl mânară ca pe-o oaie printre palmierii din interiorul marii clădiri a terminalului. Moussad de-o parte a lui, șoferul de cealaltă parte. Lumea de pe pasarela mobilă se grăbi să le facă loc, probabil gândindu-se că era un criminal în serie sau ceva de genul ăsta.

Când văzu familiarul semn albastru și alb, aproape izbucni în lacrimi.

Pentru câteva secunde îngrozitoare, se speriase că aveau de gând să treacă de el. Că totul nu era decât încă un truc pentru a-i distruge starea mentală fragilă. Dar ajunseră pe pasarela de la locul potrivit, merseră până la birou și Moussad îi înmână un bilet și niște documente femeii din spatele tejghelei SAS[14].

Nu înțelese un cuvânt din ce se spunea, dar vreun minut mai târziu stăteau în cabina de fumat de la poartă și Moussad îi oferi

[14] Special Air Service – Servicii Speciale Aeriene (engl.) (n.tr.).

o țigară dintr-o mică tabacheră din metal. Mâinile lui HP tremurau atât de tare, că avu probleme s-o aprindă.

Apoi fumul minunat, umplându-i plămânii…

Niciunul dintre ei nu spuse nimic pentru o vreme.

— C-ce știi de tipii francezi? murmură HP în cele din urmă. Ce-are să se întâmple cu ei?

— O să-i ținem câteva săptămâni, timp în care tăticii lor bogați au să tragă toate sforile posibile ca să-i ia acasă. Până la urmă, sunt sigur că o să găsim o soluție bună pentru toată lumea. În definitiv, noi îi căutăm cu adevărat pe domnul Hamel și pe angajatorul lui…

HP dădu din cap. Sperjurul chiar nu conta atât de mult în marea schemă.

Afacerile înseamnă bani.

Doamne, era atât de sătul de locul ăsta nenorocit!

— Au pomenit cumva de ce…? Adică, de ce au fost de acord să încerce să-mi însceneze? clarifică el pe un ton monoton.

Moussad dădu din cap și trase din țigară.

— Se pare că s-au întâlnit cu domnul Hamel în Goa cu doar câteva zile înainte să te întâlnească.

Flutură țigara, trimițând fum spre tavan în mici spirale.

— Chiar după ce ai plecat tu, poliția indiană a făcut un raid și unii din grup au fost găsiți în posesia a diferite substanțe ilegale. Hamel a rezolvat situația acolo și apoi niciunul n-a mai trebuit să sune acasă, la tăticu', și să se facă de râs. Părerea mea e că, de fapt, el a pus în scenă totul, ca să-i facă să se simtă îndatorați lui. Oamenii ăștia au propriile reguli, domnule Pettersson…

— Așa că au plătit șoferii să plece acasă în Yemen… și poate să-l lase pe Vin… adică pe Hamel la aeroport pe drumul de întoarcere?

— Ceva de genul ăsta, dădu Moussad din cap. Un nume care se potrivește cu unul dintre pseudonimele lui Hamel a fost folosit ca el să părăsească țara la scurt timp după aceea. Nu suntem complet siguri că a fost el, filmarea camerei de supraveghere de la aeroport nu e suficient de bună pentru o identificare sută la sută, dar așa se pare.

•

Moussad îl însoți la bord și chiar îl ajută să depoziteze bagajele în compartimentul de sus, înainte să-i întindă mâna în semn de rămas-bun.

— Păi, la revedere, domnule Pettersson.

HP ezită pentru câteva secunde, apoi strânse mâna omului. Destul de ciudat, gestul păru să-l facă pe ofițerul de poliție să se relaxeze.

— Dacă auzi ceva despre doamna Argos când ajungi acasă, în Suedia, orice crezi că ar putea fi de folos pentru investigație, aș aprecia dacă ai lua legătura… Cineva l-a angajat pe Hamel s-o ucidă pe doamna Argos și suntem foarte dornici să punem mâna pe cine a fost.

Scoase o carte mică de vizită de culoare albă din buzunarul cămășii îngrijit călcate.

HP dădu din cap în tăcere și o luă fără să se obosească să se uite la ea.

Ofițerul de poliție apucă să ajungă până la ușă înainte ca lui HP, în confuzia lui, să-i pice fisa, în sfârșit.

— Moussad…?

Bărbatul se întoarse.

— Ce te face să crezi că s-ar putea să aud ceva despre Anna Argos acasă?

— Deci nu știi? zâmbi Moussad.

— Ce?

— Că Anna Argos era suedeză?

10.

Ascunde și caută

Forumul Pilonii Societății
Postat: 14 noiembrie, 16:19
De: **MayBey**

> *Minciuna, înșelătoria și manipularea sunt talente naturale pentru un psihopat.*
> *Noi, ceilalți, trebuie să ne antrenăm ca să devenim buni la asta*...

Această postare are 45 de comentarii

În acea clipă, retrospectiv, păru să-și aducă aminte că-l văzuse pe bărbat prima dată când venise la sala de sport. Chiar când se pregăteau de plecare, Nina dăduse peste unul dintre proprietari, cineva cu care ieșise, evident, pentru o vreme. În timp ce ei se sărutau pe obraz și schimbau câteva vorbe – o discuție se încheiase cu Rebecca primind gratuit statutul de membru pentru o lună –, ei i se păruse că-l vedea pe una dintre benzile de alergare.

Un bărbat cu părul scurt, nu cu mult mai înalt decât ea. În formă, genul viguros pe care ea îl prefera versiunii pompate de la sala de gimnastică. Dar în primul rând aspectul bărbatului o făcuse să-l remarce. Modul în care alerga. Determinat, concentrat, ca și cum trăgea pentru un loc la Jocurile Olimpice.

Iar în acel moment iată-l din nou acolo – pe aceeași bandă de alergare într-un colț, alergând în exact același fel.

Tempoul lui era ridicol de mare. Brațele bărbatului pompau pe laturi ca niște pistoane musculare și ochii îi erau blocați pe propria reflexie în oglindă. Trupul bronzat șiroia de sudoare; vesta subțire era deja îmbibată. Picioarele loveau în bandă. Bang-bang-bang-bang.

Era ceva în tot scenariul care-ți atrăgea atenția și ea își dădu seama că aproape încetase să se concentreze la propriul antrenament cu greutăți.

Apoi, pentru doar o secundă, Rebecca întâlni privirea bărbatului în oglindă și se trezi înfiorându-se.

•

În mod evident, totul *putea* fi o coincidență nefericită.

Că doar se întâmplase ca Hamel să-l aleagă pe el țap ispășitor, astfel ca el însuși să poată să dispară fără urmă. Așa cum sublinia Moussad, el era destul de tipic pentru rolul de ratat.

Chiar dacă, evident, părea mult prea mult un șut de la distanță, teoria nu putea fi discreditată cu totul.

Însă oricine fusese în spatele tuturor acestora n-o lovise pe Anna Argos doar ca să ajungă la el, era sigur de asta. Joc sau nu, ea era personajul JFK[15], în timp ce lui abia i se dăduse rolul lui Lee Harvey Oswald[16]. Un inutil, un fraier bun de nimic.

La fel ca el, Anna fusese pe fugă și încercase să pună jumătate de planetă între ea și cei care încercau s-o găsească.

În acele prime momente paranoice din holul hotelului, simțise vibrațiile Jocului. Și, de fapt, crezuse că ea era un alt Jucător, trimis să-l urmărească.

Ce-ar fi dacă avusese dreptate sau cel puțin avusese dreptate pe jumătate?

Că ea fusese, într-adevăr, un Jucător, dar alesese să iasă, la fel ca el?

Caz în care fusese destul de al naibii de stupid din partea ei să nu-și arunce telefonul.

Poate că ea crezuse că fusese suficient doar să schimbe cartela SIM?

MARE greșeală!

Se ciupi de vârful nasului în încercarea de a-și opri imaginația s-o ia razna.

Însă îi veni în cap o nouă imagine. A acelor corbi de deșert care se roteau încet deasupra… Trupul neînsuflețit al Annei, din ce în ce mai aproape, până când cel mai curajos dintre ei

---

[15] John Fitzgerald Kennedy, președintele american asasinat la Dallas în anul 1963. (n. red.).

[16] Presupusul asasin al lui Kennedy. (n. red.).

îndrăznise să aterizeze lângă ea pe nisip. O pereche de pași dizgrațioși, și apoi…

Inspiră adânc, pe urmă îi făcu semn unei stewardese să-i completeze băutura.

Poate că Anna fusese o mare cățea cu drepturi depline, totuși nimeni nu merita genul ăsta de sfârșit. De oricine ar fi fost angajat Hamel să scape de Anna, trebuie că, într-adevăr, o ura.

Cert e că Hamel și angajatorul lui făcuseră o greșeală.

Îl abandonaseră acolo cu poliția din Dubai, cu convingerea că era terminat. Lăsând pe alții să termine treaba, când ar fi trebuit să-l trimită pe Jack Ruby.

În locul unui foc de pistol în ceafă sau toată viața în Bangkok Hilton, el stătea acolo, într-un avion care se întorcea acasă, în Suedia. Se târâse printr-o lume plină de mizerii și ieșise pe altă parte viu, chiar dacă nu tocmai curat.

•

— Așadar, cum a fost la sala de sport?

— Bine.

— Ți-e foame?

Ea confirmă și-i dădu lui Micke un pupic cuminte pe obraz. Chiar că ar fi preferat să fie lăsată în pace, să profite de epuizarea fizică de la sala de sport pentru o noapte decentă de somn, fără vise. Dar deja își aranjase o seară liberă în acea săptămână.

În plus, el gătise cina.

— Oh, era să uit. A sunat cineva în urmă cu puțin timp. Zicea că ați fost colege.

— Nina Brandt? mormăi Rebecca scoțând farfuriile.

— Nu, nu ea. Stai puțin, am scris numele pe suportul de lângă telefon. Karolina, ăsta e numele, strigă el de pe hol un moment mai târziu. Karolina Modin. Spunea că a încercat telefonul mobil, însă era închis. Voia să discute cu tine despre ceva, dar n-a vrut să spună despre ce. Părea ceva important…

•

În afară de bagajul de mână, mai avea doar două lucruri. Un bilet de avion, fără nume pe el, și o foaie de hârtie pe care i-o dăduse Moussad. LOC – Scrisoare de Casație[17]. Ar fi trebuit, în mod evident, s-o predea la controlul pașapoartelor la Arlanda. Chiar dacă Jocul n-avusese nimic de-a face cu mica lui aventură

[17] LOC (abr.) – Letter of Cessation (n.tr.).

în deșert, ei ar fi știut unde a fost în momentul în care numărul lui ID ar fi fost înscris în sistemul informatic al poliției.

Nu era prea greu să-și dea seama ce s-ar fi întâmplat în continuare…

Dacă n-avea de gând să nu aibă absolut nicio șansă, trebuia să găsească o cale să intre în țară fără să fie luat în vizor de radarul Jocului.

De fapt, era mult mai simplu decât părea.

Trebuia să ignore scenariul cu cascadorii de film, care s-ar fi ascuns în toaletă, s-ar fi târât prin trenul de aterizare și ar fi fugit mâncând pământul de-a lungul pistei. N-avea nevoie decât de un pașaport, o mică broșură roșie, cu o fotografie care arăta vag ca el.

Cum ar fi cea ieșită din buzunarul de la spate al tipului aflat cu trei rânduri în fața lui…

Sări de pe scaun câteva secunde înainte ca avionul să se oprească în capătul pistei și ca pilotul să închidă semnalul pentru centura de siguranță. Apucă repede geanta din dulapul de sus și apoi se poziționă chiar lângă ținta lui, ținând geanta exact la înălțimea potrivită pentru a ascunde ce făcea. Așa cum spera, omul era complet ocupat cu telefonul mobil. Șapte ore fără social media însemna o lungă perioadă pentru iCretini…

Un elegant blocaj cu umărul în mijlocul actualizării statusului și @Arlanda se transformă în @locnecunoscutpodeauadintrescaune…

De îndată ce omul se aplecă pentru a-și salva onoarea și bucuria, HP îi smulse pașaportul din buzunarul de la spate și se îndreptă spre ieșire cât de repede putu.

Câteva momente mai târziu, se afla în pasarela de legătură și pe drumul spre terminalul sosiri.

Era, conform pașaportului, Lars Tommy Gunke, din Linköping. Repetă în minte numele de câteva ori în timp ce mergea grăbit spre controlul pașapoartelor.

— Lasse – Lasse Gunke aici, salut!

Se uită repede la unul dintre ceasurile de pe perete. Avea trei sau patru minute, poate cinci. Ar fi trebuit să fie suficient…

Doi ofițeri de poliție robuști, în uniforme negre, stăteau lângă biroul de control al pașapoartelor. Bărbații păreau plictisiți, dar un mic formular LOC și cineva fără pașaport le-ar fi salvat, fără îndoială, dimineața.

HP ochi cea mai scurtă coadă și încercă să pară nevinovat.

Încă o privire în acel moment.

Trecuseră deja două minute și, ca de obicei, alesese coada greșită. Rândul de lângă el se mișca, însă el nu era deloc în mișcare.

Și deja era prea târziu ca să schimbe coada, avea balustrade metalice pe ambele părți și mai mulți pasageri aliniați în spatele lui.

Ce naiba dura așa de mult?

Se pare că baba din fața cozii avea probleme cu pașaportul, o vedea fluturându-și brațele către femeia din spatele biroului, ca și cum încerca să explice ceva.

El aruncă o privire atentă peste umăr. O mulțime de oameni în spatele lui, însă mei urmă de adevăratul Lasse G. Nu încă.

•

— Bună, Rebecca, scuze, cred că o să întârzii un pic. Mă duc să iau niște cafea, tu mai vrei?

— Sigur…

Rebecca o privi pe Karolina Modin cum umplea ceștile de cafea lângă tejghea.

Modin era cel mai tânăr membru al echipei, la douăzeci și cinci de ani, cu un întreg deceniu mai tânără decât Rebecca.

Aspectul băiețesc al lui Modin și bretonul scurt și franjurat o făceau să arate chiar mai tânără decât era de fapt, ceea ce, cu siguranță, nu e un lucru bun când încerci să-ți justifici poziția de forță. De prea multe ori cei mai în vârstă încă mai contau pe mai mult decât abilitate.

Așadar, de ce ar fi vrut Modin s-o vadă? Nu dorise să spună prea multe la telefon, doar că voia să se întâlnească.

Rebecca chiar trebuise să insiste să rezolve totul la telefon, dar oricum n-avea altceva mai bun de făcut.

Modin se întoarse cu cafelele și se așeză vizavi de Rebecca. Fiecare dintre ele luă câte o înghițitură.

— Ei bine, am fost ieri la un alt interviu de investigații interne și vreau să-ți dezvălui ceva…

Modin era, clar, genul de persoană care intră direct în subiect pe care Rebecca îl aprecia. Dar asta nu suna bine.

— Ei?

— M-am gândit o grămadă la ce s-a întâmplat acolo. În Darfur, vreau să spun. Totul s-a întâmplat atât de repede – totul,

evacuarea și așa mai departe. Abia am avut timp să vorbim… Și Ludvig ne-a despărțit de cum am ajuns acasă.

Modin se uită cu neliniște la Rebecca Normén, ca și cum aștepta un soi de acord.

— Îm?

— Păi, nu eram sigură dacă să încep cu… Vreau să spun, m-am concentrat pe condus și nu m-am uitat deloc în fața mașinii. Apoi a fost haos complet când mulțimea a izbucnit, pe urmă împușcăturile, tot praful și… mă rog, toate astea.

Modin se uită la ea din nou nesigură, însă Rebecca își păstră expresia neschimbată.

— Oricum, am avut timp să mă gândesc și, rememorând acum, cred că am văzut, de fapt, pe cineva alergând în fața mașinii în timp ce tu erai agățată de ușă… Sunt destul de sigură că am văzut.

Rebecca nu se putu abține să nu zvâcnească și Modin păru să observe.

— Mă rog, n-am distins niciun detaliu, nicio armă sau ceva, însă din anumite motive culoarea galbenă mi s-a fixat în minte. Era îmbrăcat în ceva galben, un acoperământ sau o eșarfă, sau altceva larg?

— O pungă din plastic, murmură Rebecca nedeslușit.

Își drese glasul și repetă, în timp ce inima îi bătea din ce în ce mai repede.

— Suspectul avea arma într-o pungă din plastic galben strălucitor, pe care o ținea în mâna stângă.

— Hmm… s-ar fi putut foarte bine să fi fost o pungă, și asta i-am răspuns anchetatorului când a întrebat. Per Westergren, probabil ai vorbit deja cu el…

— Da, ne-am cunoscut, dădu Rebecca din cap, incapabilă să-și rețină un zâmbet.

Karolina Modin îi zâmbi înapoi.

— Așa. A pus o grămadă de întrebări despre tine. Cum ai fost ca șef, și așa mai departe. I-am zis că n-am lucrat împreună mult timp, dar că ai fost unul dintre modelele mele în detașamentul de gardă de corp… Că ești mereu sută la sută profesionistă…

Dintr-odată, Rebecca n-avu nicio idee despre ce-ar fi trebuit să spună.

— Mulțumesc, Karolina. Vreau să zic… Apreciez foarte mult… mă rog… mărturiile tale și totul. Sunt sigură că are să însemne foarte mult în cadrul anchetei.

— Da, exact așa a zis și David… El a sugerat să sun și să cer să fiu intervievată din nou.

— David?

— Da, David… David Malmén, preciză Karolina Modin și zâmbi cu încă unul dintre zâmbetele ei ștrengărești.

•

Cealaltă coadă încă se mișca fără probleme.

Ar fi trebuit să treacă deja.

Să ajungă pe teren sigur.

La naiba!

Chiar dacă încerca să facă pe grozavul, nu putu să se abțină să nu se agite și avu impresia că polițiștii observaseră.

Trecură patru minute și el încă nu se mișcase.

Polițiștii începură să se încrunte la el.

Pentru numele lui Dumnezeu, mișcă-te odată, babo!

Încă o privire peste umăr – Lasse încă nu apăruse.

Dintr-odată polițiștii se puseră în mișcare.

Răsfoi frenetic prin pașaport, pretinzând că era foarte, foarte interesant.

Ofițerii de poliție se plimbau încet de-a lungul cozii. Trecură cinci minute și i se păru că detectează un fel de agitație chiar în capul cozii.

Polițiștii schimbară o privire și unul dintre ei zise ceva în microfonul stației de emisie-recepție atașată la umăr.

Ladraculadraculadraculadracula…

— Tu de acolo!

Unul dintre polițiști se îndreptă spre el.

— Hm… cine, eu?

HP trăgea de timp.

— Da, tu.

Polițistul îi făcu semn peste oamenii de la coadă și HP se mută încet mai aproape de balustradă. Dar polițistul continuă să facă semn și, după o clipă de ezitare, HP trecu pe sub balustradă și făcu mai mulți pași lenți în direcția lor.

Ce naiba avea de gând să facă?

— Pașaportul, te rog!

Polițistul cu cele mai multe galoane pe umăr întinse mâna.

— Hm…

HP aruncă o privire spre ieșirea din spatele ofițerilor de poliție.

Dacă s-ar fi hotărât în acea clipă, ar fi putut doar…

— Pașaportul!

Polițistul luă mica broșură roșie pe care HP încă o strângea tare într-o mână și pentru un moment rămaseră acolo așa, aproape ca într-o luptă cu odgonul. Apoi HP îi dădu drumul.

Polițiștii stăteau umăr la umăr, nu exista nicio șansă să se strecoare printre ei. Balustrada îi bloca evadarea pe dreapta și probabil că n-ar fi avut timp să ocolească pe stânga lor. Trebuia să se prefacă nepăsător, să aștepte momentul potrivit…

Unul dintre polițiști se uită prin pașaport. HP simți o picătură de sudoare pe frunte, apoi alta. Simți mânerul genții lipicios în mână.

— LOC?

HP era sigur că asta murmurase polițistul care ținea pașaportul, în timp ce celălalt zâmbi.

La dracu'!

Acoperirea lui era compromisă, polițiștii știau cine era!

Trebuia doar să le predea actele de deportare și să se ducă frumos la secția de poliție cu ei?

La naiba, nu!

Era timpul să facă ceva la care era cel mai bun, să fugă și să-și salveze viața!

Făcu un pas prudent într-o parte, încercând să găsească o breșă.

Polițiștii se mișcară și distanța dintre ei crescu.

Pe locuri…!

Breșa se mai lărgi un pic.

Fiți gata…!

Polițistul șef îl privi încruntat.

— Nu-ți place hocheiul pe gheață?

— C-ce?

HP se opri, pe vârful picioarelor, cu ochii încă fixați pe traseul lui de evadare.

— LHC Linköping Hockey Club…?

Polițiștii zâmbiră și schimbară o privire.

— Thomas și cu mine ținem cu AIK – jucăm în Globe diseară. Primii cu ultimii, ai putea spune…

— Sigur, da…, murmură HP, în timp ce creierul lui făcu un efort să înțeleagă.

Polițistul îi înmână pașaportul.

— Bine ai venit acasă, Linköping, și succes. O să ai nevoie…

11.

Întoarcerea acasă

— *Avem o problemă*...

— *Înțeleg, asta nu sună bine. Cât de mare*?

— *Încă nu suntem siguri, chiar acum evaluăm situația. Dar s-ar putea să avem nevoie să-ți utilizăm din nou serviciile*...

— *E OK, aproape mă așteptam. Am făcut, de fapt, o serie de pregătiri*...

•

Ea îl visase din nou.

Bărbatul de pe banda de alergare.

În timp ce urcă treptele din subteran, încercă să-și amintească despre ce fusese visul, dar în mod enervant detaliile nu erau la îndemână. Privirea din ochii lui era tot ce-și putea aminti. Acea privire neagră penetrantă pe care o întâlnise în oglindă, aproape făcând-o să-și piardă răsuflarea. O mai văzuse și înainte, de multe ori. Dar atunci îi aparținuse unui cu totul alt bărbat. Un bărbat pe care-l iubise – și-l urâse…

Însă Dag era mort și dispărut, iar ea continuase fără el. Începuse o viață nouă, mai bună, cu cineva care n-o trata rău. Prin urmare, de ce făcea asta? Ce lucruri interesante văzuse la un bărbat complet necunoscut ca ea să-l viseze?

Fără nici cea mai mică avertizare, acel sentiment o învălui din nou și se opri împietrită în mijlocul trotuarului. La fel ca în mașină, în Darfur, când alergau prin norul de nisip și departe de amenințare, lumea păru să încetinească. Fiecare detaliu, fiecare mică mișcare din jurul ei îi apărură dintr-odată clare precum cristalul, și pentru doar o fracțiune de secundă își imagină că vede ceva cu coada ochiului. O siluetă indistinct vizibilă printre toți trecătorii.

Dar tocmai în momentul în care întoarse capul, lumea reveni la viteza normală, aria ei vizuală se întunecă și silueta dispăru.

Așteptă câteva secunde, apoi se strecură printre două mașini parcate și traversă rapid strada. Nimic, nici cea mai mică mișcare.

N-o urmărea nimeni. Oricum, cine Dumnezeu o fi?

Se duse după colț, coti într-o mică stradă laterală și se opri în fața unei uși.

Pentru o secundă scurtă, ezită, după aceea formă codul și se uită peste umăr doar ca să se asigure înainte să intre.

Două etaje mai sus luă mănunchiul de chei și descuie ușa apartamentului.

După ce cineva încercase să dea foc apartamentului lui Henke, compania de asigurări plătise nu numai pentru restaurarea holului, ci și pentru o ușă consolidată, astfel că dacă un hoț obișnuit ar fi vrut să intre, munca lor l-ar fi împiedicat. Mai enervant era că apartamentul era nelocuit.

Lucrurile lui Henke erau încă în depozit cu Shureguard, astfel încât tot apartamentul, cu excepția saltelei de pe podea, era cam lipsit de mobilier.

Aduse un pahar cu apă de la bucătărie și tocmai terminase de băut când se auzi o bătaie în ușă. Trei mici bătăi prudente.

Nu se deranjă să se uite pe vizor, ci deschise, pur și simplu, ușa.

— Te rog, nu vorbi, nu putem doar să ne-o tragem? îi zise ea persoanei de afară.

•

Chiar n-ar fi trebuit. Erau atât de multe motive să n-o facă, încât le pierduse deja numărul.

Dar tot se simțea obligat s-o facă.

Toaletele arătau la fel ca înainte să plece el.

Găsi cabina potrivită, încuie ușa și se așeză pe scaunul de toaletă. Se uită neliniștit spre partea de sus a cabinei, apoi ridică ușor una dintre plăcile tavanului.

Simți în interior spațiul închis, inima bătându-i din ce în ce mai repede. Pentru câteva secunde, crezu că se terminase, că personalul de securitate îl găsise. Sau, poate, altcineva…

Cineva tuși la vreo două cabine depărtare de el, iar zgomotul brusc îl făcu să înceapă.

Se uită în jur panicat, apoi zări un dispozitiv electronic în tavan și pentru câteva momente crezu că fusese prins. Că erau deja pe drum…

Însă apoi atinse cu degetele ceva tare și expiră.

Cât dracu’ de paranoic să ajungi?

În termeni pur logici, toaletele din sala de plecări erau ascunzătoarea perfectă. Practic imposibil de monitorizat. Însă logica nu era nici pe departe suficientă pentru a explica de ce decisese să ia micul telefon argintiu.

•

Îi trebui aproape cinci zile să-și revină. Rămase închis în camera lui, dormind ca mort, și se ridică doar ca să meargă la toaletă sau să deschidă ușa pentru room-service, ceea ce, la stabilimentul ăsta elegant, însemna să-l plătească pe flăcăul de la recepție care arăta frânt, să încuie și să se ducă vizavi, la McDonald.

Dar pe măsură ce zilele zburau, chiar și recepționerul începuse să-i arunce priviri amuzate prin ușa crăpată și în cele din urmă HP își dădu seama că trebuia să se organizeze mai eficient.

Deci, cel puțin în clipele acelea, trebuia, mai mult sau mai puțin, să se curețe.

Halatul curat pe care-l trăsese pe el după dușul atât de necesar zăcea grămadă pe covorul colorat. Îl păstrase pe el doar câteva secunde, până când senzația și mirosul de burete umed îl făcuseră să-l scoată panicat.

La televizor erau cam aceleași nimicuri ca de obicei.

Canalul 5 prezenta cu mândrie: oameni semicelebri care permit să fie umiliți în noi moduri.

Pac.

Sitcom american pe 6 – sezonul zece, episodul șaizeci și opt…

Pac.

Publicitate pentru lanțul de magazine de îmbrăcăminte Dressmann.

Pac.

Câștigătoarea premiului pentru dramă în Iran – pe postul național SVT, unde altundeva…?

Dublu pac!

O serie de crime comise de un fel de criminal în serie. Mare surpriză…

Pac din nou.

Big Brother, versiunea 4.5.

Pac.

Hochei pe gheață…

Pac.

Sitcom…

Pac.

O reluare cu un idol suedez.

Pac.

Anunț pentru Dress…

Pac.

Pac.

PAC!

Era din nou acasă și nu se schimbase nimic, în afară de el.

Se gândi dacă să apese butonul PayTV și să comande un film porno ridicol de scump, însă dintr-un anumit motiv nu era în starea de spirit necesară.

Se purta ca și cum se afla încă în exil, fiindcă era, chiar și în Stockholm.

Furia îl trezi. Avea o soră aici, dar dacă Jocul era pe urmele lui, nu putea să riște s-o vadă pe Rebecca.

Se ridică din pat și scoase un carnețel și un stilou din micul birou ponosit.

Deschise fereastra, se cățără pe pervaz și aprinse o țigară. Or fi fost autocolante cu fumatul interzis ici, colo, dar judecând după miros și după petele de nicotină de pe tapetul în relief, nu era el primul care încălca regula asta.

Toate cardurile de credit îi fuseseră luate în Dubai, îi spuseseră că erau false, ceea ce era adevărat într-un fel.

Din fericire, rataseră cardul de backup[18] pe care avusese grijă să-l lipească între straturile de cauciuc ale unuia dintre șlapi.

Douăzeci de mii în cont – suficient ca să fie capabil să se cazeze în anonimat aici, la hotelul California, și să cumpere strictul necesar. De îndată ce revenea online, avea să fie destul de simplu să-și umple contul.

Laptop, mâzgăli el pe carnețel, apoi, după o scurtă ezitare:

Mobil.

Se uită lung la micul dulap.

Lipise telefonul pe spatele unuia dintre sertare și pentru o clipă fu cuprins de un impuls aproape irezistibil să-l scoată și să se uite la el.

Doar pentru câteva minute…

•

Termină, Normén!

---

[18] Rezervă (engl.) (n. red.).

Trecuse de ora unu noaptea, dar, ca de obicei, era trează. Se uită la forma adormită de lângă ea de pe saltea, încercând să identifice ce simțea pentru ea, însă nu prea reuși.

Sex, doar despre asta era vorba, cel puțin pentru ea. Un futai lipsit de pretenții, suficient ca să scape de angoasă pentru câteva ore.

Nu era în totalitate sigură dacă aspectele pur tehnice erau cele care făceau sexul bun sau faptul că ce făceau ei era interzis.

Probabil, un amestec între cele două.

Oricum, ea nu mai putea să continue așa. Începuse să devină paranoică, imaginându-și că lumea se uita la ea când era pe drum spre încă una dintre micile lor întâlniri sordide. Trebuia să pună capăt la asta, odată pentru totdeauna. Preferabil în acea zi sau cel târziu până la sfârșitul săptămânii, se gândi ea, alunecându-și mâna peste spatele palid de lângă ea. Atingerea îl făcu pe proprietarul spatelui să se întoarcă spre ea și s-o tragă mai aproape. O mână îi rătăci pe piept, apoi simți o respirație caldă pe pielea ei.

De vineri, cel târziu, medită ea.

•

Lista, trebuia să se concentreze asupra ei și să-și rezolve treburile.

Adăugă haine, articole de toaletă și alte lucruri utile înainte să se oprească din nou. La televizor, era difuzat un cântec al lui Neil Young, pe care-l recunoscu. Rămase liniștit la fereastră și ascultă de la un capăt la altul până când obligatoria pauză de publicitate îl făcu să înceapă să se gândească din nou.

Deci care erau mai exact planurile lui?

Întrebările încă îi zumzăiau în cap ca un roi de viespi furioase, însă n-avea niciun răspuns. Sau, mai degrabă, avea mult prea multe, iar după cele cinci zile de R&R[19] nu se alesese, din păcate, cu niciunul mai înțelept.

Evident, ar fi trebuit să plece din oraș. Asta era, practic, la mintea cocoșului.

Oricum, se săturase să fugă, terminase dracului complet cu asta.

---

[19] Rest and Recuperation (milit.) (engl.) – Odihnă și Recuperare (n.tr.).

Nu era, de fapt, destul de isteț să se ascundă aici, chiar sub nasul lor? Cu siguranță, ăsta ar fi ultimul loc unde cineva s-ar gândi vreodată să caute.

Problema era că, oricât de lovitură de geniu era acest hotel de lux, nu putea să stea aici adoptând rutina lui Anne Frank pentru tot restul vieții. El era o ființă socială, încercase deja să trăiască precum un pustnic și aproape înnebunise. Dacă ar fi continuat pe calea asta, ar fi terminat cu „Brooks a fost aici” și apoi strangulat cu un cablu de jaluzea venețiană de un cârlig de lampă, era destul de sigur de asta. Și sora lui ar fi trebuit să-i identifice cadavrul.

Își termină țigara, aruncă chiștocul pe fereastră, două etaje mai jos, în curte. Căderea prin aer fu strălucitoare, până când dintr-odată se stinse, imediat ce lovi micul petic umed de iarbă de sub fereastra lui.

Indiferent ce se întâmplase, de fapt, acolo, în deșert, avea de-a face cu misterioasa lui compatrioată, Anna Argos, iar dacă era măcar un pic interesat să dea un sens acestei întregi povești nebune, trebuia să înceapă cu ea. Singura întrebare era cum.

Aruncă din nou o privire la dulap, în timp ce căuta în pachet după altă țigară, apoi își dădu seama în același moment că tocmai o fumase pe ultima.

Drăcia dracului!

Țigări, scrise el pe listă, pe urmă începu, fără mari așteptări, să cotrobăie prin grămada de haine folosite, în speranța de a găsi vreun muc uitat.

În schimb, se trezi cu o carte de vizită în mână. Micul dreptunghi alb conținea o secvență lungă de numere scrise de mână, care începeau cu +971, și aproape aruncă datele de contact ale lui Moussad în coșul de gunoi, când își dădu seama că era ceva pe partea cealaltă.

ArgosEye.com
Cunoștințe • Securitate • Control

Și deodată îi veni o idee.

O idee nebunească, tulburătoare, stupidă pe care o răsuci în minte câteva minute înainte să ia decizia. N-avea să fie ușor, de fapt, era posibil să-i pună viața în pericol.

Însă doar gândul la ce se gândea să facă îl excită incredibil!

Mai bine să ardă decât să dispară!

12.

Jocuri de rol

De la: customerservice@uscreening.com
Pentru: goodboy.821@hotmail.com

Subiect: detalii de afaceri pentru numărul de ordine 2352/11

Numele companiei: ArgosEye.com
Tipul companiei: Cu răspundere limitată (Ltd.)
Adresa: Sergels torg 12, 111 57 Stockholm
OMX abreviere: N/A – Companie nelistată pe piața de capital
Semnături autorizate: Argos, Anna; Argos, Philip J.
Rezultate și conturi: Vezi anexa A

Istoric

Compania a fost fondată în anul 1998 de Anna Argos și câțiva dintre colegii ei de la Școala Economică din Stockholm (vezi anexa C).

Potrivit descrierii afacerilor companiei, aceasta a oferit servicii de consultanță IT. Ca multe alte companii din același domeniu, ea a profitat de boom-ul IT de la sfârșitul anilor ’90, iar în vremurile cele mai bune a avut o sută de angajați din zece țări, cu o cifră de afaceri de aproximativ o sută de milioane de coroane. Era planificată o lansare pe piața de valori, dar nu s-a realizat, din cauza declinului general de pe piață de la începutul anului 2000.

În 2001, compania a suferit un declin serios al profitabilității și toate birourile sale, cu excepția celui din Stockholm, au fost închise, iar aproape tot personalul disponibilizat.

În 2002, Anna Argos a cumpărat acțiuni de la ceilalți parteneri și a preluat managementul companiei.

Între 2002 și 2005, compania a început să se concentreze mai mult pe diverse strategii de comunicare legate de IT și, încet, și-a reluat ritmul de dezvoltare.

În 2006, Anna Argos s-a căsătorit cu Philip John Martinsson, care i-a adoptat numele.

În același timp, el a devenit partener în cadrul companiei.

Martinsson are experiență în informații militare și servicii de securitate, unde a lucrat la gestionarea riscurilor și a crizelor în domeniul comunicațiilor. De asemenea, el a lucrat pentru agenția americană de PR Burston-Marsteiner, plecând cu referințe excelente ca să preia postul de director de management în cadrul ArgosEye.

Activități curente

Sub conducerea lui Philip Argos, ArgosEye a ales să se concentreze în principal pe probleme de risc în transmiterea de informații pe internet și gestionarea crizelor, cunoscute sub numele „Control Buzz” – un domeniu în care, în ciuda dimensiunii relativ limitate a companiei, a devenit rapid un jucător important. Controlul Buzz-ului este considerat a fi extrem de sensibil și, prin urmare, este înconjurat de un mare secret. Așadar, nu e clar exact câte companii au angajat birouri ale ArgosEye. Cu toate acestea, potrivit unor surse neconfirmate, mai multe companii multinaționale din Suedia și din străinătate folosesc deja serviciile ArgosEye, cel mai probabil în mod indirect, prin intermediul altor agenții de consultanță, mai degrabă decât în calitate de clienți direcți.

Căutările pe internet după ArgosEye generează cuvinte-cheie precum „strategii de internet”, „comunicare”, „gestionare a riscurilor”, „Control Buzz”, „optimizare a listei de top”, „strategii de social media” și „gestionare a crizelor”.

Cifra de afaceri a companiei și numărul de angajați au crescut rapid în ultimii ani, ceea ce a însemnat că societatea a avut ocazional probleme cu lichiditățile, pe termen scurt. În scopul de a continua să se extindă, compania va trebui, probabil, să depindă de o injecție de capital extern, ceea ce sugerează că este posibilă o flotație a pieței de capital.

Proprietar

Anna Argos este înregistrată la Oficiul Suedez de Brevete și Mărci ca deținând 40% din acțiunile ArgosEye Ltd.

Restul acțiunilor e deținut de un număr de acționari minoritari, dintre care Philip Argos, cu 20%, are cea mai mare posesiune (vezi lista completă în anexa B).

Alte informații

Familia Argos a înaintat prima dată divorț la începutul anului 2008, dar acesta a fost retras înainte să treacă perioada de probă. O a doua cerere a fost făcută în a doua jumătate a anului 2009, iar Judecătoria Roslagen a pronunțat divorțul în aprilie 2010. La scurt timp după aceea, vila pe care cei doi o împărțeau în Täby a fost vândută.

Ambele părți au fost înregistrate până de curând ca locuind la adrese diferite, în centrul orașului Stockholm.

Cu o lună în urmă, Anna Argos a solicitat Oficiului Fiscal să fie ștearsă din registrul lor.

În conformitate cu această cerere, ea locuiește în prezent la Londra, în Anglia. Este neclar în ce măsură este încă implicată în activitatea de zi cu zi a companiei.

•

— Biroul de Investigații Centrale, Westergren.

— Bună ziua, sunt Rebecca Normén de la departamentul Gardă de corp.

Făcea un efort să-și păstreze vocea neutră. Se lăsă tăcere câteva momente pe linie.

— Aha. Și cu ce pot să te ajut?

Tonul vocii lui Westergren era tăios, dar nu neapărat neplăcut. Nu prea mult, oricum…

— Mă întrebam cât de departe ați ajuns cu cazul meu. Dacă a apărut ceva nou.

Tăcere în continuare.

— Și ce-ar fi putut să fie nou, Normén?

Frumoasă mișcare, întorcea întrebarea din nou la ea. Pretinzând că nimic nu se întâmplase și făcând-o să-și pună propriile cărți pe masă.

Însă ea remarcase deja indiciul slab de iritare din glasul lui și evită capcana.

— Speram să poți să-mi spui tu, Westergren, răspunse ea.

Mai multe secunde de tăcere.

— Știu exact de ce ai sunat, Normén, mârâi el brusc. Tu, Runeberg și ceilalți colegi ați avut o grămadă de timp să

rezolvați ceva, exact cum i-am zis procurorului cu puțin timp în urmă. Poți să-i spui lui Ludvig că n-avem nimic nou de adăugat și că, de fapt, acest caz încă e cât se poate de deschis!

Legătura se întrerupse.

Rebecca puse încet receptorul jos.

Deci ce voia să însemne asta?

Păi, în cazul puțin probabil că Modin depusese plângerea împotriva ei, atunci mărturia modificată ar fi trebuit să dezumfle întreaga anchetă. Procurorul, de obicei, respingea rapid cazurile nesigure, ca ăsta, și în același timp îmbunătățea statisticile, văzându-l drept „caz abandonat”, ceea ce era, destul de ciudat, un rezultat…

Dar Modin nu fusese niciodată principalul suspect, deci tot acest raționament era, probabil, în mare parte teoretic. De exemplu, de ce ar reclama-o Modin pentru abuz în serviciu doar ca să se răzgândească peste câteva zile…?

Considerabil mai interesante erau circumstanțele mărturiei sale modificate. Rebecca putea, de fapt, să înțeleagă de ce era Westergren atât de supărat. Chiar dacă Modin încercase pe cât posibil să-și facă povestea să sune credibil când vorbise, încă nu suna suficient de bine, mai mult fiindcă venise cu ea mai târziu. Însă pe hârtie povestea funcționa perfect. Fără detalii precise care să poată fi verificate, fără contradicții absolute care ar fi sunat ciudat după declarația ei inițială. Luată ca un întreg, versiunea lui Modin despre evenimente o consolida, de fapt, pe-a ei. Deci trebuia, într-adevăr, să fie cât se poate de recunoscătoare pentru asta…

Dacă David Malmén chiar era cel care, într-un fel sau altul, o „ajutase” pe Modin să-și amintească, atunci era clar că Rebecca îl judecase serios greșit. Deși, desigur, era posibil și ca adjunctul ei să fi acționat la ordine de sus…

Nu contează, putea să-i scoată pe el și pe Modin de pe lista de suspecți, și cu ei, probabil, și pe ceilalți doi membri ai echipei. Mai rămăsese doar consilierul ambasadei, Gladh. Într-adevăr, nu chiar o surpriză.

Se întorsese de unde plecase, dar cel puțin nu mai trebuia să se uite în spate.

Cel puțin așa spera…

•

Totul era întins pe cuvertura colorată de pat. Fiecare element frumos aranjat, astfel încât să-l poată bifa pe lista lui. Se simțea ca un agent secret care se pregătea pentru o misiune periculoasă. Cum putea să se dovedească foarte bine că era cazul…

Paranoia care-l însoțise pe jumătate din drumul în jurul lumii se accentuase, ceea ce, probabil, nu era chiar atât de ciudat. Undeva acolo, oamenii îl căutau, oameni care nu voiau nimic mai mult decât să pună mâna pe Jucătorul 128 și să-l predea Stăpânului Jocului.

Dar trebuia să încerce să scape de ei. Nu exista nicio dovadă că-l găsiseră, nimic. Încă era cu un pas înainte, și cât timp pășea cu atenție și nu trezea niciun câine de pază, atunci așa avea să rămână.

De ce avea, într-adevăr, nevoie era să se concentreze pe noua lui misiune. Deschise laptopul și începu să tasteze un mesaj, dar se opri după doar câteva propoziții.

La naiba, în strălucirea amară a retrospectivei văzuse că recuperarea telefonului nu fusese chiar cea mai deșteaptă mutare a lui. OK, așa că-l oprise, având grijă să fie complet descărcat acumulatorul. Nici chiar cele mai bune baterii din lume n-ar fi durat paisprezece luni, deci nu era îngrijorat că putea fi urmărit.

Problema lui era mai degrabă mai mult decât atât. Chiar dacă telefonul reprezenta din punct de vedere fizic o piatră moartă, era ca și cum acesta încă îi trimitea semnale.

Mici ademeniri imperceptibile pentru partea din creier care încă mai tânjea după tot ce Jocul îi putea oferi.

Și ăsta constituia, probabil, motivul pentru care nu era capabil să-l lase unde fusese, la Arlanda.

Doar ținându-l, se simțea în mod incontestabil bine. Senzația de metal rece în palmă, degetele lui alunecând pe touch-screen. Și pentru câteva secunde, câteva secunde minunate, sentimentul se întoarse.

Iată-l pe Jucătorul 128, locul doi, favoritul publicului, cel mai tare tip din Joc. Heeenrik Petteeerssooon!

Aproape toate telefoanele puteau fi încărcate în același fel zilele astea. Un mic cablu într-unul dintre porturile USB ale computerului era tot ce avea nevoie…

Dar, evident, n-avea de gând să-l pornească, nu era complet tămâie, pentru numele lui Dumnezeu!

Existau nenumărate alte lucruri de care să se agațe, modalități de a-și păstra mintea ocupată și la o distanță sigură de urma letală. Era întocmai ca un exercițiu mental.

Ori de câte ori te gândești la Joc, pierzi!

•

— Bună, Rebecca, sunt Håkan! Håkan Berglund, clarifică el când ea nu zise nimic.

— A, bună…

Își ținu telefonul între obraz și umăr, ca să toarne o ceașcă de cafea.

— M-am întors de la Stockholm și mă întrebam dacă vrei să luăm împreună masa, cum am vorbit. Ce zici de vineri?

Ea inspiră adânc.

— Nu sunt sigură că e o idee foarte bună…, începu ea.

— Haide, zău! o întrerupse el. Am senzația că ne-am împăcat destul de bine și aș vrea să te mai văd. Aș putea să vin să te iau pe la ora șapte…

Ea oftă.

Evident că Håkan Berglund o înțelesese greșit.

Faptul că îndrăznise chiar să sune era destul de surprinzător în sine, având în vedere cât de puțin făcuse s-o sprijine în Darfur. Și în momentul acela nu părea genul care să înțeleagă un apropo.

Ei chiar nu-i plăceau pisălogii.

— Îmi pare rău, Håkan, dar, de fapt, am deja un prieten, preciză ea răspicat.

Se făcu liniște pe linie.

— Alo? zise ea.

Dar el închisese deja.

•

— Magnus Sandström?

— Eu sunt.

Se ridică de pe canapea în zona de așteptare și o urmă pe recepționeră într-o mică sală de ședințe.

— Bine ai venit, Magnus, ia loc și Eliza are să ți se alăture în scurt timp. Suntem puțin în întârziere cu interviurile, dar n-ar trebui să mai dureze mult.

— Nicio problemă!

— Grozav. Pot să-ți aduc ceva în timp ce aștepți? Cafea, ceai…?

— Nu, mulțumesc, zâmbi el.

Ea îi făcu un mic semn cu mâna înainte de a ieși, apoi închise cu grijă ușa în urma ei.

Se așeză confortabil pe unul dintre cele șase scaune cu tuburi din metal din jurul mesei. Un perete era în întregime din sticlă și prin aceasta vedea drept în jos, pe Sergels Torg[20]. Sunetul traficului abia se auzea ca zgomot de fond slab. Zgârie-norii lui Hötorget trebuie că erau una dintre cele mai bune adrese de birouri din oraș.

Ușa se deschise și intră o femeie solidă.

— Magnus?

El dădu din cap, se ridică și străbătu rapid toată încăperea.

Strângerea ei de mână era moale și umedă.

— Eliza Poole, șefa de personal. Bine ai venit!

Arătă spre scaunul de pe care tocmai se ridicase el.

— Ia loc și spune-mi de ce ești interesat să lucrezi pentru noi, aici, la ArgosEye…

El se așeză, își încrucișă picioarele și se lăsă pe spate.

— Păi, am lucrat pentru o lungă perioadă în afaceri cu calculatoare, iar chestiunile de risc și de gestionare a crizelor în comunicații au fost mult timp un subiect apropiat inimii mele…

HP zâmbi cu zâmbetul lui fluid, își împinse ochelarii la loc și perie un fir invizibil de praf de pe mâneca hainei. Apoi adăugă:

— Apropo, spune-mi Manga. Așa îmi zice toată lumea!

---

[20] Piață centrală din Stockholm, după numele sculptorului din secolul al XVIII-lea, Johan Tobias Sergel (n. red.).

13.

Ridicând ștacheta

Forumul Pilonii Societății
Postat: 21 noiembrie, 06:53
De: **MayBey**

> *Dacă vrei să schimbi ceva, uneori trebuie să iei problema în propriile mâini.*

Această postare are 56 de comentarii

•

La naiba, încă se simțea ciudat să nu se recunoască... Părul tuns scurt, proaspăt bărbierit, cu ochelari în genul celor purtați de unul dintre primii muzicieni rock and roll, Buddy Holly, cu lentile transparente, cocoțați pe nas.

Când erau mici, unii credeau că el și cu Manga erau frați.

De fapt, uneori ei chiar pretindeau că erau.

De aici îi venise ideea.

Evident, fusese o lovitură complet în întuneric să-și trimită CV-ul pe e-mail, dar ArgosEye mușcase imediat momeala. CV-ul lui Manga era destul de solid, iar cu un pic de improvizație și un curs de bază de Photoshop, ai fi putut să-i dai pe toți pe spate. Pune la socoteală și propria personalitate câștigătoare și rezultatul e o concluzie inevitabilă.

Având în vedere cu ce se ocupa compania, calculase la rece că aveau să-l caute pe Google, așa că-și deschise conturi pe Facebook, MySpace, Spotify și Linkedin.

Fiecare profil fusese împodobit cu o imagine ușor deformată a feței lui, așadar, nimeni nu i-ar fi putut eticheta fotografia.

Adevăratul Manga Sandström era mult prea paranoic să apară oriunde erau numele lui real și poza. Și, în plus, așa fusese norocul, Mangalito tocmai se întâmpla să nu fie la birou – conform mucoșilor de la magazinul lui de calculatoare, micul convertit se afla într-un pelerinaj în Arabia Saudită, cu socrul lui.

N-avea, de fapt, nici cea mai vagă idee ce spera să obțină cu această mică șaradă. Știa cu o oarecare certitudine că moartea Annei Argos era legată de compania ei – de ce altceva i-ar fi dat Moussad cartea de vizită și i-ar fi cerut să-și țină ochii deschiși?

Fostul ei soț era, evident, în capul listei de suspecți. Însă lucrurile nu erau întotdeauna cum păreau. Nu erau adevăruri simple – nu puteai să iei nimic drept sigur.

Mai ales dacă era Jocul la mijloc…

•

Stătuse degeaba o jumătate de oră pe Google. MayBey părea să fie un joc de cuvinte în engleză, *maybe,* și era destul de sigură în privința ortografierii greșit intenționate, ceea ce părea să sugereze că numele n-avea niciun fel de semnificație.

Din păcate, Google nu fusese de prea mare ajutor. Primele câteva rezultate de pe lista de căutare indicau oameni care, pur și simplu, scriseseră greșit ortografic, urmate de o companie de mutări din Albany, New York, apoi câțiva oameni de pe Facebook ale căror porecle erau, într-adevăr, MayBey. Niciunul dintre ei nu era suedez, din câte își dădea ea seama.

Trecu la Wiktionary și se uită la cuvântul *maybe.*

Maybe [*meibi*]
Poate – ceva care ar putea fi adevărat (*adv*.)
Indicând o lipsă de certitudine (*adv*.)
Sinonim cu cuvinte precum probabil, posibil, eventual

Puteai, de asemenea, să anagramezi literele, ca să formezi alte trei cuvinte:

beamy – însemnând radiant
embey – cu semnificația a anexa, a închide sau a prinde în capcană
abyme – aparent un cuvânt învechit pentru prăpastie, abis

Deci chiar că nu era mai înțeleaptă…

•

— Salutați-l pe Manga aici prezent, el e noul nostru trol.

Trei capete își ridică privirea în jurul mesei de cafea și schițară din cap un semn de salut când noul lui șef îl prezentă.

— Dejan e responsabil cu Filtrul, care este gașca responsabilă cu toate ecranele și cu proiectorul de perete din sala de sticlă.

Șeful lui HP făcu un gest peste umăr cu degetul mare, spre capătul din dreapta al biroului.

— Salut, mă bucur să te cunosc, zise Dejan.

Era un tip scund cu păr rărit, de vreo treizeci de ani.

— Rilke e responsabilă cu Blogurile, iar Beens supraveghează Spălătoria.

HP dădu mâna cu amândoi. Își simți gura incredibil de uscată și inima încă îi bătea atât cu teamă, cât și cu emoție, dar făcea tot ce putea să pară calm și relaxat. Stând în jurul mesei, în fața lui, gașca n-avea aproape nimic de care să se sperie.

Beens arăta și se comporta ca un mic tocilar dolofan calculatorist. Ochelarii cu punte unsuroasă, efect militar, și o cană de cafea cu un citat din *Alergătorul Orb* pe ea. Dar, destul de ciudat, el nu purta niciun tricou decolorat, nici blugi prea scurți pentru el. În acest loc toată lumea părea să aibă ca vestimentație uniforma de afaceri standard. Costum, cravată, cămașă perfect călcate pentru domni, ceva în aceeași notă pentru doamne. În tot era un pic de senzație de Martori ai lui Iehova.

Lui HP i-ar fi plăcut mult mai degrabă ca Rilke să fie șefa lui decât flăcăul drăguț și zâmbăreț care-l întâmpinase la recepție. Piele măslinie, ochi negri și păr asortat.

Strângerea de mână a acesteia fusese moale și vocea ei ușor tachinatoare.

— Sper că Frank nu ți-a tăiat deja prea mult pofta…

Zâmbi, dând din cap spre șeful lui HP.

— Viața ca rege al trolilor uneori pare să i se urce la cap…

Toți zâmbiră, iar HP făcu tot posibilul să pară că înțelesese gluma.

— OK, versiunea scurtă a modului în care merge totul, zise Frank pe coridorul de sticlă, în timp ce se îndreptau spre partea biroului hipermodern care era, evident, cunoscută sub numele Mina Trolului. Clienții noștri ne angajează să le protejăm mărcile, dar, desigur, cunoști asta. Ne asigurăm că ei știu tot ce se spune despre ei acolo și-i ajutăm să facă față oricăror probleme…

Arătă din nou peste umăr cu degetul mare.

— Dejan și echipa lui de dincolo de geamul de sticlă lucrează cu un program pe care-l numim Filtru. Aplicația perie toate

motoarele de căutare cunoscute, încercând să detecteze unele rezultate care conțin numele clienților noștri, precum și diverse combinații negative de Buzz.

— Ca Nestlé și degetele maimuțelor sau ca BP și dezastrele mediului înconjurător…?

— Mai mult sau mai puțin, zâmbi Frank. Însă, desigur, Filtrul e mult mai sofisticat… Ar trebui să verifici cu Dejan, deși sunt destul de sigur că programul conține acum mai multe mii de combinații diferite de comentarii încărcate negativ. Echipa lui actualizează o bază zilnică de noi expresii acumulate.

Ajunseră la o ușă și Frank își puse cardul de acces pe cititor.

— Aici e Departamentul de Strategie. Stoffe se ocupă, de obicei, de această sarcină, dar e în concediu în acest moment, așa că Milla de colo îi ține locul.

Frank flutură mâna spre o fată goth palidă ca o moartă care era atât de profund absorbită de ecranul ei, că nu părea să-i fi observat.

— Noi îi zicem Lisbeth, șopti el. Însă numai când nu ne aude…

HP dădu din cap, încercând în același timp să fie cât mai discret.

Chiar dacă riscul era mic, nu reușea să scape de sentimentul că putea fi demascat în orice moment.

— Ori de câte ori Filtrul descoperă orice fel de noutate care ar putea fi dăunătoare pentru clienții noștri, treaba lui Strats e să afle ce ar trebui să facem pentru a ne ocupa de această problemă, ca să spunem așa, continuă Frank.

HP dădu din cap mecanic.

— Totul furnizează continuu informații modelului de gestionare a riscurilor proiectat de Philip. În funcție de rezultatul modelării, informația e trecută spre noi, în secțiunile operaționale…

— Aha, da, desigur… care sunt astea, din nou…? murmură HP.

Frank îi aruncă o privire nemulțumită.

— Troli, Spălătorie și Bloguri… Apropo, Manga, modul în care te-ai îmbrăcat…

Se uită la costumul prost lucrat al lui HP și la cravata cu model strălucitor.

— Cum?

— Amintește-mi să-ți dau adresa croitorului nostru înainte să te zărească Philip...

Părăsiră sala și continuară de-a lungul covorului gri-oțel al coridorului, spre altă ușă încuiată. La fel ca data trecută, Frank își atinse cardul de acces de un cititor discret și apoi deschise ușa.

— Ei bine, am ajuns acasă. Bine ai venit în Mina Trolului, Manga!

•

Alarma telefonului mobil începu să bipăie și ea se ridică în fund cu o tresărire.

Era ora unu noaptea, un moment potrivit să meargă acasă.

Se uită la trupul lui solid, îi ascultă respirația grea pentru câteva secunde și încercă să cheme vreun fel de sentiment pentru el. Dar nu simți decât dezgust. Pentru el, pentru ea, pentru întreaga situație.

Se ridică de pe saltea și-și adună hainele.

Se spălă rapid în baie, ca să curețe cât mai mult din mirosul lui de pe ea înainte să plece acasă.

Când își trase jacheta pe ea, auzi un zgomot la ușa din față. La început crezu că fusese livrat ziarul, apoi își aminti unde era. Evident, niciun ziar nu era livrat în apartamentul gol al lui Henke.

Ascultă din nou.

Se auzi un clic metalic slab de la ușă, aproape ca și cum cineva încerca încuietoarea. Luminile din interiorul apartamentului erau toate stinse, astfel că ea ar fi trebuit să aibă posibilitatea să vadă un punct de lumină prin vizorul ușii. Însă era complet întuneric.

Făcu câțiva pași pe hol.

Una dintre bucățile noi de parchet îi scârțâi sub picior și ea înțepeni.

Clicul se opri.

Se rezemă cu atenție de ușă și încercă să se uite pe vizor.

Dar scara era complet în întuneric.

Apoi auzi deodată pași grăbiți pe scări și un moment mai târziu ușa din față a clădirii deschizându-se. Fugi la fereastră, se uită în jos pe alee și reuși să zărească o bucățică de siluetă întunecată dispărând după colț.

— Ce-i? murmură el somnoros de pe saltea.

— Hoț, răspunse ea fără să-și ia ochii de pe stradă.

Dar, pentru un anumit motiv, nu fu în întregime sigură de asta…

14.

Moartea prin PowerPoint

Studie treizeci de imagini diferite cu „valorile de bază” ale companiei, „Declarația de intenție” și „Codul de conduită”, și, împreună cu ceilalți doi nou-angajați, fu obligat să semneze un morman solid de hârtii care acopereau tot felul de reglementări de confidențialitate.

Emoțiile lui cele mai rele se calmaseră, însă sentimentul că se alătura unei secte, cu siguranță, nu se diminuase.

Cel puțin prezentarea evanghelică a directorului de personal părea aproape de final de-acum.

— Păi, dacă nimeni nu are alte întrebări, am terminat. Acum, câteva cuvinte de la directorul nostru de management… Așa cum am menționat mai devreme, Philip ar fi vorbit primul, dar tocmai s-a întors de la aeroport, prin urmare, trebuie să ne adaptăm la programul lui.

Eliza Poole deschise ușa și murmură ceva către fata de la recepție.

Ceilalți doi nou-angajați își scoaseră imediat Smartphone-urile, însă HP folosi, în schimb, pauza ca să-și umple paharul cu apă. Avea gura uscată și capul îi trepida de o durere de cap intensă.

Își pierduse concentrarea pentru câteva minute în timpul prezentării și începea treptat să se întrebe dacă proiectul ăsta chiar era o idee bună. Poate că ar fi trebuit să-l gândească un pic mai bine, să vină cu un fel de plan, în loc doar să sară pe primul lucru care-i venise în minte, ca de obicei?

Oricum, ce credea el, de fapt, că era în măsură să realizeze?

Ușa se deschise și un bărbat musculos, cu părul tuns scurt, probabil undeva la cincizeci și ceva de ani, intră în cameră. Costumul cu dungi arăta ca turnat pe trupul lui extrem de bine proporționat, cămașa era din mătase moale și cravata înnodată impecabil. O piele bronzată de soare măsurat cu precizie și, fără îndoială, autentică îl făcea să arate sănătos și relaxat.

„Aproape ca și cum tocmai s-ar fi întors acasă dintr-o vacanță lungă”, se gândi HP și simți că bătăile inimii i se accelerează.

Energica Eliza, care era, de fapt, cam de aceeași înălțime cu domnul în costum cu dungi cât degetul și, cu siguranță, cu vreo două clase de greutate peste el, păru dintr-odată mai degrabă supusă.

— Permiteți-mi să vi-l prezint pe directorul nostru de management, Philip Argos, zise ea un pic prea tare.

Încercă să instige o rundă de aplauze, însă se opri imediat după o rapidă privire piezișă la șeful ei.

— Mulțumesc, Eliza.

Dădu din cap către managerul de personal, care roși intens și se retrase repede.

— Bun venit la ArgosEye, începu Philip Argos cu o surprinzătoare voce moale.

HP se aplecă în față, ca să nu piardă nimic. Brusc, conștientiză că era ceva familiar la omul ăsta, deși nu-și prea dădea seama ce.

•

MayBey era, evident, marele star al site-ului.

Nimeni altcineva n-avea nici pe departe același număr de comentarii și cititorii lui sau ai ei păreau să fie în continuă creștere.

Ultimul mesaj era destul de bun.

> *Azi am ridicat un dealer josnic. L-am găsit în partea de sus a casei scărilor în timpul căutării, partenerul meu s-a înjunghiat cu o seringă din unul dintre buzunarele sacoului nenorocitului. Dealerul a priceput imediat. S-a albit complet și a început să plângă. Încălcase regulile. Fie că voise sau nu. Pedeapsa era aceeași*…

Postarea avea treizeci și șase de comentarii; alte patru apăruseră de când verificase ea ultima dată, în urmă cu o jumătate de oră. Practic, toți știau exact ce se întâmplase.

Era o regulă nescrisă ca dependenții să le spună de fiecare dată polițiștilor dacă aveau ace la ei, înainte ca oamenii legii să-i percheziționeze. O mică zgârietură de la un ac murdar însemna o grămadă de teste de sânge, urmate de săptămâni de

incertitudine. Săptămâni în care nu îndrăznești să stai în aceeași cameră cu familia ta, trecând din nou și din nou prin fiecare diagnostic posibil…

Hepatita A, B sau C? Sau mai rău…

Regula era necondiționată, ceea ce, după toate probabilitățile, însemna că MayBey și nefericitul său partener îi trăseseră dealerului o bătaie soră cu moartea. Și ea ar fi făcut la fel dacă ar fi fost în locul lor. Fără tragere de inimă, poate, totuși…

- *Sper să-l castrați pe nenorocit*!
- *Dă până ți se îndoaie bastonul.*
- *Semper Fi – fă-o sau mori*!

Și o întreagă serie de alte comentarii tâmpite în același sens.

Deloc surprinzător. Cele mai multe dintre ele nu erau, probabil, chiar de la polițiști, ci de la idioți cu fetiș pentru uniforme care nu reușiseră să intre în Academia de Poliție și stăteau încuiați în subsolul mamei, uitându-se la serialul de televiziune *Polițiștii.*

Dar pe net puteau să joace orice rol voiau.

•

@Applelover672

Greșești serios, amice. Toată lumea știe mai bine modul Android. De ce să cheltui cu mult mai mulți bani pe un telefon pe care în șase luni o să-l aibă orice prostovan?

@lost – Ia-ți un Android, amice! *N-ai să regreți*!

HP dădu clic pe butonul de trimitere și câteva momente mai târziu postarea lui apăru pe forumul de tehnologie. Apăsă Alt+tab și trecu la pagina de discuție *Dagens Nyheter,* în timp ce se uita la imprimanta de lângă tastatură.

Nu s-a dovedit că produsele modificate genetic sunt în vreun fel dăunătoare pentru oameni. Dimpotrivă, un număr de teste arată că organismul omenesc consideră, de fapt, că e mai ușor să absoarbă nutrienți din acest tip de produs…

Butonul trimite din nou, postând contribuția sub articolul potrivit, apoi Alt+tab nou. *Expressen* de data asta, și secțiunea de comentarii sub o cronică de film:

> *Nu înțeleg ce-a vrut să spună cronicarul. Am văzut filmul ieri și e mult mai bun decât primul*!

La naiba, doar trei zile la locul de muncă și deja era bun la treaba asta de trol! Al naibii de bun chiar! Postările lui primeau, de obicei, o mulțime de feedback – în cea mai mare parte de la oameni care erau de acord cu el. Nu putea să se abțină să nu se întrebe ce fel de oameni aveau timp să dedice atât de multă energie pentru a comenta lucruri. Unii dintre ei păreau să-și trăiască toată viața lor jalnică în jgheaburile pline de noroi ale ziarelor...

O privire rapidă în momentul acela îl atenționă că era în program și că în curând avea să fie momentul pentru o binemeritată pauză de cafea. Dar mai întâi avea de gând să navigheze printr-unul dintre marile site-uri de turism și să lase câteva nume false să spună lumii ce grozav fusese într-un hotel de care nu auzise în viața lui.

Avea cam cincizeci de troli în grajdul lui și slujba sa era să-i pună la treabă. Întreținându-le adresele de hotmail și păstrându-le active paginile de Facebook, postând opinii în conformitate cu atitudinea lor prestabilită pe unul dintre multele sute de forumuri de acolo. Câțiva dintre trolii lui erau furioși și vocali, alții mai rezervați și sarcastici. Fiecare avea propriul mic dosar, cu o descriere a caracterului:

> *Bărbat, cincizeci de ani, desfășoară activități independente, votează cu dreapta și citește thrillere. Îi plac sitcomurile suedeze, vinul roșu îmbuteliat și își petrece pe canapea serile de vineri. Îi displac*: *stânga în general, mașinile ecologice, restricțiile de trafic și impozitele pe avere și proprietate. Furios, vocal și de multe ori indicând lucrurile greșit. De obicei, reprezintă categoria de clienți A3.*

Sau:

Femeie, douăzeci și cinci de ani, studentă, votează cu stânga, citește Câștigătorii Premiului Nobel, *îi plac muzica internațională, Apple, produsele comerciale echitabile și filmele iraniene. Nu-i plac*: *politica de dreapta, mașinile 4x4, carnea, hainele de firmă și SUA în general. Se exprimă într-un mod controlat și articulat. Reprezintă cea mai mare parte a categoriei de clienți A6.*

Nota cu atenție pe o diagramă care troli avuseseră o ieșire și pe ce forumuri. Care erau implicați în discuții aprinse, în apărarea cărui client, precum și care erau în prezent inactivi. Nu se putea abține să nu fie impresionat de întreaga înscenare. Dacă marca unui client primea o lovitură puternică undeva, doar alegeai un trol adecvat și-l implementai.

Dând like la ceva sau scriind câteva postări pozitive. Mai mult sau mai puțin cum era pe cale să facă pe site-ul de călătorii. Evident, scorul mediu al hotelului scăzuse sub un nivel acceptabil și avea nevoie de niște feedback pozitiv ca să facă media să crească din nou.

Simplu!

Frank îi spusese despre o firmă de consultanță care avusese necazuri în urmă cu câțiva ani și fusese destul de proastă să-și pună angajații să scrie comentarii în apărarea societății sub cu totul altă identitate. În doar câteva zile blogosfera le-a smuls pantalonii idioților și a distrus marca în așa măsură, că societatea a fost nevoită să-și schimbe numele.

Era diferit cu trolii domestici. Deoarece aceștia existau deja în spațiul virtual, nimeni n-ar fi putut să pună sub semnul întrebării de unde au apărut. Astfel încât ei puteau fi folosiți în avantajul clienților fără a risca furia indignată de pe internet. Inteligent. Foarte inteligent, de fapt!

Dar dacă ar fi putut să aleagă, el ar fi lucrat, probabil, mai degrabă la celălalt capăt. Provocând probleme și încercând să născocească discuții nedorite atât de scăpate de sub control, încât moderatorul ar fi fost silit să le închidă. Din păcate, încă nu-i fusese alocat un trol de atac, aceștia erau gestionați de colegii lui din insula de birouri din dreapta lui.

Nu că ar fi avut atât de multe locuri de muncă, însă ăsta era unul dintre cele mai bune dintre ele, dacă nu *cel* mai bun.

Colegii erau OK, banii erau mai mult decât decenți și ajunsese să se înțeleagă destul de bine cu Frank. Nu-i mai tremurau picioarele de frica de a fi descoperit, care se diminuase treptat. Singurul care încă îi crea vibrații negative era Philip Argos. Acesta era o figură impozantă, fără îndoială, și părea ascuțit ca un brici. Oricine lucrase la un moment dat cu Philip avea un soi de admirație pe față când vorbea despre el. Poate că nu era atât de ciudat, Philip Argos reprezenta în mod clar un lider carismatic. Dar nu numai asta, el chiar era…

•

Enervant! Asta era cel mai bun cuvânt cu care putea să-l descrie.

Chiar dacă îi văzuse, de fapt, doar spatele și-i întâlnise privirea în oglindă, el radia ceva ce o speria, dar o și atrăgea.

Control.

Asta era.

Acest bărbat avea un control complet, atât asupra lui însuși, cât și asupra lumii din jurul lui. Era, de obicei, deja pe banda de alergare când ajungea ea la sala de sport, imediat după ora șapte, ceea ce însemna că era matinal. Sesiunile ei de antrenament durau, de regulă, mai puțin de-o oră, și de cele mai multe ori bărbatul era tot acolo când pleca ea. Cu alte cuvinte, cel puțin o oră și jumătate pe bandă, care la viteza cu care se mișca trebuie că însemna ceva de genul treizeci de kilometri de alergare concentrată.

O singură dată îl văzuse întrerupându-și sesiunea. Se încălzea pe unul dintre steppere și când se uitase la el ca de obicei, el coborâse brusc de pe bandă. Pentru o clipă, crezuse că o văzuse uitându-se și că venea spre ea. Dar, înainte să aibă timp să analizeze ce simțea în legătură cu acest contact iminent, el se întoarse să răspundă la un telefon mobil din fața lui.

Probabil că fusese un apel important, de-l făcuse să-și întrerupă sesiunea, și ea nu se putu abține să nu-și închidă iPod-ul și să încerce să asculte ce zicea. Însă, spre dezamăgirea ei, el vorbea încet, aproape șoptit, și într-o limbă pe care ea n-o înțelegea.

Suna a franceză…

15.

Apicultori

Forumul Pilonii Societății
Postat: 27 noiembrie, 17:44
De: **MayBey**

> … *smulg portiera șoferului și-i golesc în față sprayul cu piper. Apoi îl târăsc pe drum. Scot bastonul. Aproape îl îndoi. Pe urmă dăm drumul câinelui.*
>
> *Nenorocitul făcuse pe el. Doamne, ce duhoare*! *A trebuit să-l înfășurăm în folia de vomitat.*
>
> *Și să mergem cu mașina cu geamurile coborâte.*
>
> *Justiție instant, s-ar putea spune.*

Această postare are 69 de comentarii

•

— Sigur, nicio problemă, Frank, am să găsesc… Ne vedem acolo!

Încheie apelul, aruncă telefonul mobil pe pat și se duse la micul dulap. Pantaloni largi de bumbac bej și un tricou frumos călcat, ăsta era genul de lucruri pe care personajul Manga l-ar fi purtat la o ieșire cu colegii.

Era vineri seara și începuse să se întrebe dacă ar trebui să intre în contact cu Becca. Îi era dor de ea mai mult decât era pregătit să recunoască. Dar ultima dată o amestecase în Joc și aproape reușise s-o ucidă.

Apropo de Joc…

În acea dimineață când se trezise, telefonul era pe micul birou de scris.

După câteva momente de panică oarbă, își amintise brusc că-l scosese când se dusese să facă pipi în timpul nopții. Însă nu-și prea amintea de ce…

Al naibii noroc, că oricum nu mai era încărcat niciun pic…

Fusese întrerupt brusc de o bătaie prudentă în ușă.

Ciudat: nu comandase nimic de mâncare, și femeia de serviciu venea doar o dată pe săptămână.

Puse lanțul de siguranță și deschise ușa cu grijă. Un omuleț slab, cu ochelari de pilot supradimensionați, părul cărunt pomădat și un tricou cu Hep Stars[21] dădu din cap la el.

— Salut. Am rămas fără țigări și n-am niciun ban. Mă întreb dacă aș putea să cerșesc vreo două…

HP se uită la bărbat cu amuzament. Cine naiba era ăsta? Bunicul rock?

Tipul părea clar neamenințător, iar dintr-un motiv sau altul, pur și simplu, nu se simțea bine să-i trântească ușa în nas.

— Sigur, intră…

Scoase lanțul de siguranță și deschise larg ușa.

— Noroc! dădu omul din cap când HP, într-un atac brusc de generozitate, îi întinse un pachet nedesfăcut de Marlboro.

— Eu sunt Nox. Ești nou pe-aici, nu-i așa?

HP deschise gura să răspundă, dar după câteva secunde de reflecție o închise din nou, fără să spună nimic, scoțând doar un mormăit indistinct. Oricât de mult i-ar fi plăcut să sporovăiască împreună cu gnomul ăsta amuzant și mic, își dădu seama că nu era momentul. Dacă voia să funcționeze toată rutina asta sub acoperire, trebuia să evite să spună orice alte minciuni decât ce era strict necesar. Era destul de greu să le țină evidența celor cu care jongla la locul de muncă și în acel moment regretă dintr-odată că deschisese ușa. Părea să aibă o problemă serioasă să-și controleze impulsul…

— OK, tare, omule. Nu ești genul de om care să vrea să spună prea multe, respect asta.

Nox, cum bunicul rock dorea în mod evident să fie numit, își puse mâna pe piept.

— Dacă ai nevoie de ceva, doar bate la ușa mea, jos, la numărul douăzeci și patru.

Făcu un gest de-a lungul coridorului îngust.

— Sunt unul dintre clienții obișnuiți, da…, continuă omulețul.

HP dădu din cap gânditor. Poate că ar putea să stoarcă ceva util din această mică vizită Nescafé.

— Presupun că ai cât de cât idee cine locuiește aici…, începu el… Cine vine și cine pleacă, vreau să spun.

---

[21] Formație suedeză de muzică rock. (n.tr.).

— Desigur! Tu, de exemplu, ești aici de aproape trei săptămâni și serviciile sociale au trecut alaltăieri cu vreo doi nou-veniți…

— Grozav, uite, poate poți să-mi faci o favoare și să urmărești pentru mine? Dacă se întâmplă ceva neobișnuit, vreau să spun. Oameni care nu par să se potrivească, și așa mai departe…

— Într-un loc ca ăsta locuiesc numai oameni care nu se potrivesc… zise Nox zâmbind. Dar înțeleg ce vrei să spui.

HP îi mai aruncă un pachet de țigări, iar omulețul amuzant îl prinse în aer. În drum spre acesta se lovi peste nas cu un deget.

— Doar spune dacă ai nevoie de ceva, omule, Nox e la dispoziția ta!

— OK, zise HP ezitant. Păi, pot să-ți mai cer o favoare…?

Nox se opri în ușă.

— Ar putea să valoreze vreo două cartușe, preciză HP.

— Sigur, spune!…

— Vezi tu, am nevoie de ajutor ca să depozitez ceva. Un lucru care-mi trebuie ca să ies din casă, dacă înțelegi ce vreau să spun…

•

— Nu ești Rebecca? Rebecca Pettersson? Fiica lui Erland?

Stătea pe trotuar, chiar în fața ei, și n-avu de ales, trebui să se oprească. Un domn mai în vârstă, într-un palton de culoare închisă și cu pălărie.

— Normén, murmură ea încercând să-și dea seama cine era omul.

— Desigur, da, ce prostesc din partea mea. Ți-ai schimbat numele după ce mama ta… Nu mă recunoști, nu-i așa?

Se uită cu atenție la el. Era puțin mai înalt decât ea, aproape 1,80 metri, și presupunea că undeva în jur de șaizeci de ani.

Distingea, fără îndoială, ceva familiar în postura și trăsăturile rigide ale omului, dar nu prea știa de unde să-l ia. Era, probabil, unul dintre colegii tatălui ei de la departamentul de rezervă.

— Tage, Tage Sammer, însă tu și fratele tău obișnuiați să mă strigați unchiul Tage. Ați fost la cabana mea de vară, în Rättvik, cu ani în urmă, dacă îți amintești.

Bărbatul zâmbi și ceva din privirea lui o făcu să facă la fel.

— Desigur, da, zise ea în arcuirea acelui zâmbet reflex. Unchiule Tage, ce mai faci?

— Foarte bine, mulțumesc. Aveam de gând să te întreb același lucru.

— Bine, mulțumesc, minți ea.

— Tot la Poliția de Securitate lucrezi?

Fu luată prin surprindere și el păru să observe.

— Tatăl tău avea o mulțime de prieteni, Rebecca, și ne-am străduit pe cât posibil să stăm cu ochii pe voi amândoi. Ca o ultimă favoare făcută lui Erland. Ar fi fost atât de mândru de tine, ai fost mereu preferata lui.

Zâmbi din nou și, brusc, ea simți un noduleț începând să i se formeze în gât.

Înghiți ca să scape de el.

— Apropo, îmi pare rău că n-am putut să vin la înmormântarea mamei tale, continuă el. Am trimis o coroană de flori, sper că a ajuns.

Ea dădu din cap, își aminti coroana clar.

Un ultim rămas-bun de la vechii tăi prieteni.

— Lucram în străinătate, în Africa. Din păcate, fusesem rănit și eram în imposibilitatea de a călători…

Făcu semn din cap spre picior și ea abia atunci observă bastonul din mâna lui dreaptă.

— O poveste foarte tristă, atât tatăl, cât și mama ta, continuă el. Erland nu merita să ne fie luat atât de devreme. Și, cu siguranță, nu în așa condiții…

Ea se încruntă și deschise gura să spună ceva, însă el o întrerupse.

— Ei bine, a fost foarte drăguț să mă ciocnesc de tine așa, Rebecca.

Vârî mâna în buzunarul interior și scoase o micuță și aspectuoasă carte de vizită de afaceri.

— Simte-te liberă să mă cauți, asta ar face un bătrân foarte fericit.

— Promit, unchiule Tage.

Își strânseră mâinile, apoi, acționând din impuls, ea făcu un pas înainte și-i dădu un pupic rapid pe obraz. Mirosea a țigări și after-shave, aproape exact același miros ca al tatălui ei, și pentru câteva secunde nodul în gât se întoarse.

— Apropo, zise el chiar înainte să se despartă. De fratele tău, Henrik, ai mai auzit?

•

— Deci, Manga, Frank zice că ești noul nostru expert din Mină…

Grupul lor fusese pus într-o cameră separată, la o oarecare distanță de intrare, ceea ce lui HP îi convenea perfect.

Rolul lui în postura lui Manga poate că era suficient de bun ca să păcălească străinii, dar nu era sigur că oamenii care-l cunoscuseră ar fi fost la fel de ușor de înșelat. Pe de altă parte, nici prietenii lui, nici Manga n-aveau tendința să frecventeze locuri elegante ca ăsta.

Terminaseră de mâncat și deja băuseră mai multe beri. Erau acolo toți șefii de departamente, în afară de Regina Goth. Din păcate, HP ajunsese prea târziu pentru a putea să stea lângă Rilke. În schimb, trebui să se descurce cu Beens, care părea să fie deja relaxat după câteva halbe.

Oricum, nu conta prea mult. Tipului, evident, îi plăcea să vorbească aproape la fel de mult cât îi plăcea să bea bere.

— Da, merge destul de bine. Interesantă companie ArgosEye! îi aruncă HP un zâmbet strâmb lui Beens și încercă să sune modest fraza lui.

— Mmm, compania e un loc de muncă destul de neobișnuit, însă sunt sigur că ai descoperit deja asta. Aproape nimeni nu pleacă vreodată, cel puțin nu în mod voluntar. Toți cei de-aici au fost acolo de la început.

Beens arătă la ceilalți din jurul mesei.

— Dejan și Rilke au lucrat cu Anna aproape zece ani, și Stoffe, care are să se întoarcă în câteva săptămâni, a venit cu Philip din Burston. Frank și cu mine am lucrat împreună pentru o altă companie, dar Anna ne-a recrutat cam în același timp. Mica noastră gașcă a ridicat, mai mult sau mai puțin, ArgosEye de la bază. Suntem, de fapt, toți parteneri – ideea lui Philip.

Respirația cu miros de usturoi a lui Beens nu era superficială și, pentru a înrăutăți lucrurile, el era genul căruia îi plăcea să se aplece un pic *prea* aproape când vorbea, însă PIP zâmbi și o îndură.

— Nu cred că am avut șansa s-o întâlnesc pe Anna…, încercă el, apoi își ținu respirația.

Dejan clătină din cap și luă vreo două înghițituri din paharul cu bere.

Era prima dată când cineva doar menționa numele Annei, iar HP nu fusese în stare să reziste tentației. La naiba, chiar nu era momentul potrivit să înceapă să discute despre morți…

Beens puse paharul jos și se șterse la gură cu dosul palmei.

— Nu, n-o prea vedem de când ea și cu Philip au divorțat…

HP tresări involuntar și se foi pe scaun într-o încercare de a masca gestul.

— Au! Genul urât de divorț? continuă el încercând să proiecteze exact nivelul potrivit de interes.

— S-ar putea spune așa. Niciunul dintre ei nu e tocmai genul care face compromisuri…

Chelnerița trecu pe lângă ei și HP îi făcu semn să mai aducă un rând.

Oare Beens chiar nu știa că Anna a murit sau doar juca teatru?

Era imposibil de spus.

— Deci lucrurile au mers mai bine după retragerea Annei? continuă el cât de neutru putu.

Beens ridică din umeri.

— Nu sunt sigur că s-a *retras într-adevăr*, dar după plecarea ei Philip a condus compania așa cum a vrut. Așa cum ne dorim cu toții, adăugă el golind paharul. Singura problemă e că Anna încă deține o parte din companie. Cât timp asta e situația, nu putem…

Beens se opri brusc și HP observă că Rilke îi aruncă o privire rapidă. Și ceilalți din jurul mesei păreau să fi auzit comentariul – conversația din jurul lor se stinse brusc. Însă în loc să stea liniștit, Beens încercă să-și repare greșeala.

— Uite… Nu mă înțelege greșit. Anna a fost al naibii de importantă pentru companie. Dar, vreau să spun, chiar…

Își ținea mâinile în față, ca și cum spera ca, într-un fel, ceilalți să fie de acord cu el.

— … în termeni pur de afaceri, toată lumea are de câștigat dacă ea a dispărut pentru totdeauna.

16.

Șoapte, zvonuri și rapoarte

Forumul Pilonii Societății
Postat: 30 noiembrie, 10:53
De: **MayBey**

> *Mica Regina Righteous și-a cam dat viața peste cap.*
>
> *Zvonurile sugerează că șeful ei a avut o aventură cu soția unui anumit Investigator Intern. Dacă aș fi Regina, aș avea o grămadă de probleme cu somnul zilele astea*…

Această postare are 23 de comentarii

•

Normén citi postarea de mai multe ori înainte să înțeleagă cuvintele.

Își împinse scaunul înapoi o jumătate de metru, apoi se așeză acolo legănându-se ca și cum își structura mintea.

În ce mizerie era prinsă. OK, deci trebuia să se învinovățească pentru cea mai mare parte. În loc să se arate, pur și simplu, în liniște la interogatoriu, ar fi trebuit să-și aducă sindicatul și un avocat abil. Și să pună un pic de presiune chiar de la început pe acești vulturi de la Investigații Interne, nu să joace jocul lor meschin. Atunci, ar fi scăpat, cel mai probabil, de tot acest dezastru.

Și ar fi trebuit să stea mult mai ferm pe sol în cadrul departamentului, mai ales după ce se întorsese de la Darfur. Să insiste pe lângă ei să facă *debriefing* împreună, ca o echipă, indiferent dacă era sau nu suspectată de vreo vină. Dar, la fel ca atunci când Runeberg o convinsese să ia el rolul de șef de sindicat, fusese prea ocupată să dovedească ce fată bună fusese. Dând din cap și fără să spună nimic, și lipindu-se de rolul ei de suprarealizatoarea Rebecca, de modul în care toată lumea se aștepta de la ea s-o facă, în timp ce restul lumii făcuse, evident, tot ce simțise.

Dumnezeule, era atât de scârbită de ea însăși!

•

— Poți să rămâi în seara asta, Manga? E o slujbă importantă pe drum și e nevoie să începem să rulăm un pic de iarbă artificială.

HP n-avea nicio idee despre ce vorbea șeful lui, dar dădu din cap oricum. Totuși Frank îi remarcase ezitarea.

— Iarbă artificială, Astroturf, da? Rulăm un covor de opinie printr-un număr de canale diferite și încercăm să facem alți oameni să joace, ca parte a planului, pe teritoriul nostru, ca să spunem așa…

— Tare! exclamă HP, deși încă nu avea convingerea despre ce era vorba. Deci care-i mesajul?

— Reducerea TVA-ului duce la mai multe locuri de muncă. Probabil, ghicești cine e clientul, zâmbi Frank.

— Nicio problemă, sunt pregătit, pot să stau toată noaptea dacă e nevoie!

— Grozav! Philip vine, de obicei, să verifice, deci în seara asta chiar e nevoie să fim în toiul jocului.

•

— Așadar, m-ai mințit cu Westergren…!?

Zbură din scaunul lui din spatele biroului, se duse grăbit spre ea și închise ușa la biroul lui.

— Calmează-te, pentru numele lui Dumnezeu, Rebecca, ne aude lumea! șuieră el apucând-o de braț.

Ea îi îndepărtă mâna de pe ea.

— N-am nicio intenție să mă calmez până nu-mi spui ce naiba pui la cale. M-ai mințit în legătură cu Westergren. Tu și cu soția lui…

Ochii lui se întunecară brusc și ea se opri. Pentru câteva secunde, rămaseră față-n față, schimbând priviri furioase.

— Stai jos, îi ordonă el arătând spre un scaun.

Rebecca își încrucișa brațele.

— Stai jos! repetă el, mai tare de data asta, dar ea tot nu se mișcă din loc.

Șeful ei scoase un oftat adânc.

— Te rog, stai jos, Becca, zise el cu o voce considerabil mai prietenoasă, și de data asta ea făcu ce-i ceruse el.

Se așeză exagerat de încet pe scaun.

Runeberg se întoarse pe partea lui de birou.

— Pari obosită. Vrei ceva, cafea, ceai…?

Ea clătină din cap.

— OK…, zise el. Ce-ai auzit și de la cine?

•

— Trei, doi, unu. HAIDE, HAIDE, HAIDE!

Zece tastaturi începură să zăngănească aproape exact în același moment. Trolii domestici fură dezlegați și purceseră treptat să rostogolească gazonul artificial pe teren. Douăzeci de forumuri diferite de discuții erau țintele. Opt ziare, cinci site-uri politice și șapte panouri generale de discuții. Toți trolii ar fi trebuit să posteze comentarii scurte care să sprijine reducerea cotei de impozitare sau să atace argumentele adversarilor lor.

HP era în elementul lui. Descoperise că un program special returna comentariile de pe o grămadă de servere diferite din spațiul virtual, le răspândea postările spre o masă de adrese IP diferite, astfel încât toate păreau autentice. Ca și cum rădăcinile ierbii chiar creșteau ca să împingă această problemă. Avea să li se alăture în următoarele câteva zile gașca blogului și, probabil, câteva știri ale editorialiștilor jurnalelor care fuseseră cumpărate și plătite pentru asta. Apoi mai aveau nevoie doar de știri de radio și televiziune pentru a câștiga, iar jocul ar fi devenit realitate, și gazonul lor artificial s-ar fi transformat într-un teren de iarbă adevărată.

> — *Acestea sunt știrile de la ora nouă. În ultimele zile, un număr tot mai mare de voci s-a ridicat cerând ca nivelul TVA să fie redus. Acum, guvernul a răspuns cu o propunere*…

Nu se mai distrase așa de când… Mă rog, nu știa, de fapt, de când.

Ceea ce el și ceilalți din birou fuseseră angajați să facă era nimic mai mult decât o înșelătorie masivă, o manipulare a opiniei publice pe scară uriașă, la care era absolut încântat să participe. Acel sentiment de a avea dominația nu doar peste mediocrul Svensson[22], ci peste toată elita mass-media. Fiind parte din ceva mai mare, ceva mai inteligent, de care știau numai câteva persoane selectate.

Un așa sentiment familiar, dar încă atât de al naibii de dulce!

---

[22] Unul dintre cele mai populare sitcomuri suedeze. (n.tr.).

Își lăsă degetele să danseze pe tastatură, trimițând trol după trol pentru a înhăța partea lor de gazon. Făcând comentarii și aducând contribuții conform scenariului înmânat de Frank.

— *Dacă TVA-ul pentru restaurante ar fi mai mic, mai multă lume și-ar permite să mănânce în oraș*...

Enter, bang, schimbă ferestrele și pe trolul următor.

— *Aș fi în stare să angajez cel puțin încă trei persoane dacă am avea impozite mai mici*...

Trimite, apoi Alt+tab.

— *Angajatorul meu nu-și permite să mă angajeze full-time după perioada de probă*...

— Calmează-te, Manga, strigă șeful lui de la birou.

Dar HP nu-l asculta. Deschidea noi cuști, eliberând mai mulți troli domestici și trimițându-i imediat în luptă.

„Erik Hagström”, „Millan S”, „50cParty”, „L Berntsen” și „Benjyboy”, toți își făcură auzite vocile cibernetice înainte de a se grăbi spre următorul bloc de celule.

„Hatta42”, „Stefan Johnsson”, „TronGuy” și „VAO”.

Îi eliberă pe toți.

— Manga, încetinește, ceilalți nu pot să țină pasul...

Broboane de sudoare începură să i se formeze pe frunte, însă HP nu observă. Degetele lui zburau peste tastatură. Un alt set, chiar mai multe voci adăugate la mulțime. De mult nu mai urma scenariul.

— *Jos cu TVA-ul la baruri*!

Trimite!

— *Întreprinderile mici păstrează economia pe linia de plutire*...

Postează!

— *Complet de acord cu postarea anterioară...*

Comentariu!

— *Creștere, nu neutru*!

Adaugă!

— *E timpul să luptăm cu monstrul fiscal*...

Enter!

Apoi înapoi în grajd după întăriri. Noi recruți creați de el însuși special pentru o ocazie ca asta.

„Knotty”, „Lisel8” și „DPtr0t”.

Vocile lor se contopiră în mintea lui, devenind un singur covor de zgomot. Sudoarea șiroia pe el, îi gâdila sprâncenele, dar în

loc să se oprească din tastat, aplecă încet capul în față și-și șterse fruntea pe mânecile cămășii.

Uite, gata!

Fereastră nouă – noi voci. La naiba, ce chestie tare! Era Lordul de Astroturf. Albine bâzâitoare în stup. Mânuitor de troli cu un capital de T. Per ticălosul de Gynt, oricine ar fi fost…

— MANGA!!

HP își ridică privirea de la ecran fără tragere de inimă. Camera era complet tăcută și Philip Argos stătea în pragul ușii.

— În biroul meu în zece minute, zise el brusc arătând spre HP.

•

— Chiar nu e așa de alb și negru cum pare că ai impresia, murmură Runeberg. Therese și cu mine ne-am cunoscut pe când eram la Academia de Poliție, flirtam pe-atunci, cred că se poate spune. Dar nu s-a întâmplat niciodată nimic.

Se uită la ea ca și cum ar fi așteptat un fel de reacție, însă când nu primi niciuna, continuă.

— În al doilea semestru a început relația cu Per și ne petreceam timpul împreună. Nu că eram cei mai buni prieteni sau ceva…

O altă privire care rămase fără răspuns.

— Oricum, continuă el, după Academie, Per și cu mine am fost alocați la același departament de lege și ordine. Mă ciocneam de Therese din când în când, însă flirtul n-a încetat, de fapt, niciodată, chiar dacă amândoi ne-am căsătorit în cele din urmă cu alte persoane. Vreo doi ani mai târziu am ajuns la aceeași misiune ONU și… mă rog…

Ridică din umeri.

— Când ești departe de casă și te confrunți cu o întreagă afurisită de sarcină împreună, e ușor să te apropii de cineva. Un pic prea mult, poate…

Se foi neliniștit, ca și cum scaunul i se freca de trupul masiv.

— Când am ajuns acasă Therese a vrut să continuăm, voia să ne părăsim partenerii și să ne mutăm împreună, dar n-am vrut. Copiii mei erau mici și, ca să fiu sincer…

Oftă.

— Therese era chiar destul de fragilă la început, iar misiunea ONU n-a îmbunătățit lucrurile. Cred că m-am…

— … plictisit, termină ea cu o voce surprinzător de fermă.

•

Biroul lui Philip se afla la etajul al nouăsprezecelea.

Chiar dacă era doar un etaj mai sus de al lor, drumul cu liftul păru să dureze o veșnicie.

El și cu Frank se rezemară de pereți opuși, fiecare dintre ei făcând tot posibilul să nu întâlnească privirea celuilalt.

Chiar fusese o greșeală de proporții biblice. Ce avusese în cap, pentru numele sfântului iad?

Îmbrăcându-se și aplicând pentru un loc de muncă sub un nume fals, astfel ca să încerce să rezolve de unul singur misterul unei nenorocite de crime? Serios, cine naiba se credea? Nancy pe dracu' Drew?

N-avea destule probleme deja, fără să încerce să mai adauge de bunăvoie încă vreo câteva?

Și nici măcar n-avea sens să stea retras…

Bună treabă, HP!

Ușile liftului se deschiseră, ei ieșiră și Frank arătă spre o ușă din sticlă cu logo-ul companiei, exact la fel ca pe palierul lor.

De obicei, acolo era o recepționeră, dar la acea oră de seară ușa era încuiată și Frank trebui să bată.

— Cardurile noastre de acces nu funcționează aici, șuieră el spre HP. Numai Philip, secretara lui și detectivii gemeni au acces.

— Ce gemeni?

— Taci, pentru numele lui Dumnezeu, nu atât de tare! Ai să vezi…

Ușa fu deschisă de un bărbat cu părul roșu și scurt, de asemenea îmbrăcat într-un costum care-i venea ca o mănușă.

— Salut, Elroy. Philip ne-a cerut să venim.

Frank făcu o jumătate de pas în față, însă aproape rămase cu piciorul în aer când omul cu părul roșu îi făcu semn să nu se miște.

— Tu nu, doar el, mormăi el dând din cap spre HP.

Frank deschise gura să protesteze, dar se opri.

— Păi, noroc…, zise Frank încet din colțul gurii când HP trecu pe lângă el.

Zona de recepție arăta la fel precum cea de la etajul de mai jos. O mică și elegantă cameră de așteptare, cu câteva scaune din piele și oțel tubular, plus selecția obișnuită de reviste *lifestyle.* Apoi un birou de recepție din sticlă sablată și, în spatele acestuia, două mici săli de întâlnire. Însă, în afară de

asta, etajul arăta foarte diferit. În loc de un birou aerisit, deschis, împărțit numai prin pereți din sticlă, exista doar o ușă din oțel încuiată, cu un cititor de card într-o parte.

Discreta cămăruță sferică era similară cu cele de la etajul inferior, dar pentru că plafonul era mai jos, era atât de ieșit din comun, că HP aproape își imagină că-și vedea lentilele adaptându-se în timp ce le urmărea mișcările.

Înghiți greu de câteva ori, simțindu-și totuși în continuare gura oribil de uscată.

În loc să scoată un card, bărbatul cu părul roșu, pur și simplu, ridică degetul mare de la mâna dreaptă la cititor. Mica lumină roșie deveni verde și HP auzi încuietoarea zbârnâind. Dintr-un motiv sau altul, nu-și putu suprima un fior.

17.

Stupul

— Atunci, plângerea, ce zici de asta?

— Nu prea înțeleg ce vrei să spui, Becca…

— Plângerea oficială cu privire la abuzul în serviciu, știi cine e responsabil pentru asta?

El se foi din nou.

— Bineînțeles că știu.

— Deci cine a fost, atunci? Sixten Gladh?

— Nu, din punct de vedere pur formal, de fapt, am fost eu…

Ea se ridică de pe scaun.

— La naiba, asta e josnic, Ludvig.

— Calmează-te, Becca, pentru numele lui Dumnezeu! o rugă el și o apucă de mâini. Nu e nimic personal, dacă la asta te gândești.

Ea se uită urât la el, fără să se așeze din nou.

— OK, doar gândește-te la asta, Becca, și încearcă să uiți că ne cunoaștem. Punctul 9 din Legea Poliției sună familiar? Dacă un ofițer de poliție devine conștient de o infracțiune care este pasibilă de urmărire penală, este obligat s-o raporteze… Îți sună cunoscut? Ca să fiu sincer, am crezut că știai deja asta, dar nu prea pari în apele tale…

Ea continuă să se uite lung la el.

— OK, încearcă asta: după incidentul din Darfur, am fost sunat pe telefon în mod constant de oameni din Ministerul de Externe, susținând că ești vinovată de tot felul de lucruri. Deci ce crezi că ar fi trebuit să fac? Să pun un capac peste asta? Să pretind că nu s-a întâmplat nimic? Câteva zile mai târziu, Gladh și gașca din Ministerul de Externe ne-ar fi atârnat pe amândoi în spânzurătoare…

Se uită la ea ca și cum se aștepta să spună ceva.

— Zi mai departe! zise ea tăios.

— Concluzia la care am ajuns, și, apropo, încă mai cred că s-a dovedit cea corectă, a fost că dacă un ofițer de poliție e suspectat de o infracțiune, atunci trebuie întocmit un raport, și

ancheta care urmează va determina ce s-a întâmplat. Asta e procedura normală pentru incidente de natura asta, și orice altceva ar fi părut foarte ciudat. Așa că i-am cerut lui Ann-Margret să înainteze un scurt raport preliminar, instigat oficial de mine.

Făcu un gest spre zona din afara biroului său, unde își avea biroul secretara civilă a departamentului.

— N-a trecut mult până am descoperit că, de fapt, acest caz a ajuns pe biroul lui Per Westergren și mi-am dat seama în ce situație delicată te-am băgat din greșeală. Numele meu pe raport nu te ajuta și, în mod evident, a fost o prostie din partea mea să sugerez să vin în calitate de martor, am înțeles după doar câteva minute de interogatoriu. Dar atunci era deja prea târziu…

•

Un birou mare, în plan deschis, cu iluminat scăzut. Dar, spre deosebire de etajul de mai jos, care era un stup de activitate, acesta avea doar două birouri în mijlocul camerei. Contrastul dintre marea cameră întunecată și aceste două locuri de muncă iluminate difuz făcea ca totul să arate foarte ciudat, aproape ireal.

La unul dintre birouri, o femeie înaltă și spătoasă era aplecată peste un ecran de computer. HP fu luat prin surprindere și aproape se opri. Nu-și dădu seama dacă era modul în care stătea, costumul sau trăsăturile ei aprige care-l păcăliseră, dar femeia de la birou, de fapt, semăna cu Rebecca.

Iluzia nu dură mai mult de-o secundă. Când se apropie, conștientiză că părul femeii era mult mai deschis la culoare, de fapt era roșu, și ea semăna mult mai mult cu omul cu părul roșu care mergea în fața lui decât cu Rebecca. Presupuse că erau frate și soră, probabil gemeni, dacă porecla lui Frank însemna ceva.

În timp ce treceau pe lângă ea, femeia își ridică privirea de la ecran. HP dădu scurt din cap în direcția ei, însă ea nu făcu nicio încercare să întoarcă salutul, doar se uită la el.

Era ceva în modul în care îl privi care îl făcu să se simtă incomod, și de aceea grăbi pasul ca să-l prindă din urmă pe ghidul lui.

Bărbatul cu părul roșu pe care Frank îl numise Elroy își apăsă degetul pe un alt cititor, de lângă o ușă din sticlă mată. Îl lăsă pe HP să intre.

— Așteaptă aici, zise el răspicat.

•

Înțelegi, cu siguranță, că nu poți să mă tratezi așa.

Oh, da, cu siguranță putea, iar în momentul acela era, în sfârșit, destul de supărată ca să scape de el odată pentru totdeauna.

Poate că nu era frumos, dar un final rapid se adeverea cel mai bun pentru amândoi. Oricum, despre ce vorbim? Fuseseră amândoi necredincioși, fiecare dintre ei avea un partener pe care-l mințea. Și pentru ce?

Dragoste?

Greu de crezut – cel puțin nu din partea ei.

Tot ce aveau în comun erau câteva orgasme asudate pe podeaua unui apartament gol.

Întâlniri secrete care făcuseră viața mai suportabilă, dar pentru care niciunul dintre ei nu era cu adevărat pregătit să plătească nota. Și, pe lângă asta, începuse să se plictisească.

Învinuiri, gelozie și sentimente rănite erau ultimele lucruri de care avea nevoie…

Oprește-te! *Suntem adulți amândoi.*
S-a terminat – punct!

•

Cei doi pereți exteriori erau, practic, ferestre imense, oferind o vedere fantastică asupra centrului orașului Stockholm. Se zăreau acolo literele roșii de pe Kulturhuset, albastre de pe arcada Sergel și piața cu mult sub el, și, deasupra, la stânga, ceasul iluminat al magazinului NK.

Limbile arătau exact ora șapte și pentru o clipă inima lui HP aproape că-și încetini ritmul.

Dar îi luă doar câteva secunde să-și recâștige controlul imaginației stârnite.

Limbile arătau ora șapte, nu pentru că cineva oprise ceasul, ci pentru că *era*, de fapt, ora șapte seara.

Făcu câțiva pași în cameră. Biroul lui Philip Argos era aproape în întregime gol. Două monitoare de calculator interconectate, o

tastatură și un mouse wireless – asta era tot. Aceeași stare aproape clinică se aplică și restului camerei. Nu se distingea niciun semn de locuire, nici o singură coală de hârtie sau un carnețel post-it, sau o ceașcă abandonată de cafea.

Peretele din stânga era acoperit cu certificate înrămate atârnate în rânduri aliniate cu laserul, și covorul alb din perete-n perete trebuie că era spălat în mod regulat, fiindcă nu prezenta nicio urmă că ar fi fost vreodată călcat în picioare, să nu mai vorbim să fi avut cafea vărsată pe el.

Într-un colț trona un set de canapele din piele albă. Cinci reviste de *leadership* erau aranjate într-un evantai perfect, în stilul zen, pe măsuța de cafea. Cea de deasupra îl avea pe Philip Argos pe copertă. „Omul în control”, spunea legenda. Precizia camerei îl făcu pe HP să se simtă chiar mai inconfortabil și el nu putu rezista tentației de a da un ghiont revistelor, doar un pic, pentru a face ca încăperea să pară ceva mai omenească.

Imediat, observă două mici fotografii înrămate deasupra canapelei. Prima era alb-negru și-l reprezenta pe Philip Argos cu omul al cărui nume era, evident, Elroy. Purtau amândoi berete și uniforme de camuflaj; stăteau ghemuiți, cu brațele unul în jurul umerilor celuilalt, zâmbind spre aparatul de fotografiat.

Cealaltă fotografie era o plajă albă precum creta, mărginită de câțiva palmieri negri și un apus de soare sângeriu care – în afară de reviste – părea să ofere singura pată de culoare din camera monocromă.

Poza îl intrigă pe HP, care ocoli măsuța de cafea ca să arunce o privire mai atentă. Fotografia arăta, de fapt, ca…

— Marmaris, zise o voce uscată în spatele lui HP, făcându-l să tresară.

— C-ce?

Philip Argos arătă spre poză.

— E o vedere de la vila mea din Marmaris. În Turcia, clarifică el. Mă duc acolo cât de des pot ca să mă relaxez. E un loc bun să-ți umpli sufletul cu energie pozitivă…

— Aha, OK! Eu, eu doar admiram culorile, murmură HP.

— Ia loc, Magnus, îl invită Philip și-i făcu semn spre canapeaua din piele. Vrei ceva de băut? Apă, ceai?

HP își dădu seama că avea gura uscată ca un os.

— Apă, te rog.

Se uită în sus la Philip, dar expresia de pe fața acestuia nu-i oferi niciun indiciu despre ce avea să urmeze.

Philip își scoase telefonul mobil dintr-un toc de la centură, însă în loc să apeleze un număr pe el, doar apăsă un buton de pe o parte, apoi vorbi în el ca și cum era un microfon.

— Sophie, adu, te rog, niște apă minerală pentru mine și Magnus.

Dădu drumul butonului și așteptă o clipă. Mobilul scoase două semnale sonore distincte.

Philip îl puse la loc în toc și se așeză în fotoliul opus lui HP. Aranjă ziarele de pe masă, își trecu un picior peste celălalt și se lăsă pe spate. Apoi zâmbi și pentru a doua oară în acea seară HP nu-și putu reține un frison.

— Magnus… așa te cheamă, nu?

18.

Oh, ce pânză încurcată țesem…

La naiba, acoperirea lui se fâsâise!

— Ei… ce?! mormăi el încercând să câștige un pic de timp.

Philip Argos zâmbi din nou, o privire chiorâșă neliniștitoare, de reptilă, care-l făcu pe HP să i se ridice părul pe ceafă.

— Am zis: numele tău real nu e Magnus Sandström, nu?

— Er… N-nu…, reuși HP să spună în timp ce-și analiza în fugă, cu disperare, opțiunile.

Fusese descoperit și era blocat la etajul al nouăsprezecelea. Ușa era închisă și afară se afla societatea capetelor roșii. Ambii frați arătau capabili să-i provoace un nivel echitabil de daune fizice, nemaivorbind de Philip Argos însuși. Omul semăna cu un șarpe cu clopoței care se gândește cum să atace cel mai bine un șobolan de deșert neobișnuit de prost…

— Chiar crezi că nu te-am fi verificat cum trebuie? Adică, o persoană cu genul tău de reputație și experiență…? chicoti Philip.

HP ridică din umeri și adoptă o față resemnată, ca să câștige câteva secunde de gândire. În lumina crudă a retrospectivei, întregul lui proiect sub acoperire părea mai nebunesc decât oricând.

Ce naiba fusese în capul lui? Că ar fi putut să valseze, pur și simplu, prin ușă în costumul lui ieftin și deghizat încă și mai ieftin și, hocus-pocus, ar fi ajuns brusc să aibă acces la o grămadă întreagă de secrete?

Aruncă din nou o privare spre ușă. Crezu că zărește prin sticla mată siluetele amenințătoare ale gemenilor. Ca și cum așteptau acolo, gata să sară pe el în momentul în care șeful lor apăsa butonul…

— N-am săpat cine știe ce ca să te demasc, continuă Philip Argos. Cum am spus, ai ceva reputație… Suntem foarte atenți aici, la ArgosEye. Încrederea e bună, dar asigurarea, așa cum sunt sigur că deja ai auzit, e întotdeauna de preferat…

Philip Argos schiță un alt zâmbet de șarpe cu clopoței și HP făcu o încercare curajoasă să-l întoarcă.

Toată lumea la bord! *Următorul tren spre orașul Futai e gata de plecare de la peronul patru*!

— Farook Al-Hassan!

— C-ce?

— Farook Al-Hassan, așa te cheamă zilele astea, nu?

Philip îi făcu un semn încurajator din cap.

— S-sigur…, se bâlbâi HP după câteva secunde de gândire confuză. Desigur…, adăugă el, în timp ce zâmbetul i se lărgi treptat. Oricum, poți să continui să-mi spui Manga, dacă vrei. Nu mă prea agit cu asta. Când aplici pentru un loc de muncă, Manga sună un pic mai bine, dacă înțelegi ce vreau să spun…

Philip Argos dădu din cap.

— Asta n-ar fi făcut nicio diferență aici. Noi ne axăm pe abilitățile oamenilor, nu pe ceea ce se întâmplă să fie numele lor de familie, însă, evident, îți respect dorințele. Ca să-ți spun adevărul, m-ai impresionat în momentul în care ți-am văzut CV-ul. Pe hârtie erai exact genul de persoană de care avem nevoie aici, la companie, cineva care știe ce face și e pregătit să facă tot ce e nevoie ca să crească în conformitate cu afacerea. De aceea, i-am rugat pe ceilalți să aibă o deosebită grijă de tine din prima zi…

HP chiar încerca să n-o facă, dar tot nu putu să se abțină să nu zâmbească. Deghizarea lui era încă intactă. Acoperirea lui nu se fâsâise. De fapt, chiar arăta ca și cum ar fi putut să se îndrepte spre…

— … promovare, continuă Philip Argos. Din ce am văzut în Mină în seara asta, ar fi o prostie din partea mea să nu-ți ofer șansa să te dezvolți în continuare. Treaba mea ca șef e să caut oameni talentați și să-i ajut să-și atingă potențialul maxim. Așa construiești o întreprindere de succes…

HP dădu din cap ca și cum știa exact ce voia să spună Philip Argos. Zâmbetul încă îi era lipit de față, dar nu numai fiindcă se simțea atât de ușurat. Era ceva în stilul lui Philip și în modul lui de a vorbi care îl atrăgea.

— Am să te las să te miști un pic pe-aici, să afli cum funcționează totul, apoi când o să apară o oportunitate, o să fii în prima linie să faci pasul în sus, continuă Philip înainte să fie întrerupt de o bătaie scurtă.

Ușa se deschise și tipa robustă și înaltă cu cap roșu, al cărei nume era, evident, Sophie, veni cu o tavă. Puse paharele și sticlele pe masă, îi aruncă lui HP o privire rapidă, însă mult mai puțin ostilă decât înainte, iar HP se trezi extinzându-și zâmbetul șiret în direcția ei.

— Mulțumesc, Sophie, zise Philip Argos când ea aproape terminase.

O apucă de cot cu o mână. Un gest ciudat, care părea în același timp intim și năvalnic, și ea se întoarse imediat cu fața spre șeful ei, aproape ca un câine care așteaptă comenzile stăpânului său.

— Poți să-i spui lui Elroy să aibă mașina pregătită în zece minute. Îl lăsăm pe Fa… adică pe Magnus aici de față în drum spre casă.

Sophie dădu din cap și-i aruncă o altă privire lui HP înainte să părăsească încăperea. De data asta el ar fi putut să jure că prinsese un indiciu de zâmbet.

•

Desfăcu toate cele trei încuietori de pe ușa apartamentului, având posibilitatea să inspecteze atât ușa, cât și cadrul. Dar, la fel ca înainte, nu existau semne de vreo tentativă de spargere.

Încuie ușa după ea și se uită în camera de zi. Salteaua și așternuturile încă erau pe podea, unde le lăsaseră. Rulă întregul lot într-un pachet și-l legă cu o frânghie de nailon.

N-avea nicio intenție să le mai folosească vreodată pe oricare dintre ele, așa că ar fi fost la fel de bine să arunce întregul lot în camera de gunoi de la subsol. Un sfârșit potrivit pentru aventură. Să i-o tragi unui coleg pe o saltea subțire dintr-un apartament gol și – chiar mai rău – soțului unei doamne notorii pe care-l sedusese la o petrecere a personalului. Chiar că lucrurile n-aveau cum să fie mai sordide de-atât.

Puse salteaua rulată pe hol și făcu o ultimă plimbare în jurul apartamentului. Ușa dormitorului era închisă și când o deschise o lovi o adiere de aer stătut. Făcu câțiva pași spre fereastră, ca să aerisească încăperea, și era cam la jumătatea drumului într-acolo, când își dădu seama că mai persista un alt fel de miros.

Îi amintea de after-shave.

•

Le ceru să-l lase lângă un magazin Seven-Eleven, pe drumul spre hotel, susținând că trebuia să facă niște cumpărături. Elroy,

gorila, era în scaunul șoferului, cu sora lui geamănă lângă el. HP și Philip Argos stăteau unul lângă altul pe încăpătoarea banchetă din spate.

— Treizeci de mii de terabiți, știi cât de mult înseamnă? Sigur că știi, Farook, ce prostie din partea mea. Aproape că am uitat cu cine vorbesc! chicoti Philip. Treizeci de milioane de miliarde de biți, atâtea fluxuri de informații prin intermediul internetului în fiecare oră, cel puțin potrivit unor surse. Treizeci de milioane de miliarde de litere, numere și alți semnificanți, transportând tot felul de informații. Trei mii de ore de noi clipuri video pe YouTube, peste cinci mii de noi mesaje pe blog sau tweet-uri. Două sute de mii de profile de noi utilizatori pe tot felul de forumuri sociale. Totul într-o singură nenorocită de mică oră. E un gând amețitor, nu-i așa?

HP dădu din cap. Amețitor era un cuvânt potrivit pentru asta…

Chiar se simțea amețit, aproape un pic drogat.

— Cei mai mulți oameni, inclusiv politicieni și lideri, n-au nicio idee despre cât de uimitor de cuprinzător e, de fapt, torentul de informații de-acolo, continuă Philip. Dar dacă cineva doar îndrăznește să respire cuvântul *supraveghere*, apar instant proteste masive. Desigur, lumea se gândește întotdeauna la Centrul Național de Apărare Radio, la Agenția Națională de Securitate și la alte organizații de Stat…

HP clătină din cap.

— Dar, desigur, asta e, de fapt, complet greșit, cel puțin în țările democratice. Statul e, de obicei, doar deranjat de ceea ce un grup minuscul trebuie că spune în contextul unui anumit subiect extrem de îngust. Însă afacerea mare, pe de altă parte…

Își flutură mâna spre lumea din afara mașinii.

— … e interesată de ceea ce are de spus aproape toată lumea, mai ales dacă se raportează la modelele de consum sau la percepția mărcilor lor dragi. Informațiile de acest gen sunt peste tot acolo, întregul net este, de fapt, plin de ele, și de ce? Fiindcă cei mai mulți oameni au la îndemână acest fel de informații în întregime voluntar, făcând clic pe o cutiuță din partea de jos a unei pagini sau, și mai bine, luând inițiativa și postându-și opiniile și preferințele pe unul dintre multitudinile de forumuri disponibile pentru ei. Cu alte cuvinte, harta omenească modernă, iubitoare de libertate, cultivatoare de integritate se

dezvăluie până la cel mai mic detaliu privat. Nici măcar George Orwell n-ar fi prezis un așa scenariu…

Un scurt bip din tocul de la centura lui Philip semnală că a primit un mesaj, dar el se încălzise cu tema lui atât de mult, că nici măcar nu păru să observe.

— Internetul geme, indiscutabil, de informații conform cărora oamenii se constrâng unii pe alții. Programele favorite de televiziune, filmele și cărțile, opiniile religioase și politice, cadourile de Crăciun ale copiilor sau ce au gătit pentru cină. Și de ce? Păi, toate pentru că marea noastră majoritate tânjește după un singur lucru.

— Afirmarea, murmură HP.

— Exact! Devenim din ce în ce mai dependenți ca alții să ne spună cât de isteți sau de atractivi, sau de inteligenți suntem. Ce viață minunată ne-am construit împreună cu partenerii noștri adorabili și copiii minunați, și ce vieți fericite avem, în comparație cu alții. Oamenii care au simțul umorului nepotrivit, mănâncă alimente nepotrivite, poartă haine nepotrivite, trăiesc în genul nepotrivit de casă, își cresc copiii nepotrivit sau, pur și simplu, au opinii nepotrivite în general…

Se aplecă spre partea de scaun a lui HP.

— Practic, tot ce merită știut e deja acolo și n-ai nevoie decât de un mod de a filtra torentul pentru genul de informații care ar putea fi de folos unor potențiali clienți.

HP dădu din cap cu din ce în ce mai mult interes.

— Avantajul pe care autoritățile și cei de la putere l-au avut aproape 400 de ani când a venit vorba de informații a fost demolat. Informațiile nu mai curg de sus în jos, ci și în orice altă direcție. Mii și mii de oameni pot să comunice direct unul cu celălalt în câteva secunde, fără să fie nevoie să ceară nimănui permisiunea. Niciunul dintre vechile adevăruri nu se mai aplică, totul poate fi pus la îndoială, modificat sau respins. Regulile jocului s-au schimbat pentru totdeauna și oricine care nu-și dă seama de asta e sortit să piară. Doar uită-te la Africa de Nord.

Philip se opri scurt și privi pe fereastră înainte să continue.

— Noi le oferim clienților noștri o modalitate de manipulare și de prevenire a crizelor prin monitorizarea în mod constant a tot ce se spune despre ei, și de către cine. Oferindu-le posibilitatea de a opri orice bulgăre de zăpadă înainte de a se transforma într-o avalanșă, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Făcu un gest spre zăpada de-afară, care părea să se întețească.

Oh, da, HP înțelesese bine, dar pauza lui Philip fu atât de scurtă, că n-avu timp să spună nimic. În schimb, continuă să asculte cu o fascinație în creștere.

— Însă, adăugă Philip, odată ce clienții noștri au primit informații detaliate cu privire la mecanismele în funcțiune pe net, la cele de zi cu zi care au un efect direct asupra liniei de bază a conturilor lor, nu durează, de obicei, mult înainte ca ei să ceară pasul următor…

— Controlul, sugeră HP.

— Exact, prietene!

Philip Argos arătă încă unul dintre zâmbetele lui reptiliene.

— Și aici serviciile noastre unice intră în cadru. Deoarece atunci când scoți toate cuvintele delicate, documentele diplomatice și expresiile elegante, exact la asta se reduce totul în cele din urmă…

•

Control!

Asta îi lipsea. Îi lipsea – și-i era dor!

Lăsase situația s-o controleze, în loc să fie invers. Reieșea clar că s-ar fi comportat diferit la interviu, ceea ce era aproape dureros de evident în momentul acela… Nu greșise nimic și, probabil, salvase o mulțime de vieți omenești.

Și cum îi mulțumise lumea?

Suspendând-o și acuzând-o de diferite infracțiuni – colegii uitându-se chiorâș la ea, și, ultimul, dar nu cel din urmă, un șef care nu depusese prea mult efort s-o susțină. Dimpotrivă, el contribuise, de fapt, la înrăutățirea situației ei. Era momentul să ia problema în propriile mâini și să încerce să descopere cum erau montate piesele în puzzle.

Amânase prea mult să facă asta.

Se gândi dintr-odată la Henke. Trebuia să înceapă cu el dacă avea de gând să rezolve cumva actualele ei dificultăți? Cert e că nu mai auzise de el de peste un an. De când îi trimisese acel pachet. Șase șuruburi ruginite care îi întorseseră toată viața cu susul în jos. Și o eliberaseră. Crezuse că ea îl ucisese pe Dag, dar aceste șuruburi însemnau, la urma-urmelor, că nu.

Se gândise mult la Henke.

Niciunul dintre numerele de telefon pe care le folosise nu păruse să mai funcționeze.

Același lucru se aplică e-mail-ului și messenger-ului său…

Își scutură zăpada de pe cizme și închise după ea ușa apartamentului. În momentul acela, Micke era singurul lucru bun din viața ei și văzând că Henke nu se afla prin preajmă, ar fi trebuit să înceapă de-acolo dacă voia să aibă vreo șansă să se repună din nou pe picioare. Chiar dacă ea nu-l tratase tocmai bine, el cel puțin fusese mereu acolo pentru ea.

Poate că avea să înțeleagă, ea așa spera, cu siguranță. Oricum, îi datora adevărul. Tot adevărul, nu doar firimiturile cu care-l hrănise până atunci.

Dar apartamentul era gol și tăcut. Nu pantofi, nici sacou pe hol, care să-i spună că era acasă.

Pe masa din bucătărie găsi un bilet.

Cred că avem nevoie de o pauză.
Sună-mă când ești gata.
M

Ea nu știu dacă să râdă sau să plângă…

Mobilul bipăi brusc și ea aproape fugi înapoi pe hol ca să-l ia din buzunarul sacoului.

Din păcate, SMS-ul nu era de la Micke.

Tocmai ai ajuns acasă?

Începu să tasteze un răspuns insolent, însă se opri. Fără să aprindă luminile din sufragerie, se strecură la fereastră, se lipi de perdea, apoi se uită în jos spre strada îngustă. Mașini parcate aliniat, ca în fiecare seară. Un strat subțire de zăpadă pe capotele lor arăta că erau acolo de ceva timp.

Un punct minuscul de lumină printre umbrele din parcul de pe partea cealaltă a străzii o făcu să se oprească brusc.

Lumina de la o țigară.

Stătea cineva acolo.

Cineva care-i supraveghea apartamentul.

19.

Bâzâit de albine

Forumul Pilonii Societății
Postat: 6 decembrie, 08:48
De: **MayBey**

> *Am auzit un zvon că garda de corp favorită a tuturor, Regina Righteous, este la cea mai mare realizare a ei între cearșafuri. Se pare că e un mic hogeac pe Söder.*
>
> *Știe cineva ceva despre asta*?

Această postare are 23 de comentarii

•

— Gata, domnule Sandström, cred că am terminat.

Omulețul cu centimetrul încă avea o pereche de ace în colțul gurii, dar asta, evident, nu-l împiedica să vorbească pe cât se poate de servil cu HP.

Domnul Sandström – foarte frumos!

Tocmai îi luase măsurile pentru un costum, precum și pentru o serie de cămăși asortate. Nu era prima dată când făcea asta, însă acest croitor vorbea mai curând elegantul, nazalul dialect Östermalm al suedezei, nu engleza thailandeză. Desigur, și facturile aveau să arate foarte similar, dar atunci banii erau, de fapt, cea mai mică dintre problemele lui.

Își transferase fonduri mai mult decât suficiente din Insulele Cayman, iar primele lui salarii erau și ele pe drum.

— Gata într-o săptămână, concluzionă omul, dându-i o chitanță. Cunoștințele domnului Argos au prioritate, adăugă el când văzu privirea surprinsă de pe fața lui HP. Mă tem că nu se poate mai devreme de o săptămână.

HP părăsi micul magazin și făcu semn unui taxi.

Se lăsă pe spate în scaun și inspiră profund. Ar putea ajunge, cu siguranță, să se obișnuiască până la urmă cu viața asta.

•

O trezi soneria de la intrare.

Sunat lung, persistent, și îi luă timp ca să-și tragă pe ea pantalonii de jogging și un hanorac din pânză.

O livrare de vreun fel, se gândi ea când deschise ușa după ce se uitase pe vizor.

— Bună, ești Rebecca Normén?

— Da, despre ce e vorba?

— Livrare de la Interflora.

Omul îi dădu ceva ce semăna cu un buchet de flori frumos împachetat. Ea îl luă și desfăcu hârtia ca să ajungă la cartea de vizită.

Trandafiri roșii, cel puțin o duzină, dacă nu mai mult.

Citi cartea de vizită. Apoi returnă buchetul curierului.

— Poți să le iei înapoi, zise ea.

— C-ce?

— Florile, nu le vreau, deci poți să le iei înapoi.

— D-dar, cr…

Omul părea confuz.

— Au fost plătiți și totul, nu știu cum…

— Nu e problema mea, adăugă ea. N-ai decât să le returnezi expeditorului. Așa s-ar putea să înțeleagă până la urmă mesajul…

•

— Drăguț din partea lui Frank să-și împrumute marele star pentru câteva zile. Probabil că ești noul băiat de aur al lui Philip.

Rilke îi făcu cu ochiul și HP se trezi roșind împotriva voinței sale.

Dumnezeule, încă se comporta ca un nenorocit de drogat lingușitor! Chiar dacă se lăuda cu titlul de supererou, era suficient să primească cea mai mică bătaie pe umăr de la cineva pe care-l respecta sau de care se simțea atras puternic, și gata, dădea din coadă ca un nenorocit de cocker Spaniel…

— D-deci, ce faci mai exact în colțul tău? murmură HP, întorcându-și fața într-o parte.

— A, deci Frank nu ți-a spus nimic. Voi, cei de jos, din Mină, păstrați pentru voi ce-i al vostru!

Îi zâmbi din nou tachinator și HP se trezi rânjind ca un idiot drept răspuns.

— Eu și cu fetele urmărim blogurile. Mă rog, spun fetele, chiar dacă avem, de fapt, și un tip în echipă – în afară de tine acum, vreau să spun.

Zâmbi din nou, însă de data asta el reuși să-și păstreze o față inexpresivă, ca la poker.

— Funcționează destul de mult în același fel ca și trolii, dar fiecare manipulator lucrează într-un grajd puțin mai mic. Fiecare dintre noi are în grijă între patru și șapte personalități diferite care postează pe blog. Muzică, film, tehnologie, modă, cărți, produse alimentare și politică, desigur. Noi acoperim întregul lot, de fapt. Unii dintre noi lucrează la proiecte pe termen lung, plantând idei, în timp ce alții fac mai mult treburi pe termen scurt, promovând anumite opinii sau produse. Tu ai să stai cu Halil aici, ea e adjuncta mea.

Rilke se opri la un birou unde o tânără într-un costum negru, strâmt și cu eșarfă bej era ocupată să tasteze un text.

— Uite, gata! zise ea, învârtind scaunul să se confrunte cu HP și Rilke, și întinzând mâna.

— Halil e numele – blogging-ul e jocul meu…

— Manga, mormăi HP.

— Mă bucur să te cunosc!

Rilke trase un scaun pentru el, apoi îi lăsă.

— OK, începu Halil. Fii pe fază, Manga, fiindcă noi nu zăbovim pe-aici.

Își trosni degetele.

— Eu mă ocup în cea mai mare parte de modă și muzică. Sandy de colo e responsabil de blogurile tehnologice. Anders și Rilke au domeniul politic, iar ceilalți trei supervizează mai mult celelalte sectoare. Echipa de design și tehnologie care stă acolo se asigură că toate site-urile funcționează și că totul pare cușer. Eu am șapte bloggeri în grajd – șase fete și un tip. Patru dintre ei sunt pe față, ceilalți trei lucrează anonim, un pic cam ca trolii voștri… Musiklover, Blingdarling, mă rog, înțelegi tu…

Da, înțelegea, chiar dacă nu tocmai…

— Pe față? Vreau să spun… ce?

— Oameni reali care țin bloguri.

Îi luă câteva secunde să priceapă.

— Ce, te ocupi de blog pentru altcineva? Ca un fel de scriitor-fantomă?

— Bingo! Practic, supervizez tot scrisul serios. Cei pe față, de regulă, își petrec timpul vorbind tâmpenii unii despre alții sau discutând despre obiceiurile lor la cumpărături, ceea ce e bine. Computerele și Smartphone-urile lor au o aplicație care trimite link-urile către mine, așa că am întotdeauna ultimul cuvânt înainte să fie postat ceva. De cele mai multe ori îi las să meargă mai departe, dar dacă e vreun aspect important, preiau controlul.

Deschise un minifrigider din colțul biroului, luă două cutii de Coca-Cola și-i oferi una lui HP, care clătină din cap.

Halil își deschise cutia și luă vreo două înghițituri adânci.

— Dar… Vreau să spun…, zise HP după câteva secunde de gândire confuză… Cu ce se aleg cei pe față?

— Cu mai mult decât dacă nu se aleg! În afară de un salariu lunar de la noi: atenție, mostre gratuite, avanpremiere, evenimente VIP, știi tu… Câțiva dintre ei sunt acum atât de cunoscuți, că ajung să apară la televizor și să se ducă la premiere de gală.

— Cum, precum… cum o cheamă?… cea care se tot ceartă cu cealaltă…?

HP căută în memorie după numele acesteia, însă nu reuși să-l găsească.

Halil schiță o bifă în aer – și apoi alta.

— Da, și ea, și oponenta ei! Sunt ale noastre amândouă, și disputele lor doar le aduc chiar mai mulți cititori. Peste un milion de vizualizări pe săptămână pe blog, și niciuna dintre fete n-are nicio idee că lucrează, de fapt, pentru aceeași companie…

— Trebuie să recunosc, asta e al naibii de bine!

•

Patruzeci și cinci de minute de antrenament la stepper, și deja sudoarea i se scurgea pe spate. Aproape putea să simtă gustul de acid lactic pe limbă, însă n-avea nicio intenție să se oprească până nu trecea o oră. Știa că, dacă era să nu doarmă deloc în noaptea aia, singurul lucru care chiar ar fi ajutat ar fi fost să fie epuizată complet.

MayBey începuse s-o menționeze numai după Darfur. Iar ulterior ea devenise brusc subiectul de conversație numărul unu.

Erau douăzeci și trei de comentarii ultima dată când verificase. Douăzeci și trei de „colegi” declarând cu toții că ei

știau cu certitudine, fie total, fie rezonabil de sigur, că-și croise drumul prin forță. Că avea obiceiul să sară în pat cu oricine, cât timp de asta beneficia cariera ei. Fără îndoială, mult mai multe persoane care citiseră asta o confundaseră cu adevărul – cu un rânjet acasă, în fața computerelor.

Cum pot oamenii, probabil persoane care gândesc și perfect logice, să piardă timpul pentru a calomnia și a scrie mizerii despre ea și viața ei personală?

Erau ei conduși de ură, gelozie, invidie sau de amărăciune? Cel puțin ar fi trebuit să existe un pic de logică în asta. Dar ea suspecta că adevărul era, de fapt, mult mai rău de-atât.

De fapt, ceea ce-i conducea pe cei care urau acolo nu era niciun fel de sentiment mare, puternic, ci doar lumesc, meschinării.

Ceva ce au făcut doar fiindcă au putut. Ca o modalitate de a-și petrece timpul.

Așadar, de ce se interesa MayBey brusc de ea?

Oamenii pe care el sau ea îi hărțuia, de obicei, apăruseră doar de vreo două ori, mai ales ca personaje accidentale, în trecere, ca să facă povestea chiar mai bună. MayBey era povestitorul și, deși cititorilor li se permitea să comenteze, nu li se cerea niciodată să contribuie cu vreo informație. Însă lucrurile se petrecuseră diferit cu Regina Righteous.

MayBey venise mai întâi cu toată problema suspendării ei, apoi le ceruse altora să contribuie cu ce știau. Iar acum această postare, elaborată în același fel. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai convinsă era că MayBey știa că ea citea fiecare cuvânt care era scris. Și că tocmai asta îl sau o făcuse să-și schimbe comportamentul și să devină mai personal. Altceva al naibii de profund tulburător era discuția despre „hogeacul” din Södermalm. Desigur, MayBey ar fi putut doar să afle totul și să se întâmple să fi aflat corect. Dar dacă nu era așa, însemna că cineva vorbise. Și dacă avea dreptate, atunci exista un singur candidat. Cu excepția cazului în care cineva o urmărise, desigur…

Un bip de la stepper îi întrerupse gândurile. Sesiunea se încheiase, apoi se odihni câteva minute.

Își lăsă bărbia în piept, respiră adânc de câteva ori, așa că nu observă când bărbatul intră în cameră.

•

— Uite, Manga, e vorba de stabilirea tendințelor! Există mii de bloggeri, și cei mai mulți dintre ei își petrec tot timpul aruncând priviri îngrijorate unii la alții, mai ales numele mari. Eu văd, de obicei, internetul ca un mare loc de joacă de la școală. Aproape toți vor să stea cu puștii tari, să fie văzuți în compania potrivită. Deci nu e nevoie să-i controlăm pe toți, doar un număr adecvat dintre cei la modă, cu suficientă credibilitate pentru a fi capabili să conducă Buzz-ul în direcția potrivită pentru clienții noștri.

Mai luă o înghițitură din Coca-Cola.

— Începem cu un blog pe față, adăugăm o serie de bloggeri anonimi în sprijin și sperăm că cineva mușcă momeala. Evident, nu toți bloggerii se alătură, dar nici n-avem nevoie de ei. E ca și cum există o masă critică, un punct unde atât de mulți oameni spun toți același lucru, că opinia lor devine brusc adevăr acceptat. Și undeva acolo sunt mii și mii de oameni atât de disperați să trăiască o viață diferită de cea pe care o au, încât sunt foarte fericiți să se scalde în ceea ce le servesc oamenii potriviți. Fragmente din viața altcuiva, pe care le pun inconștient în concordanță cu a lor. Produse, tendințe alimentare, branduri comerciale, opinii – știi tu! Înțelegi cum funcționează, Manga?

Oh, da, înțelegea bine, însă de data asta HP rămăsese complet fără grai. Philip Argos chiar nu glumea când vorbea despre control. Trolii erau una, băgându-i pe câteva forumuri și sprijinind versiunea poveștii clienților lor. Aruncați în câteva bloguri deja existente, care făceau mai mult sau mai puțin același lucru, numai că pe o fundație ușor mai solidă. Dar asta era mult mai mult, și în același timp al dracului de mult mai tare! Abia în momentul acela începu să aprecieze în deplină măsură ce spunea Philip.

Cunoștințe – Securitate – Control

Despre asta era vorba, și cel mai bun mod de a…

Greșit!

Fără îndoială, cel mai bun mod de a controla Buzz-ul, sau orice nume alegi să dai torentului de informație de-acolo, nu era să te adaptezi la zvonuri. Ci să le stârnești.

•

Tocmai cobora de pe stepper, când el se îndreptă spre ea. Cum stătea cu spatele, nu-l văzu la început și vocea lui o făcu să tresară.

— Bună, ești nouă pe-aici, nu?

Era bărbatul de la banda de alergare.

— Da, răspunse ea tăios întorcându-se la ce făcea.

El așteptă câteva secunde, până când ea termină și fu obligată să se întoarcă și să-l înfrunte.

— Așa m-am gândit și eu, zise el cu un zâmbet ușor. Vin aici de vreo doi ani și-i cunosc, de obicei, pe toți ceilalți. Cu siguranță, mi-aș fi amintit de o femeie frumoasă ca fine.

Zâmbetul bărbatului dezvălui un șir de dinți albi strălucitori care se potriveau perfect bronzului său profund. Ea căută în minte un comentariu potrivit ca să scape de el, însă, dintr-un motiv sau altul, nu găsi nimic. În schimb, se trezi pe neașteptate că-i întoarce zâmbetul.

Era ceva la el care-i îmbunătățea ușor starea de spirit. Ceva ce radia. Ceva ce ei îi lipsise pentru o lungă perioadă.

— Mă cheamă Rebecca, spuse ea, și, spre propria surprindere, îi întinse mâna.

Strângerea lui de mână fu reținută și fermă.

— Mă bucur să te cunosc, Rebecca! Mă întrebam, în cazul în care aș putea fi destul de obraznic să te întreb, dacă ai vrea să iei cina cu mine? Ce zici de sâmbăta viitoare?

20.

Te informez că ești prea departe de realitate

— *Alo*?
— *Salut, amice.*
— *Oh, tu erai. S-a rezolvat problema*?
— *Nu chiar, dar lucrăm din greu la ea*… *Foarte din greu*…

•

— Bună, cum merge cu băiatul nostru de aur? Se poartă frumos?

— Merge strălucit. Manga e un talent înnăscut! E de trei zile aici și știe deja cum să facă totul.

Halil îl bătu pe umăr. El se opri fără tragere de inimă din ce făcea, împinse scaunul departe de birou și se întoarse spre Rilke.

— E destul de bine, de fapt, replică el. Distracție pe cinste, dar mai am până să ajung la nivelul reginei blogului.

Îi făcu cu ochiul șefei lui și Halil flutură mâna ca și cum voia să respingă complimentul.

— Minunat! exclamă Rilke. Cred că putem să luăm prânzul, dacă vă e foame.

— Sigur, zise el ridicându-se de pe scaun. Unde vrei să mergi?

— Hötorget, răspunse Rilke uitându-se cu coada ochiului la cealaltă femeie.

— Mă gândeam să iau prânzul mai târziu, dar voi duceți-vă, zise repede Halil, apoi se întoarse la computerul ei.

— Se pare că suntem doar noi doi, atunci, Manga, zâmbi Rilke.

•

Aceeași senzație, din nou! Pentru a nu știu câta oară în ultimele zile, se opri brusc și se uită peste umăr. Însă, la fel ca de fiecare dată înainte, nu era nimeni acolo.

Mă rog, asta nu era chiar adevărat…

Erau o mulțime de oameni acolo, iar ea se afla în centrul orașului, la urma-urmelor. Oameni în drum spre locul de muncă,

făcând cumpărături la fereastră, plimbându-și câinii, vorbind la telefoanele mobile.

Pălării din lână, haine groase, mănuși – fuioare de abur ridicându-se din gurile oamenilor în timp ce se târau cu greu prin întunericul de decembrie. Fiecare cu propria agendă și nici măcar unul care să arate mai suspect decât ceilalți.

Dar ea tot se simțea ca și cum era urmărită. Ca și cum căra privirea unui străin în spate, făcând-o să se simtă… expusă.

Probabil că era din cauza SMS-ului:

Sunt cu ochii pe tine – doar ca să știi!

•

Când el și cu Rilke se întoarseră de la prânzul lor prelungit, părea că se întâmplase ceva. Era un sentiment de neliniște în aer și biroul, de obicei tăcut, zumzăia de voci. Philip, Eliza Poole și o femeie pe care HP n-o cunoștea stăteau în picioare și vorbeau în zona deschisă de lângă recepție, iar oameni din diferite departamente se adunau încet în jurul lor.

Pentru câteva secunde, HP se întrebă dacă asta avea ceva de-a face cu el, dacă, în definitiv, acoperirea lui chiar se fâsâise de data asta și dacă era pe cale să fie demascat în fața întregului birou. Pulsul începu să-i crească și tocmai se uita spre ieșire, când Rilke îi atinse ușor brațul.

— E Monika Gregerson, sora Annei, îi șopti ea atât de aproape de ureche, că paranoia lui dispăru instantaneu.

— A lucrat aici pentru o vreme, dar a plecat în urmă cu vreun an.

— Toată lumea, vă rog să veniți aici. Avem ceva important să vă spunem…

Vocea Elizei Poole suna atât de strident, încât era aproape să se spargă. Cei patruzeci și ceva de oameni din birou formară încet un cerc în jurul trioului. Eliza Poole scoase o batistă serios folosită din buzunarul sacoului și-și suflă nasul tare. Arăta supărată, roșie la față și umflată, ca și cum ar fi plâns.

Dintr-odată, HP începu să ghicească ce era pe cale să se întâmple.

Philip Argos ridică o mână și se făcu liniște imediat.

— Pentru aceia dintre voi care n-o cunoașteți pe Monika, ea e sora Annei și știe totul despre activitățile noastre de aici, de la ArgosEye…

Făcu un gest spre femeia de lângă el.

Lui HP nu-i veni greu să vadă asemănarea de familie. Părul blond, nasul în vânt și privirea alertă din ochii ei erau destul de similare, dar fie femeia asta era sora mai mare, fie chirurgia ei cosmetică nu fusese la fel de bună ca a Annei. Cearcănele întunecate de sub ochi adăugau și ele câțiva ani. Și era îmbrăcată considerabil mai banal, într-o fustă neagră și o bluză asortată, încheiată în nasturi aproape până-n gât. Evident, ea era cea modestă dintre surorile Argos…

— Mă tem că avem vești proaste…

Philip Argos făcu o pauză, care fu cu totul inutilă, fiindcă toți îi acordau întreaga atenție.

— După cum știți, Anna și-a luat un an liber de la locul de muncă pentru a călători în jurul lumii. Din păcate, se pare că a fost victima unui tragic accident.

— E OK?

Asta veni dinspre Rilke și, din câte putea intui HP, ea era cu adevărat îngrijorată.

Philip Argos așteptă câteva secunde înainte să răspundă și când deschise în cele din urmă gura, toată lumea ghicise deja care avea să fie răspunsul lui.

— Mă tem că Anna a murit.

•

Până atunci trecuse prin toate postările de pe Pilonii Societății. Site-ul funcționa de aproape șase luni, astfel că îi luă ceva vreme, dar fișierul Word pe care-l folosea ca să-și înregistreze observările includea, de fapt, destul de multe informații utile.

MayBey activase acolo aproape de la început. Primele sale mesaje fuseseră postate la doar vreo săptămână după ce se înființase site-ul, iar numărul de comentarii – și, probabil, de cititori – crescuse constant de-atunci.

Dar MayBey doar declanșa subiectele – asta era tot. Apoi el sau ea se retrăgea discret și îi lăsa pe alții să preia, cu propriile lor comentarii. Apoi, când acea postare începea să-și piardă din forță, apărea altul, și întregul proces se relua.

Nu exista niciun model perceptibil în calendarul și datele postărilor. Erau reprezentate toate zilele săptămânii și mai multe ore din zi – ceva ce părea să se potrivească pentru cineva care lucra în schimburi. Evenimentele și oamenii descriși

sugerau că MayBey avea un pic de experiență și era, probabil, de ceva timp în forțele de poliție.

Părea posibil ca MayBey să lucreze în prima linie, însă chiar dacă Rebecca ar fi fost destul de sigură de asta ca să înceapă de aici, asta nu trebuia să însemne neapărat în uniformă. Evenimentele și arestările descrise păreau să se potrivească, firește, lumii unui ofițer de patrulă, dar puteau la fel de bine să fi fost executate de alte unități din prima linie – supraveghere, narcotice sau unități de acordare a licențelor, de exemplu. Muncă tipică de poliție, în principiu, cu toate că ea avea încă sentimentul copleșitor că MayBey era orice altceva, însă nu un ofițer de poliție tipic.

Totuși mai avea ceva la care să se gândească.

•

Scrisoarea zăcea pe covorașul de pe hol când ajunsese acasă.

Un plic lung, alb, făcut din genul ușor mai gros de hârtie pe care ea nu-l mai văzuse de foarte mult timp.

Adresa ei era scrisă cu elegantul, de modă veche, scris de mână care-i fu atât de familiar pentru o clipă, că-și simți inima bătând nebunește. Chiar și ușoara modulație a întorsăturii de frază era aceeași.

Dar, desigur, scrisoarea nu era de la tatăl ei.

Dragă Rebecca,

Sper că-mi vei ierta obrăznicia de a-ți scrie, însă mi s-a adus la cunoștință că te afli într-o dificultate ca urmare a unui eveniment din regiunea Darfur din vestul Sudanului.

Potrivit surselor mele, în prezent ești suspendată pe durata anchetei, și acesta este motivul pentru care am scris. Poliția suedeză e, probabil, obligată să lucreze prin canale oficiale, ceea ce nu e întotdeauna cel mai bun mod pentru a ajunge la adevăr.

Lucrurile nu sunt mereu cum par și uneori e nevoie de un mod diferit de a privi pentru a clarifica probleme care la prima vedere par relativ simple.

Am avut o rețea extinsă de contacte în Africa, timp de mulți ani, și mi-ar face o mare plăcere dacă mi-ai

permite să investighez problema în numele tău, normal, cu cea mai mare discreție.

Am să-ți scriu mai jos adresa mea de e-mail și sper că ai să-mi iei propunerea în considerație.

Cu stimă,
Tage Sammer

•

Deci totul devenise oficial.

El se gândi, de fapt, cât de ciudat era că nimeni nu părea să știe despre moartea Annei.

Exceptând cazul în care toți se prefăceau, desigur.

Câteva dintre femei, printre care Eliza Poole și Rilke, păreau să aibă lacrimi adevărate în ochi. Alții erau mai netulburați. Cât despre el însuși, el încercă să adopte o expresie sobră, în timp ce căuta să observe reacțiile celorlalți.

Un accident, atunci – nu o crimă. Se întrebă de unde venea, această versiune revizuită a poveștii. Crease poliția din Dubai încă o perdea de fum sau Philip decisese, pur și simplu, că era mai bine atât pentru moral, cât și pentru afacere să rămână la o versiune mai ușor de digerat a morții Annei?

Pentru câteva momente, HP avu din nou în cap imaginea acelor necrofagi negri dând târcoale deasupra micului lor festin.

Se uită în jos la podea și înghiți de câteva ori.

Când ridică din nou privirea, o văzu pe Monika Gregerson privindu-l. Expresia de pe fața ei părea aproape una de dezgust, ca și cum putea să vadă imaginile care-i pâlpâiau prin minte.

HP trebui să se lupte să-și suprime un fior. Se uită în altă parte și plecă repede spre bucătărie. O ceașcă de cafea instant de calitate superioară era destinată să-i dea un impuls creierului său paranoic de a schimba melodia.

Pe coridor se lovi de Dejan și Philip, care păreau să fie în mijlocul unei discuții.

— … acțiunile Annei? reuși HP să prindă.

— Le moștenește Monika, răspunse Philip răspicat, apoi se opri și dădu rapid din cap către HP, când acesta trecu pe lângă ei și merse mai departe fără tragere de inimă.

— Nu văd de ce ar trebui să fie o problemă, continuă el cu o voce joasă, chiar înainte ca HP să iasă din raza de audiție.

OK, deci vestea morții și prezența Monikăi Gregerson se dovediseră cât se poate de inconfortabile, dar cel puțin fusese în măsură să-i ofere lui Rilke un umăr pe care să plângă. O îmbrățișase și-i oferise generos umărul lui, pe care ea îl acceptase cu recunoștință, înainte ca toată lumea să fie trimisă acasă pentru restul zilei.

Se trezi adulmecându-și jacheta de vreun miros rămas de la părul ei. Rilke era, fără îndoială, specială. Atractivă, inteligentă și amuzantă – distractiv de lucrat cu ea și de stat cu ea. La naiba, ar trebui să fie atent și să se asigure că nu sfârșește suferind de un fel de sindrom Stockholm inversat.

Ea ar fi putut să fie, de fapt, suspectă – teoretic, într-un fel…

Oricum, cel puțin mai aflase câte ceva.

Unu: sora mai mare a Annei lucrase pentru companie, însă plecase pentru că nu împărtășea aceleași păreri cu Philip. OK, deci nimeni nu spusese asta, de fapt, dar vibrațiile erau destul de evidente.

Doi: suspiciunea că moartea Annei avusese ceva de-a face cu afacerea sporise și mai tare. De ce altceva ar alege ei să ascundă adevărul despre cum a murit cu adevărat?

Trei: se părea că Monika ar fi fost moștenitoarea acțiunilor Annei la ArgosEye. Dacă Philip planificase să scape de Anna ca să obțină controlul asupra companiei, atunci, evident, ar fi trebuit s-o fi făcut înainte să treacă prin divorț, cât încă era el moștenitorul principal.

Ceea ce însemna că HP trebuia să se uite în jur după un alt principal suspect.

Posibil chiar o femeie…

21.

PR-ul lui E

Forumul Pilonii Societății
Postat: 8 decembrie, 21:56
De: **MayBey**

> *Există cetățeni nevinovați numai până în momentul în care sunt descoperiți. Vinovăția sau nevinovăția reprezintă în mare parte o chestiune de sincronizare.*

Această postare are 59 de comentarii

•

— Micke.

— Bună, eu sunt.

— Bună.

Vocea lui suna rezervat, ceea ce era perfect de înțeles.

— Ce mai faci?

— Bine…

Fu o scurtă tăcere pe linie. Evident, el n-avea de gând să facă asta mai ușor pentru ea.

— Ascultă, știu că n-am fost prea simpatică în ultima vreme…

Tăcere în continuare.

— … nu tocmai o companie foarte bună.

Tot niciun sunet de la el. Închisese?

— Mai ești acolo?

— Mda.

— OK…

Pregătise ce voia să spună, chiar scrisese câteva cuvinte-cheie, dar deja își pierduse firul.

Inspiră profund și sări la ultimul rând de pe notița ei.

— Am nevoie de ajutor cu ceva, are de-a face cu tot ce s-a întâmplat în ultimele câteva săptămâni. Slujba, comportamentul meu – totul. Știu că cer mult, însă nu ți-aș solicita sprijinul dacă n-ar fi important…

Mai multă tăcere, în timp ce ea își ținu respirația și așteptă.

•

Mai mult de lucru seara, dar de data asta, din păcate, n-avea nimic de-a face cu vreo nouă slujbă specială. În schimb, pregătirea lui pe internet continuă cu o seară în Spălătorie.

Îi luase vreo săptămână să-și dea seama că ArgosEye nu doarme niciodată.

Nopți, sfârșituri de săptămână, Crăciunuri – erau întotdeauna câteva persoane care lucrau în fiecare departament, cu cel puțin un șef de secție la datorie la birou.

— Nu trebuie să fii treaz, zâmbi Beens deschizând o ușă pe care HP mai intrase o singură dată înainte. Tare, nu?

Camera era, de fapt, un mic salon. O canapea confortabilă și fotolii grupate în fața unui televizor cu ecran plat mare, cu redare stereo. În capătul camerei era un mic oficiu, cu un aparat espresso, cuptor cu microunde și frigider, apoi, dincolo de acesta, o ușă închisă.

— Dormitorul, explică Beens cu un zâmbet. Dar nu-ți face griji, drăguță, are paturi supraetajate.

HP îi răspunse la zâmbet, ridicând degetul mare ca să arate cât de impresionat era.

Poate că Beens era șef de secție, însă, cu siguranță, nu era la modă. Chiar dacă, probabil, costumul lui provenea de la același modern croitor din cartierul Östermalm, ca și al lui HP, nu prea părea să i se potrivească. Arăta aproape ca și cum trupul lui palid și dolofan încerca să ridice din umeri.

— Deci cum facem, ne petrecem toată noaptea aici, atunci?

— Nu, trebuie să lucrăm ceva mai întâi. Sau cel puțin să pară că facem asta…

Beens îi făcu cu ochiul lui HP.

— Băieții noi, de obicei, nu ajung să cunoască mai mult decât trebuie, dar se pare că i-ai luat locul lui Stoffe ca nou favorit al lui Philip. Oricum, mi s-a spus să-ți arăt cum funcționează totul, așa că am putea foarte bine să începem cu secțiunea noastră, apoi să aruncăm o privire la Filtru și pe urmă să stârnim niște probleme pentru Strategii înainte să ne apucăm de lucru…

— Sună bine pentru mine.

— Super, stai aproape și am să te las să intri. Cardul tău nu funcționează la toate ușile, numai cei puțini aleși obțin onoarea asta…

Odată ce pătrunseră în Spălătorie, unde schimbul de noapte era deja în plin flux, Beens zise:

— OK, e așa. Aici, în Spălătorie, avem de-a face cu un fel de optimizare inversă a capului listei, dacă pricepi ce vreau să spun.

HP făcu tot posibilul să pară că înțelegea, însă, evident, Beens tot simți că trebuia să ofere o explicație.

— Clienții noștri ne plătesc să le păstrăm curat și ordonat rezultatele căutării. Filtrul le scanează brandurile și domeniile pe cele mai comune motoare de căutare – Google, Yahoo, Bing și așa mai departe – și dacă rezultatele aruncă vreun deșeu, atunci noi suntem cei care ajung să-l spele.

Se duse la biroul lui supraaglomerat, mai trase un scaun, pentru HP, apoi se așeză.

— Nouăzeci la sută dintre cei care caută pe Google nu trec niciodată de prima pagină, și alți cinci la sută renunță la a doua. Există doar un nucleu dur de oameni rămași care trece de a treia pagină. Treaba noastră constă, în principiu, să ne asigurăm că primele două pagini de rezultate pentru clienții noștri sunt degajate de Buzz-uri negative. Astea ar putea fi bloguri care-i vorbesc de rău, competitori care răspândesc bârfe cibernetice sau chiar obsedați care creează site-uri întregi pentru a îndepărta lumea să folosească Volvo sau Telia, de pildă.

Flutură din mână în direcția unui ecran de proiecție de la celălalt capăt al camerei.

— Deci cum faci de cureți lucrurile? întrebă HP.

— Oh, există o mulțime de modalități, dar am să-ți dau câteva exemple.

Numără pe degete.

— Unu: umpli listele de rezultate cu propriile informații, de multe ori prin divizarea principalului tău site în diferite link-uri. Dacă încerci să cauți Microsoft, ai să vezi că aproape toate rezultatele din primele câteva pagini sunt variații de pe microsoft.com. Principiul de bază e același ca și în cazul umplerii unui afișier cu propriile afișe, astfel încât nimeni altcineva să nu mai aibă loc. Mă urmărești?

HP dădu din cap.

— Doi: dacă asta nu-i de-ajuns, trec la treabă bloggerii lui Rilke și adaugă un pic de Buzz pozitiv în jurul clientului, sau al unuia sau al mai multora dintre brandurile lor. Cu ajutorul

Twitter-ului, care generează o grămadă de trafic, mai ales dacă e vorba despre oameni care sunt online în acel moment. Însă principiul e exact la fel…

— … îngrămădirea de cât mai mult Buzz pozitiv posibil, astfel încât rezultatele negative să alunece dincolo de pagina a doua, concluzionă HP pentru el.

— Exact, Manga, ai lovit-o drept în cap! Există și alte variațiuni pe aceeași temă: clipurile de pe YouTube și articolele de pe Wikipedia, de exemplu. Motoarele de căutare promovează aproape întotdeauna acest gen de lucruri în Top 10.

— Și dacă nu funcționează? Dacă nu reușești să suprimi Buzz-ul negativ cu propriul mesaj? îl întrerupse HP grăbit. Am putea presupune că există acolo un nebun insistent care muncește din greu ca să-și împiedice site-ul plin de ură să alunece pe margine…?

— Hm… de fapt, asta nu se întâmplă prea des…

Beens deja ridicase un al treilea deget, dar păru să-și fi pierdut firul.

— Păi…, murmură el după câteva secunde de pauză. Noi rareori greșim, poate o dată pe lună, cel mult, ceva de genul ăsta.

Privi în jur, în ambele direcții, apoi se aplecă mai aproape de HR

— Totuși, dacă ai întrebat…, zise el aproape în șoaptă. În foarte puținele cazuri în care nu reușim să remediem, trimitem la etaj.

Făcu un semn cu capul spre tavan.

— La ultimul etaj, adăugă el când HP, evident, nu răspunse corect.

— A, OK! La detectivii gemeni, vrei să spui? se hazardă HP.

— Exact! Funcționează de fiecare dată. Câteva zile acolo și, hocus-pocus, e fără greșeală…

Beens ridică din sprâncene și dădu din cap într-un mod conspirativ. HP n-avu de-ales decât să se alăture.

— Deci sunt un fel de genii ale calculatorului, atunci?

— Mă îndoiesc, pufni Beens. Nu-mi imaginez ca vreunul dintre desktop-urile lor să conțină ceva mai mult decât pachetul de bază Office, chiar dacă au acces nelimitat… Dar au contacte, al naibii de bune contacte. Genul care pare capabil să remedieze totul!

Se uită repede peste marginea ecranului la porțiunea lui de birou, apoi se apleca din nou mai aproape de HP.

— Vorbim de cod, Manga…

— Cod?

Beens îi aruncă o privire iritată.

— Codul, spirala, sintaxa, PR-ul lui E? Nu sună niciun clopoțel?

HP clătină încet din cap.

— La naiba, Manga, și se presupune că ești noul nostru expert, oftă Beens. Page Rank, algoritmul de căutare Google!

•

— Sigur, desigur…, răspunse el după câteva secunde. Spune-mi de ce ai nevoie.

Vocea lui nu mai părea chiar atât de ostilă. Ea răsuflă.

— Am nevoie de ajutor pentru verificarea unui website. Cineva a scris o grămadă de chestii despre mine acolo. Minciuni, adăugă ea când el nu răspunse. Oricine le scrie pare că vrea să-mi facă rău și aș dori să încerc să aflu cine e. Încep să cred că trebuie să fie cineva cunoscut…

•

Canapeaua din piele din camera de înnoptat, 23:48.

Beens deja sforăia pe jumătatea lui, ceea ce nu era chiar atât de surprinzător, având în vedere bombasticul film *Monty Python* pe care-l pornise.

HP ar fi trebuit să se ducă pe paturile supraetajate și să încerce să tragă un pui de somn, dar știa deja că n-avea să fie în stare să doarmă. Nu după tot ce tocmai auzise…

Cu un an în urmă, când fusese prins în Joc, încercase să sape după mai multe informații despre acesta. Căutase cu tot felul de parametri diferiți: Joc, Jocul, Jocuri din Realitatea Alternativă și așa mai departe, însă nu găsise nimic interesant, decât articole din Wikipedia despre jocuri ale minții sau diverse site-uri de carte și de film.

În timpul lungului său exil, în rarele ocazii când se simțea complet în siguranță și nu se gândea că cineva ar fi fost în stare să-l urmărească, se străduise de mai multe ori. Totuși concluzia finală fusese întotdeauna aceeași.

Niciun singur rezultat. Nici cel mai mic Buzz, zvon sau chiar șoaptă despre toate cele prin care trecuse el. Era ca și cum Jocul n-ar fi existat niciodată.

Dar după ce ascultase explicația lui Beens, primele semne de înțelegere răsăriră și toată misiunea lui sub acoperire începu brusc să plătească dividende serioase.

Ascunzătoarea perfectă.

Zona profundă a internetului!

Auzise fraza înainte, însă crezuse întotdeauna că suna mai mult ca un mit: acea parte a internetului ascunsă de restul lumii pe care nu puteai s-o vezi, fiindcă toate conexiunile de la suprafață fie fuseseră tăiate, fie erau atât de bine ascunse, că motoarele de căutare nu le puteau găsi.

Însă în acele momente, încercând să înțeleagă seara lui cu Beens, totul apărea într-o lumină complet diferită. În fond, care era ideea fundamentală de afaceri a acestei companii? Identificarea și apoi îngroparea lucrurilor pe care oamenii nu voiau să le vadă nimeni...

Beens părea, de fapt, un pic prea încântat de ideea că gașca de sus activase odinioară în spionajul militar. El credea despre ei că, probabil, lucraseră pentru Centrul Radio de Apărare Națională, Agenția Națională de Securitate și alte organizații similare, și că îi puteau determina pe Google și compania să-și schimbe algoritmii și să facă anumite rezultate să dispară, pur și simplu.

Ca să înceapă cu asta, nu prea ascultase – Beens doar părea că se uita prea mult la televizor. Dar cu cât mai mult se gândea la asta, cu atât mai convins era că întreaga idee de contacte secrete avea, probabil, ceva adevăr în ea. Oricum, asta nu se rezuma la o chestiune de câțiva prieteni vechi spioni scărpinându-se pe spinare unul pe altul. Acest fel de lucruri era mult prea ușor de descoperit, și niciodată Google și Yahoo, cu oricâte echipe de juriști, n-ar fi cumpărat vreodată o poveste despre NSA[23] care vrea să scape de un blog-post obraznic al lui *Katla din Kungsängen*...

Dar dacă scotea pălăria teoriei lui conspiraționiste și încerca să se gândească la asta inteligent, iar apoi o adăuga la tot ce știa deja, ajungea curând la o nouă și considerabil mai credibilă concluzie. Numai gândul, și era suficient să-i facă părul să i se ridice pe ceafă. Suspecta deja că Anna Argos fusese implicată cumva în Joc. Fuseseră vibrațiile Jocului acolo, era destul de

---

[23] National Security Agency – Agenția Națională de Securitate din SUA. (n.tr.).

sigur de asta. Și încă avea probleme să înghită ideea că rolul lui de țap ispășitor reprezentase doar o totală coincidență.

Și piesele puzzle-ului începeau să se încadreze încet la locul lor.

Motivul pentru care nu fusese în stare să găsească nicio informație despre Joc pe net era că cineva le filtrase, tăiase toate firele și se asigurase că puteau să stea acolo, îngropate în adâncimi. Ascunse sub strat peste strat de Buzz mai mult sau mai puțin lipsit de sens…

Și acest cineva ar fi fost, probabil, în măsură să-l informeze pe Stăpânul Jocului că cineva acolo, în spațiul cibernetic, încalcă regula numărul unu, încercând să posteze informații confidențiale sau să pună întrebări dificile.

Ce se întâmpla apoi nu era prea greu de descoperit. De îndată ce aveau un nume și o adresă, Jucătorul ar fi primit o mică vizită la domiciliu. Niște nimeni pe lume căutători de atenție care n-aveau nici cea mai mică idee despre motivul real din spatele misiunii lor, și cărora, de fapt, nu le păsa, cât timp continuau să-și obțină loviturile.

La dracu', îndeplinise chiar el o misiune de genul ăsta în Birkastan! Pulverizase cu spray-ul pe ușa cuiva un mesaj amenințător de la Stăpânul Jocului, despre importanța păstrării tăcerii.

Poate că unele dintre celelalte sarcini ale lui fuseseră, de fapt, modalități de a astupa scurgeri? Făcând oamenii să tacă atunci când începeau să trăncănească ceva despre lucruri nepotrivite?

Le trecu în revistă în minte: avocatul a cărui mașină o sabotase, prezentatorul de televiziune pe care-l sunase și-l amenințase… La naiba, faptele lui chiar puteau să explice toate astea!

Bucată cu bucată, totul începea să se organizeze, în timp ce linia care unea punctele construia treptat mai mult dintr-o imagine. O imagine al dracului de tulburătoare.

Aerul din micul salon se simți brusc stătut și dificil de respirat. HP sări de pe canapea, se încălță și se repezi pe ușă afară. Urmă coridorul care se întindea pe lungimea biroului și nu se opri până n-ajunse la ușa din metal de după colțul Minei Traiului.

IEȘIRE NUMAI ÎN CAZ DE URGENȚĂ, indica semnalul verde luminos, însă lui chiar nu-i păsa de asta nici cât negru sub unghie. Împinse rapid cu șoldul în zăvorul ușii și fu afară, pe

palierul slab luminat din casa scării, respirând cu înghițituri lungi și reci de aer.

Presupusese că totul se potrivea într-un fel, dar nu fusese capabil să pună degetul pe asta până acum.

ArgosEye lucra pentru Joc!

22.

Influență de-un bănuț

Forumul Pilonii Societății
Postat: 11 decembrie, 20:03
De: **MayBey**

> *Cel mare și puternic întotdeauna îl bate pe cel mie și slab*...

Această postare are 67 de comentarii

•

Își trase pe ea ținuta de alergare, se îndreptă, traversând terenul colegiului de formare a cadrelor didactice, spre parcul Rålambshov, apoi urmă cursul apei înapoi pe sub cele trei poduri din partea de sud a insulei. Circuitul avea, probabil, cinci kilometri pe teren accidentat și era unul pe care mai alergase de multe ori.

Doar câțiva oameni sfidau întunericul și frigul iernii ca să facă ceva antrenament pe poteci, ceea ce ei îi convenea foarte bine. Doar ea și gândurile ei – și iPod-ul, desigur.

Pe drumul de întoarcere se duse pe creasta Atterbomsvägen, pe urmă porni spre străduța ei. Drumul în pantă îi făcu picioarele să se miște un pic mai repede decât chiar ar fi vrut.

Era atât de obosită, că uită să se oprească și să se uite înainte să traverseze Rålambshovsvägen, însă nu prea conta. În acel moment al zilei nu era, de obicei, trafic și limita de viteză era atât de mică, încât ar fi avut o grămadă de timp să reacționeze.

Însă când făcu câțiva pași pe carosabil, observă brusc o mașină cu coada ochiului.

Vehiculul era parcat la vreo douăzeci de metri distanță, așadar, ar fi putut să continue să traverseze.

Dar, imediat ce ajunse pe trotuarul opus, creierul de polițist își făcu brusc treaba.

Era ceva în legătură cu mașina care nu se potrivea și încetini, opri iPod-ul și alergă pe loc pentru o clipă.

Mașina era parcată într-o poziție vulnerabilă, probabil pentru că se afla într-o zonă interzisă pentru parcare. Uitându-se mai bine, văzu că era, de fapt, parcată de-a lungul intersecției în formă de T cu strada ei și că mai mult ca sigur un indicator interzicea asta.

Era o Mazda, nu cel mai recent model, presupunea, nefiind sigură în condițiile în care masca radiatorului și bara de protecție din față lipseau, ceea ce, probabil, îi declanșase ei clopotele de alarmă. O mașină tipică de mitocan: ruginită, fără plăcuțe de înmatriculare, probabil neasigurată și nici măcar regulamentară din punct de vedere tehnic.

Privi în jur.

Deci unde erau ocupanții acesteia?

Având în vedere cât de frig era, opțiunea cea mai probabilă sugera faptul că intraseră pe una dintre uși.

Tocmai își pusese de gând să se ducă să-și verifice propria ușă, când observă altceva în legătură cu mașina. Ferestrele erau aburite. Era cineva înăuntru.

•

— Alo?

— Salut, Hollywood, Nox aici!

— Salut!

HP se ridică de la birou și se duse într-o parte liniștită a biroului.

— Nu ești prea ușor de găsit, omule. Am bătut la ușă, dar nu erai acasă. Am rămas fără credit, așa că n-am putut să sun mai devreme. Un meci în deplasare?

— La muncă, răspunse HP tăios.

— OK, da. Vino să mă vezi, am ceva să-ți spun, însă nu vreau la telefon, dacă mă înțelegi.

— Sigur, murmură HP.

— Ce mai faci, Hollywood? Pari un pic ciudat…

— Sunt bine, doar am foarte mult de lucru. Și de noapte, adăugă el, dar apelul deja se încheiase.

Ce naiba fusese asta și ce voise să spună tipul numindu-l Hollywood?

•

Chiar ar fi trebuit să renunțe. Să se ducă înapoi acasă, să facă o baie caldă și să lase uniformele să se descurce cu asta. Ea

avea o grămadă la care să se gândească și nu era imposibil ca MayBey să fi postat altceva cât timp fusese ea plecată.

Dar ideea de a fi din nou ofițer de poliție, fie și numai ca să sperie de moarte o pereche de mici huligani, era ciudat de înviorătoare. Câteva secunde de control total în mijlocul haosului din jurul ei.

Își pipăi în buzunar ID-ul de poliție, își trecu mâna în jurul suportului dreptunghiular din piele și traversă iarba spre mașină. Alerga ușor, încercând să nu lase nisipul de pe drum s-o dea de gol.

Nu vedea nicio mișcare în interiorul mașinii.

Cu un pic de noroc, cei din interior împărțeau o doză și n-aveau s-o vadă apropiindu-se până nu bătea în geam.

Era la mijlocul drumului, când farurile mașinii se aprinseră dintr-odată.

•

Nu mai fusese pe coridorul de la parterul hotelului. Acesta era, probabil, chiar mai îngust și mai întunecat decât cel de la etaj. Biciclete vechi, pungi din plastic și dezordine generală erau îngrămădite lângă pereții cojiți, ca un coridor dintr-un prăpădit de cămin studențesc.

Câteva lumini din tavan erau stinse, iar celelalte aruncau o strălucire difuză, cu consum redus de energie, că trebui să-și forțeze ochii ca să citească numerele de pe uși.

Camerele de la parter trebuie că aveau propriile bucătărioare, deoarece coridorul mirosea a mâncare, a fum de țigară impregnat în pereți, și mai era un miros mucegăit, pe care nu-l putu identifica. Undeva în față cânta un aparat de radio și când ajunse mai aproape de zgomot își dădu seama că recunoaște melodia.

Nacka Skoglund, jucătorul de fotbal, cânta *suntem toți cu tine.*

Era vorba despre un *oldie*[24] de aur! De fapt, tot locul ăsta părea ivit din epoca de piatră…

Scoase cartușul de țigări pe care-l cumpărase de la Seven-Eleven și se îndreptă spre capătul coridorului.

Când ajunse mai aproape de apartamentul lui Nox, văzu că ușa era întredeschisă. Muzica părea să vină din interior și o

---

[24] Cântec vechi (engl.) (n.tr.).

fanfară disonantă de trompete semnală că piesa pornise din nou.

Truu dutteduttduttedut dutteduttduttedutt tuutt!
Câțiva alți jucători, și bătrânul de mine...

HP bătu la ușă și-o împinse s-o deschidă până se opri în lanțul de siguranță din interior. În cameră era întuneric și nu zări decât o serie de mici diode verzi, care trebuie că aparțineau stației stereo.

Se uită în jur pe coridor, dar nu se vedea nimeni. Pentru câteva secunde, se gândi să revină sus, în camera lui.

Dar Nox păruse destul de insistent la telefon. O ultimă încercare, apoi renunța...

Ascunse cartușul de țigări sub braț, strecură capul prin crăpătura ușii și se uită în cameră. Era, într-adevăr, miros de mucegai – un miros dulce, grețos care îi amintea de o pubelă fermentată.

Puțină lumină difuză de pe coridor se strecură prin fisură și când ochii i se obișnuiră cu întunericul din interior, apărură mai multe detalii. Un sac plin cu gunoi, un scaun rupt lângă acesta și ceva mare și pătrat care trebuie că era capătul patului.

— Nox? șuieră el.

Nacka răspunse:

Suntem toți cu tine – suntem cu tine...
Nu știu de ce, dar suntem cu tine...

Dintr-odată, HP își dădu seama că era cineva culcat în pat. O pereche de picioare de ceară, palide și inerte, ieșea de sub pături. Stomacul lui înțelese primul și avu timp să se răscolească înainte ca propriul creier să înțeleagă la ce se uita.

Ce dra...?

Telefonul!

Prostul naibii trebuie că încercase să-l pună în funcțiune. Încălcând instrucțiunile lui și vârând un încărcător în el.

Ceea ce însemna...?

Truu dutteduttduttedut dutteduttduttedutt tuutt!

Îl găsiseră!

Părul de pe gâtul lui HP se ridică. Făcu un pas înapoi și lăsă să cadă cartușul de țigări. Brusc, simți o pereche de mâini apucându-l de umeri.

•

Înlemni, luptând împotriva legii gravitației, în timp ce pantofii îi alunecară pe nisipul de pe drum. Motorul mașinii se tură puternic și pentru o fracțiune de secundă fu prinsă în lumina farurilor – orbită, paralizată ca un iepure pe un drum de țară, în timp ce Mazda venea urlând direct spre ea.

Apoi instinctul preluă controlul, picioarele căpătară, în sfârșit, stabilitate și se aruncă într-o parte de pe trotuar. În aer ceva îi lovi partea de jos a piciorului, făcându-i trupul să-și schimbe direcția, și atinse solul înghețat cu fața și umărul.

Sfărâmată și zdrobită, se ridică în genunchi și privi cum luminile din spate ale mașinii dispăreau în direcția zgârie-norilor Dagens Nyheter. Șoferul nu părea să fi încetinit deloc.

•

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l trezi pe Șeful! șuieră o voce.

HP se întoarse, abia reușind să-și suprime nevoia de a-și balansa brațele frenetic.

Era Nox.

— Ce? C-cine?

Lua-m-ar dracu', Amadeus, fu atât de șocat, că, practic, făcu pe el!

— Șeful…

Nox dădu din cap spre apartamentul lui, unde Nacka Skoglund tocmai începuse din nou să cânte.

— De obicei, îl las să stea la mine pentru un timp, când lucrurile devin un pic cam dure pentru el. E destul de drăguț, dar apartamentul lui de sus nu e mobilat corespunzător, dacă mă înțelegi. Nu poate să doarmă dacă nu ascultă nenorocita aia de melodie. Spune că îi amintește de când era mic. Strada fericită și toate alea…

— Pentru numele lui Dumnezeu, miroase de parcă ceva s-a târât acolo și a murit!

— Ce? Oh, aia, nu…

Nox rânji.

— Are o boală stranie care îl face să miroasă un pic ciudat, cu un nume latin, însă nu-l întreb despre asta, pentru numele lui

Dumnezeu, altfel se supără al naibii de serios. De fapt, Șeful e destul de igienic, ceea ce nu se poate afirma despre majoritatea celor în situația lui.

Ridică din umeri. Pe el nu părea să-l deranjeze mirosul. Pe el nu părea să-l deranjeze nici măcar că era blocat pe coridorul murdar, cu propria ușă înlănțuită în interior.

— Orice ar fi, el sfârșește într-o dispoziție al naibii de proastă dacă se trezește. Cu totul al naibii de proastă, ai putea spune, și Șeful nu-și amintește mereu cât de al dracului de îngrozitor e, de fapt. Odată l-a aruncat pe Eskil – știi, tipul de la recepție – de perete atât de tare, că gips-cartonul s-a spart. Bietul nătărău a leșinat și și-a rupt trei coaste.

Nox se scărpină pe gât.

— A trebuit să-l țin pe Șeful departe de-aici timp de șase luni, până când lucrurile s-au calmat. Asta e pentru mine, apropo?

Arătă la cartușul de țigări, care era încă pe podea.

— Sigur, e pentru tine.

HP luă cartușul de Marlboro și i-l dădu lui Nox, care imediat rupse plasticul și extrase un pachet.

— Vrei?

HP luă o țigară și-și scoase Zippo-ul lui de încredere ca să aprindă pentru amândoi.

Mâinile încă îi tremurau și-și presă coatele pe părți ca să le consolideze.

— Chestia aia de care te-am rugat să ai grijă…? începu el.

— Telefonul? Nu-ți face griji, omule. E într-un loc sigur, cum mi-ai spus…

— Bine, dar am de gând să-l cer înapoi…

•

Avea un ochi serios învinețit, abia putea să ridice brațul stâng deasupra umărului și pe gamba dreaptă se vedea o vânătaie dreptunghiulară într-o nuanță urâtă roșiatic-albastră. Una dintre oglinzile laterale ale mașinii o prinsese, probabil, în aer. Era posibil să aibă o mică fractură, dar nimic serios, conform medicului obosit de gardă.

Una peste alta, o noapte întreagă pierdută în diferite camere de așteptare, doar pentru a obține câteva analgezice și un „Reveniți dacă nu vă simțiți mai bine”.

Continuă să reia incidentul în minte, fără să mai descopere alte detalii.

Însă era din ce în ce mai convinsă că nu fusese aproape încolțită de o pereche de mitocani drogați cu amfetamine.

Când ajunsese acasă după ce o văzuse medicul, chiar se întorsese șchiopătând la Rålambshovsvägen. Așa cum se gândise, locul unde fusese parcată mașina era ideal dacă voiai să stai cu ochii pe apartamentul ei, ba mai mult chiar să dispari rapid.

Dacă puneai împreună tot ce se întâmplase în ultimele câteva săptămâni, totul părea destul de evident.

Mașina fusese acolo pentru ea.

23.

Încrederea e bună

De la: Holmblad, Eva
Subiect: Masa de prânz
Data/ora: Astăzi, 13:00
Locul: Eriks Bakficka, Fredrikshovsgatan 4
Participanți: Sandström, Magnus; Argos, Philip

Accepți?
Refuzi?

•

Panica lui la ideea de a fi demascat izbucni pentru câteva secunde, dar o trecu repede înapoi sub control. Eriks era un restaurant elegant din Östermalm și Philip nu l-ar fi ales dacă voia să discute ceva neplăcut. În plus, se gândi că interacționaseră destul de bine ultima dată când se întâlniseră.

Deci despre ce e vorba, atunci?

Exista un singur mod de a afla.

•

Își așeză trupul dureros în fața calculatorului, ca să treacă din nou prin toate postările.

Prima dată când le citise nu prea observase nimic special.

Dar, în timp ce continua să sape, deveni din ce în ce mai convinsă că era, de fapt, un fel de tipar.

Mă rog, tipar nu era, probabil, cuvântul potrivit…

Totul începuse destul de ușor. Primele șapte sau opt postări ale lui MayBey erau destul de glumețe. Umor negru, cu siguranță, totuși foarte amuzante. Relatau despre un inspector șef Superarmăsar, cineva în legătură cu care colegele ar trebui să fie atente, să nu se trezească deci cuplate cu el. Apoi despre președintele Comisiei de Poliție, Ardei-umplut, arestat de câteva ori pentru beție și trebuise să-și petreacă noaptea în celule, și despre comisarul regional de poliție, Teflon, cel a cărui cămașă n-avea nicio pată, și despre o mulțime de alții în aceeași ordine de idei…

Însă pe măsură ce numărul de cititori crescuse, postările lui MayBey începuseră încet să-și schimbe caracterul. Umorul fusese înlocuit treptat cu cinismul, iar poveștile despre diferite tipuri de arestări deveniseră mai întunecate.

Cititorii nu păreau să fi observat nimic, totuși, sau pur și simplu, le plăcea noul stil al lui MayBey, fiindcă numărul de comentarii sporea în continuare cu fiecare nouă postare – și părea, de fapt, să fie mai multe ori de câte ori MayBey făcea sau descria ceva care se afla chiar la granița comportamentului acceptabil…

> … *o mică obrăznicătură de adolescent drogat, într-un costum fosforescent, a încercat să facă pe durul. A refuzat să spună cum îl cheamă pe partenerul lui de infracțiuni – l-a scuipat pe partenerul meu.*
>
> *Al Pacino într-un trening supradimensionat*…
>
> *Așa că l-am încătușat și l-am pus în mașină. Apoi antrenorul de câini a dat drumul câinelui acolo și am închis ușa. Câteva minute, țipând și plângând, pe urmă mic copil. Al ciripea ca o pasăre despre oricine și orice.*
>
> *Și era și politicos – n-a scos o vorbă, chiar dacă la stație l-am pus să-și curețe pisatul de pe bancheta din spate. Ți-ar fi plăcut, probabil, dreptatea noastră instant, nu, Regina*?

Această postare atrăsese mai mult de cincizeci de comentarii, toate pozitive.

> • *ROFL*[25] *– ești tare, MayBey*!
>
> • *Ar trebui să fie mai mulți ca tine în Poliție.*
>
> • *Am avut toată ziua un zâmbet pe față după ce am citit asta.*

Ciudat era că pentru un motiv oarecare – ea nu știa cu adevărat de ce – trăia cu impresia că MayBey nu scria despre incidentele astea ca să-i facă pe alții să râdă. La fel ca postările celelalte, ea avea senzația că MayBey voia să spună ceva, dar că mesajul se pierduse, se înecase sub toate comentariile și ovațiile. Și ea încerca sentimentul că recunoscuse incidentul, că

---

[25] Rolling On Floor Laughing – Mă tăvălesc pe jos de râs (engl.) (n.tr.).

ar fi putut fi chiar în măsură să-și amintească cine vorbise despre asta.

Petrecu o oră gândindu-se la asta. Privind pur obiectiv, în mod evident totul era complet ridicol!

Avea o grămadă de lucruri de rezolvat, mult mai importante decât niște fantome de pe internet.

Dar încă nu putea să se descotorosească de intuiția că toate erau cumva conectate.

MayBey, Darfur, suspendarea ei, Ludvig Runeberg și Westergren, mitocanii din mașină, și nu în ultimul rând inconfortabila senzație că era urmărită tot timpul, o impresie care doar se înrăutățea. Fie MayBey făcea parte din asta, fie el sau ea încerca să spună ceva – să-i spună *ei* ceva. Trebuia să descopere ce anume voia MayBey să transmită și să pornească de acolo.

•

Ajunse cu cinci minute mai devreme, dar Philip Argos era deja acolo.

— Ia loc, Magnus. Mi-am acordat libertatea să comand pentru amândoi. Ce ți-ar plăcea să bei în timpul mesei? Eu prefer un vin roșu din Africa de Sud.

— Atunci, iau și eu la fel, răspunse HP, apoi observă brusc o schimbare subtilă pe fața celuilalt bărbat.

La naiba, desigur, el trebuia să fie un musulman devotat!

— Aveți vreun vin fără alcool? îl întrebă el repede pe chelnerul care apăruse în momentul în care se așezase HP.

Un minut mai târziu sorbea din băutura nefamiliară, zâmbindu-i lui Philip Argos și încercând să pară relaxat.

— Deci, Magnus, începu Philip. Cum ai trecut peste ultimele zile?

— Bine, mulțumesc! răspunse HP, încercând să înghită sucul de struguri.

— Ești mai curând prea modest, nu…? zâmbi Philip. Am auzit că ai devenit din ce în ce mai plin de succes. Șefa secțiunii deja îți permite să te ocupi de trolii de atac și asta e, de obicei, o muncă rezervată celor care sunt la noi de ceva vreme.

HP dădu din cap și se strădui să adopte o expresie modestă.

— Așa cum am spus la ultima noastră întâlnire, ești exact genul de persoană de care avem nevoie la ArgosEye. Cineva pregătit să facă tot ce e nevoie pentru a avea succes…

HP continuă să dea din cap cu modestie. Observă că inima îi bătea mai repede, dintr-un motiv oarecare. Din câte-și amintea, i se întâmpla prima dată când i se aprecia munca. Nu era, cu siguranță, o senzație neplăcută.

Chelnerul sosi cu principalele lor feluri de mâncare, un soi de pește cu germeni de grâu și legume proaspete. Avea un gust superb, chiar și pentru un carnivor ca el. Avusese un noroc chior că nu trebuise să comande el însuși, intuind că ar fi ales aproape sigur meniul zilei, cu carne, file de porc, și, prin urmare, ar fi fost terminat grav…

Însă, după câteva minute de plăcere, tăcerea începu să se simtă opresiv. Șeful lui era concentrat în întregime pe felurile de mâncare, ca și cum mâncatul îi cerea toată atenția, și încă nu dăduse niciun indiciu cu privire la motivul acestei întâlniri.

— Deeeci, cum ai ajuns la ideea asta, Philip? reuși HP să spună, după câteva momente de gândire. La ArgosEye, vreau să zic, adăugă el, doar ca să fie clar.

Philip Argos termină încet de mestecat, apoi puse cuțitul și furculița jos.

— Un început excelent, Magnus. Sunt sigur că ai multe întrebări mai presante, dar întotdeauna cel mai bine e să iei lucrurile de la început. *Cel care controlează trecutul controlează viitorul.* George Orwell, unul dintre citatele mele preferate, de fapt.

Își tamponă gura cu șervetul de pânză.

— Îndrăznesc să afirm că am avut ideea în minte încă de pe vremea când activam în Spionaj Militar și în Serviciul de Securitate, dar n-am pus pe picioare firma până n-am început la Burston. Lucram într-un mod care, cel puțin în parte, prefigura ce facem astăzi la ArgosEye, cu diferența că, de fapt, clienții Burston veneau la noi numai odată ce se instala criza. O companie într-o criză acută e un client recunoscător în multe privințe, nu în ultimul rând când vine vorba să poți să-i încarci din belșug facturile pentru serviciile tale…

Luă o înghițitură din vin și HP profită să mai bea o gură de suc de struguri.

— Printre altele, ne-am ocupat de situația care a apărut cu Dole, când a fost lansat documentarul ăla, susținând că își otrăvesc angajații din America de Sud. Dădeau pe banane cu un insecticid interzis – îți amintești?

HP dădu din cap.

— Dole a încercat să amenințe că-l dă în judecată pe regizorul filmului, ceea ce e, de fapt, cea mai proastă alegere pe care poți s-o faci. Probabil, ai auzit de efectul Streisand, în care eforturile tale de a ascunde informații servesc doar pentru a crește atenția acordată acestora. Asta a fost situația în care ne-am implicat. Evident, filmul n-a putut fi oprit, însă am găsit o altă soluție, care cel puțin ne-a permis să aducem un echilibru în dezbatere. Am cumpărat link-uri sponsorizate, alături de orice cuvinte-cheie care aveau ceva de-a face cu filmul. Titlul, numele creatorului filmului, compușii chimici ai otrăvii – tot ce vrei.

Făcu un gest spre tavan.

— Dacă cineva căuta după oricare dintre aceste cuvinte, ajungea mereu la versiunea corectată de Dole a poveștii, la trei centimetri în dreapta de rezultatele lor de căutare. Link-urile costau doar câteva sute de dolari, dar factura pe care am trimis-o la Dole a fost de cel puțin o mie de ori această sumă…

Zâmbi și făcu o pauză destul de lungă pentru ca amândoi să mai ia o înghițitură de mâncare.

— Ideea efectivă a fost genială. Să folosești mecanica internetului ca să aperi interesele unui client…

Termină de mestecat înainte de a continua.

— … dar, cu trecerea timpului, mă cam săturasem să sting incendii deja aprinse. În schimb, am început să mă gândesc la un mod de a descoperi și de a mă ocupa de incendiile probabile, înainte să aibă timp să izbucnească, aproape cum am făcut-o în spionajul militar. Aveam un instrument gestionat de Centrul Radio de Apărare Națională, un fel de matrice de căutare pentru monitorizarea comunicațiilor, căutarea după termeni încărcați precum bombă, terorist, explozie și așa mai departe…

— Faimosul filtru al Centrului Radio de Apărare Națională, cel care a declanșat toate protestele alea? Citind e-mailurile oamenilor? interveni HP.

— Acela, dădu Philip din cap. Totul era, de fapt, destul de ridicol, fiindcă Centrul Radio de Apărare Națională nici n-ar fi putut și nici n-ar fi dorit vreodată să citească e-mailurile tuturor. Filtrul lor, pur și simplu, prelua lucruri care ar fi meritat să fie verificate, poate un e-mail dintr-un milion, dacă cineva folosea combinația corectă de termeni. Cât despre integritate, nu e mai invaziv decât să folosești un card de loialitate la supermarket…

— Exact! fu HP de acord. Deci de acolo ți-a venit ideea? Un Centru Radio de Apărare Națională, însă pentru întreprinderi?

Își regretă imediat comentariul și-și blestemă incapacitatea de a-și ține gura.

Philip îl privi lung.

— Mă rog, probabil, comparația e împinsă un pic prea departe, Magnus…

HP înghiți în sec.

— … cel puțin asta le spun, de obicei, celor câțiva jurnaliști care sunt destul de inteligenți ca să pună aceeași întrebare…

Philip făcu o pauză, ca să ia o gură de vin.

— Dar, fie vorba între noi, tu gândești exact cum trebuie…, concluzionă el și-i făcu cu ochiul lui HP.

•

Totul era legat, era din ce în ce mai sigură de asta în acel moment, mai ales odată ce vorbise cu Micke.

— Adresa IP a fost ascunsă de unul dintre site-urile anonimizatoare, explică el. Dar am reușit să trec de asta. Problema e că tocmai am fost blocat într-un alt server similar în altă parte și cred că are să meargă așa pentru o vreme. Cine a pus asta la cale știe ce face și, cu siguranță, nu vrea să fie urmărit.

— OK, zise ea încercând să scrie ce tocmai îi spusese el, ca să se poată raporta la asta mai târziu.

— Deci suntem păcăliți, cu alte cuvinte?

— Mă rog, spuse el, și tonul vocii lui o făcu să se simtă brusc mult mai veselă. Nu suntem chiar novici în genul ăsta de lucruri, am mai văzut chestii de genul ăsta. Mai lasă-ne vreo săptămână și s-ar putea să-i dăm de capăt.

— Mulțumesc, zise ea. Îți mulțumesc mult pentru ajutor!

— E de la sine înțeles. Și, ca să știi, nu cred un cuvânt din mizeriile care s-au scris despre tine.

După câteva secunde de tăcere, el continuă.

— Încă ceva, voiam să te întreb ce faci sâmbătă.

— Nimic special, de ce?

De îndată ce întrebă, își dădu seama că nu era, de fapt, adevărat. Într-un moment de slăbiciune fusese de acord să ia cina cu John, bărbatul de pe banda de alergare. Însă, desigur, putea să anuleze oricând…

— O să sune un pic ciudat, dar o să mă duc la o înmormântare și mă întrebam dacă ai vrea să vii. Are de-a face cu serviciul și dacă tot te mai gândești să accepți oferta de loc de muncă, asta ar fi o bună oportunitate pentru mine să te prezint. În plus, aș vrea să le-o arăt pe frumoasa mea prietenă…

Cererea o luă prin surprindere.

Sperase la o masă și cinema, o șansă de a repara lucrurile. Dar asta?

Formarea de legături de afaceri la o înmormântare? Ce naiba avea în cap?

În plus, deja îi spusese clar că nu era interesată să-și schimbe locul de muncă.

Ultima înmormântare la care participase fusese a lui Dag, când plecase în fugă după doar câteva minute. Se luptase atât de din greu să lase totul în urmă – să-și facă o viață nouă, diferită de persoana care fusese. Și aproape reușise…

Însă gândul de a sta într-o biserică, lângă mai mulți oameni îmbrăcați în negru, îi făcea pielea de găină.

— Nu, mulțumesc!

Răspunsul ei abrupt păru să-l ia prin surprindere aproape la fel de mult ca pe ea.

— Ei, ce? Dar ai spus că ai putea…

— Da, aș putea…, continuă ea. Însă nu vreau.

•

— Așadar, ce-ai reușit să înveți până acum, Magnus?

HP se gândi rapid.

— Că totul este legat de percepție…

Se uită la Philip.

— Bine. Continuă.

— Acel control de monopol pe fluxul de informații ține de domeniul trecutului, iar singura modalitate de a limita daunele e să încerci să orientezi potopul de informații în direcția corectă. Umplând afișierul cu propriile afișe, ca să spunem așa.

Philip deschise gura să spună ceva, dar HP se încălzise vorbind.

— Mergând cu accelerația la maximum pe o mulțime de canale diferite, în același timp ca să-ți îneci adversarul și, unde nu funcționează, să reorientezi atenția și să le dai oamenilor altceva la care să se uite până când totul se fâsâie. Memoria

mass-media a fost întotdeauna scurtă, iar pe internet chiar mai scurtă.

Se opri și inspiră adânc.

— Oamenii pot face față unei singure povești la un moment dat, conchise el uitându-se la Philip încă o dată.

— Bine, Magnus. Excelent, de fapt. Ai învățat mai multe decât îndrăzneam să sper, ceea ce mă ajută să ajung chiar mai ușor la ce aveam de gând astăzi, zise Philip cu un zâmbet.

Se șterse din nou la gură, apoi se aplecă peste masă, adoptând o expresie mai gravă. HP se trezi dintr-odată ținându-și răsuflarea.

— Kristoffer revine din străinătate săptămâna viitoare și, în legătură cu întoarcerea lui, mă gândesc să schimb un pic lucrurile în echipa de management. Mi-ar fi plăcut s-o fi făcut până acum, dar, din diferite motive, nu s-a întâmplat…

Făcu o față pe care HP avu probleme s-o interpreteze.

— În următoarele câteva săptămâni, compania are să se confrunte cu niște provocări serioase. Mă tem că nu-ți pot împărtăși toate detaliile, însă e foarte clar că cerințele pentru fiecare dintre noi au să crească în mod considerabil. E un joc cu mingea cu totul nou, cum ar spune americanii… După cum s-ar putea să fi observat deja, există anumite persoane care n-au ținut destul pasul cu evoluțiile. Care nu se mai potrivesc profilului nostru, dacă înțelegi ce vreau să spun…

HP dădu din cap. Inima lui o luă brusc la goană, în așteptare.

— Evident, asta rămâne între noi doi, dar de îndată ce terminăm cu funeraliile Annei, are să aibă loc o reorganizare. Mă gândesc să-l trec pe Frank la Spălătorie, ceea ce o să însemne că avem nevoie de un nou lider de echipă în Mina Trolului. Știi pe cineva potrivit pentru jobul…?

— Știu, probabil, cel puțin un candidat, răspunse HP cu un zâmbet larg.

24.

Bârfă

Pentru: *t.sammer@gmail.com*
De la: *becca.normén@hotmail.com*

Dragă unchiule Tage.

Mulțumesc pentru scrisoarea amabilă.

Aș fi fericită să-ți accept oferta, chiar acum am nevoie de tot ajutorul posibil.

Cele mai bune urări,
Rebecca Normén

Își dădu seama că se agăța de un pai, dar în situația ei nu mai avea nimic de pierdut. Dacă nu se întâmpla ceva curând, avea să fie atât fără loc de muncă, precum și un infractor condamnat.

În plus, fusese ceva la bătrân care o atrăsese, ceva pe care nu prea putea să pună degetul. Dar astea erau, probabil, în cea mai mare parte doar fleacuri… Tage Sammer îi amintea de tatăl ei, asta în mod evident, și, probabil, de aceea decisese să-i trimită e-mail-ul.

•

— Păi, cum spuneam. Apartamentul ăsta e, practic, unic. Vederea, amplasarea și nu în ultimul rând aspectul original…

Agenta imobiliară blondă arătă spre zidul din cărămidă dintr-un colț al camerei, apoi la grinzile expuse din tavan, de parcă ar fi fost un ghid de muzeu în mijlocul unui tur.

Apartamentul era, incontestabil, impresionant. Un pod vechi, renovat, pentru a face un apartament spațios cu trei camere, în nordul localității Stigberget și în zona centrală a cartierului Södermalm din Stockholm, cu o vedere magnifică spre Djurgården și intrarea în portul capitalei suedeze. Proprietarul anterior trebuie că fusese arhitect, fiindcă locuința părea ca ieșită direct din una dintre revistele de design pe care HP le găsea, de obicei, la frizer. Din punctul lui de vedere, nu putea să înțeleagă cu adevărat cum de lumea era atât de încântată de

designul danez din anii ’50, de grătarele Teppanyaki sau de calcarul italian importat. Dar designul era fetișul secolului al XXI-lea. Pentru a înțelege asta, nu trebuia decât să compari plăpândele răftulețe de rușine rezervate publicațiilor porno cu expunerea masivă de reviste de design interior în orice stație de benzină. Din toată lumea care era, nimeni nu făcuse dragoste, evident, pe canapele colorate Carl Malmsten, în loc de bătrâna dormeză Klippan robustă, acoperită cu piele falsă transpirată de la IKEA… Și apropo de cuvântul dragoste: Rilke părea complet zăpăcită de pornografia designului interior. Absorbea orice clișeu care ieșea din gura agentei imobiliare, chicotea într-un mod fals la locurile potrivite, iar la un moment dat el avu impresia că cele două femei flirtau una cu alta. În mod normal ar fi găsit tot scenariul un pic sexy. Dar, pentru un motiv sau altul, regizorul filmului pentru adulți care trăia, de obicei, în capul lui părea să fie plecat să ia prânzul, deoarece chicotitul și micile atingeri intime mai mult îl enervau decât îl încântau. Aruncă o privire la ceas. Trecuse aproape o oră de când plecaseră de la birou și nici măcar nu luaseră încă prânzul.

N-avea timp pentru genul ăsta de prostii, de fapt, avea treabă, și Rilke la fel, mai ales dacă voia să-și permită un loc ca ăsta…

Rilke păru să-și dea seama de iritarea lui, fiindcă încheie discuția cu agenta imobiliară, făcură un schimb de bezele și apoi ea veni la el cu un inel de chei atârnat tachinator de deget.

— Mette ne permite să aruncăm o privire pe cont propriu pentru o vreme, zise ea când ușa de la intrare se închise. Ce zici dacă începem cu dormitorul?

•

Pentru: *becca.normén@hotmail.com*
De la: *t.sammer@gmail.com*

Dragă Rebecca.

Ai făcut un bătrân foarte fericit.

Am să scriu din nou de îndată ce voi obține vreo informație relevantă pe care să ți-o ofer, probabil în următoarele câteva zile. Încearcă să nu-ți faci griji, draga mea, are să se rezolve totul, ai să vezi.

Cele mai bune urări,
unchiul Tage

Ea citi e-mailul de mai multe ori decât era necesar și, pentru un motiv sau altul, nu se putu abține să zâmbească. Îi plăcuse tonul lui și chiar dacă mesajul era scurt, tot îl simțea ciudat de liniștitor.

•

Un vis.

Așa părea.

Pentru prima dată în viața lui, avea un loc de muncă interesant, cu un salariu bun și părea să fie favoritul șefului. Pe lângă asta, întâlnise o fată cu adevărat de nota zece care era pe cât de atractivă, pe atât de inteligentă.

Bani, carieră și iubire. Așa trebuia să fie viața!

Exista doar o singură problemă. Nu era visul lui.

Îi aparținea lui Magnus Sandström; cel fals totuși, nu originalul.

Dar de la prânzul cu Philip, se trezise cochetând tot mai mult cu un gând destul de plăcut. Să arunce telefonul în cea mai apropiată canalizare, să se mute în acel apartament cu Rilke, uitând cu totul de Anna Argos și de Joc și construindu-și o viață normală.

Dificil – desigur! Însă nu imposibil.

Cele mai multe păreau să meargă strălucit, dacă n-ar fi fost ce-i spusese Nox în seara precedentă.

Nu era chiar atât de dramatic. Numai că Nox își luase foarte în serios atribuțiile de supraveghere și văzuse doi băieți, de optsprezece-douăzeci de ani, pierzând timpul mai multe ore în fața unei uși de pe partea cealaltă a străzii de hotel. Nox cunoștea pe toată lumea care locuia în tot blocul și cei doi, cu siguranță, nu erau de-acolo. Erau bine îmbrăcați și lustruiți, și păreau agitați.

Nox nu văzuse niciun telefon mobil sau cameră foto, era sigur în legătură cu asta, dar HP tot deveni din ce în ce mai neliniștit cu privire la cei doi.

Dacă Jocul, împotriva tuturor așteptărilor, aflase că se întorsese acasă, la Stockholm, nu vedea cum i-ar fi dat de urmă la hotelul Disperarea. Ar fi fost mult mai probabil ca ei să trimită spioni la vechiul lui apartament din Maria Trappgränd, sau acasă

la Becca, în Fredhäll, însă el avusese grijă să le curețe bine pe amândouă. OK, deci intrase în magazinul lui Manga pentru scurt timp și, retrospectiv, se gândi că asta ar putea fi considerată ca un risc inutil. Dar nu fusese în stare să reziste tentației de a vedea o față prietenoasă, iar magazinul era la doar câteva blocuri de hotel, și apoi, el se deghizase bine. Din păcate, vizita lui fusese în zadar, constatând că nu era acolo nici măcar Manga, ci doar buburosul lui locțiitor.

Ar fi fost posibil ca ei să supravegheze magazinul și să-l fi urmărit pe drumul înapoi la hotel?

Nu prea credea, însă, pe de altă parte, nu putea fi complet sigur…

25.

Șobolan

Forumul Pilonii Societății
Postat: 18 decembrie, 11:38
De: **MayBey**

> *Când lucrezi sub acoperire destul de mult, mai devreme sau mai târziu începi să te întrebi la cine te uiți în oglinda de la baie*…

Această postare are 59 de comentarii

•

Un lucru bun legat de promovarea iminentă era că, dintr-odată, cardul lui de acces funcționa la toate ușile. Asta însemna că putea să se miște nestingherit între Filtru, de la un capăt al biroului, și Spălătorie, de la celălalt.

Beens nu păru să fi observat că zilele lui erau, probabil, numărate, fiindcă făcea la fel de puțin efort ca înainte. Pierdea timpul în bucătărie, zăbovea pe lângă birourile altora și continua să facă mici „farse” glumețe.

Nu era surprinzător că Philip voia să-l înlocuiască astfel cu Frank. Cu o noapte înainte, Beens și colegii lui veniseră cu ideea de a reprograma butoanele de apelare rapidă de pe telefoanele din Mina Trolului. HP n-avea nimic contra festelor, chiar dimpotrivă, de fapt. Dar asta fusese un pic prostească și școlărească, pentru a fi blânzi. Pierduse douăzeci de minute din timpul lui prețios ca să șteargă ceasul vorbitor, înfierbântata Veronica și Samaritenii de pe telefonul lui, și apoi să reinstaleze numerele de care avea nevoie ca să poată să-și facă treaba.

Ca și cum nu era destul de rău, HP apăsase pe opțiunea greșită la unul dintre meniuri și ștersese neatent unul dintre numerele universale de apelare rapidă, aplicație existentă în toate telefoanele din birou…

În cele din urmă fusese silit să ia taurul de coarne și s-o roage pe Åsa de la recepție să-l ajute să pună totul în ordine. Tăcerea

ei îl costase un rând de cafele la pachet, dar nu prea dorea să lase restul biroului să pună mâna pe acele mici delicatese. Avea o reputație la care să se gândească, la urma-urmelor.

Spre deosebire de anumite alte persoane…

Când ziua plecării avea să sosească, în sfârșit, Frank urma să muncească pe brânci ca să deretice după Beens. Însă asta nu prea era problema lui HP. Chiar dacă nu putea să-și suprime starea de tensiune cauzată de idiotul retardat care nu părea să-și fi dat seama că lucrurile se schimbaseră.

În timpul prietenoasei nopți petrecute cu Beens, pe lângă farsele de liceu, acesta reușise și să-i arate modul de funcționare a instrumentelor folosite în Spălătorie. În principiu, nu era nimic mai mult decât o listă de termeni de căutare negativi și felul în care erau aceștia în legătură cu termenii pe care încercau ei să-i păstreze curați. Rezultatele veneau de la Filtru, treceau prin departamentul de Strategie și în cele din urmă ajungeau pe peretele de proiecție din Spălătorie.

Lista de pe perete conținea numai postările care trebuiau curățate și ei lăsau de fiecare dată elfii din Spălătorie să se ocupe de ele, pentru a fi înlocuite cu altele noi. Totul se întâmpla, de fapt, în timp real și era, practic, imposibil pentru un străin ca el să culeagă ceva care ar fi putut fi de vreun folos.

Dar, întâmplător, Beens îi arătase rapid mica bază de Date de acces pe care o întocmise el însuși ca să nu scape nimic din ochi, ajutându-l în același timp să-și păstreze volumul de muncă la un nivel minim. Nătărăul leneș chiar se lăudase cum proiectase el programul cu mult timp în urmă, când nimeni n-avea o înțelegere completă a sistemului, și cum aplicația n-ar fi fost considerată cușer de Philip.

Dacă suspiciunile lui HP erau justificate și ArgosEye se dovedea a fi, într-adevăr, păstrătoarea secretului Jocului, curățind și tăind suficiente fire de informare pentru ca Stăpânul Jocului și urmăritorii lui să fie în măsură să rămână ascunși mult mai jos în întuneric, atunci dovezile ar fi trebuit să fie în mica bază de date neautorizate a lui Beens. Nu trebuia decât să facă rost de ea.

Însă, de fapt, ar fi trebuit să se gândească la asta, să stea cu capul la fund pentru o vreme, până când lucrurile se calmau. Se întâmplau o grămadă de lucruri și, cu siguranță, nu era momentul potrivit ca să-și asume vreun risc.

Singura problemă era că doamna grasă deja aștepta pe hol… Înmormântarea era sâmbătă și mult lăudatul Stoffe se întorcea de luni. Având în vedere cu ce mână strânsă conducea Philip corabia asta, baza de date a lui Beens avea să fie istorie în momentul în care o să-și târșească picioarele mărimea zece pentru o ultimă ieșire, vineri după-amiază, și cu asta cea mai tare informație a lui ar fi fost pierdută. Cu alte cuvinte, n-ar mai fi avut prea multe alegeri.

Putea la fel de bine să piardă imediat întreaga acoperire, dacă n-avea să încerce să facă rost de acea bază de date.

Era miercuri, aproape unsprezece și jumătate, și putea să-i audă, efectiv, stomacul lui Beens chiorăind de cealaltă parte a ușii biroului.

Își puse cardul de acces pe cititor și-i fu acceptat imediat accesul în Spălătorie. Câteva capete se ridicară, dar o clipă mai târziu mâinile le zburau din nou peste tastaturi în cabinele lor.

— Ce faci, Manga?

— Salutare, gașcă! zise el cu voce tare, ca răspuns la saluturile mormăite, dând ocol cabinei mai mari a lui Beens, plasată ușor separat de celelalte.

— Salut, Beens, nu e timpul pentru prânz? Carbonara jos, la colț, fac cinste!

— Super, OK! De acord.

— Bine, dar trebuie să-ți miști fundul.

HP se făcu că se uită la ceas.

— Am o întâlnire la un sfert de oră după prânz, așa că trebuie să ne grăbim.

Beens se ridică rapid și-și luă haina căptușită din cuierul de pe peretele lateral din cabina lui.

— OK, sunt gata, gâfâi el luptându-se cu mânecile.

— Sunt sigur că ești, rânji HP lovindu-l cu palma pe spate.

Pe ecranul computerului încă se vedea o fereastră YouTube și HP se grăbi să iasă de acolo. Își puse o mână pe umărul lui Beens și-l conduse repede afară din cabină, fără să-i dea șansa să-și blocheze computerul.

Încă n-avea un plan în cap…

— Nu ești supărat pentru chestia aia cu telefoanele, nu…? rânji Beens când se îndreptau spre recepție.

— Doamne, nu, am râs bine…, răspunse HP străduindu-se să sune ca și cum vorbea serios, și în același timp spunându-i în

gând: „La dracu’ cu tine dacă nu știi să guști o glumă, așa cum spun mereu…” Așa-i! Uneori locul ăsta devine un pic prea încordat, cu Philip și mania lui pentru control. Vreau să spun, pentru numele lui Dumnezeu, telefoanele au chiar și 112 pe apelare rapidă. Verifică numărul 1 dacă nu mă crezi!

Beens rânji din nou, și din nou HP se simți obligat să-i zâmbească și el.

Oh, da, știa foarte bine ce era numărul 1 pe apelare rapidă, constatând că reușise să-l șteargă atunci când încerca să curețe mizeria cauzată de glumă.

Unu unu doi e greu de tastat…

Trebuia să-și facă un plan, să ia o decizie.

În condiții de siguranță sau fără restricții?

Când trecură pe lângă recepție, Åsa îi făcu cu mâna.

— Mulțumesc pentru cafea, Manga!

— Plăcerea mea, mormăi el uitându-se urât în ceafa lui Beens.

OK, se decise. Indiferent ce se va întâmpla după aceea, nu putea să rateze șansa de a face rost de mica bază de date preparată în casă de glumeț.

— La naiba, am uitat să închei un e-mail pe care am promis să-l trimit înainte de prânz! gemu el lovindu-se cu palma peste frunte ca la o adevărată școală de actorie. O să dureze doar cinci minute, maximum. Tu du-te înainte și ocupă o masă…

Îl mână pe Beens afară pe ușă, îl urmări suficient de mult pentru a-l vedea urcând în lift, apoi alergă înapoi spre Spălătorie.

O privire rapidă la ceas. Doar un minut rămas înainte ca economizorul pentru ecran să blocheze automat calculatorul lui Beens. Avea să fie al naibii de încordat…

•

În ciuda durerii tumultuoase din trup, decise să facă o plimbare.

Se uită în jur cu atenție când păși în stradă și se opri de câteva ori să verifice.

Dar nu văzu pe nimeni în urma ei și după vreo douăzeci de minute în frig plecă înapoi acasă.

Pe scări, în drum spre apartament, zări ceva schimbat.

Era ceva agățat de ușa ei și, în timp ce se apropia, văzu ce era. Un buchet de trandafiri uscați, morți.

•

Nimeni nu reacționă când se strecură înapoi în Spălătorie. Ecranul lui Beens tocmai se stingea când intră el în cabină. Apăsă repede bara de spațiu și fereastra YouTube reapăru. Cinci secunde de întârziere și calculatorul s-ar fi blocat.

Mută mouse-ul pe o icoană cu doi ochi furioși, zgâiți, de prădător.

Computerul hurui.

Treziți-vă – e timpul să muriți!

Un dublu-clic rapid și dintr-odată baza de date se deschise.

Căută într-unul dintre buzunarele sacoului și scoase noul lui stick de memorie USB. Zece GB – asta ar trebui să fie mai mult decât suficient pentru micul proiect în afara obligațiilor universitare al lui Beens. Introduse stick-ul într-unul dintre porturile USB, dar, brusc, ezită. Avea absolut convingerea că era o idee bună?

Poate că nu, însă era sigur că n-avea să mai primească o șansă ca asta.

Chiar n-avea de-ales, la urma-urmelor.

Presă stick-ul de memorie în orificiu și așteptă câteva secunde.

De îndată ce calculatorul termină de gândit, deschise Explorer-ul, apoi făcu clic și târî perechea de ochi spre simbolul pentru memoria externă.

Niciun răspuns.

Încercă din nou. Tot nimic.

La naiba!

Încercă altceva, merse înapoi la baza de date și selectă „export către”, cu memoria externă ca destinație.

Dintr-odată se auzi un bip de avertisment și apoi în mijlocul ecranului apăru o casetă de dialog.

Memorie externă neautorizată descoperită. Continuați?

Făcu clic pe pictograma pentru da.

Nu se întâmplă nimic.

La dracu’! Mai avea doar câteva minute înainte ca Beens, regele carbonarei, să înceapă să devină nerăbdător. Mai încercă o dată, dar primi din nou mesajul de eroare.

Evident, era un gen de program care bloca pe oricine să salveze fișierele într-o memorie externă.

Aiurea – trebuia să ghicească!

Lex Wikileaks, pentru numele lui Dumnezeu! Era evident că Philip și-ar fi făcut temele.

OK, sosise timpul pentru alt plan, și cât de repede posibil!

Nu putea să copieze baza de date și să se uite prin ea acasă, în liniște și pace cum sperase. Trebuia doar s-o verifice acolo și atunci, al naibii de repede!

Deci cum mergea?

După câteva clicuri la întâmplare, găsi o casetă de căutare și tastă repede Joc.

Baza de date răspunse imediat și pulsul lui HP își spori viteza.

Șase sute douăsprezece rezultate!

Îl verifică pe primul, doar ca să-și dea seama că n-avea nimic de-a face cu ce căuta el. La fel al doilea și al treilea.

Aruncă o privire la ceas. Mai rămăsese doar un minut, două cel mult, înainte să fie nevoit să plece.

Încercă să caute *Joc+Stăpânul Jocului.*

O sută nouăsprezece rezultate – mult mai bine.

Chiar când mută cursorul pe primul rezultat, auzi ușa biroului deschizându-se rapid.

— Salut, Elroy, auzi pe cineva strigând, apoi niște pălăvrăgeli indistincte pe care nu le înțelese.

La naiba!

Indiferent de motivul vizitei lui Elroy, nu trebuia să-l găsească la calculatorul lui Beens, asta era al naibii de evident.

Însă era ultima lui șansă să arunce o privire la baza de date.

Ridică precaut capul deasupra ecranului și vederea din spate a părului tuns scurt al lui Elroy îl făcu să se lase din nou în jos imediat.

— Memorie externă? Nu, pentru numele lui Dumnezeu, vezi bine. Asta e împotriva politicii companiei, îl auzi zicând pe unul dintre cei din Spălătorie.

La naiba!

Nenorocitul de stick de memorie declanșase un fel de alarmă. Ar fi trebuit să-și dea seama că o companie ca ArgosEye avea proceduri de fier pentru a opri oamenii să descarce și să ia acasă vreo informație cu ei. Dintr-odată își aminti că una dintre numeroasele hârtii pe care le semnase în prima zi de muncă se ocupa chiar cu problema asta.

Cristoase, cât de stupid!

Mai avea vreo cincisprezece sau douăzeci de secunde înainte ca Elroy să-l blocheze în interiorul cabinei, și era prăjit.

Smulse stick-ul USB și aruncă o ultimă privire la ecran. *Ce este mai exact Jocul*? era titlul primului rezultat de căutare și avu nevoie de fiecare ultim bit de autocontrol ca să nu facă clic pe el.

Ladracuticălosaiurea!

Vocile se apropiară. Cu o strângere de inimă chinuitoare, lovi tasta escape și apoi apăsă rapid Ctrl+Alt+Del. Chiar în momentul în care ecranul se blocă, el se aruncă sub birou.

Văzu mișcare prin crăpăturile din pereții de compartimentare.

Grăbește-te, grăbește-te!

Șerpui în spațiul îngust pentru cablu care ducea între panouri, se ghemui pe podea și trase scaunul de birou în spatele lui. O clipă mai târziu, o pereche de încălțări bine lustruite mărimea zece apăru în câmpul lui vizual, atât de aproape, încât crezu că poate să simtă mirosul cremei de ghete.

Fură câteva secunde de tăcere.

Apoi auzi vocea lui Elroy.

— Sunt în poziție, dar nu e nimic aici. Orice ar fi fost, probabil că a fost suficient de inteligent să renunțe – terminat!

— Am înțeles, zise vocea lui Philip în stația radio. Trebuie să ținem ochii deschiși. Se pare că avem un șobolan…

26.

Cenușă din cenușă…

Forumul Pilonii Societății
Postat: 20 decembrie, 16:56
De: **MayBey**

Ochi pentru ochi – chiar e o idee rea?

Această postare are 76 de comentarii

•

Micke îi trimisese pe e-mail link-ul spre pagina de Facebook. Regina Righteous avea, evident, propriul profil acolo. Data nașterii, educația și locul de muncă, toate se potriveau cu ale ei, dar celelalte informații erau complet fabricate. Cele două companii listate sub *activități și interese* se dovediseră a fi site-uri pentru persoanele care caută aventuri, iar statutul ei era *într-o relație deschisă.* Asta și faptul că-l refuzase explicau, probabil, de ce e-mailul lui fusese atât de scurt și la obiect.

Oricum, cea mai rea dintre toate era fotografia. O poză de-a ei în ținută de alergare, și-i luă câteva momente ca să-și dea seama unde și când fusese făcută. Chiar în fața ușii ei, în seara în care alergase.

Coincidență?

Greu de crezut.

•

Aranjamentele florale din micul cimitir erau atât de impozante, că făceau urna să arate meschin. Totul semăna cu o înmormântare mafiotă. Mulțimi de oameni în paltoane negre și pelerine de ploaie, cu umbrele negre balansate deasupra lor, ca să-i apere de cea mai rea ninsoare cu lapoviță.

Nu lipsea decât o grămadă de federali notând numerele de înmatriculare ale mașinilor din parcare.

HP urâse întotdeauna înmormântările.

Mă rog, întotdeauna când participase la ele…

De fapt, fusese doar la două. Abia și-o amintea pe-a tatălui său, mai ales fiindcă fusese serios beat. Un ultim *du-te dracului* de rămas-bun pe care bătrânul să-l ia cu el în trenul expres spre sud, așa cum motivase el.

Avea amintiri vagi despre Wagner la orga bisericii și multe chipuri care miroseau a băutură și after-shave de modă veche, toți cu ochii la el. Un bătrân în uniformă, care trebuie să fi fost unul dintre colegii tatălui său de la departamentul de rezervă, încercase chiar să-l îndrepte spre recepția de după înmormântare.

— Tatăl tău a fost un om grozav, Henrik. Un adevărat patriot. Ar trebui să fii mândru de el.

Da, cum să nu...

Ca și cum drapând sicriul cu steagul suedez și cântând imnul național în armonie pe trei voci, l-ar fi făcut dintr-odată să-l vadă pe ticălosul bătrân într-o lumină nouă...

Înmormântarea mamei fusese considerabil mai calmă.

Doar el, Becca, Dag și mătușa Britt.

Becca și Dag apropiați, cu laba lui grea pe umerii ei. Numai că brațul lui nu era acolo s-o mângâie, orice idiot putea să vadă asta. Părea mai mult că Dag o ținea bine pe Becca – tare, ca și cum se temea că ar putea să încerce să scape dacă îi dădea drumul. Ca și cum sora lui ar fi îndrăznit. Aproape sigur, ochelarii de soare pe care-i purta nu erau acolo ca să-i ascundă lacrimile sau ca s-o protejeze de soarele slab de primăvară.

Atunci îi venise, de fapt, ideea. În momentul în care nenorocitul bolnav la cap îi aruncase unul dintre obișnuitele lui rânjete disprețuitoare peste creștetul surorii lui, HP își dăduse seama ce trebuia să facă. Mama fusese ultimul colac de salvare pentru Becca, singurul obstacol înainte ca Dag să ia complet controlul.

În afară de el...

— Haide, e rândul nostru.

Rilke îl trase ușor de braț și se duseră spre Philip și Monika.

Încă nu aflase cu adevărat ce fel de relație aveau el și cu Rilke. Își petrecuse ultimele câteva nopți la ea. Îmbrățișați pe canapea în fața televizorului, luând micul dejun împreună.

Deci erau un cuplu?

Juriul încă delibera. Dar el spera că da...

După incidentul de la Spălătorie, ținuse capul la cutie, își făcuse treaba impecabil și încercase cât de mult putea să evite suspiciunile. Părea să fi mers.

•

— Condoleanțe pentru pierdere, mormăi el către sora Annei Argos.

Ea îi ținu mâna pentru câteva secunde și-i aruncă o privire lungă.

— Tu trebuie să fii Magnus.

— Îhm, dădu el din cap.

— Ai cunoscut-o pe sora mea?

— Nu… cr, sunt în firmă doar de vreo lună, murmură el, încercând să evite contactul vizual.

De obicei, n-avea probleme să mintă, însă, pentru un motiv sau altul, se simțea ca și cum ea putea să vadă prin el. Se întrebă cum ar fi reacționat dacă i-ar fi spus adevărul.

Nu știu dacă, într-adevăr, am cunoscut-o, depinde de cum abordezi situația asta. Surioara ta mi-a tras-o de m-au trecut toate apele într-o cameră de hotel din Dubai, apoi, imediat după asta, am fost arestat sub suspiciunea că am ucis-o. Deci cred că se poate spune că ne-am cunoscut…

Brusc, Monika îi dădu drumul la mână, aproape ca și cum o frigea. Îi aruncă o privire ciudată, în timp ce se grăbea s-o preia pe Rilke.

— Magnus.

Philip întinse mâna.

— E amabil din partea ta c-ai venit, mulțumesc pentru frumoasa coroană.

HP dădu din cap în semn de răspuns, încercând să redescopere expresia de înmormântare pe care Monika aproape îl făcuse s-o uite.

— Plăcerea mea… *a noastră*! se corectă el, aruncându-i lui Rilke o scurtă privire cu coada ochiului.

Philip încă nu-i dăduse drumul la mână și ridicase, de fapt, miza, prinzându-l pe HP ferm de cot.

— Da, am observat că pare să vă simțiți bine unul în compania celuilalt…, zâmbi el. Prietenia e importantă, aproape la fel ca loialitatea. Nu ești de acord, Magnus?

•

Nu prea înțelegea de ce-i spusese da. Cină cu un străin? Ca și cum nu se gândise deja suficient. Dar era ceva atrăgător la John, ceva care o făcea să uite de necazurile ei, cel puțin pentru o scurtă perioadă.

Chiar ar fi trebuit să anuleze. Asta ar fi fost rezonabil. Însă obosise să fie rațională. Obosise să fie mereu Regina Righteous...

•

— Manga, Manga Sandström? Tu ești, nu-i așa?

Bărbatul înalt, bronzat apăruse de nicăieri, în timp ce toată lumea încă se învârtea pe-acolo cu prima băutură.

Restaurantul era aproape de Strandvägen și, conform lui Rilke, Philip locuia în partea superioară a aceleiași clădiri. Nu putea să-și dea seama ce-l deranja mai mult. Că era un ușor indiciu de admirație în vocea ei când vorbea despre șeful lor sau faptul că-l lăsase ca pe-un bolovan în rețeaua de contacte de afaceri a lui Philip.

Problemele nu erau deloc îmbunătățite de faptul că el era obligat să rămână la suc de portocale, în timp ce toată lumea profita de barul gratuit...

— Saluuuut...

Strânse mâna omului și încercă să arate ca și cum era în căutarea numelui corect.

— Stoffe. Kristoffer Stensson, zise omul în ajutor. Mi-ai fost doi ani subaltern la Institutul Regal de Tehnologie, dar cred că ai fost în mare măsură de aceeași clasă ca și noi...

— Așa e, mormăi HP. Stoffe, desigur. Mă bucur să te văd din nou!

Deci ăsta era celebrul Stoffe. Tipul arăta, de fapt, ca o versiune la scară redusă a șefului. Costum la comandă cu dungi cât degetul, cămașă albă impecabilă, cravată albastră cu nod dublu Windsor perfect centrat. Chiar și ochelarii și tunsoarea erau identice, dar Stoffe avea cel puțin 1,85 metri înălțime, cu ditamai zece centimetri mai înalt decât idolul lui.

— N-am crezut, de fapt, când Philip mi-a spus că Manga Sandström a început să lucreze pentru noi. M-am gândit că trebuie să fie cineva cu același nume, însă acum te recunosc. Adică, nu mă înțelege greșit...

Își ridică mâinile în față.

— … fără lipsă de respect pentru ArgosEye, cred că erai o mică minune la IRT. Trebuie că ai primit o grămadă de oferte interesante, așa că nu puteam să înțeleg de ce ai vrea să începi de la zero cu noi…? Adică, cineva ca tine… în Mina Traiului, din toate locurile?

Stoffe se uită la HP ca și cum se aștepta la un răspuns al naibii de bun. Problema era doar că el n-avea unul.

— Păi… cr, începu HP, scotocindu-și disperat capul după o deschidere adecvată. Vezi tu…

— Ați auzit? La naiba, e atât de nebunesc! În Suedia, din toate locurile…

Dejan se împletici din stânga, ținându-și iPhone-ul sus. HP expiră. Salvat de clopoțel…

— Ce naiba vrei să spui?

— Bomba! Bombele! Nu-mi spuneți că n-ați auzit.

HP și Stoffe clătinară din cap la unison.

— Un nemernic nebun s-a aruncat în aer pe Drottninggatan în urmă cu o jumătate de oră. Mass-media a înnebunit de tot…

Țінu telefonul ca să le arate ce voia să spună.

STIRI-FULGER
SINUCIDERE CU BOMBĂ
ÎN CENTRUL STOCKHOLMULUI

•

Ea făcu un duș lung. Crescu treptat temperatura apei câte un pic, rotind gradual butonul boilerului pentru a-și răspândi sentimentul delicios de căldură peste tot trupul. Din nou și din nou, până când apa fiartă îi arse pielea și nu mai putu îndura.

Apoi se rase pe picioare și profită de ocazie ca să aranjeze și o serie de alte locuri strategice.

Scoase cea mai bună lenjerie a ei, trase pe ea o bluză albă și blugii pe care-i păstra în fundul dulapului, fiindcă erau un pic prea strâmți pentru gustul ei.

Își uscă părul cu foehnul, își aținti repede fața în fața oglinzii de pe hol, apoi făcu un pas înapoi ca să inspecteze rezultatul.

Se recunoscu cu greu.

•

Philip abia dacă trebui să se ridice în picioare pentru ca zgomotul din sala de mese privată să dispară imediat. Erau vreo

sută de oameni acolo, dacă HP numărase bine, cei mai mulți dintre ei aparent cunoștințe de afaceri.

Niciuna dintre părțile din căsnicia Argos nu părea genul care să-și petreacă timpul făcându-și prieteni adevărați.

Afacerea e pe primul loc.

— După cum, fără îndoială, ați auzit deja, s-au întâmplat evenimente dramatice în oraș în seara asta, începu Philip. Se pare că încă sunt drumuri blocate, iar transportul public nu funcționează, așa că ajungerea acasă s-ar putea dovedi dificilă. Însă bunul meu prieten, Baris, aici de față…

Ridică mâna spre proprietarul restaurantului, care aștepta lângă perete.

— … a promis să țină barul deschis cât timp avem nevoie.

Se produse o explozie de pălăvrăgeli vesele și Philip așteptă câteva momente înainte să continue.

— Acelora dintre voi care lucrează pentru mine vreau doar să le spun că intenționez să mă văd cu șefii de secție mâine-dimineață la ora zece. Știu că e duminică și că aveți zi liberă… Din păcate, evenimentele din seara asta mai degrabă au schimbat lucruri…

Ridică paharul.

— Acum, ca să nu vă stăm în drum, Monika și cu mine am dori să vă mulțumim tuturor că ați venit aici în seara asta, ca s-o onorăm pe iubita noastră, Anna. Ea a fost, după cum știți cu toții, o persoană foarte specială. ArgosEye a însemnat visul ei, munca ei de-o viață, și sunt convins că nu și-ar fi dorit nimic mai mult decât ca noi să continuăm să dezvoltăm compania în direcția trasată de ea. Un toast pentru Anna!

— Pentru Anna!

•

În loc să cheme un taxi, își trase jacheta pe ea și se târî până la chioșcul de hotdog. Era deschis până târziu și oferea o reducere pentru ofițerii de poliție și șoferii de taxi, ceea ce însemna într-un fel sau altul că avea să fie luată cu mașina. Dar în seara aceea, destul de neobișnuit, zări un singur taxi parcat afară. Șoferul era, de fapt, în drum spre casă, însă, după un pic de convingere feminină, fu de acord s-o ducă. Fixă prețul cu aparatul oprit, genul de întâmplare care, de obicei, o făcea să-și scoată ID-ul de poliție.

El îi spuse despre bombe. Un atentator sinucigaș, chiar dacă un eșec în sine. Totuși…

În Stockholm, din toate locurile din lume.

Nebunie totală!

Conform șoferului de taxi, tot centrul orașului era destul de izolat, iar metroul nu mergea. Întregul oraș părea învăluit de lumini intermitente albastre și de poliție și au fost nevoiți să facă un ocol larg pentru a ajunge unde avea ea nevoie. Două bombe, și singura nenorocire până în acel moment era bombardatorul însuși. Oricum, până când puteau fi excluse alte atacuri, fiecare ofițer de poliție se afla la datorie.

Pentru o clipă, se întrebă dacă ar trebui să-i ceară șoferului s-o ducă la sediul poliției, în loc de Östermalm. Fiind încă suspendată și oricât de mult și-ar fi dorit să-i ajute, probabil că n-aveau s-o lase să intre pe ușă.

Bombele nu erau problema ei și în seara aceea intenționa să facă tot posibilul ca să uite mizeria care devenise viața ei. Predă controlul altcuiva.

•

Se întoarse de la toaletă la timp ca s-o vadă pe Monika Gregerson îndreptându-se spre ușa principală și se trezi oftând ușurat. Observase modul în care se uitase la el de câteva ori în timpul cinei și era ceva în ochii ei care îl făcea să se simtă incomod. Ca și cum aceasta putea să treacă direct prin deghizarea scumpă a lui Manga și să-l vadă cum era cu adevărat.

Dacă încă mai încerca să afle ce se întâmplase cu Anna, reieșea evident că ar fi trebuit să încerce să discute cu Monika. Dar cumva restaurantul părea să fi organizat o întreagă flotă de taxiuri și înainte ca HP să-și facă drum spre ușă, ea plecase deja.

Poate că era mai bine așa…

Cât de inteligent ar fi fost s-o piseze pe Gregerson cu întrebări chiar sub nasul lui Philip? Și cum ar fi deschis, de fapt, conversația?

Deci cine crezi că a ucis-o pe sora ta? sau *A menționat Anna vreodată pe cineva numit Stăpânul Jocului*?

Poate că nu…

În plus, își pusese de gând să pună ancheta la gheață pentru o vreme, cel puțin până se calmau lucrurile. Și poate chiar mai mult…

O zări pe Rilke la bar și se îndreptă într-acolo. Cei mai mulți dintre străini păreau să fi plecat deja, sau se pregăteau, astfel că barul era populat aproape în întregime de oameni pe care-i știa.

— Hei, Manga, vrei o bere?

Clătină din cap la ofertele care plouau asupra lui, șerpuind spre Rilke printre diverse conversații.

— Nu te-ai prins…? Dacă totul funcționează, o să fim în curând capabili să blocăm tot. Teroriști de pe Google, informatori – tot ce vrei. N-are să conteze câte canale folosesc, tot o să avem suficienți mușchi ca să-i ținem jos, pe saltea…

HP își smuci capul repede. Beens, desigur. Cine altcineva? În mijlocul unui stol format din cei mai apropiați discipoli ai lui de la Spălătorie, dar HP văzu și vreo două fețe pe care nu le recunoscu.

Idiotul naibii, ce crede că face?

Fără să știe cu adevărat de ce, își făcu drum în cerc și-l apucă pe Beens de partea de sus a brațului.

— Ce dracu’ vrei să faci, Beens? Nu vorbim despre afacerile companiei cu străinii, știi perfect de al naibii de bine, șuieră el în urechea celuilalt bărbat.

— Ce?

Beens făcu un pas înapoi, oferindu-i lui HP un damf lung de respirație cu miros de bere.

— Nu e nenorocita ta de treabă și, oricum, ce dracu’ știi tu despre afacerile companiei? Ai venit doar alaltăieri. Citește naibii manualul înainte să deschizi gura, începătorule!

Se întoarse din nou la susținătorii lui, cu un rânjet, și constată în mod clar că râsul ezitant pe care-l primi, în schimb, era suficient pentru a-l face să continue:

— Ești al naibii de obraznic doar fiindcă i-o tragi lui Rilke, dar uite o veste pentru tine.

Își mută fața îmbujorată mai aproape de HP.

— Mica Rilke e o drogată de succes. Cât timp ești băiatul de aur al lui Philip, te lasă să stai cu mâna în borcanul cu miere, dar, de îndată ce începi să pierzi viteză, o să treacă la altcineva.

Își încheie sentința împungându-l pe HP în piept cu unul dintre degetele precum cârnații.

— Întreabă-l pe Stoffe dacă nu mă crezi…

Beens întoarse capul și rânji stupid spre fan-clubul lui, însă de data asta doar câțiva dintre cei mai viteji îndrăzniră să-i urmeze exemplul.

— Ea trage la vârf. Visul ei umed e să-l însface pe Philip și să-i ia locul Annei la cârmă, și dacă nu înțelegi as… *aaiiiee*…!

Ultimele cuvinte alunecară într-un geamăt, în timp ce culoarea feței lui Beens deveni, din roz-zmeuriu, roșu de atac cerebral. Ochii i se bulbucară ca mingile de ping-pong și bolborosi ceva de neînțeles, în timp ce mâinile încercau cu disperare să slăbească strângerea de fier cu o singură mână pe care HP o făcea asupra testiculelor lui.

— Acum, ascultă cu al dracului de mare atenție, guralivule, șuieră HP în urechea celuilalt. Dacă te mai aud vreodată pălăvrăgind despre companie sau că îi vorbești de rău pe oamenii cu care lucrezi, ai să sfârșești înghițindu-ți boașele la micul dejun. Ai priceput?

HP mai strânse un pic, ca să se facă mai bine înțeles, îl simți pe Beens clătinându-se și, pentru o clipă, se îngrijoră că omul avea să leșine.

Îi dădu repede drumul.

— Bine! Păi, du-te acasă, ia niște paracetamoluri și pune-ți o cutie de înghețată în jurul bijuteriilor coroanei, și totul o să fie mult mai bine dimineață, ai să vezi, zise el pe cel mai prietenos ton de care era în stare.

Beens gâfâi de câteva ori și fața i se întoarse la ceva apropiat de culoarea normală. Se smiorcăi și dădu din cap sacadat, apoi se duse direct spre ușă.

HP regreta deja ce făcuse. Ce se întâmpla cu el, pentru numele lui Dumnezeu? OK, deci Beens era un idiot flecar. Și totuși, de când devenise el cumătru corporatist?

Dintr-odată HP simți că cineva îl trage de braț. Se răsuci fulgerător.

— Încet, tigrule! rânji Elroy ținând mâinile în față. Două fete ar dori să li te alături la bar.

— Cine?

— Vezi singur, campionule!

Elroy dădu din cap spre bar.

Când HP se întoarse să se uite la barul de la câțiva metri distanță, le văzu pe Rilke și pe Sophie făcându-i cu mâna. Ambele femei zâmbeau.

•

Taxiul o lăsă pe partea cealaltă a drumului, dar chiar în momentul în care era pe cale să traverseze, trei mașini de poliție trecură în viteză, cu toate luminile albastre și sirenele pornite. Se retrase rapid din nou pe trotuar și așteptă până dispărură, înainte să înfrunte din nou noroiul de pe stradă.

Era un restaurant la parterul clădirii și, judecând după numărul de oameni îmbrăcați elegant, atât în interior, cât și afară, părea că se desfășura acolo un fel de petrecere privată. Trecu rapid printre robustele grupulețe de fumători ghemuiți sub încălzitorul cu gaz, ajunse la ușă și apăsă butonul pentru apartamentul de la etaj. După câteva secunde, sistemul de blocare a ușii zbârnâi.

•

— Am văzut în cea mai mare parte, dar trebuie să ne spui exact ce s-a întâmplat, îi gâfâi Rilke agitată în ureche.

— OK…

Nu era în totalitate sigur ce să spună. Nu prea știa de ce se înfuriase așa pe Beens. OK, deci tipul era un pic spală varză, dar chiar și așa…

— Avea nevoie să fie învățat cum să se comporte…, începu el.

— Continuă.

Ochii lui Rilke străluceau. Era destul de beată, se vedea foarte clar, însă asta nu explica schimbarea ei.

Modul în care ea îl privea. Aproape… admirativ?

Dintr-odată, el observă că și Sophie, nefeminina, părea să se uite la el în mod diferit.

— Păi… Beens trebuie să învețe să-și țină gura despre afacerile companiei…, continuă el cu mai multă încredere, sprijinindu-se cu spatele de bar.

— … să respecte regula numărul unu!

27.

Trei pot juca jocul ăsta

Chiar n-ar fi trebuit să fie aici.

Erau, probabil, o sută de motive bune, cum ar fi faptul că avea un iubit sau că viața ei era destul de complicată, fără să fie nevoie să înceapă să se întâlnească astfel cu străini…

Dar era ceva la el căruia nu putea să-i reziste.

Chiar de când deschise ușa și-o sărută sigur de el pe obraz, știa că deținea un control complet. Nicio privire nesigură, nicio întrebare îngrijorată cu privire la ce credea, voia sau îi plăcea ei. Nicio decizie de luat, totul era deja decis.

Tot ce trebuia să facă era să se întindă pe spate și să se bucure de asta. Minunatele alimente trebuie că veniseră de la restaurantul de la parter, însă ea presupuse că vinul era din propria pivniță. Mai întâi un Martini sec potrivit, o băutură pe care ea n-o mai gustase, de fapt, înainte și care doar se adăuga la întreaga vibrație James Bond pe care o radia el.

„Sean Connery, cu siguranță nu Roger Moore”, chicoti în sinea ei.

Un vin alb luminos cu apetitivul, urmat de un roșu mult mai robust, cu felul principal. Apoi, Porto cu brânză și în cele din urmă un coniac bun, ca să meargă cu micul espresso negru ca smoala. Nici ea, nici Micke nu erau atât de tari în vin, de cele mai multe ori sticlele pe care le cumpărau sau le erau date stăteau nedeschise în diferite dulapuri.

Nu mai băuse atât de mult de… când, mai exact?

Nu-și amintea, de fapt. Camera se legănă ușor când se ridică să se ducă la baie, dar de data asta chiar nu-i păsa.

Baia era la fel de sobră ca și restul apartamentului de la etaj. Podea din calcar, mici lămpi încastrate și picturi japoneze pe hârtie de orez pe pereți. Mici detalii subtile peste tot. Trei tipuri diferite de săpun aranjate într-o piramidă lângă chiuvetă, niciunul nepărând să fi fost folosit vreodată. Un teanc de prosopele perfect pliate, în loc de prosoape de șters pe mâini, și alături de acestea un coșuleț discret pentru a le lăsa, în mod

evident, acoperit cu un capac, astfel încât să nu vezi mizeria dezordonată de prosoape.

Asta îi amintea, de fapt, de sala de sport la care mergeau amândoi. Nu putea fi un accident că o alesese chiar pe asta.

Și era și el frumos, se pomeni ea gândind. Îi observase trupul prima dată când îl văzuse. În formă, în genul acela subțire și puternic, nu ca umflat la sală și cântărind o sută de kilograme, precum Dag sau Ludvig, care aproape nu mai puteau să se miște din cauza mușchilor bombați.

Avea cam aceeași înălțime ca ea și, probabil, cu nu mai mult de zece kilograme în plus. Era, probabil, și cam de aceeași vârstă cu ea, nu că asta ar fi contat.

Pomeții lui cizelați erau accentuați de ochelarii extrem de înguști, iar apoi îi plăcea privirea aia din ochii lui care aproape o făcuse să-și piardă respirația prima dată când îl remarcase.

O mai văzuse înainte, de multe ori… Mă rog, de fapt nu, vinul îi făcea mintea s-o ia razna. Dar OK, poate că bărbatul ăsta îi amintea un pic de Dag.

Modul în care el reușise în doar câteva secunde s-o facă să se simtă în siguranță și băgată în seamă îi era, fără îndoială, familiar. Însă John era un bărbat complet diferit, mult mai inteligent și mai onorabil.

El nu degaja deloc incertitudinea care uneori radia de la Dag, ea fiind, probabil, motivul fundamental pentru care el… mă rog…

Oh, era ridicol, trebuia să pună punct acestei pseudopsihologii alimentate de vin! John era un gentleman și singura lui abatere de până atunci fusese că trebuise să plece de câteva ori ca să răspundă la micul lui mobil strălucitor.

Însă, evident, era pregătită să ignore această mică încălcare de reguli, mai ales că el își ceruse scuze și profitase de ocazie ca să-i umple din nou paharul de fiecare dată.

Se ridică de pe toaleta montată pe perete, își trase în sus chiloții și pantalonii înainte să tragă apa, apoi profită de ocazie ca să-și aranjeze părul în fața oglinzii. Obrajii îi erau roz, ochii sticloși de la alcool și nu putu să se abțină să nu zâmbească propriei reflexii. De tare mult timp nu se mai simțise atât de plină de viață.

Era ceva între ei, atât de intens, încât tot acest magnetism, evident, se revărsa din belșug. Singura întrebare era ce avea să se întâmple în continuare.

•

Trei pastile mici. Galbene și cu o mică față zâmbitoare ștanțată în mijlocul lor. Nu știa, de fapt, cine le adusese, dar dintr-odată Rilke apăruse cu două în gură. Apoi îl trăsese lângă ea, deschisese gura și când limbile lor se întâlniseră, ea împinsese una dintre pastile în gura lui.

Totul era destul de inutil, luase LSD de când murise Dacke și n-avea nevoie de nicio îndrumare. Însă trebuia să-și mențină acoperirea și să continue să joace rolul de musulman care nu bea și nu ia droguri, cel puțin nu fără un pic de convingere feminină. Oricum, în punctul ăsta putea, probabil, să nu-i pese cam de nimic. Atmosfera din bar era ciudată. Al naibii de ciudată, de fapt.

Deja, toată lumea aflase ce se întâmplase în centrul orașului și poate că înmormântarea, combinată cu înțelegerea subită că viața era fragilă, îi făcuse pe toți, brusc, să decidă să se distreze ca și cum își trăiau ultima lor zi pe Pământ. Lucrurile nu erau ajutate de faptul că DJ-ul tot punea piesa trupei REM, *Sfârșitul lumii așa cum îl știm.*

Ca să fie sincer, el ura mediul cvasiintelectual al unor maimuțoi din grupul REM și mesajul lor prea sentimental de iubire și pace. Și ce dacă un idiot se aruncase dracului în aer și se făcuse bucăți pe Drottninggatan[26]?

Ce naiba are asta de-a face cu el?

Simți furnicături când LSD-ul începu să i se răspândească prin corp. Închise ochii să se bucure de momentul în care pleoapele se transformară în cascade de culoare.

Dintr-odată își dădu seama că avea o atitudine greșită. Total al naibii de greșită, de fapt! El era un om care iubea, nu ura. În fond, gândindu-se bine la asta, iubea aproape întreaga lume. Maimuțoii din jur, atentatorii sinucigași, pe membrii trupei REM, chiar și pe ticălosul de cur gras de Beens.

Dacă luni tipul va mai fi – împotriva tuturor așteptărilor – în continuare acolo, va cumpăra o pizza de familie pentru micul răsfățat Barbapappa, ca să se recompenseze pentru asta.

Se aplecă peste bar.

---

[26] Strada Reginei în centrul Stockholmului (n. red.).

— Un Stoli dublu, te rog… De fapt, să fie mai bine triplu!

Tocmai când se întorcea, Rilke își repeta trucul cu pastila cu Sophie. Pentru o clipă, doar rămase acolo zâmbind, în timp ce cele două femei se sărutau.

•

Sărutul era, practic, inevitabil. Tensiunea pe care o simțise când buzele lui îi atinseseră mai întâi obrazul, când deschisese ușa, se consolidase în timpul mesei. Cu greu și-ar fi putut aminti despre ce vorbiseră.

Cu siguranță, nu despre muncă, sau în orice caz nu despre a ei, era sigură de asta.

Despre călătorii, asta era…

Diferite locuri din întreaga lume care ar trebui vizitate.

Turcia era preferata lui. Peninsula Arabică pe locul al doilea. Ea propuse Australia, chiar dacă nu fusese acolo niciodată. În afară de locurile în care trebuise să se ducă în interes de serviciu, nu prea fusese nicăieri. Dar nu conta, era fericită să-l lase pe el să vorbească. Vocea lui moale și joasă doar crescu tensiunea între ei.

Apoi reuși aproape pe nesimțite s-o determine să se mute pe canapea și în acea poziție amândoi știură ce urma să se întâmple.

Buzele lui subțiri erau surprinzător de moi și ea simți mirosul after-shave-ului lui și gustul coniacului pe limba lui. O trase spre el, ținând-o strâns ca și cum știa deja ce-i plăcea, și ea scoase un oftat de surpriză și de satisfacție.

Chiar era o nebunie! Însă de data asta se gândi să se dezlănțuie.

Să se abandoneze…

Gura lui se mută în jos pe gât și ea fremătă de plăcere, și începu să se joace cu nasturii de la cămașa lui.

•

Nu era deloc sigur cum ajunseseră acolo, sau unde mergeau, dar dintr-odată se încolăciră unul în jurul celuilalt în lift. El, Rilke și Sophie. Avea o mână în jurul taliei lui Rilke, iar cealaltă pe impresionantul posterior al lui Sophie.

Una dintre femei – nu știa, de fapt, care – alesese o versiune mult mai plăcută a prinderii lui între picioarele lui Beens, cămașa îi era descheiată până la jumătate spre buric, iar Rilke era ocupată să lingă tequila pe care tocmai i-o stropise pe piept,

în timp ce Sophie îi ronțăia mai degrabă prea tare un lob al urechii.

Trecu etajul al treilea, apoi al patrulea. El se rugă în tăcere ca respectiva clădire să aibă zece etaje.

•

Percepu mobilul lui vibrând pe șoldul ei și-l simți tensionându-se.

— Îmi pare tare rău, zise el tăios ridicându-se. E ultima oară, promit… Nu se întâmplă așa chiar în fiecare seară…

Ea doar încuviință și se lăsă pe spate pe pernele de pe canapea. Deasupra capului ei, tavanul se mișca ușor în sensul invers acelor de ceasornic și nu putu să se abțină să nu zâmbească.

Nu, cu siguranță, nu se întâmpla așa chiar în fiecare seară…

El se ridică de pe canapea și făcu câțiva pași să se îndepărteze de ea, scoțând telefonul mobil din tocul de la centură. Conversația fu scurtă, nu mai mult de câteva propoziții.

— … deci e pe drum. Bine! reuși ea să prindă înainte ca el să încheie.

Apoi închise telefonul și-l puse pe masa de cafea.

— Ce-ar fi să ne mutăm în dormitor? propuse el într-un mod care nu lăsa loc de protest.

Nu că ea ar fi vrut să protesteze…

•

Etajul cinci, ușile liftului, mâini rătăcitoare. Zăngănitul de chei, un clic al sistemului de blocare.

Și apoi ajunseră într-un apartament.

•

Patul pe care o aruncă era enorm. Suficient de mare pentru patru sau cinci persoane, se gândi ea și, din nou, nu se putu abține să chicotească. Era, cu siguranță, beată, fără nicio îndoială.

El, practic, îi smulse hainele. Bluza ei era deja scoasă, pantalonii urmau aceeași soartă. Pierduse orice control asupra situației, dar chiar nu-i păsa, nici câtuși de puțin.

Crezu că aude undeva o ușă trântindu-se.

•

Cele mai multe dintre hainele lor fură scoase pe hol, apoi restul îmbrăcăminții în timp ce-l trăgeau și mai mult în interiorul apartamentului întunecat.

Fetele aveau grijă de tot spectacolul, păreau să lucreze împreună atât de bine, încât începu să suspecteze că, de fapt, mai făcuseră asta înainte.

Avusese o idee vagă că Rilke juca pe ambele părți ale terenului pe vremea când ea sporovăise cu agenta imobiliară și ar fi trebuit să fie, probabil, gelos cu privire la faptul că aproape iubita lui se lăsase sedusă de Sophie.

Dar în clipa aceea chiar nu-i păsa! Cocoșelul lui era destul de tare ca să foreze prin beton, iar în seara care se anunța incendiară toate visele șarpelui cu un ochi aveau să se împlinească în cele din urmă!

Își simți dosul genunchiului lovind ceva și o clipă mai târziu se prăbuși pe spate în ceea ce trebuie că era un pat dublu mare.

•

Zări o formă nedefinită cu coada ochiului și nu putu să se abțină să nu se uite în acea direcție. Un televizor cu ecran mare pe un perete prinse brusc viață și ea avu o vedere de ansamblu a unei camere slab luminate în care mai multe persoane se rostogoleau pe un pat mare.

Timp de câteva momente confuze, crezu că se uită la ea însăși, că John avea un aparat de filmat ascuns undeva în tavan.

Își dădu seama că apăreau trei oameni pe ecran și că, indiferent dacă femeia cea mai înaltă semăna, de fapt, un pic cu ea, ocupația acesteia nu era chiar ce ea…

— Îți place spectacolul? îi șopti John la ureche.

Ea, sincer, nu știu ce să răspundă.

•

Era din nou în șa! Întreaga experiență cu Anna Argos îl făcuse, într-un fel ciudat, aproape să se îndoiască de abilitățile lui. Dar între timp totul revenise la normal!

Deși…

În mod evident, ce făceau ei nu era firesc. Chestiile normale erau pentru suedezii obișnuiți! Corpul lui strălucea de sudoare, probabil datorită drogului, însă și a faptului că i-o trăgea lui Sophie pe la spate, de parcă nu mai exista ziua de mâine. Rilke era culcată pe pat, puțin în fața lui, cu capul lui Sophie între picioare, și judecând după zgomotele pe care le făcea, femeia știa ce făcea.

Închise ochii pentru câteva secunde, ca să se bucure de spectacolul de lumină al pilulei pe care o luase cu doar vreun

minut în urmă, dar îi deschise repede din nou. Ca să fie sincer, nu voia să rateze nicio secundă din scenariul care se desfășura în fața lui. Creierul lui supra-încărcat era pe punctul să explodeze de la toate informațiile pe care le absorbea.

Nemaivorbind de cocoșel…

•

Era ceva incontestabil excitant în urmărirea altora în timp ce făceau sex în același timp cu ea, chiar dacă trioul de pe ecran se afla cu mult înaintea lor. Brusc avu sentimentul că bărbatul de pe ecran îi era vag familiar. Distingea clar ceva în felul în care își ținea capul sau în care se mișca…

Gura lui John își făcu drum de la sânii ei în jos spre stomac și ea închise ochii pentru câteva secunde. Când îi deschise din nou, gașca de pe ecran păru să fi schimbat pozițiile și ea se pomeni uitându-se în principal la spatele bărbatului.

Avea părul scurt, era destul de subțire și nu arăta ca un obișnuit al sălii de sport. Nu chiar un star porno ideal. Însă, pe de altă parte, filmul ăsta nu părea o producție foarte profesionistă.

El era destul de bronzat totuși, chiar și sub talie.

Când bărbatul se mută în lumină, un model zimțat de cicatrici lungi și albe ieși dintr-odată la vedere la baza coloanei lui vertebrale.

Brusc, îngheță!

Se ridică și împinse capul lui John deoparte.

Șerpui înapoi în pat, ca să se uite un pic mai aproape la ecran. El o apucă de picioare și o trase înapoi.

— Încetează, murmură ea, lovindu-l ușor să se elibereze.

Asemănarea deveni din ce în ce mai frapantă, cu cât se uita mai atentă.

El o trase înapoi din nou, mai tare de data asta, și încercă să-i desfacă picioarele.

— Încetează, pentru numele lui Dumnezeu, se răsti ea și se scutură din nou să se elibereze.

Se rostogoli pe burtă și făcu o altă încercare să se târască mai aproape de ecran. Chiar putea fi…?

Nu, era imposibil!

Dintr-odată, el fu peste ea, aterizând atât de tare, că ea aproape își pierdu răsuflarea.

Îi puse o mână în jurul gâtului și-i trase capul în sus.

— Eu dau ordinele pe aici, îi șuieră el în ureche și într-o clipită vocea lui nu mai sună nici pe departe la fel de blând ca mai înainte.

Ea deschise gura să protesteze, dar el doar o strânse tare de gât și ea nu putu să scoată niciun sunet.

Ochii începură să-i sclipească. Îi simțea greutatea peste ea, apăsând-o în jos pe pat. Îl auzea cotrobăind cu mâna liberă.

Ce naiba se întâmpla?

•

Asta nu era posibil! Brewer's droop[27] – tocmai în momentele acelea – din toate afurisitele de ocazii! În mijlocul unei biete fantezii de film porno, și instrumentul tranzacției îl lăsa baltă!!

Cum naiba putuse să fie atât de prost să amestece băutura cu drogul ca un biet începător?! Se uită în jos, la mândria și bucuria lui dezumflată, și dintr-odată simți că e aproape să izbucnească în lacrimi…

Lua-te-ar dracu' de tâmpit…

Fetele abia păreau să-l observe.

Sophie era culcată peste Rilke și schimbau servicii orale din ce în ce mai animate, dar nici vederea, nici zgomotele pe care le făceau nu-i ușura cu nimic situația dificilă. Tot ce putea face era să se uite.

Complet de al dracului de…

•

… paralizată.

Era incapabilă să se miște – abia putea să respire –, în timp ce bărbatul de pe ea făcea tot posibilul s-o penetreze pe la spate.

Cu mâna în jurul gâtului ei, cu corpul apăsând-o în jos. Îi gâfâi mormăielile în ureche. Totul atât de familiar, atât de… atât de…

Liniștitor…?

Și, în ciuda a tot, nu asta căutase cu adevărat? Nu asta căutase tot timpul?

Ceea ce merita…

Zări ecranul televizorului cu coada ochiului. Brusc, el doar stătea acolo, uitându-se, în timp ce cele două femei continuau fără el. Cu umerii căzuți, cu capul atârnând.

Părea atât de mic și de neajutorat. Aproape trist.

---

[27] Impotență temporară cauzată de consumul excesiv de alcool. (n. tr.).

Își văzu propria reflexie pe ecran. Fața ei nevolnică suprapusă peste a lui. Și pentru o secundă ar fi putut să jure că se uita la ea. Că întorsese fața spre cameră și se uita drept în ochii ei…

— Acum ești curva mea mică, nu-i așa? îi șuieră John la ureche.

Sau era, de fapt, Dag?

— Nu, răspunse ea sec.

Și, o clipă mai târziu, ea îi sparse nasul…

•

— Uite.

Rilke păru să fi observat starea lui. Se rostogoli departe de Sophie și reuși să apuce mânerul genții ei.

O mică pastilă albastră și alta albă.

Lui îi trebui câteva secunde să înțeleagă.

Apoi le luă pe amândouă, înghițindu-le cu ultima dușcă din sticla de tequila.

Efectul fu aproape instantaneu.

Era din nou înapoi!

Înapoi în nenorocitul de Joc!

•

Cotul îi pivotă și-l lovi direct peste nas. Se auzi un sunet de os crăpat și de cartilaj rupându-se, apoi ea se eliberă. Se dădu înapoi, în genunchi, și coborî din pat. Pe urmă, cu ambele picioare ferm pe podea, strânse pumnii gata de luptă.

Dar bărbatul ăsta nu era Dag. Contraatacul lui fu fără tragere de inimă, aproape ca și cum nu știa ce spera să realizeze. Încercă s-o plesnească dintr-o poziție îngenuncheată, cu dosul mâinii cu care nu se ținea de nasul afectat. Probabil, nu era obișnuit să-i opună cineva vreo rezistență – cel puțin nu așa cum trebuie…

Ea pară lovitura cu ușurință și, în timp ce el încerca să se ridice din pat, îl lovi peste picioare. El căzu lat pe podea și ea îngenunche repede în spatele lui, trăgându-i unul dintre brațe înapoi, într-o solidă blocare a umărului.

Capul încă i se învârtea ușor, dar șocul adrenalinei păru să-i fi alungat și ultimele urme ale beției.

— OK, facem așa, zise ea cât de calm putu. În scurt timp am să te las pe podea și apoi am să mă îmbrac și am să plec. Îți sugerez să pretindem, pur și simplu, că asta nu s-a întâmplat. Nu ți-am spus, de fapt, cu ce mă ocup, sunt ofițer de poliție, așa

că dacă te gândești să mă ataci din nou, pot să te asigur că îți închei seara în celulele secției de poliție Norrmalm, cu suspiciunea de tentativă de viol și atac. Dă din cap dacă ai înțeles ce-am zis!

Capul lui se ridică și coborî mecanic.

Din nas i se scurgea un firicel de sânge pe covorul alb, însă nu scoase o vorbă.

— Bine! Te las într-un minut, ca să-ți revii…

Se uită la ecran, unde partida în trei părea să continue, cu energie reînnoită.

— Dar mai întâi ai să-mi spui ce e cu fratele meu mai mic la televizorul tău…

28.

Joe Blown

Forumul Pilonii Societății
Postat: 21 decembrie, 06:51
De: **MayBey**

Uneori oamenii primesc, de fapt, ceea ce merită.
Dar nu suficient de des…

Această postare are 2 comentarii

•

Se trezi încet.

Își simți gura uscată, limba era blocată de cerul gurii și Institutul Meteorologic tocmai emisese un avertisment cu privire la o iminentă durere de cap. Era și gol. Nu că asta mai constituia vreo surpriză…

Mai neașteptat era, probabil, faptul că avea mâinile și picioarele legate cu bretele din catifea de capetele patului. Se răsuci să se elibereze și simți urmele de lumânare de ceară pe pieptul cojit. A naibii noapte!

Micul apartament aparținea companiei, descoperise el, și vecin cu apartamentul de la mansardă al lui Philip. Era, evident, folosit ca un *crashpad*[28], de urgență, probabil, cel mai adesea de către Sophie, având în vedere că ea fusese cea cu cheia.

Zâmbi și făcu o nouă încercare să se elibereze.

N-avea, cu siguranță, niciun motiv să se plângă atunci când venea vorba despre politicile de personal ale ArgosEye. Chiar dacă, privit din perspectivă, i se părea un pic ciudat s-o împartă pe Rilke cu altcineva.

Deci unde plecaseră cele două femei?

Camera era încă în întuneric, chiar dacă ar fi trebuit să fie dimineață. Nu zări niciun ceas în cameră, și ceasul lui ridicol de

---

[28] Apartament folosit temporar de angajații companiilor aeriene pentru odihnă (în lb. engl., în orig.). (n.tr.).

scump se afla, probabil, pe podea, undeva între ușa apartamentului și micul dormitor, împreună cu restul de haine.

Tocmai se pregătea să ceară ajutor în glumă, când își dădu brusc seama că nu era singur. Cineva stătea în fotoliul din cel mai întunecat colț al camerei.

Cineva pe care-l recunoscu…

— Bună dimineața, Magnus…, zise Philip Argos încet. Sau, poate, ai prefera să-ți spun pe numele tău real?

HP tresări, apoi încercă să rămână calm. Situația i se părea mai degrabă jenantă, ceva de care ar fi putut să râdă mai târziu, după câteva beri. Dar, pentru un motiv sau altul, inima încă îi galopa. Era ceva în tonul lui Philip Argos, ceva înfiorător. Al naibii de înfiorător, de fapt…

Se răsuci să se elibereze, însă legăturile care-i înconjurau mâinile se înnodară strâns.

Philip se ridică încet din fotoliu și făcu vreo câțiva pași în direcția patului. Spre surprinderea lui, HP văzu că șeful lui avea un bandaj mare pe nas. Ce se întâmpla, pentru numele lui Dumnezeu?

— Henrik… Henrik Pettersson. Așa te cheamă, nu-i așa?

•

Evident, trebuia să se ducă direct acasă, ca să facă un duș și să încerce să se spele cât de bine putea de toată seara aceea cumplită. Doar gândindu-se la ce se petrecuse, și era suficient să-i facă stomacul să se întoarcă pe dos.

John sau cum îl chema – pentru un motiv sau altul era sigură că nu era numele lui real – poate că nu fusese Dag. Nu când se ajunsese la violență reală. Cumva totuși el tot făcea parte din aceeași ligă, singura diferență constând în instrumentele folosite.

Era vorba despre putere, despre capacitatea de a controla pe altcineva până în cel mai mic detaliu.

John era mult mai sofisticat în demersul lui decât fusese Dag vreodată. În mica lume a lui John, violența reprezenta doar un condiment, ceva ce foloseai pentru că puteai. Când nu anticipai nicio rezistență. Asta găsise ea, probabil, cel mai deranjant.

Se întâlniseră doar de câteva ori, vorbiseră la telefon și mâncaseră o dată împreună.

Dar reușise s-o prindă în așa fel, că îndrăznise să facă ce făcuse.

Ca și cum ea i-ar fi transmis inconștient semnale neajutorate? De fapt, cum inconștient…?

La un anumit nivel sau la altul, ea descoperise cum era de prima dată când îl văzuse la sala de sport, nu putea să nege asta. Cu toate astea, tot nu-i dăduse papucii. Dimpotrivă… Flirtase cu el, se dezbrăcase de tot și se dusese în apartamentul lui când o chemase. Se îmbătase și-l lăsase să preia controlul, și chiar îl dorise. Iar Henke venise încă o dată în ajutorul ei. Salvând-o de ea însăși.

•

La dracu'!

Pentru o clipă, crezu că are să facă pe el. Apoi trebui să lupte cu nevoia imperioasă de a izbucni în lacrimi.

— I… I… cr…, măcăi el, dar Philip îl întrerupse.

— Ssst! murmură șeful lui și își puse un deget la buze. De-acum, vorbești numai când îți dau eu voie. Avem câteva mici aspecte de rezolvat, tu și cu mine…

Se apleacă spre HP, arătându-i ochii lui negri.

— Pentru început, m-am gândit că ai vrea să-mi spui cine te-a angajat să te infiltrezi la noi.

Ridică din sprâncene pentru a indica faptul că așteaptă un răspuns.

— Ei… hmm… Ce? mormăi HP în timp ce se străduia cu disperare să se smulgă din nevoia de a începe să plângă și de a-și ambala creierul dureros. Vreau să spun… mă rog… Nimeni n-a făcut-o…

Philip dădu din cap.

— Aș fi fost dezamăgit dacă ai fi renunțat așa ușor… Henrik.

Făcu un semn spre ușă.

— Oricât noroc ai fi avut, noi suntem destul de buni la convins…

Elroy intră în cameră. Ducea într-o mână două cabluri. În cealaltă avea o baterie de mașină.

•

Stătea într-o mașină închiriată, la o anumită distanță de ușa de la intrare a clădirii. John nu fusese deosebit de vorbăreț, nici chiar cu ajutorul unei prize Half Nelson[29]. Dar ea înțelesese retrospectiv o parte din asta. Nu era niciun DVD să redea, niciun

---

[29] *Half Nelson* e un film din anul 2006 în care un profesor se împrietenește cu un student după ce descoperă că el avea obiceiul să se drogheze. (n. red.).

hard-disk să ia cu ea. Și motivul pentru asta era simplu: ceea ce văzuse pe ecran nu fusese o înregistrare, ci imagini live.

Trioul ajunsese acolo pentru un singur motiv. Deoarece John aranjase asta. O păpușică neajutorată în pat și trei marionete pe ecran. Chiar nu reușea și ea să atragă niște tipi grozavi…

În teorie partida în trei ar fi putut să aibă loc oriunde în altă parte și să fi fost difuzată prin intermediul unei camere web. Dar ea era convinsă că nu se punea problema asta.

Făcuse o greșeală, chiar dacă, probabil, una de înțeles având în vedere împrejurările.

În loc să pună doar întrebări generale despre oamenii de pe ecran și să încerce să extragă câteva detalii, ea rostise imediat numele lui Henke, precum și faptul că era fratele ei mai mic. John nu zisese nimic, expresia de pe fața lui nu se schimbase din momentul în care îl târâse pe podea până când ușa se trântise în urma ei. Dar, pentru o fracțiune de secundă, ea tot își imagină că văzuse ceva când rostise numele lui Henke. O mică, involuntară microexpresie pe care creierul lui nu putuse s-o oprească. Surpriză, furie și altceva, ceva chiar mai puțin benign.

Expresia fusese acolo doar pentru o fracțiune de secundă, totuși ea o văzuse.

Cu vreo jumătate de oră în urmă, un Mercedes de culoare închisă trăsese în fața ușii de la intrare și din el coborâse un bărbat bine făcut. Acesta luase niște lucruri din portbagaj, însă înainte ca ea să arunce o privire mai atentă, intrase în clădire.

Era ceva în postura omului, în mișcările lui hotărâte care o convinse în cele din urmă.

Henke se găsea în acea clădire, și nu numai asta. Se afla în pericol.

Și era, probabil, vina ei…

•

Primul șoc nu fu, de fapt, atât de cumplit cum se aștepta. O durere ca de o împușcătură subită care-i declanșă crampe în mușchii coapsei pentru câteva secunde. Apoi se termină. Elroy începuse chiar deasupra genunchilor. Trimițându-i un șoc de avertizare, ca să-și dea seama de gravitatea situației, ceea ce nu era chiar necesar. Înțelesese. Șocul următor avea să fie destul de mare…

Cum dracu’ se trădase? Cine vorbise?

— Deci, Henrik. Și eu, și Elroy am dori foarte mult să știm ce face cineva ca tine în compania noastră, și asta chiar acum, din toate ocaziile posibile...?

HP deschise gura înainte să-și dea seama că Philip nu terminase.

— Sunt foarte dezamăgit de tine, trebuie să mărturisesc... Ne-am pus așa mari speranțe în tine, Henrik.

Dintr-un anumit motiv, tonul vocii lui Philip răni aproape la fel de mult ca și șocul electric pe care tocmai îl primise în coapse, și încă o dată simți că e aproape să izbucnească în lacrimi.

— Păi, n-a fost...

BANG!

Un alt șoc, la jumătatea coapsei de data asta. Mușchii din stomac și vintre se contractară într-o mingiucă de durere și el gemu tare.

Ladracuuuu!

Când deschise ochii, văzu fața zâmbitoare a lui Elroy. Tipii ăștia erau cât se poate de serioși. Dar, destul de ciudat, frica nu mai reprezenta cel mai puternic simțământ al lui, nu mai mult ca...

Părerea de rău?

Ca și cum el ar fi fost trist că-l dezamăgise pe Philip?

La dracu’!

— Evident, nu m-am făcut destul de clar, Henrik. Vorbești când îți dau voie, ai înțeles?

HP dădu din cap.

— Bine! Așa cum sunt sigur că-ți dai seama, știm totul despre tine acum. Ai ceva reputație, ca s-o spunem blând.

Philip îl privi lung, iar HP trebui să-și muște limba ca să-și înăbușe nevoia de a răspunde. Însă, cu siguranță, n-avea de gând să-i mai dea satisfacție lui Elroy. Tipul arăta aproape dezamăgit în timp ce stătea acolo, aplecat peste picioarele lui cu câte un cablu în fiecare mână.

— După cum, probabil, știi, compania noastră trece printr-un moment deosebit de sensibil, continuă Philip. Se întâmplă lucruri în lumea înconjurătoare care au o mare importanță pentru viitorul nostru. Există forțe acolo care încearcă să ne oprească, Henrik, iar cel mai bun mod de a face asta ar fi să trimită pe cineva ca tine. Un individ abil, fără scrupule, pregătit

să facă, practic, totul, cât timp asta servește propriilor lui interese, dacă înțelegi ce vreau să spun.

HP dădu din cap din nou.

— Bine, se pare că ne înțelegem reciproc…

Philip părea mulțumit și, destul de ciudat, asta îl făcu pe HP să se simtă un pic bucuros.

— Așa că haide să ne întoarcem la întrebarea mea inițială: cine te-a trimis să te infiltrezi la noi și care au fost instrucțiunile exacte?

•

Așadar, ce naiba făcea Henke acolo?

De când sosise în Suedia și de ce n-o contactase?

Și cine era acel misterios John, și ce legătură avea cu nefericitul ei frate mai mic?

Un bip pe telefon îi întrerupse spirala gândurilor care i se învârtea în cap.

La dracu', erai serios împopoțonată noaptea trecută.
Nou iubit sau ce?
Cel vechi știe de el?

Inima începu să-i bată mai repede și nu se putu abține să se uite în jur, apoi să verifice cu atenție în toate oglinzile retrovizoare. Dar era încă duminică dimineața devreme și nicio mașină, nici chiar un plimbător de câine cu ochi încețoșați nu se zăreau vizibil pe stradă.

Derulă până la numărul expeditorului și petrecu vreo câteva secunde întrebându-se ce să facă. SMS-uri supărate drept răspuns n-ar fi ajutat, încercase deja. Însă, pe de altă parte, nici tactica de a-l ignora, pur și simplu, nu funcționa. Trebuia să facă ceva, ceva prin care să se asigure că el primise mesajul odată pentru totdeauna.

Apăsă pe meniul telefonului și, după câteva clicuri neobișnuite, reuși să deschidă browser-ul web. Îi luă aproape zece minute ca să găsească informațiile pe care le căuta.

•

BANG!

De data asta șocurile atinseră partea superioară a coapselor. Tot aerul zbură din el, mușchii din abdomen se strânseră și pentru o clipă crezu că are să se pișe pe el. Lacrimile îi curgeau

pe măsură ce crampele se atenuau într-o durere difuză. La dracu', doare! Încă vreo câteva șocuri ca astea, și ar fi avut nevoie de îngrijire la domiciliu.

Elroy era cu ochii pe un obiectiv chiar mai mare.

— Data viitoare au să fie boașele, zâmbi el.

Ce surpriză, idiotule pervers...

Destul de ciudat, nu era încă nici pe departe atât de îngrozit cum ar fi trebuit. Speriat, da, fără îndoială... Dar nu în totalitate panicat și împietrit că o să moară, ca în Dubai.

OK, deci o baterie de doisprezece volți putea să provoace al naibii de multă durere, și să-și simtă coaiele tresărind nu era tocmai ceva ce aștepta cu nerăbdare, însă cel puțin întrezărea o probabilitate redusă de a-l omorî.

Mă rog, nu credea că ar face-o...

Încercă să tragă de curele. Un avantaj al convulsiilor lui sălbatice era că legăturile slăbiseră ușor. Pe măsură ce-și recăpătă treptat controlul asupra membrelor, făcu un efort ca să le slăbească și mai mult, fără să observe cineva.

— Deci, Henrik, te aștepți, pe bune, să credem că te-ai infiltrat la noi în întregime din proprie voință? Că ți-ai luat o identitate falsă, pur și simplu, fiindcă ai fost cuprins de dorința irezistibilă de a obține un loc de muncă...?

Cei doi bărbați de la capătul patului rânjiră unul la altul și HP profită de ocazie ca să-și mai slăbească un pic legăturile.

Acoperirea i se fâsâise, îi știau numele, dar adevărata întrebare era ce altceva mai reușiseră să afle în timpul nopții? Știau că era Jucătorul 128, omul căruia i se înscenase moartea Annei, sau jubilau, pur și simplu, fericiți că-l identificaseră ca fiind Henrik Pettersson?

Trebuia să-și păstreze mintea rece, să-i lase să-și joace toate cărțile, în timp ce el își menținea propria poveste destul de aproape de adevăr ca să pară credibilă.

— E adevărat. Sincer! De ce aș minți? Aveam nevoie de un job, am auzit lucruri bune despre voi, însă șansele să mă angajați mi se păreau minime cu dosarul meu penal...

Se opri, însă nu se produse niciun șoc electric.

— Manga, adevăratul Manga vreau să spun, e plecat și doar i-am împrumutat identitatea... Oamenii își măsluiesc CV-urile în fiecare zi. Netul e plin de identități fabricate. Nu e mare lucru...

Tot niciun șoc. HP încetă să tragă de curele. Philip chiar părea să fi ascultat ce zicea. Și de ce nu? Măcar de data asta, el spunea, de fapt, adevărul…

— Tot ce am făcut cât timp am fost la voi a fost real, ce am știut mai bine. Îmi place slujba, întreaga afacere cu compania și… mă rog, totul…, concluzionă el uitându-se lung la Elroy.

Câteva secunde de tăcere.

HP nu mișcă un mușchi.

— Pari, cu siguranță, destul de nevinovat, Henrik…, rosti Philip gânditor.

HP dădu din cap. Totul era adevărat, al dracului de cu totul adevărat, de fapt! Pentru prima dată în viața lui, avea o slujbă care-i plăcea, o companie feminină constantă și ceva care semăna a viitor.

Șocul celor doisprezece volți îl trezise din vis, îl aruncase înapoi în realitate, care într-un fel era, de fapt, o ușurare dată naibii! Cel puțin nu mai trebuia să-și înceapă fiecare zi cu o analiză a realității, pentru a menține separate faptul și fantezia. Singura întrebare era: ce se întâmpla cu el?

Ar putea să fie iertat…?

Philip părea să se fi înmuiat puțin. În ciuda a toate, el era al naibii de bun la ce făcuse un afurisit de autodidact… Băiatul de aur al lui ArgosEye în toată regula.

— Permite-mi să rostesc un gând care a crescut din ce în ce mai puternic pe măsură ce ai vorbit, Henrik…

HP dădu din cap cu furie.

Să vocalizeze, gând, mai puternic…

Asta suna promițător!

— Când am lucrat în Spionajul Militar și în Serviciul de Securitate, am avut de-a face cu infiltrați, sau spioni cum sunt ei uneori cunoscuți…

Capul lui HP încă se clătina în sus și-n jos, dar mișcarea se încetini treptat.

— Cei mai buni dintre ei, cei care sunt cel mai greu de înfrânt, nici măcar nu știau că erau spioni. Ei credeau că ceea ce făceau era pentru o cauză bună și nu înțelegeau că totul era doar un joc. Că erau, de fapt, manipulați de forțe exterioare…

Datul din cap al lui HP dispăru complet. Brusc, își simți gura ca și cum ar fi fost plină cu nisip.

— Ar putea fi cazul, Henrik? Ca tu să crezi serios că intențiile tale sunt bune, însă ca altcineva să tragă, de fapt, sforile? Cineva care te-a manipulat să faci lucruri? Cineva care te face să vezi lucruri care ar putea să nu fie, de fapt, adevărate?

•

Ea notă rapid informațiile de pe ecranul mobilului pe eticheta firmei de închiriere suspendată de oglinda retrovizoare.

Sala de tenis SALK, mâine-seară, orele 18:30.

Mai devreme decât își imaginase ea. Însă era bine să termine de făcut cât mai curând posibil. Împături nota și și-o puse în buzunarul de la blugi, apoi se întoarse la supraveghere.

Se făcuse aproape nouă și jumătate. Bărbatul cu părul roșu era acolo de mai mult de-o oră, dar ea încă nu văzuse niciun semn de Henke sau John. Întregul cartier părea adormit, așa cum Östermalm și trebuia să fie în acel moment într-o duminică dimineața, însă ea tot nu putea să scape de sentimentul că Henke avea probleme de un anumit fel.

•

Elroy se aplecă peste el și pentru o secundă lăsă cele două cabluri să se atingă, chiar în fața nasului său. Între ele se declanșă un fulger albastru și HP se contorsionă să-și mute capul departe de acesta.

Philip nu-i înghițise povestea, ceea ce nu era, probabil, chiar atât de ciudat. Abia dacă știa el însuși de ce luase slujba la ArgosEye.

De unde îi venise ideea, de fapt?

— Deci cum o vrei? murmură Elroy repetând trucul cu cablurile în fața nasului său.

Un alt fulger albastru, mai mare de data asta. Apoi altul.

CLIC.

Halucinații…

CLIC.

Lucruri care nu există…

CLIC.

Un

CLIC.

vis?

Elroy atașă un cablu de una dintre nările lui HP, făcând să se oprească brusc descărcările de pe ecranul din capul lui. Metalul era rece ca gheața și aproape îi amorți durerea în piele. Apoi, cu o încetineală exagerată, acesta apropie al doilea cablu de primul.

HP se zbătu, răsucindu-și capul cu disperare, dar tot ce putea face era să câștige câteva secunde.

La dracu', La dracu', LA DRACU'!

Elroy își puse un genunchi pe pieptul lui, imobilizându-l pe pat, în timp ce flutura cablurile înspre fața lui.

Roșu.

Ceea ce însemna că cel albastru era deja în poziție.

De data asta nu apucă să ia decizia.

Ambele pastile în același timp.

Deschizi și înghiți…

Cablul i se apropia de față. Chiar n-avea de-ales. Două pastile sau renunți?

Roșu sau albastru?

Cablul era aproape acolo.

5

4

3

2…

— Ghourab Al-Bain! urlă el chiar înainte să-l atingă cablul și totul să devină negru.

29.

Am plecat!

Voci.

Voci agitate.

— … ai auzit ce-a spus?

Ghourab Al-Bain…?

— … grupul de care n-am auzit niciodată de…

— … conexiuni internaționale…

— Asta ar putea să pună în pericol întreaga operațiune…

— Amânăm ședința pentru câteva ore, până când vom ști mai multe. Mă întorc în câteva minute…

Ținu intenționat ochii închiși, dar declanșă funcția de verificare rapidă. Vedere, auz, brațe și picioare, toate păreau mai mult sau mai puțin OK. Între picioare ar fi trebuit să fie o durere pulsatilă, dar undeva în timpul procesului creierul lui părea că, pur și simplu, decisese să închidă conexiunea cu vintrele, fiindcă nu simțea mai nimic.

Auzi ușa apartamentului trântindu-se, apoi pași revenind în dormitor. Însă de data asta sunetul părea să vină de la o singură persoană și crăpă un ochi ca să vadă dacă avea dreptate.

Destul de multă, fiindcă Elroy fusese lăsat de pază, în timp ce șeful lui se dusese să verifice această informație nouă, îngrijorătoare. Cam un minut din cel mai bun rol al lui de lebădă moartă păru să-și fi făcut efectul, deoarece auzi pași pe hol, pe urmă un robinet curgând în bucătărie.

Deschise cu grijă ochii.

Camera era goală.

Cordoanele din jurul încheieturilor, care arătau deja semne că cedau, nu rezistaseră convulsiilor lui și-i luă doar câteva secunde să-și elibereze o mână. Oricare dintre fetele-ghizi care fusese responsabilă de brațe ar fi trebuit lăsată repetentă la făcut noduri, fiindcă se ocupă chiar mai rapid de-al doilea. Cordoanele din jurul gleznelor fuseseră totuși legate mai degrabă strâns.

Elroy zăngăni în bucătărie ca și cum se ocupa cu cafetiera.

Cu ceva dificultate, HP reuși să dezlege cel de-al treilea nod. Cu un singur picior rămas de eliberat, singura întrebare era dacă ar fi fost capabil să se strecoare pe hol și afară pe ușă fără ca gorila cu părul roșu să-l prindă?

•

Două ore de supraveghere, fără niciun fel de rezultat. Cel puțin descoperise ce să facă în legătură cu întâlnirea de mâine. Primise numai o șansă, dacă ezita sau părea doar ușor nesigură, el ar fi ținut-o pe-a lui, presupunând că ea se răzgândise, cum mai făcuse și înainte. Dar diferența de data asta era că ea chiar voise să scape de el.

Definitiv!

Mobilul ei bipăi.

Credem că i-am găsit furnizorul de bandă largă.
MayBey pare că se află în partea de est a orașului.
Pupici
Micke

•

Trase de cordon, însă ultimul nod refuză să se miște. Oricum, așa îi fusese norocul, fetele folosiseră o singură lungime de material la fiecare capăt, făcând o buclă în jurul cadrului patului pentru a lega ambele membre. Chiar dacă nodul era prea strâns legat în jurul gleznei pentru a-l desface, cel puțin se dezlegase de pat.

Înfășură cordonul de câteva ori în jurul piciorului, apoi îl înnodă lejer ca să nu se împiedice de el.

După aceea se ridică greoi din pat și făcu vreo câțiva pași nesiguri pe podeaua dormitorului. Legătura dintre creier și vintre se reluă treptat și trebui să-și muște buza ca să nu geamă cu voce tare de durere.

Vârî capul pe micul hol, dar îl trase repede înapoi. Apartamentul era mult mai mic decât ar fi crezut și spatele lui Elroy se afla la doar vreo doi metri. N-avea nicio șansă să ajungă la ușa din față, cu siguranță, nu în starea lui actuală.

Se retrase în dormitor, dădu ocol patului dublu și înaintă cu greu spre fereastra cu perdea.

Împinse cu grijă perdeaua la o parte și în loc de ferestre descoperi o ușă din sticlă care dădea într-o mică terasă. Încercă ușor mânerul.

Încuiat.

La dracu’!

Apoi descoperi siguranța pentru copii din partea de sus a mânerului. Apăsă butonașul și încercă din nou.

DA!

Mânerul se lăsă în jos și el deschise ușa cât de atent putu. Câte un centimetru, pe rând, până când deschiderea fu suficient de mare ca să se strecoare prin ea.

La dracu’, ce frig!

Aproape reușise să uite că încă era gol. Trebuie că erau cinci, poate zece grade sub punctul de îngheț, și bătea un vânt aspru. Se uită repede peste umăr; până în acel moment evadarea lui părea să fi trecut neobservată. Privi peste balustrada terasei.

La naiba! O înălțime serioasă! Cinci etaje în jos, până la nivelul străzii, și niciun semn de viață dedesubt. Blestematul de Östermalm! Cei mai mulți dintre locuitorii săi se aflau deja cu un picior în groapă, iar ceilalți erau, probabil, plecați „la țară” de Crăciun, ceea ce însemna, poate, un mic castel în Södermanland sau o veche vilă negustorească în arhipelag…

Și unde erau polițiștii când chiar ai nevoie de unul de data asta?

Cu o mișcare bruscă, ușa terasei zbură în lături și se deschise în spatele lui.

•

Veștile de la Micke sunau promițător, doar că în acele momente ea avea probleme mai practice la care să se gândească. Era disperată de mult să facă pipi și își simțea vezica urinară atât de inconfortabil, că nu mai putea să stea jos. Niciun magazin deschis în apropiere, și gândul de a se ghemui într-un șanț la cele minus șase grade de-afară nu era deosebit de atrăgător.

Deci ar fi trebuit să-și părăsească postul pentru cel puțin vreo cincisprezece minute. Deloc ideal, însă n-avea de-ales.

Porni motorul mașinii, introduse maneta în viteză și rulă încet, îndepărtându-se de marginea trotuarului. Conduse pe lângă Mercedes-ul parcat ilegal al bărbatului cu părul roșu și era gata să facă dreapta, spre Strandvägen, când se răzgândi brusc.

Făcu o întoarcere în U și se opri chiar în spatele marelui Merțan. Numește-l instinct de polițist sau oricum vrei, dar ceva îi

spunea că ar fi fost o idee bună ca, înainte de-a pleca, să arunce o privire mai atentă la mașină.

Trase frâna de mână și-și scoase mobilul.

•

Elroy se năpusti prin ușa terasei, îndreptându-se direct spre el.

Fără să se mai gândească, HP încălecă balustrada. La câțiva metri dedesubt era un balcon, ușor într-o parte față de el, și dacă se atârna de balustradă, ar fi putut să se lase în jos.

Se întoarse cu fața la clădire, luptându-se să se prindă cu mâinile în jurul balustradei, apoi, când Elroy se repezi la el, făcu un mic salt și-și lăsă trupul să cadă.

Dar își apreciase greșit viteza. Degetele înghețate nu prea reușiră să susțină efortul și, în loc să se atârne de brațe de partea de jos a balustradei, se trezi căzând neputincios.

Ateriză pe un mic morman de zăpadă, însă forța căderii fu suficientă ca să-i scoată tot aerul din plămâni. Îi luă câteva momente să-și recapete respirația și când se uită în sus la terasa de pe acoperiș, nu mai zări pe nimeni.

Repede, e timpul de plecare!

Balconul era mare, întinzându-se în cea mai mare parte de-a lungul părții frontale a clădirii. Alergă pe lângă mai multe ferestre, până când ajunse la o ușă. Frigul îi înțepa pielea, trupul îl durea atât de la aterizarea dură, cât și de la șocurile electrice de mai devreme. Se aruncă spre geam și începu să bată cu pumnii în el.

Fața unei bătrâne speriate apăru în interior.

— Deschide! țipă el. Deschide! Pentru numele lui Dumnezeu, babo!

Bătrâna nu se mișcă.

El i-ar fi deschis ușa unui bărbat complet gol care i-ar fi aterizat brusc pe balcon?

— Te rog, lasă-mă să intru…, încercă el.

Brusc, femeia plecă. El făcu câțiva pași înapoi și se uită peste margine.

Un balcon similar două etaje mai jos. Ar fi putut…?

Reveni la ușă, își presă fața de geam și ridică mâna să bată din nou. Dar, în schimb, se trase înapoi spre balustrada balconului. Philip Argos se holba dintr-odată la el prin geam.

— Nu face nimic prostesc, Henrik, zise Philip încercând mânerul ușii.

Apăru fața bătrânei, ea părând să-i arate lui Philip cum să elibereze piedica. O altă siluetă întunecată se ivi în spatele ei. Probabil Elroy.

FIP își pivotă cu efort un picior peste balustrada din fier forjat. Trupul îi devenea din ce în ce mai rigid și simțea că degetele îi amorțiseră de frig.

— Oprește-te și gândește-te la asta, Henrik…, îl lingușì vocea înăbușită a lui Philip de partea cealaltă a ușii.

Avea dreptate, nu putea reuși să scape. Trebuie că erau șase sau șapte metri de cădere liberă, și chiar dacă – împotriva tuturor așteptărilor rezonabile – ar fi reușit să se atârne de brațe de data asta, până jos mai era mult.

Philip și bătrâna păreau că aproape se luptau pe mânerul ușii. Avea doar câteva secunde să ia o decizie.

Dintr-odată îi căzură ochii pe fâșia de catifea înfășurată în jurul gleznei. Se aplecă s-o scoată. Ciudat e că-i alunecă de pe picior aproape cu ușurință. Probabil, din cauza frigului.

Legă cordonul în jurul balustradei și apoi își înfășură capetele în jurul încheieturilor. Pe urmă, se urcă pe balustradă și se lăsă pe vine.

Ușa se deschise cu o smucitură.

Trupuri se împleticiră afară, în frig. Picioare alunecând, înjurături, mâini întinzându-se după el.

Sări…

•

Un zgomot o făcu să privească în sus, dar punctul de vizibilitate prin parbriz era limitat și tot ce vedea era zăpada căzută.

Tocmai vorbise la centrul de comandă. O verificare a plăcuței de înmatriculare a vehiculului nu oferise prea multe rezultate. O mașină de firmă înregistrată la ArgosEye Ltd., cu o adresă într-unul dintre zgârie-norii de la Hötorget. Poate că era ceva mult mai interesant în interiorul mașinii. Deschise ușa și părăsi încet scaunul șoferului.

O grămadă de zăpadă ateriză pe trotuar la câțiva metri de ea, însă nu-i dădu nicio atenție.

•

Zdruncinătura fu puternică și făcu îngustul cordon de catifea să taie în venele înghețate. Simți că cineva trăgea de el și se uită în sus pentru a-l vedea pe Elroy atârnat peste balustradă, la câțiva metri deasupra lui. Pentru câteva secunde, se legănă pe fațada clădirii ca o nenorocită de marionetă goală, în timp ce ei încercau să-l tragă înapoi sus.

Apoi reuși să-și elibereze mâinile și căzu ultimii metri pe balconul de mai jos. Aterizarea fu considerabil mai blândă de data asta, dar de-acum picioarele îi erau amorțite de frig și abia observă diferența. Nu pierdu niciun moment să bată pe la ferestre. Urmăritorii lui nu erau proști, și în cazul puțin probabil în care ar fi fost lăsat în apartament, tot ar fi trebuit să se descurce cu ei pe casa scării.

Strada se afla încă la cel puțin șase metri sub el, însă balconul în care aterizase era cel mai jos. Își dădu drumul de-a lungul clădirii, chinuindu-se în zadar să găsească o cale de ieșire.

Apoi observă marchiza restaurantului de la parter.

•

Încercă să se uite prin geamurile fumurii pe bancheta din spate. Chiar dacă avea mâinile căuș în jurul ochilor, fu imposibil. Cu scaunele din față avu noroc, dar, din păcate, nu descoperi nimic interesant acolo. Câteva pahare de hârtie și ziarul din seara precedentă, atâta tot.

Din cauza frigului, își dorea mai mult ca oricând să facă pipi, așadar, se hotărî să plece.

O clipă mai târziu, un trup gol ateriză pe acoperișul mașinii.

30.

Întoarcerea acasă

Forumul Pilonii Societății
Postat: 22 decembrie, 17:26
De: **MayBey**

Uneori am fantezii cu uciderea cuiva.

Să găsesc un om de nimic, fără valoare. Un parazit pe corpul societății, care tocmai cerșește să fie eliminat.

Voi toți de-acolo puteți decide. Ar trebui s-o fac?

Degetul mare în sus sau în jos?

Deja știu care va fi răspunsul.

N-o să reușiți niciodată să încercați să mă opriți.

Chiar aș putea fi oprit?

Puteți să vă protejați, de fapt, de cineva care s-ar putea ca nici măcar să nu existe?

Această postare are 107 comentarii

•

Visase o pasăre. Un corb negru de deșert cu aripi enorme care se năpustea asupra lui în timp ce stătea pe acoperiș. Îl vedea venind, ridica instinctiv brațul la ochi și făcea câțiva pași înapoi.

Și, o clipă mai târziu, se prăbușea peste margine. Cădea cu o mișcare lentă printre clădiri ale căror ferestre fuseseră înlocuite cu ecrane gigantice și pâlpâitoare. Mesajele se revărsară peste el, umplându-i capul. Aproape făcându-l să uite solul care era tot mai aproape.

„... ca Prieten al Legii și Ordinii, trebuie să spun...”
„Felicitări, Skövde, acum derulăm...”
„... legislația care nu poate veni curând...”
„Recent, asta a devenit din ce în ce mai...”
„Scriitorul nu și-a dat, de fapt, seama...”

„Salutare, Vanderlay Industries…”
„Suedia are nevoie de un nou…”
„Sinucidere cu bombă!”
„… gata să-și asume responsabilitatea…”
„Știrile de la ora șase…”
„… lipsit de sens…”
„Dressmann…”
„Tu ești…”
„Terorist”
„… *Întotdeauna*…”
„Cu bombă!”
„Jucând”
„voci”
„Buzz”
„un”

Și apoi, în cele din urmă, chiar înainte ca mintea, creierul lui să-și dea seama ce era gata să se întâmple. În momentul dinainte ca trupul lui din vis să se zdrobească de pistă…

Joc
Joc
Joc

Alunecă în somn și în afara acestuia, și-i luă mult să dea un sens lucrurilor. Patul era familiar, ca și camera în care se afla. Extrem de familiar, și pentru o clipă crezu că încă visează. Dar apoi îl cuprinse durerea. OK, deci poți să simți durere în vise, dar asta era mama tuturor durerilor…

Capul, stomacul, între picioare, brațele, picioarele, labele picioarelor și mâinile. Practic, nu exista o singură parte a lui care să nu-l doară. Deci trebuie că era treaz. Deci – cum dracului ajunsese aici?

Ușa se deschise încet și o față familiară se uită înăuntru.

— Salut, Henke, zise ea încet.

•

Evident, ar fi trebuit să-l ducă imediat la Urgențe. Însă o implorase și-o convinsese să n-o facă.

— Nu la spital, te rog… Sunt terminat dacă ajung într-o bază de date. Terminat, înțelegi?

Așa că îl luase acasă, îl ajutase să se târască până la apartamentul ei și apoi îi dăduse câteva dintre cele mai puternice pastile knock-out[30] înainte să-l vâre în pat.

Somnul lui fusese neliniștit, se trezise de mai multe ori bâiguind despre păsări de deșert, Dressmann și o grămadă de alte prostii incoerente.

Chiar era cazul să fie copleșită de îngrijorare. Dar, în același timp, se simțea atât de incredibil de bine să-l vadă, să-l aibă acolo, în apartament. În siguranță…

Era mai mult decât probabil ca starea lui Henke să fi avut vreo legătură cu seara ei dezastruoasă cu John. Nu trebuia să fii Einstein ca să-ți dai seama că trebuie că fusese furios pe ea și-și descărcase, după toate probabilitățile, furia pe Henke.

Desigur, n-ar fi trebuit să-l lase să știe că el era fratele ei mai mic…

Frumoasă treabă, Normén!

Ar fi putut fi mai bine…

Acoperirea lui se fâsâise, fusese torturat și urmărit, și aproape se sinucisese jucându-se de-a Spiderman în Östermalm. Dar nu putea să nege că-i părea bine s-o vadă…

Deci cât de mult îndrăznise să-i spună, de fapt?

Încercase deja să-i dezvăluie câte ceva cu o zi înainte, însă o combinație de durere și pastile îi aburise gândurile.

În acele momente trebuia să facă un efort, cel puțin. Ea merita asta, cu siguranță.

Îi salvase, de fapt, viața.

Ce uimitor noroc că se întâmplase ca ea să fie, pur și simplu, acolo.

Dar nu se întâmpla prima dată când era surprins de karma, așa că trebuia, în definitiv, să stea cu brațele încrucișate și să fie recunoscător.

Se ridică din pat și făcu vreo câțiva pași nesiguri pe podea. Era, de fapt, mai bine decât se aștepta.

Deschise ușa și șchiopătă spre camera de zi. Becca îl întâlni pe hol, cu jacheta pe ea.

— Salut, te-ai pus pe picioare?

— Hmm, mă simt un pic mai bine. Am crezut că am putea să vorbim…

---

[30] Pastile date cuiva aflat în stare de inconștiență. (n. tr.).

— Mi-ar plăcea, serios! Însă trebuie să rezolv ceva mai întâi, ceva de care ar fi trebuit să am grijă cu mult timp în urmă. O să dureze doar câteva ore, OK…?

— OK, murmură el.

O urmă la ușă ca un câine obosit. Ea îi văzu dezamăgirea.

— Mă întorc repede, îl asigură ea în timp ce-și punea căciula și mănușile de lână. Simte-te precum acasă între timp. Știi unde sunt toate.

Ieși pe ușă, dar se opri la jumătatea drumului în jos pe scări.

— Nu-ți face griji, frățioare. Cum ziceai tu…? *Curăț eu asta*!

— *Pe ei*…, murmură el. Îi curăț eu *pe ei* toți…

Însă ea plecase deja.

•

Stătea în loja îndepărtată, la doar câteva rânduri de terenuri și cu spatele lui robust spre ea. Doi băieți înspre finalul adolescenței jucau un meci, dar ea n-avea idee cine câștiga.

Tenisul n-o interesase niciodată.

Coborî încet treptele, apoi intră pe rândul de scaune din spatele lui, întoarse în liniște unul dintre scaunele albastre și se așeză. El încă era complet axat pe meci și nu părea s-o fi observat.

— Oh, la naiba!

Unul dintre adolescenți pierdu ceea ce părea o minge ușoară și-l auzi înjurând. Vocea lui îi făcu inima să-i bată un pic mai repede.

Calm, acum…

Inspiră adânc să se liniștească.

— Salut, Tobias! zise ea.

El se întoarse și pentru o clipă arătă aproape speriat. Niciunui ofițer de poliție nu-i plăcea să fie luat prin surprindere.

— Becca Normén! Ce dracu' faci aici?!

Ea nu răspunse.

El privi în jur, la scaune, apoi se uită neliniștit la teren.

— Adică, la naiba, Becca… Nu poți să apari așa, pur și simplu. Ăla de colo e băiatul meu!

Ea ridică din umeri.

— Ce-i așa de ciudat la doi foști colegi care stau aici la o discuție despre muncă? Indiferent dacă a trecut ceva timp de când ai plecat din departamentul de protecție personală, șeful

meu încă îți e vecin și cel mai bun amic, nu-i așa...? BFF sau cum or zice copiii zilele astea, replică ea arătând spre teren.

El se răsuci din nou, ca și cum scaunul era prea mic pentru alura lui considerabilă.

— Dar, vreau să spun, cu siguranță înțelegi... Adică, noi...

— Am avut o aventură?

— D-da... exact! dădu el din cap, apoi se uită la teren, unde unul dintre băieți se pregătea să servească.

— Atunci, suntem complet de acord, Tobbe. Am *avut* o aventură, însă acum s-a terminat, așa că vreau să încetezi să mai treci prin fața apartamentului meu cu duba și să-mi mai trimiți SMS-uri pe mobil. Ai priceput?

Se uită la ea fără să răspundă, dar căutătura lui severă de polițist n-avu niciun efect. În schimb, ea se întoarse spre terenul de tenis, unde se reluase meciul.

— Pare un meci bun. Ar trebui să învăț un pic mai mult despre tenis. În câteva săptămâni e un mare turneu sub optsprezece ani la Clubul de Tenis Royal, nu? Poate că ar trebui să mă arăt, să mă prezint soției tale, poate să trec pe la tine pe-acasă, în parcul Näsby? *Bună, mă cheamă Rebecca, până destul de recent am avut o aventură cu soțul tău, însă el pare să aibă probleme să accepte că s-a terminat*...

El își încleștă maxilarul și își subție buzele într-o linie albă subțire.

— OK.

— Poftim? N-am prea auzit ce-ai zis, Tobbe...

— OK, m-am prins! șuieră el.

Aruncă din nou o privire la teren, pe urmă își trecu mâna prin părul scurt și blond.

— N-ai să mai auzi de mine, jur, așa că du-te, pentru numele lui Dumnezeu! Jonathan e foarte sensibil la genul ăsta de lucruri, Jenny și cu mine abia am reușit să cârpim lucrurile... Pentru numele lui Dumnezeu, facem terapie de familie, Becca!

— Da, chiar păreți să luați asta în serios..., îl întrerupse ea. Acum o să plec, dar înainte am o întrebare la care vreau răspuns. Știu că ai vorbit cu băieții din echipă despre mine, fiindcă poliția e poliție, la urma-urmelor...

El îi evită privirea, însă ea continuă.

— Vreau să știu dacă vreunul dintre colegii tăi din cadrul departamentului de reacție rapidă se întâmplă să fie deosebit

de pasionat de computere? Suficient de bun ca să știe cum să creeze o tehnică avansată de anonimat, de pildă? Cineva care e și destul de clar când vine vorba despre scris?

— Ce?

Se uită la ea.

— Ai auzit, și nu te preface că n-ai citit mizeriile care au fost scrise despre mine, mârâi ea. E cineva din cercul tău imediat neobișnuit de bun la calculatoare, și dacă da, cine?

— Tată…, strigă unul dintre băieți.

Amândoi se întoarseră să se uite la teren. Meciul părea să se fi terminat și unul dintre adolescenți stătea chiar mai jos de ei. Asemănarea de familie nu era tocmai izbitoare. Spre deosebire de tatăl lui, Jonathan era slab, cu părul lung și unsuros și cu o difuzie albă de acnee adolescentină.

— Am terminat…, zise Jonathan ursuz.

— OK, grozav… Erm…

— Sleit, trei la zero. Putem să mergem acasă acum?

Băiatul se uită lung la Rebecca.

— Sigur, nicio problemă. Du-te și fă un duș, Jon, și eu aduc mașina.

Tobbe se ridică și Rebecca îl urmă.

Jonathan se îndreptă încet spre intrarea în vestiar, uitându-se de câteva ori peste umăr.

— Deci? continuă ea încercând să țină pasul cu Tobbe în timp ce urca treptele.

De îndată ce ajunseră în afara vederii, el se opri și păru să se gândească.

— Peter, răspunse brusc în cele din urmă. Peter Gladh.

•

De când știau? De o zi, două? Poate de o săptămână întreagă sau chiar mai de mult?

Încercă să treacă în gând din nou prin toate conversațiile pe care le avusese la ArgosEye, desfăcând fiecare comentariu în părțile lui componente, în speranța de a găsi vreun fel de indiciu. Știuseră, de fapt, tot timpul, din prima zi?

Era destul de sigur că nu. Dar oricât de minuțios examinase evenimentele din ultimele câteva săptămâni, singura concluzie la care ajunsese era că acoperirea lui se fâsâise în ziua înmormântării.

Stoffe era, evident, cel mai puternic candidat. La urma-urmelor, el îl întâlnise, de fapt, pe adevăratul Manga și devenise suspicios de îndată ce auzise că ArgosEye îi oferise un loc de muncă. Însă nu putea să excludă alte alternative...

Ar fi putut fi Rilke implicată, de pildă?

Îi spusese ceva, îi scăpase ceva când erau ghemuiți pe canapeaua ei și se uitau la televizor?

Nu prea credea. Pe de altă parte, viața lui dublă din ultimele săptămâni își lăsase amprenta pe psihicul lui. Un singur derapaj, atât ar fi trebuit.

Un nume sau niște mici detalii care nu se legau. Rilke era mai mult decât suficient de inteligentă să ia seama la ceva de genul ăsta.

Cum ar fi faptul că el începuse brusc să bea vodcă în bar, chiar dacă se presupunea că era abstinent...

Poate că lui Rilke nu-i plăcuse atenția pe care i-o acordase lui Sophie, devenise geloasă a doua zi și-i spusese lui Philip? Nu putea să excludă asta, din păcate.

Dar mai era ceva.

Și anume un loc în apartamentul lui Becca pe care Jocul trebuie că-l menținea sub supraveghere permanentă.

Cât timp era aici, se afla în pericol.

Și la fel și Normén...

•

Când ea sosi acasă, îl găsi în fața calculatorului. Capul i se odihnea pe brațe și adormise repede.

Îl ajută să ajungă din nou în pat și-l vârî acolo, apoi se așeză pe scaunul pe care stătuse el.

Site-ul Pilonii Societății era deschis.

Schimbul de noapte

Curve, proxeneți, bețivi, traficanți de droguri și cetățeni obișnuiți, cu toate nenorocitele lor de drepturi. Luna plină pare că-i face pe oameni chiar mai nebuni decât de obicei. M-am săturat de ea. Undeva în jurul orei trei a început să plouă, slavă Domnului, și gloata s-a târât înapoi în găurile ei.

Într-o zi o să avem o ploaie cum trebuie, ca să se spele gunoiul de pe trotuar. Într-o zi, foarte curând...

Înțelegi ce vreau să spun?

Înțelegi, Regina?

31.

… controlul e mai bun

— *Ah*?

— *Bună seara, amice, m-am gândit să sun, cum am stabilit.*

— *Deci cum merge*?

— *În momentul de față, aș spune că totul e în echilibru. Următoarele câteva zile au să fie decisive*…

•

Lucrurile începuseră, în cele din urmă, să meargă cum voia ea. Sindicatul se implicase în cazul ei, iar ea pusese mâna pe un avocat care se apucase deja să-i influențeze pe procuror și pe anchetatorii interni.

Aventura ei cu Tobbe se încheiase, în sfârșit, odată pentru totdeauna, și avea și o idee bună cine era MayBey. Peter Gladh, adjunctul lui Tobbe și nepotul acelui ticălos de diplomat enervant, Sixten Gladh, din Sudan. Conform adresei de domiciliu, locuia în Lidingö, în estul orașului, așa cum zisese Micke.

Ar fi putut să fie nemulțumită de ea însăși că nu începuse să cerceteze din acel unghi. Bătrânul senil făcuse pe grozavul cu nepotul lui, spunând că știa de la el cât de imorală devenise poliția… Acum, retrospectiv, totul părea evident, desigur.

Peter Gladh auzise povești atât de la unchiul Sixten, cât și de la șefuțul lui respins cu privire la ce persoană cumplită era Rebecca Normén, și profitase de ocazie ca să exploateze situația pentru a stârni un pic de interes în jurul postărilor sale. Și, evident, funcționase. Ultima postare de la MayBey avea peste o sută de comentarii și, probabil, de cel puțin o sută de ori mai mulți cititori. Dar, spre deosebire de cei pe care-i caricaturizase înainte, Peter Gladh părea să fie obsedat de ea, ca s-o spună cu blândețe.

Potrivit unor surse de încredere, el se comporta cam ciudat. N-avea prietenă, își petrecea tot timpul la secție, fie lucrând, fie antrenându-se pentru următorul concurs TCA, Toughest Cop

Alive[31] – un fel de decatlon pentru ofițeri de poliție. Ridicări de talere în poziția culcat, cursă cu obstacole, înot și alergare. Trebuia, cu siguranță, un anumit gen de mentalitate ca să faci ceva de genul ăsta. Dar era el suficient de „neobișnuit” ca s-o pândească dintr-o mașină în fața ușii ei? Și aproape s-o doboare?

Încă n-avea niciun răspuns la întrebarea asta.

•

Între timp, ea stătea în mijlocul unei mulțimi de Crăciun, într-un magazin, cu oameni înghesuiți și transpirați, în ciuda dimensiunii sale care ar fi trebuit să atenueze orice busculadă.

Disperarea de ajun de Crăciun era mult prea evidentă la clienții îmbrăcați în haine mult prea voluminoase. Vânzătorii din magazin făceau curse, aproape ca și cum pistele desenate pe podea erau reale, și nu doar o păcăleală.

De îndată ce Henke zisese că avea nevoie de haine, ea alergase în oraș. Știa că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să-i spună de John, de ecranul televizorului și de consecințele întâlnirii ei catastrofale, însă din anumite motive simțea că trebuia să mai amâne un pic. Și Henke nu părea prea dornic să-și relateze propria poveste. Un scurt rezumat al vacanței lui în Asia fusese tot ce oferise deocamdată. Niciun cuvânt despre cum ajunsese gol în cartierul Östermalm și, din motive lesne de înțeles, ea nu-l presase prea tare. N-ar fi fost nevoie de mai mult de o contra întrebare, de ce se afla ea acolo, și ar fi trebuit să-i spună totul. Și să-i explice că ea era, probabil, cauza faptului că fusese bătut și ajunsese aproape să se sinucidă.

Cert e că nu putea să nege posibilitatea că era extrem de interesată să-i audă povestea: când, unde și cum venise acasă și cum ajunsese să-l cunoască pe John, și cum naiba cele două lumi se ciocniseră atât de brusc și de violent.

Îi luă o oră și jumătate să găsească tot și când se strecură în cele din urmă în autobuzul burdușit, avea mâinile pline cu pungi de cumpărături. Trebui să schimbe tot lotul în mâna dreaptă, ca să poată să se țină cu stânga de dispozitivul de susținere atârnat.

Păi, cel puțin Henke nu înghețase de frig.

Cinci mii de coroane în total, mai mult, suma putea fi o combinație de cadou de Crăciun și de ziua lui.

---

[31] Cel mai dur polițist în viață (aer.) (în lb. engl., în orig.) (n.tr.).

— Cam înghesuială, zise bărbatul de lângă ea cu o voce vioaie.

— Da, și foarte cald…

Dădu drumul chingii de susținere ca să se descheie la haină, însă aproape căzu când autobuzul se clătină pe neașteptate.

— Vrei să-ți țin eu bagajele? îi propuse bărbatul.

Ezită o clipă. Să lase un străin să-i țină lucrurile… Sistemul de încălzire al autobuzului funcționa la putere maximă și ea își simțea sudoarea scurgându-i-se pe spate. Mai aveau câteva stații până la următoarea oprire. Și apoi, era atât de aglomerat, că el n-ar fi ajuns departe cu pungile ei înainte să fie prins. Și existau, de fapt, oameni care se ofereau să ajute fără motiv… Unde-i era spiritul Crăciunului?

Mai mult, bărbatul nu părea genul care ar fura lucruri într-un autobuz, arăta mai mult ca un coleg ofițer. Era ceva în silueta și postura lui care-l făcea să pară familiar.

Nu-l cunoștea, cu toate că asta nu însemna neapărat ceva. Erau peste 1 500 de polițiști în Stockholm și mulți dintre ei începuseră după ea, iar de când se mutase la Poliția de Securitate, pierduse treptat legătura cu filiala în uniformă.

Pentru o clipă, reflectă dacă să-l întrebe direct, apoi decise că nu dorea cu adevărat asta și că, de fapt, voia s-o ajute.

— Mulțumesc, răspunse ea, în schimb, zâmbind în timp ce-i înmâna pungile.

El îi întoarse zâmbetul și-și mută rapid propria pungă înainte de a le lua pe-ale ei.

Ea își slăbi eșarfa, apoi își descheie jacheta, pe urmă expiră.

Minunat!

•

Era vorba despre control – nu doar controlul zvonului de acolo, ci al întregii companii în sine. Acțiunile, iată cheia problemei.

Anna Argos deținea cea mai mare parte în cadrul companiei și astfel ar fi avut întotdeauna ultimul cuvânt. Indiferent de ce planuri fantastice ar fi făurit Philip ca director de management, el ar fi trebuit să ceară mereu permisiunea consiliului, ceea ce însemna că, într-un fel sau altul, încă ar mai fi fost la mâna fostei lui soții.

Raportul pe care îl plătise înainte să înceapă munca menționa zvonuri despre o flotație stoc-piață. Ce se întâmpla dacă Philip

ar fi vrut să iasă pe piață, dar Anna ar fi obiectat? Ar fi trebuit să reflecteze la teoria asta înainte, înainte să devină un pic prea implicat…

La urma-urmelor, ArgosEye reprezenta munca de-o viață a Annei, Philip însuși o spusese la înmormântare, și poate că ea nu fusese pregătită să renunțe la control? La fel de alergică la acționari din afară ca bătrânul Ingvar Kamprad de la IKEA, indiferent cât de mult își creștea capitalul social? Și dacă Anna se dăduse la fund și Monika moștenise toată cota?

Ceva îi spunea că sora mai mare ar fi fost mult mai maleabilă.

Sub fațada ei dezaprobatoare, el era destul de sigur că Monika era speriată de Philip.

Deloc surprinzător, într-adevăr…

Fusese ceva în aer în seara precedentă. El se gândise că toți invitații petreceau de nebuni crezând că lumea era pe cale să se sfârșească. Dar, de fapt, ăsta fusese doar o parte de adevăr. Deoarece dacă o lume se termină, nu înseamnă și că se naște alta?

Philip lăsase mici indicii că ceva de anvergură urma să se întâmple, convocând toți șefii de secție la o întâlnire, chiar dacă era duminică.

Șefii de secții nu erau responsabili doar de propriile mici fiefuri, ci și coproprietari, îi spusese Beens în acea noapte când mâncaseră pizza împreună, așa că orice se întâmpla cu compania în următoarele câteva săptămâni avea să aibă un impact direct asupra portofelelor lor.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai multe detalii începeau să răsară. Rilke uitându-se la un apartament la mansardă. Dejan căutând prin broșuri mașini Maserati. Beens cu toată lauda lui, iar apoi celebrul Stoffe, întors bronzat după un drum lung în străinătate…

S-ar fi putut să fi fost, eventual, într-un obscur mic stat din Golf să predea o valiză plină cu bani? Să-i mulțumească lui Bruno Hamel, alias Vincent Ucigașul de femei, pentru eforturile lui?

Înțelegea că erau toți supărați pe el, aveau tot dreptul să fie. Le trădase încrederea, la urma-urmelor. Dar de la asta să se ajungă la șocuri electrice?

Nu, ceva se întâmpla, în mod evident, ceva mare, iar singura modalitate de a afla mai multe era să-i facă o vizită acasă surorii

mai mari, Argos. În plus, simțea nevoia să scape din apartament. Să le îndepărteze ochii departe de Becca…

•

Ea abia intrase pe ușă când el se năpusti la pungi, dezbrăcând treningul și tricoul împrumutate, rupând etichetele și punând hainele pe el.

— Pleci acum, chiar acum? Am crezut că am putea să bem o cafea împreună, avem o grămadă de recuperat…

Părea dezamăgită, însă el n-avea, de fapt, de ales.

— Îmi pare rău, dar cum ai spus ieri, trebuie să rezolv ceva. Nu suportă amânare…

— Dar ești sigur că totul e OK? Vrei să vin cu…

— Nu, o întrerupse el, un pic prea brusc. Trebuie să fac asta pe cont propriu, Becca, adăugă el mai degrabă delicat.

Ea îl privi lung.

— OK, dar ai putea cel puțin să iei mobilul meu, ca să pot să te sun.

— Sigur, zise el.

Îl puse într-unul dintre multele buzunare ale jachetei căptușite. Însă chiar înainte să părăsească apartamentul îl scoase din nou și-l vârî între două căciuli de lână de pe raftul de lângă ușă.

•

Când ajunse la parter, deschise cu grijă ușa din față și se uită în sus și-n jos pe stradă, înainte să se strecoare afară și să se grăbească spre parcarea de pe partea opusă. Trupul lui afectat protestă după o alergare de doar douăzeci de metri. Nu era un semn bun.

Dintr-odată crezu că aude pași în spatele lui. Se opri brusc și se înghesui în spatele unui copac.

Doar o femeie care-și plimba câinele.

O lăsă să treacă, apoi se îndreptă cu prudență spre stația de metrou Fridhernsplan din piața cu același nume.

Când ieși din subteran la Ropsten, deja se întunecase.

Erau doar trei sau patru oameni pe peron, toți inofensivi. Nu-l urmărea nimeni, trecuse prin toate cele mai bune trucuri ale lui de agent secret la Fridhernsplan, apoi din nou la Gara Centrală. Sări într-un tren, merse o stație, apoi se întoarse, pe urmă urcă într-o garnitură de metrou doar ca să coboare din nou chiar înainte ca ușile să se închidă.

Cu alte cuvinte, totul trebuia să fie OK. Totuși mai făcu încă un ocol până la șirul de taxiuri de la nivelul străzii. Zăbovi lângă chioșc până auzi micul tren venind zgomotos peste podul Lidingö și așteptă până în ultima secundă înainte să urce din nou în fugă pe scări.

Mă rog, poate că nu în fugă. Încă își simțea trupul incredibil de dureros, așa că n-avea obișnuita elasticitate în pas. Senzorul infraroșu din sala de așteptare părea stricat, fiindcă fu aproape ghilotinat de ușile glisante când se împletici afară pe peron.

Al naibii transport local!

Trebuie că erau cel puțin cinci ani de când călătorise ultima dată pe linia Lidingö[32], nu se mai întorsese de pe vremea când Klasse avea o garsonieră subînchiriată în Larsberg și uneori se duceau acolo ca să continue petrecerea după o noapte în oraș.

Totul arăta încă la fel, cam ca într-un cadru de film vechi. Mici scaune cu catifea vișinie, lemn greu lustruit și semne de avertizare din cositor sub fiecare fereastră, cu mesaje anacronice, cum ar fi „*Vă rugăm, nu vă aplecați pe fereastră*”. Arăta și mirosea ca un film din anii ’50.

Sări din tren cu o stație înainte de destinație, își aprinse o țigară și merse pe jos restul drumului. Străzi liniștite, mărginite de vile, unde zăpada înăbușea toate sunetele.

Candelabrele, luminile de basm din brazii de Crăciun și ecranele televizoarelor își revărsau lumina pe drum.

Casa ei se afla la capătul unei fundături și, ca să fie în siguranță, el verifică mașinile parcate pe marginea drumului. Doar două dintre ele nu erau acoperite cu zăpadă, ceea ce trebuia să însemne că fuseseră parcate în ultima jumătate de oră.

Ambele erau goale. Alte mașini erau atât de acoperite de zăpadă, că, dacă cineva ar fi încercat să supravegheze din interiorul vreuneia dintre ele, ar fi înghețat bocnă și ar fi fost și în imposibilitatea să vadă ceva.

Doar ca să fie sigur, făcu drumul lung, mergând pe strada următoare și apoi înaintând cu greu pe fâșia îngustă pentru biciclete care lega capetele îndepărtate ale celor două străzi, iar în cele din urmă abordă casa ei.

---

[32] Insulă, dar și oraș în interiorul arhipelagului regiunii Stockholm, în nord-vestul capitalei suedeze. (n. red.).

Vedea lumânările pâlpâind în câteva ferestre, deci era, cu siguranță, acasă. Aruncă o ultimă privire înapoi la drum. Totul părea liniștit.

Așadar, sună la ușă. Auzi pași apropiindu-se pe hol, pe urmă văzu o umbră întunecată prin sticla mată. Apoi zăngănitul încuietorii.

— Mă așteptam să apari, zise ea cu un zâmbet.

32.

Nu hrăni Trolul!

Forumul Pilonii Societății
Postat: 23 decembrie, 19:11
De: **MayBey**

> *Am găsit persoana pe care o căutam.*
> *Un om de nimic, fără valoare, un parazit pe corpul societății fără de care ne-ar fi, cu siguranță, mai bine.*
> *Să-l numim Henrik*...

Această postare are 116 comentarii

•

Deci nenorocitul n-are de gând să renunțe?

Fie Tobbe nu-i spusese nimic despre întâlnirea lor, fie Peter Gladh era tipul care nu lua în serios avertismentele. Oare avea importanță de unde venea avertismentul?

Petrecu vreo câteva minute să-și facă un cont online, apoi tastă un mesaj scurt, îl verifică de două ori, pentru eventuale greșeli de ortografie, iar după aceea făcu clic pe tasta *send.*

Chiar ar fi trebuit să-l facă pe idiot să-și dea seama?

> *Dispari dracului, MayBey – Știu cine ești și dacă nu te oprești, vin și-ți fac o vizită*!
> *Cu stimă, Regina Righteous*

•

Ciudat, ea îl lăsă să intre fără să pună nicio întrebare. Se oferi să facă un ceai și-l instală pe canapea.

Casa era o construcție perfect obișnuită din anii ’70, dar mobilierul părea un pic straniu. Tempera alb lucios și culoarea oului, cu picturi abstracte colorate pe pereți și atârnate de marginile polițelor.

Și pretutindeni un miros vag de ulei de in și tămâie. Atât clădirea, cât și interiorul sugerau un efort „stăruitor plin de atenție”, desăvârșit cu lumini și ciudate răsuciri mobile pe

tavan. Singurul lucru care lipsea era un CD cu cântec de balenă. Helmut Lotti cântând *Moby Dick – Polițistul absolut,* ceva de genul ăsta…

— Te întrebi de ce nu sunt mai surprinsă…, zise Monika Gregerson când reveni cu o tăviță din lemn cu două cești de ceai și o farfurie cu biscuiți.

— Mmm.

El suflă în ceai, dar trebui să pună ceașca jos, ca să nu-și ardă degetele. Cești fără mânere, desigur foarte Feng-Shui, însă nu chiar practice dacă nu erai un pic masochist.

— Era ceva special la tine, am observat de prima dată când te-am văzut în birou. Aura ta era diferită, mai intensă. Ca și cum te aflai acolo cu un anumit motiv…

Își flutură mâna spre el.

— E-n regulă, nu trebuie să fii politicos și să te prefaci că nu crezi că sunt nebună. Totul în jurul nostru e format din energie, și asta e de la Einstein, nu de la mine. Totuși, noi, cei din Occident, încă avem teribile dificultăți să acceptăm faptul că energiile noastre ne afectează. Și că noi înșine îi afectăm pe cei din jurul nostru. M-am obișnuit destul cu asta de-acum, așa că ce-ar fi să sărim peste mica discuție și să ajungem direct la subiect? Dacă vrei, poți să pretinzi doar că am fost fermecată de zâmbetul tău și am decis să am încredere în tine…

Sorbi o dată din ceai și-l lăsă câteva secunde să se adune.

— Acum, aș vrea să știu de ce ești aici… Magnus.

Inspiră adânc. Așa cum suspectase, femeia era un pic supărată.

Energii și Feng-Shui, OK… La naiba, nici măcar nu-i știa numele real!

Dar direct la subiect îi convenea foarte bine.

— Vreau să știu ce e în spatele discuțiilor voastre… Adică, antipatia ta față de Philip. Ce s-a întâmplat între el și Anna. Și care e marea afacere pe care compania e pe cale s-o facă.

•

Ea își puse căciula și mănușile, apoi trase de jachetă atât de tare, că umerașul căzu pe jos.

Deci micul nenorocit voia război, nu? OK, o să aibă!

Un apel rapid la departamentul de personal și obținu atât adresa, cât și numărul de telefon al sergentului de poliție Peter

Gladh, alias bătăușul internetului și bloggerul de prim rang, MayBey.

Nu e vorba despre ce știi tu, Regina. Ci despre ce poți să dovedești!

Își legă ghetele, apoi se opri în fața ușii pentru câteva momente. După aceea se întoarse înăuntru și luă de pe fundul sertarului dulapului de pe hol un obiect lung, cilindric, pe care și-l puse în buzunarul jachetei. Gladh părea un personaj destul de neobișnuit, ca să nu spunem mai mult, deci un pic de asigurare nu strica…

•

— Ai auzit expresia o relație de iubire/ură?

El încuviință și sorbi din ceaiul amar.

— Exact așa a fost între Philip și Anna. Știau cum să-și apese butoanele reciproc, jucând tot felul de jocuri ciudate…, zise ea clătinând încet din cap. Anna a fost întotdeauna foarte neobișnuită. Iubea tot ce însemna competiție, chiar și când eram mici îi plăcea să mă provoace de câte ori putea, chiar și la chestii unde n-ar fi avut cum să câștige. Era ca și cum însuși elementul concurențial, concursul în sine, o atrăgea mai degrabă decât să câștige.

Mai luă o înghițitură, cu grijă, din ceașcă.

— Nu conta dacă Anna câștiga sau pierdea, întotdeauna părea la fel de dezamăgită când se termina. Făcea tot felul de sporturi, avea note strălucite la liceu și la Școala Economică. Dar tot nu prea arăta mulțumită. Când l-a cunoscut pe Philip, părea că găsise un adversar demn. Cineva care putea s-o provoace constant, dacă înțelegi ce vreau să spun.

El dădu din cap.

— Singura problemă era lupta lor constantă pentru control, care a fost, fără îndoială, foarte inspiratoare la început, însă s-a transformat treptat în ceva mult mai neplăcut…

— Obișnuia s-o lovească?

Monika făcu o mutră care sugera mai mult decât un răspuns afirmativ.

— Ei… N-a fost chiar atât de simplu…

Inspiră adânc, apoi ea continuă:

— Lupta lor pentru putere avea loc pe foarte multe niveluri, nu doar fizic. Pe măsură ce timpul trecea, aceasta a escaladat până ce, în cele din urmă, niciunul dintre ei n-a mai fost pregătit să dea înapoi niciun centimetru, și în nicio privință. Niciodată! Și s-a înrăutățit mai ales când lucrurile au început să meargă bine pentru companie. Am lucrat acolo timp de vreun an, dar în final războiul lor a ajuns prea dureros de privit. Oricare dintre ei era mai determinat să câștige trebuia să folosească orice tactici putea, fără menajamente, știi?

Îl privi lung și el dădu din nou din cap.

— Dar au ajuns să divorțeze. N-a îmbunătățit asta lucrurile?

— Da și nu… Au continuat să lucreze împreună și uneori Anna obișnuia să rămână în apartamentul companiei. E chiar vecin cu al lui Philip și cred că uneori ducea alți bărbați acolo…

— Aha…

HP avu brusc o străfulgerare cu patul dublu din cartierul Östermalm.

— În final, cred că, pur și simplu, ea a mers prea departe. Ceva s-a întâmplat între ei, ceva cumplit, fiindcă dintr-odată era îngrozită de el, și Anna nu era genul care se sperie ușor. Nu sunt sigură, însă cred că și ceilalți au fost implicați într-un fel. Kristoffer, Rilke, Dejan…

— Sophie și Elroy…? întrebă el.

— Nu, cei doi au fost întotdeauna acoliții credincioși ai lui Philip. I-a adus cu el din armată, dar, probabil, știi. Poate știi chiar ce au sus, la ultimul etaj?

El clătină din cap.

— Au un fel de registru cu oricine poate fi considerat în vreun fel oponent al clienților companiei. Cartografiindu-i cu minuțiozitate. Poze, opinii, cerc social, tot ce te poți gândi. Cea mai mare parte vine de pe Facebook și alte forumuri sociale, însă ei obțin informații și din tot felul de baze de date oficiale…

Puse jos ceașca de ceai, puțin prea tare.

— Am pregătire de avocat, iar ideea a fost să am grijă de problemele juridice ale companiei. Dar când m-am confruntat cu Philip, i-am spus că registrul lor era ilegal și i-am cerut să explice la ce folosea, a devenit aproape amenințător. A zis că ce făceau Sophie și Elroy era în afara domeniului meu de responsabilitate și că ar trebui să-mi văd de treaba mea. Câteva

zile mai târziu am demisionat, n-aveam cum să mă implic în așa ceva…

HP dădu încet din cap.

Detectorul lui de conflict fusese, evident, corect.

— Spuneai că șefii de secție erau cumva implicați…?

— Îmi pare rău, am divagat un pic, nu-i așa?

Ea mai turnă ceai pentru amândoi.

— Toți șefii de secție, în afară de Kristoffer, au fost aleși de Anna, înainte să apară Philip. Ai putea spune că erau protejații ei, și era foarte atașată de aceștia. Însă Philip a reușit cumva să-i întoarcă împotriva ei.

— Acțiunile…? Philip și Anna dețineau jumătate fiecare, dar dădeau unele șefilor de secție…

Ea îl privi lung, fără să confirme sau să nege ce tocmai spusese el.

— Oricum, Anna încă avea participație majoritară?

— Mă rog, asta depinde un pic de cum numeri… Redistribuirea a fost ideea lui Philip, însă Anna a sprijinit-o, de fapt. Ea a văzut asta ca pe o modalitate de a lega șefii de secție mai strâns de companie, de a le păstra experiența și aptitudinile. După alocare, Anna a păstrat patruzeci la sută din acțiuni, Philip douăzeci și cei patru șefi de secție câte zece la sută fiecare. Cu asta, fără îndoială, ea fusese de acord. Văzând că Philip era cel care renunța la cel mai mult, probabil a considerat asta ca pe o victorie. Ca să voteze s-o dea jos, el ar fi trebuit să aibă toți șefii de secție de partea lui, și ea nu-și putea imagina că ei ar fi abandonat-o vreodată, cel puțin nu toți…

— Și exact așa s-a întâmplat…

Ea dădu din cap.

— El a reușit cumva să-i câștige pe toți de partea lui, nu mă întreba cum, apoi, la ultima ședință a acționarilor, au votat toți în favoarea propunerii lui Philip…

— Flotație stoc-piață…?

— Nu, nu, absolut nu! râse ea. Flotația stoc-piață ar fi însemnat să țină cont de activitățile lor, spunând unei mulțimi de străini cu ce companie fac, practic, afaceri, și ăsta e ultimul lucru pe care l-ar fi vrut Philip. Nu, erau, de fapt, forțați să vândă…

•

Ea rămase pentru o vreme cu privirea ațintită la partea din spate a clădirii. Așteptându-se la ce era mai rău pentru ca furia ei să dispară și să-i dea o șansă să ia în considerare dacă fusese, într-adevăr, o idee așa grozavă.

Dar deja așteptase în frig o grămadă de timp și încă era la fel de furioasă ca atunci când ieșise val-vârtej din apartamentul ei cu aproape o oră înainte. Peter Gladh locuia la etajul al doilea al unei clădiri cu patru apartamente separate, dar, probabil, subînchiriase, fiindcă numele lui nu se afla pe lista de lângă interfon.

Casa fusese construită pe o culme, cu spatele la un mic petic de pădure, și ea trebui să abandoneze mașina închiriată și să se lupte să urce printre copaci ca să găsească un punct decent de observare.

Câteva ferestre erau luminate și la un moment dat ea crezu că vede o siluetă trecând. Deci era acasă. Mai avea nevoie doar să intre, fiindcă ăsta era planul ei, nu-i așa? Să sune la ușa lui și să-l înfrunte.

Nu prea știa. Putea la fel de bine să găsească un frumos pietroi și să i-l arunce prin fereastră. Ochi pentru ochi, ca să spunem așa… La urma-urmelor, ăsta era genul de lucru care-i plăcea lui…

Tocmai începuse să caute în jur după un proiectil potrivit, când, dintr-odată, un cățel mic veni adulmecând prin zăpada dintre copaci. Vântul trebuie că bătea din direcția opusă, deoarece cățelușul n-o observă până nu fu aproape de ea. Apoi, brusc, se trase înapoi și începu să latre nebunește.

— Tarzan? Tarzan! auzi pe cineva dinspre cărarea iluminată la vreo sută de metri în dreapta ei.

Pe urmă văzu două siluete mergând rapid printre copaci.

La naiba, n-avea niciun chef să-i explice unei perechi care plimba câinele ce făcea ascunsă în pădure.

Siluetele se apropiară rapid, doi bărbați, presupuse ea. Cel mai înalt ținea o lanternă și cel mult mai mic alerga înainte. Ea îi așteptă să ajungă la ea, în timp ce Tarzan izbucni într-un lătrat isteric.

— Ssst, încercă ea. Cățeluș drăguț, Tarzan bun.

Făcu câțiva pași spre acesta, ghemuindu-se într-o încercare de a-l calma un pic. Dar câinele tocmai se lansase furios spre picioarele ei și ea se ridică rapid.

Ticălos mic!

— Aici erai, Tarzan…!

Cel mai scund dintre ei îl apucă pe cățeluș și-l ridică, aproape ca pe un copil. Câinele tăcu imediat și începu să lingă fața omului.

— Îmi pare rău, zise el. Tarzan nu e obișnuit să dea peste cineva când aleargă pe-aici seara. Îmi pare rău dacă te-a speriat…

— Nicio problemă, murmură ea. Cred că el a fost, probabil, mult mai speriat.

Celălalt bărbat ajunse la ei. Lanterna lui era îndreptată în jos, spre pământul acoperit cu zăpadă. Cu toate astea, lumina era încă suficient de puternică pentru ca ea să-l recunoască de la sala de sport a secției de poliție. Era Peter Gladh.

33.

Miraj

— Ai auzit vreodată de Grupul PayTag?

Numele suna vag familiar, dar el nu prea știa de unde să-l apuce.

— E o firmă de consultanță la nivel mondial, specializată, printre altele, în securitate pe internet. Philip a reușit cumva să negocieze o ofertă mare de la PayTag pentru un pachet majoritar în ArgosEye. Philip și ceilalți au să devină toți bogați, în timp ce compania urmează să dobândească mult mai mulți mușchi, în termeni pur de afaceri…

HP se lăsă pe spate pe canapea. Deci despre asta fusese vorba în micul spectacol dat de Beens în bar? Cu o companie de nivel global în spate și milioane de dolari proaspeți în bancă, ar fi fost capabili să se extindă, să dezvolte instrumente mai bune. Să obțină chiar mai mult control…

Oricum, se pare că Anna nu fusese de acord cu propunerea. La fel ca Monika, ea se pomenise că dezaprobă direcția în care se îndrepta compania.

Ea însăși era unul dintre primii antreprenori IT și-și construise literalmente cariera din dezvoltarea internetului. Iar acum va ajuta la limitarea, cenzurarea oamenilor și la ascunderea adevărurilor incomode prin exploatarea unor mecanisme proprii internetului.

Mda, el înțelegea perfect de ce Anna se opusese afacerii. Și, conform Monikăi, ea avusese un ultim atu. Deși consiliul tribal votase pentru plecarea ei, ea venise, evident, cu un nou mod de a încurca lucrurile. Să strice întreaga afacere chiar în nasul ticăloșilor nenorociți…

— Philip trebuie că a aflat cumva despre asta și a înfruntat-o…, zise Monika atunci când se înapoie de la bucătărie cu un vas proaspăt cu ceai. N-am nicio idee ce s-a întâmplat, nu știu decât că Anna era speriată, al dracului de îngrozită, scuză-mi limbajul…

Ea luă o înghițitură de ceai.

— De asta a plecat din țară?

Monika dădu din cap.

— Anna m-a sunat de la Londra și chiar mi-a spus că avea de gând să plece câteva săptămâni, fără să-mi dea nicio explicație. Dar aș putea să afirm după tonul vocii ei… Ceva mai târziu a sunat din Dubai și mi-a spus un pic mai mult. După aceea mi-am dat seama – asta a fost în seara când ea…

Monika tăcu.

— Așa că povestea pe care Philip o spune la toată lumea, despre anii ei departe…

— Complet născocită, ca și faptul că moartea ei ar fi fost un accident. Poliția de acolo e sigură că Anna a fost ucisă. Au emis chiar și un mandat de arestare pentru suspectul principal.

El se foi incomod, însă ea nu păru să observe.

— Dar Philip a fost foarte ferm în privința asta. N-a lăsat să se afle nimic care ar putea să pună în pericol afacerea, în niciun caz. După ce s-a întâmplat cu Anna, n-am îndrăznit să nu fiu de acord. Oricum, sunt la mâna lui…

— În ce fel?

HP se aplecă în față nerăbdător.

— Sunt cea mai apropiată rudă a Annei, părinții noștri sunt morți, ceea ce înseamnă că eu moștenesc acțiunile ei în cadrul companiei.

El se încruntă.

— Cum ar putea să fie asta o problemă? Vreau să spun, ai să iei o grămadă de bani pe ele dacă se face afacerea.

Ea pufni.

— Anna n-a vrut să le ia banii. Indiferent de ce se întâmpla, ea planificase să țină bine de acțiunile ei și să oprească PayTag să-i înghită munca de-o viață, cel puțin cât timp putea…

Monika se ridică de pe canapea și începu să golească masa de ceștile lor încă pe jumătate pline. Apoi se opri brusc și se întoarse spre el.

— Ai avea ceva împotrivă să ieși pe terasă cu mine? Simt nevoia de-o țigară…

•

— Dar sângerezi! zise omul care ținea câinele.

Gladh îndreptă lanterna spre piciorul ei. O mică pată roșie începea să se arate prin blugii ei la una dintre gambe, chiar

deasupra marginii ghetei. Ridică piciorul, își scoase mănușa și o atinse cu degetul.

Omul avea dreptate.

— Tarzan obraznic! zise omul cu câinele. Chiar îmi pare foarte rău…

Gladh mări ușor raza lanternei.

Când ajunse la fața ei, îl văzu tensionându-se.

— Mă cheamă Pierre, iar el e Peter, spuse omul cu câinele. Locuim acolo.

Arătă spre casa din spatele lor.

— Vino cu noi și te pansăm, și, evident, îți plătim blugii…

— Nu-i nevoie…, începu ea, dar bărbatul o întrerupse.

— Nu, nu, insist, mai puțin de-atât chiar nu putem face, nu-i așa, Peter?

— Păi, dacă nu vrea să…, murmură Gladh.

— Prostii! zise omul al cărui nume era aparent Pierre. Vino!

O apucă de braț, deloc neplăcut, mai mult ca și cum erau prieteni vechi, și începu s-o orienteze spre potecă. Tarzan protestă ușor la prezența ei, însă Pierre îl făcu să tacă.

— Tarzan obraznic, nu trebuie să mârâi la noua noastră prietenă! Cum spuneai că te cheamă?

— Rebecca, murmură ea. Rebecca Normén.

Aruncă o privire rapidă peste umăr, la Gladh, dar îi fu imposibil pe întuneric să vadă expresia de pe fața lui.

•

Ea fuma țigări albastre Blend, mentolate, ceea ce nu-l prea surprinse. El scoase un Marlboro din pachetul pe care-l cumpărase de la chioșcul din stația de metrou, apoi căută în buzunar după noua brichetă de unică folosință. Îi era dor de vechea lui Zippo de încredere.

— Ziceai că ești la mâna lui Philip. Ce vrei să spui cu asta? întrebă el aprinzând țigările amândurora.

Ea trase adânc din țigară înainte să răspundă.

— Nu vreau niciun blestemat de ban de la PayTag, fără îndoială. Ar fi ca o trădare față de Anna. Dar, în același timp, nu vreau să am acțiuni, fiindcă atunci aș ajunge să dețin o parte din monstrul pe care sora mea voia să-l distrugă, așa că sunt într-o poziție dificilă.

Mai trase de câteva ori rapid, furios din țigară, apoi o puse într-un ghiveci de flori răsturnat pe masa din plastic de lângă ei.

— Philip s-a oferit să-mi cumpere el acțiunile și, chiar dacă îmi dau seama că înseamnă doar că o să le vândă către PayTag, pare cea mai puțin rea opțiune…

— Stai, n-ai putea să vinzi acțiunile altcuiva? Cuiva din afară?

Ea făcu un gest resemnat.

— Cum ar fi? Compania nu e listată pe piața de capital și nu fac coadă la ușa mea prea mulți speculatori… Adică, ArgosEye nici măcar nu obține profit…

HP trase adânc, apoi aruncă mucul pe gazonul acoperit de zăpadă. Se produse o mică ploaie de scântei, urmată de un șuierat scurt.

— S-ar putea să am o sugestie, zise el cu un zâmbet.

•

Totul era destul de ireal.

Pierre, omul cu câinele, o trase în apartamentul lui, o așeză pe o canapea și apoi prepară rapid ceea ce trebuie că era cel mai perfect cappuccino pe care-l gustase vreodată în viața ei.

Și ea stătea acolo, cu Gladh pe divanul opus, în timp ce Pierre scotocea în bucătărie după trusa de prim ajutor. Pentru câteva momente, doar se uitară unul la altul.

El arăta destul de dur, nu putea să nege asta. O față pătrată, ochi negri și o postură care sugera că era mai mult decât capabil să-și poarte de grijă într-o luptă. Ea regretă imediat că-și lăsase bastonul extensibil în buzunarul jachetei. Dar, sigur, n-avea să se dea la ea acolo, în fața unui martor.

— Știi cine sunt, nu-i așa? începu ea.

El dădu din cap.

— Da, ne-am lovit unul de altul de câteva ori în sala de sport de la secție. Însă toate astea sunt mai degrabă…

— Neașteptate, îl întrerupse ea. Nu cred că te-ai așteptat să apar aici.

— Nu…, zise el privind-o lung.

— Păi, iată-mă, așa că întrebarea e: ce facem mai departe?

El se răsuci și se uită lung spre bucătărie, unde părea că Pierre încă scotocea.

— Păi, aș aprecia dacă ar putea să rămână între noi…

Se apleacă spre ea.

— Nu vreau ca asta să se afle la muncă…

— Nu, înțeleg asta destul de bine, mârâi ea, și-l văzu clipind.

— Peter, știi cumva unde e cutia cu plasturi. Sunt sigur că era în baie, strigă Pierre.

— Nu, n-am văzut-o, strigă Gladh fără să-și ia ochii de la ea. Nu cred că avem nevoie de ea, Rebecca tocmai pleacă…

— Ba nu, șuieră ea.

•

Trenul hurducăia prin întunericul iernii pe drumul în oraș. Tocmai reușise să-l prindă pe ultimul în acea seară și, în afară de conductor și de un tip cu căști pe urechi așezat la câteva scaune în fața lui, vagoanele erau goale.

Chiar înțelegea de ce Philip reacționase așa. Se întâmplau niște chestii extrem de importante, și nu numai din punct de vedere financiar.

Grupul PayTag. Era sigur că mai auzise numele înainte și ca atare se strădui cu disperare să-și amintească unde. Dar cu cât mai mult se gândea la asta, cu atât mai departe părea de răspuns.

Cel puțin însă un lucru era clar. Începuse în cele din urmă să înțeleagă de ce fusese ucisă Anna Argos. Așa cum crezuse, era prinsă în Joc, dar nu ca simplu mic Jucător. Ea și, pe deasupra, toată compania ei jucau un rol mult mai important decât ăsta.

ArgosEye proteja Jocul și în același timp beneficia, probabil, de serviciile sale unice. În cazul în care compania era cumpărată și avea acces la serioase sume de bani, ar fi putut să folosească Jocul într-un mod mai ordonat și să-i exploateze întregul potențial. Făcându-i să sape după secrete, judecăți eronate și greșeli generale pe care oamenii erau disperați să le țină ascunse.

Apoi, când Jocul avea să-și facă treaba, victimele ar fi putut să aleagă – să devină clientele ArgosEye, iar firma să le adoarmă suspiciunile cu sloganul: „Și noi o să ne asigurăm că secretele tale sunt în siguranță”. O veche escrocherie de protecție – Cosa Nostra în spațiul virtual, de fapt. Afacerea lor avea să se dezvolte exponențial, iar PayTag ar fi plâns cu lacrimi de bucurie deasupra noii lor achiziții profitabile.

O sporire a veniturilor ar fi însemnat că Jocul ar putea continua să crească, recrutând mai multe Furnici și mai mulți Jucători, și mărindu-și astfel atât puterea, cât și baza de clienți. Și un Joc tot mai mare ar fi avut nevoie de mai mult efort pentru a se ține ascuns, ceea ce ar fi fost gestionat de mai marele și

mai puternicul ArgosEye, și apoi toată lumea s-ar fi întors la Afacere din nou.

Cercul se închidea, piesele puzzle-ului cădeau la locul lor și lanțul de logică se fixa.

Dar, ca în toate teoriile conspiraționiste, trebuia întrebat: cine beneficia?

Și, în acest caz, răspunsul era simplu:

Toată lumea!

Însă apoi Anna Argos decisese să complice lucrurile.

O modalitate de a-i opri, zisese Monika.

Anna era o persoană competitivă și, cu siguranță, mai degrabă și-ar fi distrus munca de-o viață decât să se uite cum o preiau Philip și șefii de secție trădători.

Poate că încercase chiar și nu reușise?

De asta fugise din țară?

Oricum, fuseseră mult prea multe în joc pentru ei ca s-o lase să scape. Cât timp Anna era undeva acolo, ar fi constituit un risc serios.

Și riscurile trebuiau eliminate, pe cât posibil.

Deci: îl introduci pe Vincent Ucigașul de femei.

La naiba, ce poveste!

Lipsea doar o bucată din puzzle…

Henrik HP Pettersson.

Cum se potrivise el în imagine?

•

Furia ei reveni dintr-odată. Timp de mai multe săptămâni își imaginase cum arăta MayBey, stând acolo, în fața ecranului. Aproape ajunsese să se gândească la el ca la un fel de monstru într-o pelerină neagră și cu un chip deformat. În schimb, MayBey era un super bronzat obsedat de sala de sport, cu un mic cioc îngrijit, așezat pe un divan turcesc dintr-o cameră care arăta ca în *O mie și una de nopți*…

Faptul că se pretindea surprins nu ținea la ea…

— Ești un ticălos obraznic, Peter! Să stochezi o încărcătură de gunoi pe care unchiul Sixten și șeful tău sărman și disprețuit au descărcat-o pe tine. Apoi să mă faci pe mine ținta ta și să petreci săptămâni aruncând tot felul de mizerii pe mine, doar ca să primești un pic de atenție pentru site-ul tău nesuferit, de bârfă meschină. Și acum vrei să ne purtăm ca și cum nimic nu s-

a întâmplat, ca să nu se audă nimic la muncă…? Evident, IRL[33] nu ești la fel de curajos ca în fața tastaturii, nu, MayBey?

Gladh se uită dur la ea timp de câteva secunde. Apoi inspiră adânc și deschise gura.

În acel moment Pierre se întoarse în cameră. Flutura o cutiuță albă cu o cruce roșie pe ea.

— Uite-o. Scuze, Rebecca, bănuiesc că *cineva* a pus-o iar în dulapul din baie, nu la locul ei.

Se așeză pe canapea lângă ea și începu să ia ce avea nevoie cu o mână exersată.

— Îmi pare rău, v-am întrerupt. Despre ce vorbeați?

Gladh se aplecă încet spre ea.

— Da, chiar mă întrebam și eu… Ce naiba vrei să spui, Normén?

[33] În Real Life (abr.) – În viața reală (în lb. engl., în orig.) (n.tr.).

34.

Tăiat, retezat și eliminat

Avu o senzație trecătoare că cineva îl privea cu atenție. Se uită neliniștit prin vagon, dar în afară de omul cu căști din fața lui, trenul era gol. Nimic de care să-și facă griji.

Închise ochii, inspiră adânc pe nas, apoi lăsă aerul afară încet, pe gură. Vârtejul gândurilor din capul lui încetini treptat.

Anna, Vincent, Philip, Monika, Rilke și toți ceilalți. Și, în cele din urmă, el. Ce povestea dracului...

Trenul opri la AGA, dar nu urcă niciun pasager din câte își dădu seama.

Acoperirea lui ținuse până în seara de după înmormântarea Annei, așa că tot ce aflase până în acel moment trebuie că era adevărat. Apoi se întâmplase ceva. Un eveniment extern care schimbase jocul. Stoffe. Chiar nu putea să fie altcineva. Întrucât avea timp să se calmeze un pic, ideea că Rilke îi fâsâise acoperirea sau că el greșise cumva nu mai părea foarte probabilă.

Nu, Stoffe era singurul factor nou care fusese adăugat în ecuație, singura diferență față de scenariul anterior. Cu posibila excepție a surorii sale... Dar gândul ăsta îl îngrijora mai mult decât era pregătit să recunoască.

— Bună seara, Henrik! zise dintr-odată o voce moale în spatele umărului său, și HP îngheță.

Philip Argos.

•

— Peter, blogger-fantomă? Glumești...

Pierre izbucni în râs chicotind, ceea ce, în condiții normale, ar fi fost, probabil, foarte contagios. Însă ea, cu siguranță, nu era în starea de spirit pentru râs. Și Gladh nu părea atât de amuzat ca partenerul lui.

— Ăsta e, de fapt, adevărul, pot cel mult să trimit e-mailuri și să verific site-urile de știri.

— Dar..., zise ea. Tobbe a spus că...

Se opri, încercând să se gândească la o modalitate de a afirma ceva coerent.

— OK, cred că încep să înțeleg acum. Deci Tobbe Lundh m-a recomandat la tine…?

Se uită la Pierre, care se opri imediat din râs.

— OK, uite cum stau lucrurile, Normén, oftă Gladh. Am păstrat mereu discreția în legătură cu sexualitatea mea. Poliția ar fi acceptat asta mult mai bine în mod oficial, dar dacă ești în departamentul de răspuns rapid și concurezi în TCA, asta nu se potrivește cu adevărata imagine, dacă se întâmplă să fii…

— Poponar! zise Pierre rapid ca un fulger. Peter și cu mine nu suntem în întregime de acord în privința asta, dar chiar dacă eu cred că greșește, îi respect decizia…

Gladh îi aruncă lui Pierre o privire recunoscătoare.

— Până cu câteva luni în urmă, totul a mers destul de bine, continuă el. Câțiva ofițeri trebuie că au aflat sau cel puțin au suspectat, însă nimeni n-a părut chiar deranjat.

— Și apoi s-a întâmplat ceva…? încercă din nou Rebecca să-și pună gândurile în ordine, și adăugă: Ceva care are de-a face cu Tobbe Lundh?

Gladh dădu din cap.

— El a dat peste mine și Pierre la o petrecere privată. Fiica lui era chelneriță și, fiind un tată un pic exagerat de protector, o lua chiar înainte de sfârșitul programului…

— O petrecere gay, completă Pierre, perfect normală, fără droguri sau pene boa, fără temă Eurovision, totuși destul de evidentă. Îți poți imagina restul…

Putea. Tobbe era un homofob înverșunat, ceea ce reprezenta doar una dintre multele caracteristici care chiar începuseră s-o enerveze odată ce atracția fizică dispărea încet.

— Deci a început să răspândească mizerii despre tine…?

— Mă rog, murmură Gladh. E, probabil, un pic prea inteligent pentru asta, vreau să spun că el e șeful și am fost colegi. O parte din gunoi ar fi aterizat pe el dacă ar fi început să-l împrăștie, așa că s-a ținut departe de asta… Totuși m-a tratat diferit la muncă, ceea ce a însemnat destul de mult același lucru. Într-un grup de apropiați ca al nostru, toată lumea observă imediat dacă e ceva în neregulă, și dintr-odată începuse să profite de orice ocazie ca să mă facă să ies din dubă. Ținându-mă la îndemână, detașându-mă la alte unități aflate în

lipsă de personal. N-a durat mult până când ceilalți au început să facă la fel. Am înțeles și imediat mi-am cerut transferul, înainte ca bârfele să aibă cu adevărat timp să crească. În ultimele trei săptămâni am lucrat cu Departamentul de Tineret din Roslagen.

— Și unchiul tău, Sixten…?

Descoperise destul de mult răspunsul pentru ea însăși. Comentariile alea cu privire la lipsa de morală în Poliție căpătau brusc un sens cu totul nou.

— Unchiul Sixten? E la fel de homofob ca Tobbe Lundh, dacă nu mai rău. N-am mai vorbit de ani de zile… Ce-are el de-a face cu așa ceva?

•

Primul lui instinct fusese să fugă și să-și salveze viața. Dar când încercă să se ridice, simți un braț greu pe umeri.

— Ia-o ușor acum, băiete, îi murmură Elroy în ureche împingându-l înapoi pe scaun.

— Ai fost, desigur, ocupat în seara asta, Henrik.

Philip se așeză vizavi de el. Genunchii lor erau atât de apropiați, că aproape se atingeau.

— Deci ce povești interesante a avut să-ți spună fosta mea cumnată? Lasă-mă să ghicesc! Am chinuit-o pe sora ei mai mică, am dat-o afară din propria ei companie și am de gând să vând întregul lot diavolului. Corect până acum?

HP dădu din cap în tăcere. Dintr-odată simți că i se face greață. Fusese sigur că nu era urmărit. Chiar plecase din casă pe ușa de la terasă, trecând prin gardul viu ca să ajungă în pădure.

Deci cum naiba îl găsiseră?

Cineva trebuie că trăncănise.

Dar cine?

Se uită repede spre partea din față a vagonului. Omul cu căști stătea tot acolo. Cât timp era un străin în vagon cu ei, probabil, n-aveau să îndrăznească să-i facă rău.

Cel puțin așa spera…

Philip zâmbi amabil.

— Ultima noastră întâlnire a fost destul de nefericită, Henrik, și îmi asum întreaga responsabilitate pentru asta.

Își atinse buzunarul hainei și HP înțepeni.

— Pastilă de gât?

Philip scoase o cutiuță roșie și, pentru un motiv oarecare, HP luă una ascultător.

— *Face oamenii să vorbească,* zise Philip cu un chicotit, imitând anunțul publicitar.

HP îl percepu pe Elroy suflându-i în ceafă. Nu putu să se abțină să rânjească nervos. Stomacul i se răscoli din nou și înghiți de câteva ori ca să-l țină sub control.

— După cum ai putut să observi, cumnata mea e o persoană destul de neobișnuită, continuă Philip. Monika pune accentul mai mult pe planul supranatural, ceea ce înseamnă că uneori are dificultăți să accepte realitatea așa cum e, de fapt. Moartea tragică a Annei nu pare să fi făcut nimic ca să ajute în privința asta…

Își abordă o față tristă.

— Ca în orice relație stricată, vina e împărțită de ambele părți… Dar, când a fost în cauză ArgosEye, am făcut totul strict ca la carte, pot să te asigur de asta. Mă rog, destul de mult…

Aruncă o privire-fulger la Elroy, apoi se uită peste umăr spre bărbatul aflat câteva locuri mai în față.

— Am crezut că am putea să ne continuăm discuția într-un cadru mai privat, Henrik. Suntem încă foarte interesați cine te-a trimis la noi și ce instrucțiuni ți-a dat. În plus, avem mult mai multe de discutat…

Ridică mâna ca să-l oprească pe HP să spună ceva.

— Nu, nu. Nu e nevoie să zici nimic acum. O să ne ocupăm de toate astea când o să putem să vorbim fără teama de a fi deranjați… Sophie așteaptă cu mașina în Ropsten, deci sfatul meu pentru tine ar fi să profiți de ocazie și să te gândești în ce direcție dorești s-o ia conversația noastră iminentă.

— Ușor sau greu, tu decizi, micule Henke, îi șopti Elroy în ureche. Mi-e totuna!

•

Trenul făcu o ultimă oprire înainte de pod, însă înainte ca HP să aibă ocazia să se gândească să încerce să fugă, Elroy îi puse din nou o mână pe umăr. Tânărul cu căștile se ridică și trecu pe lângă ei. HP vru să-i atragă atenția, dar tipul nici măcar nu se uită în direcția lui. Apoi trenul scârțâi punându-se din nou în mișcare și reîncepu lunga târâre spre podul Lidingö.

Philip scoase telefonul mobil din tocul de la centură și-l puse la ureche.

— Alo?

HP nici măcar nu-l auzise sunând.

— Da, salut. Situația e sub control… Mergem mai departe cum a fost planificat.

HP se uită pe fereastră. Erau pe pod deja, cu apa întunecată mult mai jos pe fiecare parte a acestuia.

— Bine, zise Philip în telefon. Ai permisiunea să continui. Începem faza a treia la miezul nopții…

Probabil că putea reuși. Dacă se ridica fulgerător în picioare, sărea pe Philip și se urca peste el…

Nu, chiar și în cazul puțin probabil că și-ar îndepărta trupul ponosit atât de Philip, cât și de Elroy, n-avea nicio înclinație, deloc, să se arunce cu capul înainte de la douăzeci de metri în apa rece ca gheața. Era un drum lung până la mal, mult prea departe, și nu exista nicio șansă să supraviețuiască unei așa băi, cu siguranță, nu în starea lui actuală…

Philip părea să fi încheiat apelul. Rămase cu telefonul în mână timp de câteva secunde, apoi apăsă un buton pe lateralul acestuia înainte de a-l ridica la gură.

— Sophie?

Eliberă butonul.

— Sunt aici! pârâi vocea ei în micul difuzor.

— Suntem pe pod, o să fim acolo în câteva minute. Poți să vii acum, terminat.

— Am înțeles!

Celălalt capăt al podului era tot mai aproape, iar HP simți că trenul începe să încetinească.

— Ei bine, Henrik, se pare că am ajuns la capătul liniei…

•

Capul încă i se învârtea în timp ce mergea încet înapoi spre locul unde lăsase mașina închiriată.

Nu Peter Gladh era MayBey, doar dacă el și partenerul lui nu se dovedeau a fi niște actori extrem de buni. Dar ea se îndoia de asta. Amândoi arătau cât se poate de onești și acea întreagă poveste despre Tobbe părea să vină din inimă.

Tobbe…

Reieșea destul de evident că încercase s-o inducă în eroare.

Probabil, n-avea nicio idee despre MayBey și-i dăduse numele lui Gladh doar ca s-o scoată din sala de tenis înainte ca micul Jonathan să simtă vibrațiile.

Dar nu prea putea să se scuture de senzația că Tobbe era implicat, într-un fel sau altul.

Nu doar pentru că MayBey părea să știe că foloseau apartamentul lui Henke sau că multe dintre evenimentele descrise se potriveau genului de lucruri pe care Tobbe i le spusese. De asemenea, întreaga situație degenerase cam în același timp când terminase cu el. Însă nu Tobbe era MayBey, își dăduse seama mai devreme. El, pur și simplu, nu era destul de bun ca să se exprime, în niciun caz. În plus, n-avea competențele IT necesare ca să-l mențină pe MayBey anonim.

Oricum, tot era ceva în tonul postărilor. Păreau așa de personale. Ca și cum MayBey știa exact cine era, și n-o plăcea sincer – chiar o ura.

•

Era îngrozit.

Îl urmăriseră cumva, lăsându-l liber din lesă pentru un timp, ca să vadă ce-ar face. Cineva mai deștept decât el și-ar fi luat, în mod evident, zborul. Și-ar fi făcut bagajul și ar fi coborât dracului din Dodge, făcându-i să creadă că ieșise din Joc și nu mai era nicio amenințare la adresa lor.

Dar nu el. Oh, nu… În schimb, el doar demonstrase că n-avea intenția să se dea bătut. Că încă era o amenințare. Întrebarea pe care și-o adresase el însuși în apartament aștepta în continuare un răspuns. Reușiseră să vadă dincolo de Henrik Pettersson și să-și dea seama că el era, de asemenea, Jucătorul 128? Știau măcar că lui îi înscenase Vincent moartea Annei?

Trenul trase la peron cu o porție bună de scârțâit, se zgâlțâi de câteva ori și apoi se opri brusc.

— E timpul să coborâm, murmură Elroy în urechea lui HP apucându-l de braț. Și ca să știi…

Cu mâna liberă deschise jacheta ca să descopere un obiect negru și metalic la șold.

— Model 88,9 mm, 19 gloanțe în încărcător, rânji el.

HP înghiți de câteva ori, apoi dădu din cap încet. Pulsul îi bătea în urechi.

Se îndreptară pe lungul peron aproape gol spre sala de bilete. Philip mergea câțiva pași în față, urmat de HP, cu Elroy lipit de brațul lui stâng. Știa deja unde se duceau.

Același rând abrupt de scări până la nivelul străzii, cel pe care încercase să fugă cu doar câteva ore înainte. Aveau de gând să-l

ducă într-un loc retras, o groapă de nisip sau vreun luminiș de pădure. De data asta era mult mai speriat. Ca și Anna, el reprezenta o amenințare, un factor de risc pe care trebuiau să-l elimine. Dacă se urca în mașina aia, n-avea să se mai întoarcă până când un culegător thailandez de mure i-ar fi găsit craniul ros de vulpi în treizeci sau patruzeci de ani, era sigur de asta.

Trebuia să facă ceva!

•

În timp ce ea conducea peste podul Lidingö, încercă să aleagă un post radio. Un pic de muzică, de asta avea nevoie. Ceva care să-i alunge vârtejul din cap.

Dar, în schimb, găsi știri.

> *„Poliția de Securitate încă refuză să comenteze cu privire la atacul cu bombă eșuat în centrul orașului Stockholm. În vârstă de douăzeci și opt de ani, făptuitorul n-are antecedente penale și nu e cunoscut de Poliție, dar mesajul pe care bărbatul l-a lăsat pe Facebook sugerează că, de fapt, acțiunile lui sunt legate de terorismul internațional*...”

Schimbă canalul, căutând un pic până găsi un cântec al trupei Babyshambles[34], care-i plăcea.

Dimineața e un bâzâit de muște
Între perne și ceruri
Care cerșește în ochii tăi
Prin oglindă
Și între coapsele tale
Și nu-i scrisă nicio mică surpriză
Să mergem drept în jos, în gaura de iepure,
Acolo mergem...

•

Numai zece metri rămași până la sala de bilete, apoi încă vreo câțiva spre rândul de scări. Mâna lui Elroy îl ținea ca o menghină și simțea ochii omului sfredelindu-i ceafa.

Dar îi veni o idee. Încetini ușor, doar suficient ca fostul lui șef să se îndepărteze încă vreun metru în față.

---

[34] Formație britanică de muzică rock. (n. tr.).

Ușile glisante se deschiseră, permițându-i lui Philip accesul în sală, și în acel moment HP se opri.

— Nu te opri…, murmură Elroy.

HP se supuse și făcu un pas înainte, astfel că erau în fața ușii. Elroy îl strânse de braț și murmură nervos.

— *Haide, haide, haide*!

Ușile se închiseră fără avertisment.

Cea din stânga lovi brațul lui Elroy, forțându-l instinctiv să se dea o jumătate de pas înapoi. În același timp, HP făcu un pas rapid în sală și se răsuci în lateral. Ușa din dreapta îi rată spatele și o fracțiune de secundă mai târziu se prăbuși pe brațul deja prins al lui Elroy.

Îl auzi pe acesta țipând, simți strânsoarea slăbind și-și eliberă trupul rapid.

Era liber!

Sosise timpul să facă ceea ce făcuse el cel mai bine: să fugă pentru viața lui!

Philip auzise, evident, strigătul. Se răsuci și întinse brațele. Dar HP prinsese deja viteză. Fentă pe stânga, apoi viră prin dreapta lui Philip.

Se îndreptă spre scara rulantă care urca de la peronul subteran, sărind câte două trepte deodată, ca de obicei, însă își simți trupul protestând. Când ajunse sus, se uită repede peste umăr, doar ca să descopere că Philip și Elroy erau deja pe urmele lui.

La dracu’!

Fugi pe peron, alergând pe partea dreaptă, care era complet pustie.

Își simțea trupul slăbit și fu nevoie să facă un efort imens să nu se calce din greșeală singur pe picioare.

O mână de pasageri aștepta pe partea stângă a peronului, însă, evident, niciunul dintre ei n-avea să-l ajute. În schimb, își luă ca obiectiv capătul peronului și tunelul lung care ducea la Hjorthagen.

O altă privire peste umăr îi făcu ritmul cardiac să treacă în modul panică. Urmăritorii lui înaintau spre el, deja destul de aproape ca HP să le vadă expresiile încleștate de pe fețe. Fuioare de respirație erau pufăite din guri și nasuri.

La dracu’!

De obicei, ar fi putut să fugă destul de mult de cineva, dar încă era rănit și tipii ăștia păreau să fie alergători destul de fenomenali.

Putea să uite de tunel, aveau să-l prindă înainte chiar să ajungă la intrare, și chiar dacă printr-un miracol ar fi făcut-o, un drum în rampă de două sute de metri era ultimul lucru de care avea nevoie în clipa aceea.

Pentru o secundă, se gândi să traverseze calea ferată goală și să sară gardul spre Värtavägen, însă viaductul peronului trebuie că era construit la cincisprezece metri buni în sus și n-avea cum să supraviețuiască unei așa căderi.

Avea nevoie de un nou plan, al naibii de rapid!

Încă o privire peste umăr, cei doi erau chiar mai aproape.

Mușchii îl dureau, plămânii și gâtul îl ardeau și simți clar că mișcările îi deveneau mai lente. Aveau să-l prindă, își dădu seama. Apoi văzu aprinzându-se semnalul care anunța apropierea unui tren pe partea stângă a peronului și simți rafala familiară de aer.

O șansă…

O șansă mică, al naibii de periculoasă. Dar nu prea avea de-ales…

Viră brusc la stânga, schimbând peronul și trecând printre doi pasageri letargici.

Auzi strigătele furioase ale urmăritorilor lui, în timp ce-și istoveau fuga.

Viră la dreapta și continuă pe acest nou peron. Apoi văzu luminile trenului apărând din tunel, îndreptându-se direct spre el. Urmăritorii lui aproape îl prinseseră. Le simțise mâinile înhățându-l de jachetă și mizase pe ultimele lui rezerve de energie pentru o explozie finală, violentă de viteză. Frânele trenului guițară când îl văzu apropiindu-se. Mâinile lor îi periară din nou spatele.

Își simți plămânii ca și cum erau gata să explodeze, picioarele erau pe punctul să-l lase, dar le forță peste marginea peronului. O milisecundă, când era în aer, în fața trenului, se simți imponderabil.

Pe urmă auzi pe cineva țipând, un țipăt lung, prelungit, care fuzionă cu țipetele frânelor.

După aceea pământ, asfalt, metal și, în cele din urmă: întuneric…

35.

Gaura de iepure

Forumul Pilonii Societății
Postat: 23 decembrie, 22:49
De: **MayBey**

Poate că ai dreptate, Regina…
Poate că sunt doar o fantomă.
Dar îndrăzniți voi toți să mă ignorați?
Îndrăznești tu?

Această postare are 96 de comentarii

•

Cavitatea de sub peron nu era deosebit de mare. Nici măcar șaptezeci de centimetri, și poate pe jumătate de adâncă. Însă suficient de largă pentru ca un om de talie medie să se adăpostească în ea.

Roțile trenului încă rulau la doar câțiva centimetri distanță, iar țipătul frânelor îl împiedica să gândească.

Făcu o verificare rapidă. Trupul îl durea, atât de la alergare, cât și de la saltul orbește cu capul înainte și apoi de la aterizarea în gaura salvatoare, iar inima îi bătea ca basul la un concert de death metal.

Spre imensa lui ușurare, nu găsi niciun ciot amputat care să împroaște cascade de sânge. Toate membrele lui păreau intacte, chiar dacă erau grav afectate. Își ascunse mâinile sub corp și încercă să se târască înainte.

Nu era prea ușor…

Colegul lui, Vesa, îi arătase odată, cu mult timp în urmă, cavitatea de protecție. Tipul avea în mod clar un fetiș serios pentru trenuri, dar nu știi despre astfel de lucruri când ai cincisprezece ani. Avusese în cele din urmă un destin tragic care se încheiase sub formă de cărbune în Älvsjö. Călărise pe acoperișul unui vagon, însă nu-și dăduse seama că uneori

cablurile electrice de alimentare spânzurau mai jos în depozit decât de-a lungul șinelor…

Oricum, se distraseră pe-atunci.

Începuseră cu mici plimbări între vagoane și alte chestii neimportante. Se duseseră într-un safari în tunelul din stația abandonată Kymlinge. Acolo încercase HP prima dată cavitatea de siguranță. Unul dintre trenurile de pe linia albastră trecuse ca un tunet cu aproape optzeci de kilometri pe oră și, pentru câteva secunde, din cauza undei de șoc și a zgomotului asurzitor, aproape că făcuse pe el. După aceea încercaseră aceeași cascadorie în alte locuri, văzând că fiecare stație avea aceeași micuță cavitate de siguranță. Era mai mult o canelură decât o cavitate, ținând cont că se desfășura pe întreaga lungime a peronului. Deci trebuia să fie capabil să se târască pe drumul spre deschiderea tunelului în timp ce trenul împiedica pe oricine de mai sus să vadă ce făcea el. Asta cel puțin în teorie…

Trenul se oprise și el auzea un zumzet de voci agitate pe peron.

— Nu, nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu puteți merge jos, pe linie…, zise o voce masculină autoritară.

El presupuse că era mecanicul de locomotivă.

— Trebuie oprit curentul înainte de a face asta… Există reguli stabilite pentru așa ceva, avem aproape săptămânal un săritor… Brigăzile de poliție și pompierii sunt pe drum, așa că toată lumea poate să facă un pas în spate, vă rugăm?!

Vocile se atenuară în timp ce el se târa departe de ei.

Realiza progrese mai lente decât sperase.

Pietrele aspre de sub el îi jupuiau genunchii și coatele, și jacheta groasă îi îngreuna mișcările. Auzea în depărtare sirenele apropiindu-se. Trebuia să înainteze cu mult în interiorul tunelului înainte ca pompierii să întrerupă curentul și să coboare pe linie.

Se opri pentru câteva secunde, apoi se contorsionă cu efort ca să-și scoată jacheta. Avea să-i fie frig fără ea, însă opțiunile îi erau limitate.

O dublă verificare rapidă a buzunarelor, ca să se asigure că nu uitase nimic.

Portofel, chei și țigări. Le îndesă pe toate în buzunarele blugilor. Rămase numai bricheta. Își trecu mâinile peste jachetă până când o găsi într-unul dintre multele buzunărele laterale.

Era ridicol de dificil de tras afară, se părea că alunecase în interiorul căptușelii și pentru o clipă se gândi s-o abandoneze. Dar apoi își dădu seama că plimbarea prin tunel spre următoarea stație, Gärdet, ar fi fost al naibii de lungă fără o țigară, așa că încercă din nou.

De data asta rupse căptușeala cu degetele.

Așa mai mergea!

Spre surprinderea lui, micul obiect dreptunghiular pescuit nu era o brichetă…

Cu litere mici pe o parte a micului dreptunghi plat, fusese gravată fraza: *GSP Elite 311.* Păi, asta explica totul. Îl urmăriseră cu un transmițător, luându-i urma ca unei afurisite de foci! Așa că ăsta era motivul pentru care fuseseră în măsură să-l localizeze fără ca el să-i vadă…

Găsiseră un loc inteligent unde să-l pună, jacheta era groasă și avea suficiente fermoare și cleme model Velcro pentru ca el să nu observe nici măcar o șmecherie mică și compactă de genul ăsta.

Totuși ceva nu se lega. Cum naiba reușiseră să-l planteze?

Jacheta era nouă, o luase din punga de cumpărături a Beccăi chiar înainte să plece. Ceea ce, la rândul său, însemna… ei bine, ce, Einstein?

Un nou factor în ecuația…

La dracu'.

La dracu'.

LA DRACU'!

Trebuia să dea de Normén, ca să afle cu cine fusese recent în contact. Să încerce s-o oprească să devină și mai implicată decât era deja.

Dar mai întâi trebuia s-o șteargă din tunel…

•

Tobias Lundh fusese, evident, o greșeală, o eroare de judecată din partea ei, și una pentru care plătea prețul în mai multe moduri. Chiar dacă nu ieșise niciodată cu colegi, spre deosebire de o mulțime de femei ofițeri de poliție, se aruncase dintr-odată într-o aventură cu un afemeiat notoriu ca Tobbe. Care se întâmpla să fie cel mai bun prieten cu șeful ei, precum și vecinul lui…

Ce naiba fusese în capul ei?

Dar, desigur, asta era toată problema. La fel ca și cu John, nu se gândise la toate, doar urmase primul impuls care-i venise în minte. După tot ce se întâmplase anul trecut cu Henke și după atacul pe care reușise să-l evite în ultimul moment, și nu în ultimul rând după coletul care conținea acele șuruburi, promisese că avea să încerce să se relaxeze un pic mai mult. Să-și coboare standardele și să-și dea o șansă de a fi mai umană…

Păi, asta se dovedise chiar bine.

În mod clar și-ar fi putut îndrepta greșeala cu Tobbe Lundh cu mult timp în urmă, apoi ar fi scăpat de gelozia lui jalnică și de SMS-urile constante. Avea deja un prieten. Unul drăguț, grijuliu, care, poate, nu era tot timpul atât de interesant, dar cel puțin nu producea niciodată genul ăsta de mizerie. Așadar, de ce trebuise să-l înșele pe Micke, să-l trădeze pentru un pic de sex fără sens cu un bărbat pe care nici măcar nu-l plăcea? N-avea niciun răspuns bun la întrebarea asta. Sau, mai degrabă, avea mult prea multe…

36.

Afară din gaură și în jos pe pantă

Locație: Hotelul Disperarea
Data și ora: Ziua de Crăciun, 13:48
Ținută: Casual pentru acasă, ceea ce însemna lenjerie de corp și vestă
Status: Zdrobit și tocat

•

A scoate un sunet monoton, un bâzâit, un buzz.

Așa era numit fenomenul, văzuse el pe Discovery. Să scoți un sunet greoi în timp ce mergi. Ei bine, a mormăi ca un prostănac? Cu siguranță, nu era tocmai expresia potrivită pentru asta. Fusese într-un fel de transă, suficient de treaz pentru ca picioarele să continue să-l ducă mai departe, însă cu creierul încă departe, în afurisita lui lume proprie.

Tunelul în sine nu fusese, de fapt, atât de lung, poate vreun kilometru. Dar având în vedere că el formează o curbă largă sub Hjorthagen, nu-i luase mai mult de vreo zece metri înainte ca lumina de la capătul tunelului de la Ropsten să dispară. Întunericul de nepătruns contribuise, cu siguranță, la experiență.

Văzuse lucruri, al naibii de groaznice lucruri gen H.P. Lovecraft[35], care făcuseră ca părul să i se ridice pe brațe și pe ceafă. Șobolani, lilieci și chiar creaturi mai mari, fără formă, ascunse în colțuri și tuneluri secundare. Lucruri care șuieraseră la el când șovăise să treacă, zgâriindu-l pe spate cu mâini mizerabile, ca niște gheare, nevoiașe.

Și vocile. Tăticu', Dag, ticălosul ăla incinerat, Erman. Toți șopteau la el din întuneric. Cerându-i răspunsuri.

Vrei să joci un Joc, Henrik Pettersson?
Vrei?
Ești absolut sigur?

---

[35] Howard Phillips Lovecraft (1890-1937), scriitor american, considerat unul dintre părinții literaturii fantastice. (n. tr.).

Da sau Nu?

Tocmai îi fusese livrat prânzul, un Royale cu brânză care-l costa dublu față de prețul obișnuit, având în vedere că Burger King era la câteva blocuri de mers pentru recepționer. Dar meritase. Umplutura i se strecură printre degete și el hăpăi cu lăcomie până la ultima picătură unsuroasă.

Se împleticise afară din tunelul-fantomă la Gärdet, continuând, de fapt, încă aproape o sută de metri înainte să-și dea seama că luminile și aerul curat erau reale, și nu doar alte halucinații.

Apoi reuși să găsească un taxi în fața clădirii TV4 și chiar dacă șoferul îi aruncă o privire amuzată, fu totuși de acord să-i ducă trupul murdar și burdușit acasă, în Södermalm.

Dormi timp de aproape douăzeci și patru de ore, pe urmă se târî până la duș și se bărbieri. După un pic de mâncare, se conectă la computer.

Trebuia să găsească o modalitate de a o contacta pe Becca. Să-i explice de ce nu se înapoiase. Avea motive să fie și supărată, și îngrijorată. Însă nu îndrăzni s-o sune acasă pe telefonul fix sau să-i încerce mobilul. Dacă reușiseră să planteze un GPS în hainele lui, atunci ar fi putut, cu siguranță, să-i pună și ei microfoane la telefoane. Adversarii lui nu erau chiar fitecine.

Totul era de o anvergură mult mai mare decât crezuse, deja își dăduse seama de asta, și un pic de căutare pe Google îi consolidă rapid ideea că începuse să se extindă spre Lidingö.

Trebuia să găsească un alt mod de a o contacta. Ca s-o păstreze în siguranță.

•

Crăciunul făcea totul de două ori mai deprimant.

Era aproape la fel de supărată pe ea însăși pe cât era pe Henke. Mai întâi căzuse destul de literalmente din cer, gol și burdușit, cu o poveste ridicolă. Apoi câteva zile de recuperare în timp ce drăguța de sora lui mai mare îi adusese mâncare și avusese grijă de el, pe urmă dispăruse brusc din nou, fără un cuvânt de explicație.

Și ea luase alimente de Crăciun alese, scosese chiar niște decorațiuni depozitate în pod, iar el nu mai apăruse. Natural, sunase pe mobilul ei, doar ca să-l găsească ascuns pe raftul de căciuli.

Așa de al naibii de tipic pentru Henke și al naibii de tipic pentru ea să nu se învețe minte.

Deci avea să sfârșească prin a-și petrece Crăciunul de una singură.

Micke sunase de câteva ori, dar nu se simțise confortabil să discute cu el. Dăduse vina pe faptul că petrecea Crăciunul cu fratele ei și scurtase conversațiile cât putuse. Era destul de sigură că de-acum el trebuie că știa de aventura ei cu Tobbe. Nu în ultimul rând, din citirea tuturor bârfelor de pe forumul Pilonii Societății. Avocatul ei nu ajutase la îmbunătățirea stării ei de spirit. Se pare că procurorul se gândise să-i aducă unele acuzații la începutul lunii ianuarie. Abuz flagrant în serviciu, ceea ce însemna că avea să fie concediată dacă era găsită vinovată. *Al dracului de fantastic,* cum ar fi spus Henke…

Își împachetă cu grijă echipamentul pentru sala de sport și părăsi apartamentul. Unul dintre cele mai mari lanțuri de săli de antrenament deținea o sală de sport la Fridhemsplan și ea avea de gând să-și ia acolo, pentru moment, un abonament de zece ședințe.

Când ajunse în stradă, se uită în jur cu grijă înainte de a merge spre stația de autobuz. La un bloc distanță porni o mașină veche, însă sunetul motorului fu aproape înghițit de troiene și ea n-o observă.

•

Fotografia sinucigașului cu bombă din atentatul ratat îl urmărea. O imagine cumplită pe care tabloidele de seară o făcuseră, evident, cea mai senzațională.

Fotografia era luată direct de deasupra, cineva trebuie că se aplecase imediat pe o fereastră ca să privească în jos. Corpul neînsuflețit, petele întunecate pe zăpadă, resturile și geamurile de sticlă sparte, totul era vizibil clar.

Dar lui HP îi atrăsese atenția un mic detaliu de la marginea haosului. În partea de foarte de sus a imaginii, singur în zăpadă, se zărea un mic obiect dreptunghiular care-l făcu să înlemnească. Părul de pe ceafă i se ridică la fel ca în tunelul lui H.P. Lovecraft. Nici măcar n-avu nevoie să-l mărească pentru a ști ce era.

Un telefon mobil! Unul lucios, care arăta foarte al dracului de similar cu cel din șifonierul lui.

Odată ce creierul lui făcu conexiunea, nu mai fu așa de greu să continue cu restul puzzle-ului. Mai întâi un pic de „gugălit” prin presa tradițională.

> „*Al doilea atac terorist în Suedia, în ultimii doi ani*...”
>
> „*E clar că terorismul internațional e aici ca să rămână.*”
>
> „*Experții în terorism sunt de acord că în Suedia există cel puțin trei sute de potențiali teroriști*...”
>
> „*Partidele de opoziție, care până acum s-au opus sporirii supravegherii, au decis să susțină măsurile*...”
>
> „*Un sondaj printre cititorii noștri indică faptul că o majoritate covârșitoare a poporului suedez susține o consolidare a*...”

Această ultimă frază îl determină să-și schimbe centrul atenției și să se îndrepte spre vechile lui terenuri de vânătoare. Nu-i luă prea multe minute ca să găsească locul potrivit. Unii dintre troli păreau să-și fi schimbat numele, însă putea să-i recunoască în continuare după modul în care se exprimau.

„M00reon”, „M1crosrf” și „JabRue” erau propriile creații. Dar existau și vechi favoriți, precum „VAO”, „Bosse Baldersson”, „Ljugo Juli” și „Lasse Danielsson”. Tastă fiecare nume de trol pe care și-l aminti, iar rezultatele îi depășiră toate așteptările.

Începând de-a doua zi după atentatul cu bombă, toți – întregul lot, *tutti* –, fără nici o singură nenorocită de excepție, postaseră un comentariu care, într-un fel sau altul, se ocupa de atacul terorist. Când trecu la bloguri, rezultatele fură, în esență, aceleași. Chiar și bloggerii mai superficiali avură ceva de spus pe această temă, chiar dacă erau doar clișee ca „*al dracului de groaznic*” sau „*cea mai bună prietenă a surorii mele a trecut cu un minut înainte de explozie*”.

Concluzia era clară precum cristalul!

ArgosEye întețea flăcările cât de mult putea și întreaga mașinărie de modelare a opiniei publice începuse să manipuleze la exact douăsprezece ore după atentatul sinucigaș eșuat.

Coincidență?

Păi, desigur, ar putea fi.

Însă având în vedere ce știa el deja…

NFW![36]

Nici vorbă!!

•

Avea câte o pungă mare cu alimente în fiecare mână și geanta de sport pe spate. Era la doar zece metri de autobuz, când ușile se închiseră și acesta plecă de lângă trotuar cu un șuierat.

Înjură cu voce tare la gândul că trebuia să-l aștepte pe următorul, apoi decise să meargă pe jos cei vreo doi kilometri până acasă, de la Fridhemsplan.

Cam pe la jumătatea drumului își regretase deja decizia de mai multe ori.

În ciuda mănușilor, pungile îi tăiau mâinile și o făcuseră să se oprească din ce în ce mai mult și mai des, ca să lase sângele să revină în degete. Și trotuarele nu erau pietruite corespunzător, și de mai multe ori fusese gata să alunece.

Tocmai trecuse de parcul de lângă colegiul de pregătire a profesorilor, când mașina neagră alunecă până lângă ea. În dreapta ei, pe cealaltă parte a gardului înalt, mașinile se revărsau din tunelul Fredhäll, iar zgomotul și mișcarea din traficul de pe autostrada E4 fură, probabil, motivul pentru care nu reacționă până când mașina se opri și bărbatul îndesat i se așeză în drum.

— Urcă, zise el brusc și deschise ușa din spate.

— Ce?

Pe partea cealaltă a mașinii, portiera șoferului era deschisă și o femeie cu părul roșu, cam de aceeași vârstă cu ea, coborî și înconjură mașina.

— Urcă! repetă bărbatul. Vrea cineva să-ți vorbească…

Se aplecă și privi în interiorul mașinii care crezu că era un Mercedes.

John stătea înăuntru.

— Te rog, Rebecca, urcă, zise el încet.

Se uită repede în stânga. Femeia era pe trotuarul din spatele ei.

Ca și bărbatul de pe cealaltă parte a ei, femeia avea jacheta desfăcută într-un mod pe care Rebecca îl recunoscu, cu o mână pe centura din deschiderea jachetei.

Făcu un pas înapoi spre gard.

[36] No Fucking Way (abr.) – Nici vorbă (în lb. engl., în orig.) (n.tr.).

Dintr-odată își dădu seama că-l recunoaște și pe bărbatul de lângă ea.

— Ai fost în autobuzul meu, zise ea sec. Dar erai mult mai drăguț atunci…

— Ai de gând să urci sau ce…? șuieră el.

— Și dacă spun nu?

Bărbatul făcu o jumătate de pas înainte și femeia făcu la fel pe cealaltă parte.

— Haide să ne calmăm toți și să fim drăguți, spuse John de pe bancheta din spate a mașinii. Îmi pare rău pentru mica noastră neînțelegere de ieri, zău, Rebecca… Eram obosit și băusem prea mult, și, ca urmare, am judecat greșit întreaga situație. Sper că-mi accepți scuzele, și te asigur că n-am nicio intenție să caut răzbunare în absolut niciun fel.

Arătă spre plasturele de pe nas.

— Dacă ai fi atât de bună să urci, te conducem acasă. Sunt doar câteva sute de metri, însă pungile alea par grele…

Când termină fraza, bărbatul cel solid întinse o mână să-i ia pungile, repetând gestul din autobuz. Ea ezită. Bărbatul și femeia se apropiară imperceptibil de ea. Puse încet pungile jos și făcu un pas înapoi.

•

Fusese nevoie de mai multe zile ca să-i pice fisa. ACME Telecom Services Ltd. – asta era compania listată la biroul din buncăr pe care el și cu Rehyman Copilul Minune o atacaseră pe ascuns, locul din care descoperiseră că era condus Jocul. Până când aruncase totul în aer până la cer, asta e…

Deci ACME Telecom Services.

Membru mândru al Grupului PayTag, se spunea pe site-ul lor.

Dacă înainte ar fi avut chiar cel mai mic strop de îndoială cu privire la misiunea lui, atunci toate considerațiile ar fi fost în acea clipă complet Scarlett O’Hara-izate.

PayTag deținea ACME, și ACME găzduia Jocul.

Și concluzia ta, Sherlock?

PayTag *era* Jocul!

•

Dintr-odată trotuarul fu iluminat de farurile altui vehicul, foarte luminoase, chiar dacă mașina era una considerabil mai uzată.

Se opri în mijlocul drumului pentru câteva secunde, apoi dădu brusc cu spatele, ca să parcheze în spatele Mercedesului. Un omuleț sfrijit într-o geacă din piele, cu cizme de cowboy și ochelari de soare de pilot sări afară de pe scaunul pasagerului din dreapta.

— Ce e cu toate astea? întrebă el făcând mai mulți pași autoritari spre ei.

Bărbatul și femeia care o flancau pe Rebecca schimbară priviri.

— Ce vrei să spui? replică bărbatul lăsând în jos mâna pe care o întinsese spre Rebecca.

— Renko, supraveghere, zise omul cu ochelari de soare fluturând un mic portofel negru. Aici e oprirea interzisă, și asta se aplică și Merțanelor, da...?

— Doar ne ofeream s-o luăm pe această doamnă...

— Puteți să plecați acum, partenerul meu și cu mine o ducem pe Normén acasă.

Omul cu ochelari de soare arătă cu degetul mare peste umăr, spre mașina șubredă. Se deschise portiera șoferului. Un bărbat într-o jachetă verde de armată coborî cu ceva dificultăți și se îndreptă până la înălțimea lui completă. Rebecca o văzu pe femeia din stânga ei făcând inconștient o jumătate de pas înapoi, și fu aproape să facă la fel.

Omul era uriaș, de cel puțin 2,10 metri înălțime și aproape un metru în jurul umerilor.

Părul lung îi atârna pe ambele părți ale capului, și asta, împreună cu o căciulă mare de blană, îi ascundeau cea mai mare parte din față. Nu că ai fi simțit cu adevărat că vrei s-o vezi.

— OK, plecați, dacă nu vreți un punct de penalizare..., clănțăni omul cu ochelari de soare fluturând dintr-o mână. Normén, tu sari în spate, patrula de salvare e gata de plecare.

Își trase ochelarii de soare pe vârful nasului și-i clipi cu ochiul.

Rebecca făcu un pas spre mașină. Femeia încă îi stătea în drum.

Pentru câteva secunde, doar se uitară una la alta.

Apoi femeia cu părul roșu păși încet într-o parte.

Câteva momente mai târziu, Rebecca stătea în mașina de supraveghere. Era plin de gunoi și mirosea ciudat, aproape ca și cum ceva murise acolo. Scaunul șoferului fusese împins atât de

mult, că uriașul de la volan ar fi putut la fel de bine să se așeze lângă ea pe bancheta din spate. Radioul din mașină cânta un cântec vechi pe care ea îl recunoscu vag.

Mercedesul efectuă o întoarcere furioasă în U și plecă repede în direcția Podului Vestic.

— OK! zise ea inspirând adânc. În primul rând: dacă doi clovni ca voi au de gând să se mai joace de-a ofițerii de poliție, înseamnă o sută de puncte de penalizare, nu unul... Și, în al doilea rând: unde e idiotul de frate-meu și ce naiba pune la cale?

37.

Jocurile învinuirii

Forumul Pilonii Societății
Postat: 28 decembrie, 18:06
De: **MayBey**

Deci cum să fie?
Vreți să-i fac de petrecanie?
Degetul mare în sus sau în jos?
E timpul să vă exprimați votul...

Această postare are 231 de comentarii

•

Cu cât se gândea la asta, cu atât mai mult sens avea. Preluarea companiei și asasinarea Annei fuseseră doar preambulul. Adevăratul meci începuse doar cu atentatul eșuat.

Atentatorul fusese încărcat cu diverși explozivi și alte orori, și fusese la doar cincizeci de metri de una dintre cele mai aglomerate zone ale Stockholmului. Cu toate astea, reușise cumva să-și bage picioarele în tot.

Chiar dacă trebuie că alergase pe întreaga lungime a Drottninggatan și, probabil, trecuseră sute de cumpărători de Crăciun îmbătați cu vin fiert, bomba explodase într-un loc în care, practic, nimeni, cu excepția lui, nu fusese rănit.

Evident, putea să fi fost un miracol sau poate că bietul nătărău intrase în panică. Se răzgândise sau, pur și simplu, fusese un pic prea greoi cu explozivii de pe internet preparați acasă.

Însă mai era o posibilitate.

Ca bomba să fi fost detonată de cineva de la distanță, astfel încât să atragă atenția la maximum, dar să facă pagube minime. Destul de asemănător cu mica aventură a Jucătorului 128 cu Brigada de Cavalerie din Kista. Se gândise mult și bine de ce Jocul făcuse apelul care detonase explozibilul atât de mult timp înainte de sosirea programată a cortegiului secretarului de Stat

american. Dacă n-ar fi fost suficient de inteligent ca să vadă prin acel malefic Stăpân al Jocului, el ar fi fost, probabil, singura victimă a exploziei, la fel ca atentatorul cu bombă din centrul orașului.

Oricum, era vorba de o diversiune, de distragerea atenției oamenilor. Crearea unui eveniment spectaculos și care ridica, în același timp, destule întrebări pentru presă, astfel încât toți așa-zișii experți să se certe cu privire la asta pe fiecare canal de știri disponibil.

Și între timp alte chestii să dispară sub radar. De fapt, totul era doar o variație a ceea ce gașca de la ArgosEye făcuse. Să umple afișierele cu propriile afișe, ca să nu mai fie loc pentru nimic altceva.

În următoarele câteva săptămâni, absolut totul urma să se axeze pe explozie și pe toate semnele de întrebare care o înconjurau, iar ArgosEye avea să se asigure că diversiunea dura destul de mult.

Singura întrebare era: ce încercau ei să ascundă?

Probabil, ceva de anvergură, asta cel puțin era evident.

Deci ce naiba avea să facă el în continuare?

Desigur, putea să meargă la presă, însă ce dovezi avea? El, un criminal condamnat, care tocmai fusese deportat dintr-o țară arabă, făcând diferite acuzații nefondate la adresa unui reputat om de afaceri suedez. Nu numai asta, ci și o minunată combinație mică de acuzații implicând teorii ale conspirației globale, diverse agenții de spionaj și societăți secrete. Dumnezeule, putea la fel de bine să-și facă o pancartă pictată manual și să se alăture celorlalți țicniți care protestau în fața Parlamentului.

Nu, n-avea decât două opțiuni.

Unu: să-și facă bagajele și să se îndrepte spre apus ca un biet cowboy singuratic.

Sau doi: atât de mult mai simplu! Să afle ce-aveau de gând și să pună capăt la tot!

Yippikayee, ticăloșilor![37]

•

Tipul cu ochelari de soare de pilot și prietenul lui ciudat parcară paralel cu rândul de mașini de lângă trotuar, în fața ușii ei, și merseră cu ea tot drumul până în apartament. Chiar îi

[37] Replică din filmul *Greu de ucis* (n.tr.).

cărară pungile, iar apoi refuzară politicos oferta ei pentru o ceașcă de cafea, ca să le mulțumească pentru ajutor.

— Uite, zise bărbatul cu ochelarii de soare căutându-se în buzunarele jachetei.

Pe drum se prezentase ca Nox.

— Fratele tău a vrut să ai asta.

Îi predă un telefon mobil și încărcătorul.

— Pay as you go[38]. Ține-l pornit, are să te sune în curând.

Făcu un gest ciudat de darabană pe partea laterală a nasului.

— Nu-ți face griji, domniță, Nox are să-ți poarte de grijă!

•

Îl privi pe puștiul ucenic apărând pe scuter, parcând chiar în fața ușii. Părea același tip pe care-l întâlnise în urmă cu câteva săptămâni, numai că toți puștii ăștia arătau la fel. Păr lung, unsuros, cu toată fața acoperită de pete. Îmbrăcat într-o pereche de blugi decolorați, roșii, cu ochi de Counterstrike și un tricou șifonat, și destul de reprezentativ pentru toți micii discipoli ai lui Manga.

Un pic de zgomot cu cheia în broască, apoi așteptă câteva minute pentru a-i permite tipului să oprească alarma și să demareze lucrurile înainte ca HP să traverseze strada.

Deschise ușa, însă, spre surprinderea lui, nu fu întâmpinat de tonul obișnuit al soneriei de la intrare.

Poate Wally Meseriașul se săturase de ea sau, pur și simplu, nu împărtășea fascinația lui Manga pentru *Star Wars*?

Tipul nici nu stătea aplecat peste tejghea cu o ceașcă de cafea amară și un exemplar mototolit din *Metro,* cum făcea patronul lui de obicei. În schimb, HP îl găsi în zona din spate a magazinului, în fața unuia dintre cele mai mari calculatoare.

Navigând, probabil, după porno, jucând biliard de buzunar, verificând ultimele isprăvi ale internetului. „Obrăznicătura Annie și-o lubrifiază pe Fanny”, „Măgarul excitat IV” sau alte capodopere cinematografice prezentate cu mândrie de *world wide web*…

— Știe șeful tău ce faci aici? strigă HP, făcându-l pe tânăr aproape să cadă de pe scaun.

— Ce?

Tipul se holbă la el în stare de șoc.

---

[38] Plată pe măsura efectuării operațiilor sau din încasările curente (în lb. engl., în orig.) (n.tr.).

— Calmează-te, băiete, nu sunt atât de periculos.

HP rânji și arătă spre propriul piept.

— Am venit în pace. Du-mă la șeful tău!

Dădu din cap binevoitor la puști, care încă arăta complet inexpresiv.

— Ah, ce naiba..., chicoti HP când păru că el nu băgă în seamă gluma. Trebuie să dau de Manga sau Farook, sau cum naiba își mai zice săptămâna asta. Încă e plecat? Vechiul lui e-mail și messengerul nu par să funcționeze.

— Er…?!

În sfârșit, ceva care semăna cu un semn de viață…

— Păi… șeful e în Arabia Saudită sau ceva de genul ăsta… Are un nou hotmail. Vrei să…?

— Bingo!

Tânărul rânji cu ușurare și vreun minut mai târziu reuși să scoată o bucată de hârtie și un pix.

— Ești HP, da? continuă el cu o voce mai puțin tremurată.

— Îhm, murmură HP din colțul gurii, în timp ce-și nota datele de contact ale lui Manga.

— Manga a vorbit mult despre tine… Pari un tip destul de tare. Care a văzut multe, vreau să spun.

— Chiar crezi? întrebă HP ridicând privirea. Evident, nu pot nici să confirm, nici să neg niciun zvon..., adăugă el cu un zâmbet.

La urma-urmelor, trebuie să le dai puștilor o șansă…

•

Pentru: *becca.normén@hotmail.com*
De la: *t.sammer@gmail.com*

Dragă Rebecca,

Am o veste încurajatoare de la Darfur.

Se pare că există o secvență de film care surprinde incidentul.

Se spune că cineva care a fost la fața locului a înregistrat totul cu ajutorul camerei de pe telefonul mobil și în prezent facem tot posibilul ca să obținem înregistrarea.

Sperăm s-o avem în câteva zile.

În timp ce scriu, mă întreb dacă aș putea să-ți cer ajutorul.

Aș dori foarte mult să-l contactez pe fratele tău.

Sper de mult să am ocazia să vorbesc cu el în persoană, să-i spun mai multe despre tatăl vostru. S-ar putea chiar să reușesc să-l reabilitez puțin pe Erland în ochii lui Henrik. Din păcate, Henrik nu e foarte ușor de găsit și cum eu însumi sunt de multe ori plecat în călătorie, n-am reușit încă să aranjez o întâlnire.

O să plec din nou în scurt timp probabil, pentru o călătorie destul de lungă, și aș aprecia foarte mult dacă mi-ai scrie la întoarcere unde aș putea să dau de el.

Cu cele mai bune urări.
Tage Sammer

Ea tocmai citea e-mailul când sună telefonul.

— Alo?

— Salut, eu sunt!

— Da, constat și eu…

— Probabil, trebuie să vorbim…

— Crezi…?

— Haide, Becca, nu e momentul să fii țâfnoasă. Îl știi pe Philip Argos, Nox zice că așa părea?

— Cine?

— Philip Argos, cunoscut anterior ca Philip John Martinsson. Fostul meu șef și o porcărie al dracului de serioasă de treabă…

Ea oftă.

— E complicat…

•

OK, deci situația se prezenta, de fapt, chiar mai rea decât își imaginase el.

Nox își făcuse treaba impecabil, ceea ce nu era chiar atât de ciudat. La urma-urmelor, își asigurase chiria pe următoarele șase luni pentru un apartament destinat Șefului, și el aruncase încă zece cartușe de țigări în afacere, așa că cei doi nebuni deveniseră vecini jos, la parter.

Dar ce aflase el în ultimele zile era mult mai îngrijorător.

Ea îl mințise!

Nu-i explicase niciodată ce făcea în Östermalm în acea dimineață și, ca de obicei, el se concentrase un pic prea mult pe el însuși ca să întrebe.

Cel mai mult îl enerva că el crezuse că totul se rezumase, de fapt, la o nenorocită de mare coincidență. Că un înger de mântuire îi fusese pus acolo de karma…

Când, de fapt, ea se dovedise mai mult o stricată care se dăduse jos din patul lui Philip, după o noapte de pasiune…

Viața lui fusese cam tot timpul, practic, distrusă, dar putuse întotdeauna să se bazeze pe Becca. Ea era cea care-l ajutase să țină capul deasupra apei. Însă ulterior îl lăsase din brațe, de mai multe ori. În primul rând sărise în pat cu cel mai mare dușman al lui și apoi mințise cu privire la asta, sau cel puțin neglijase să spună adevărul.

Nu Stoffe pălăvrăgise despre el, ci propria soră.

La dracu'!

La dracu'!

LA DRACU'!

Trebui să ia o pauză de la calculator, să facă o plimbare de patru metri până la ușă și înapoi, până se calma un pic.

Totul era ca un afurisit de ticălos de flashback al zilelor în care Dag o avea sub papuc…

Începând cu faptul că îl admirase pe Dag, văzându-l ca pe un frate mai mare. Când Dag și Becca ieșeau împreună, el nu voise cu adevărat să vadă semnele, fiindcă Dag era un tip tare, genul în preajma căruia vrei să fii ca să primești o bătaie pe spate. Manga fusese cel care îl trezise din somnul lui admirativ și-l făcuse să-și dea seama cum era Dag în realitate, ce se întâmpla, de fapt. Apoi începuse să-l urască pe Dag aproape la fel de mult ca pe tatăl lui.

Deocamdată, nu-l ura, de fapt, pe Philip Argos. Până la un anumit nivel, HP încă era capabil să înțeleagă de ce șeful lui acționase așa. Deoarece, la urma-urmelor, el îi trădase încrederea lui Philip, îi pusese tot planul în pericol. Cauză și efect, ca să spunem așa. Dar între timp totul se schimbase.

Situația devenise al naibii de personală!

•

Împrejurările erau, de fapt, chiar mai rele decât își imaginase ea.

Ultima dată fuseseră căderea Estoniei și asasinarea lui Palme, dar asta…

Când îl făcuse în cele din urmă să înceapă să discute, el nu se oprise. Cuvintele se rostogoliseră dinspre el ca un torent, mai ales odată ce ea însăși fusese cinstită și cel puțin încercase să explice dezastruoasa ei întâlnire amoroasă cu John, alias Philip Argos.

Încercase pe cât posibil să-l creadă, chiar din greu, cu adevărat. Însă, pur și simplu, nu reușea. Companii de curățenie pe internet, conducerea de bloguri și forumuri de discuții în timp ce colaborezi în paralel cu forțe care organizează false atacuri teroriste cu scopul de a muta aria de interes a presei departe de chestii pe care doreau să le ascundă…

Serios?

Și ca și cum asta nu era de-ajuns, el mersese un pic mai departe – angajarea de asasini, algoritmi secreți ai Google și clarvăzătoare din Lidingö, doar pentru a se înapoia unde începuse totul.

La acel blestemat de Joc…

38.

Jocuri online

Forumul Pilonii Societății
Postat: 29 decembrie, 18:41
De: **MayBey**

Ascunzătoarea micului Henrik e într-o mică pensiune ponosită pentru bărbați singuri în Södermalm. Probabil, crede că e în siguranță.

Dar noi știm mai bine, nu-i așa?

Această postare are 29 de comentarii

•

Goodboy.821 întreabă: *Ești acolo*?

Farook răspunde: *Mă bucur să aud de tine, frate. Mult timp niciun...*😉

Goodboy.821 spune: *Prea mult, bătrâne prieten – greșeala mea*...

Farook întreabă: *Ţi-a fost dor de mine*?😊

Goodboy.821 replică: *Du-te dracului, Manga*!1!1😊

Goodboy.821 întreabă: *Ai primit e-mail-ul meu*?

Farook răspunde: *Da, dar e nevoie de un timp pentru a-l decripta. Zilele astea ești mai paranoic decât mine în legătură cu netul.*

Goodboy.821 spune: *Cu un motiv bun, după cum vezi*...

Farook replică: *Da, m-am prins. Am citit tot.*

Goodboy.821 întreabă: *Și*?

Farook răspunde: *Sunt total de acord cu tine, frate. Ce face Argos e greșit pe mai multe niveluri decât îmi imaginez. Se merge împotriva înțelesului de ansamblu al internetului. Știu mulți oameni cărora le-ar plăcea să scoată toți trolii ăștia la lumină. Troianul nu e nicio problemă, pot să fac unul în câteva zile, chiar de-aici*... *Singura întrebare e cum să-l introduc în sistem*...

Farook replică: *Dar trebuie să existe posibilitatea să-l accesez. Cunosc câțiva inși care ar putea, probabil, să se descurce cu asta, însă e posibil să dureze câteva luni. Și nu știi niciodată cât de eficient are să fie, există o șansă destul de bună ca atacul să fie descoperit, și atunci efectul are să fie limitat. La fel dacă încerci să trimiți troianul pe e-mail, ca fișier ascuns*...

Goodboy.821 spune: *OK, nu e chiar răspunsul la care speram*...☹

Farook adaugă: *Te cred*...

Goodboy.821 întreabă: *Alte idei*?

Farook răspunde: *Păi, dacă nu se poate trimite din exterior, singura opțiune e să fie introdus manual.*

Goodboy.821 spune: *Zi mai departe*!

Farook continuă: *OK, gândire cu voce tare aici, dar dacă te duci pe drumul ăsta, ai nevoie de un calculator cu acces complet. O stație de lucru obișnuită nu merge. Chiar tu ai spus că și-au dezactivat porturile USB de pe dispozitivele obișnuite, deci trebuie să găsești mașina potrivită, înțelegi*?

Goodboy.821 replică: *Înțeleg*!

Farook întreabă: *Dar, evident, asta e mult mai periculos, știi, nu*?

Goodboy.821 răspunde: *Tu pune la punct troianul și lasă restul pe mine*...

•

Ea derulă filmulețul înainte și înapoi.

Imagini granulate, probabil, luate cu camera unui telefon mobil, însă nu era greu de văzut ce reprezentau. Pământ roșu, oameni în haine zdrențuite, iar în mijlocul lor mașinile negre. Apoi auzi focuri, camera se clătină sălbatic între pământ și cer. Tot scenariul pare ireal. Ca și cum visează același vis din nou și din nou, dar de data asta visul e proiectat pe un ecran, în loc de în capul ei.

Pe urmă, vehiculul mergând cu spatele ajunge atât de aproape de cameră, încât cameramanul trebuie să sară din drum. O scurtă ochire a unei femei brunete agățate de ușă. Apoi, brusc, el e acolo.

Chiar în fața mașinii, și chiar în condițiile în care camera îl prinde doar pentru o secundă, e mai mult decât suficient. Dacă oprești filmulețul, vezi o grămadă de detalii. Hainele lui mult prea îngrijite și curate ca să se piardă în mulțime în mod corespunzător, după aceea o ochire a ceva ca o cizmă militară bine lustruită, neagră, sub un crac al pantalonilor. Punga galbenă din plastic din mâna liberă.

Apoi, în cele din urmă, enormul revolver negru îndreptat direct spre mașină.

— I l-am trimis ieri procurorului, într-un e-mail anonim, îi spusese avocatul ei.

Filmulețul fusese trimis pentru analiză, dar, în cazul în care era autentic, putea spera să fie din nou la datorie după vacanța de Anul Nou.

Cu alte cuvinte, unchiul Tage își ținuse promisiunea.

Cel puțin putea să facă, în schimb, ce-i ceruse.

Scoase mobilul pay-as-you-go și apăsă butonul de apelare.

— Da.

Vocea lui sună rece când răspunse.

Zgomotul de trafic de pe fundal îi sugeră că el era afară.

— Monument, zise ea tăios.

— Ce?

— Hotelul Monument, acolo stai, nu-i așa?

Se lăsă tăcere pe linie.

— Mai ești acolo?
— Sigur. Deci cine ți-a spus?
Încerca să pară relaxat, însă ea constată fără probleme cât de îngrijorat era.
— Ai auzit vreodată de cineva care-și spune MayBey?
— MayBey, vrei să spui ăla care se pretinde polițist?
— Cum adică se pretinde...? Îl cunoști?
— Într-un fel, ți-am verificat computerul noaptea trecută, în timp ce erai plecată. Am văzut că aveai un document cu citate, apoi am aruncat o privire pe forum. Ăsta e genul de muncă pe care o făceam când lucram pentru Philip...
Apoi o mașină claxonă, iar sunetul se întrerupse pentru o clipă, și vreme de câteva secunde ea crezu că apelul se întrerupsese.
Pe urmă îi auzi pașii. Suna un pic de parcă alerga.
— Ce-ai făcut, Henke? întrebă ea iritată. Uite, nu vreau să joc în clipa asta jocurile tale stupide...
— Am făcut pe trolul.
— Ca și cum aș...
— Intrând anonim pe diferite forumuri și zăpăcind dezbaterea sau încercând s-o orientez în direcția *corectă,* ca să spunem așa. N-ai ascultat când ți-am spus toate astea ultima dată când am vorbit?
Ea oftă.
— Ai spus o mulțime de chestii, Henke, și în cea mai mare parte n-au fost prea drăguțe...
— La naiba cu asta, o întrerupse el. Oricum, MayBey ăsta prezintă toate simptomele bolii unui trol.
— Care sunt...?
— Folosește cuvintele și jargonul altora de pe forum. Reușește să fie acceptat. Apoi începe să lanseze mici focuri de artificii și destul de curând atenția tuturor e focalizată pe el. Nu pare să fie un trol de atac, fiindcă înjură tot timpul și provoacă o grămadă de probleme, astfel încât presupun că are un soi de agendă.
— Dar cum poți să fii atât de sigur că nu e ofițer de poliție?
— OK, deci jargonul poliției sună bine. Însă un polițist adevărat n-ar avea nevoie să arunce o grămadă de citate de film.
— Ce?
Aproape îl auzi rânjind.

— Deci n-ai observat? Păi, n-am verificat chiar atât de temeinic, dar erau citate din De Niro și Clint, sunt sigur de asta. Rândul ăla despre *ploaia care să spele gunoiul de pe trotuar,* ăsta e din *Șoferul de taxi*...

Făcu o pauză, dar ea îi auzi pașii rapizi.

— În plus, nu e numele lui, continuă el. În lumea forumurilor, numele înseamnă întotdeauna ceva, chiar și la troli... Ca să arate cât de al naibii de deștepți sunt, atârnă momeala sub nasul oamenilor fără să observe nimeni.

— Deci, MayBey?

— Păi, să încep cu conexiunea evidentă cu Maybe. Și ăsta e numele șiretului inamic al judecătorului Dredd. Un criminal în serie căruia îi place să joace tot felul de jocuri cu poliția... Dar dacă asta nu era de-ajuns, e o chestie de anagramă. Escrocii de internet iubesc anagramele. MayBey – Abyme?

Lăsă o pauză dramatică și ea n-avu de ales decât să cadă în capcană.

— Și?

— *Mise en Abyme* e un termen de film pentru privitul într-un abis. Am aflat asta la Educația Adulților...

Pentru o clipă, vocea îi sună încordată și el își drese glasul.

— Ca atunci când pui două oglinzi față-n față, ceva în genul ăsta. O copie a unei cópii, *ad infinitum.* Dublu ireal, nu? Ca un vis într-un...

— Vis..., concluzionă ea.

•

La naiba, erau pe urmele lui!

Trebuia să uite, pur și simplu, de hotel, de lucrurile lui și să găsească imediat altă ascunzătoare. Dar nu putea să lase telefonul acolo. Era singura lui legătură cu Jocul. Și cât timp îl deținea, avea cel puțin un fel de dovezi fizice că Jocul existase, de fapt.

Înălță cu prudență capul deasupra zidului din spatele hotelului.

Niciun pericol aparent.

Bucățica de lemn pe care o băgase în zăvorul de la ieșirea de urgență din capătul scării de incendiu se afla tot acolo, așa că n-avu probleme să ajungă la etajul potrivit. Coridorul era gol, însă, ca să fie sigur, așteptă vreun minut înainte să se strecoare până la ușa lui.

Puse urechea pe aceasta și ascultă.

Niciun sunet.

Nu mai dispunea de prea mult timp.

Dacă Becca avea dreptate și cineva posta informații pe internet despre unde era, n-ar fi durat mult înainte ca ei să se arate acolo. Totuși de ce ar fi postat ceva despre el acel trol polițist? Și cum îl găsise?

Ar fi trebuit să se ocupe de toate astea imediat ce-și găsea un loc mai sigur ca să se ascundă.

Puse cardul de acces în dispozitivul de închidere și deschise ușa. În cameră era întuneric. Păși prudent înăuntru, abținându-se să aprindă lumina. Ochii i se obișnuiră rapid. Camera era goală, și la fel și baia. Luă geanta și-și adună lucrurile în grabă.

Telefonul fu primul. Nu-l atinsese de când îl luase înapoi de la Nox. Ca să fie sincer, avusese atâtea la care să se gândească, încât aproape uitase de el.

Dar în acel moment părea că viața lui depindea de asta.

Așa – gata!

Închise geanta și făcu vreo câțiva pași spre ușă. În loc s-o deschidă și să plece pe scara de incendiu din capătul coridorului, se opri. Nu știa sigur de unde-i venea sentimentul, dar ceva nu era în regulă. Se aplecă mai aproape de ușă și se uită cu atenție prin vizor. La început văzu numai o parte a coridorului. Apoi percepu mișcare lângă lift. Două siluete cu cagule și haine negre se îndreptau direct spre el.

Puse fulgerător lanțul de siguranță, pe urmă luă micul scaun de la birou și-l prinse sub mânerul ușii.

După aceea deschise fereastra cât de mult permiteau dispozitivele de siguranță și se urcă pe pervaz.

Chiar în clipa în care se auzi zuruind încuietoarea din spatele lui, trase un șut zdravăn în fereastră, rupând dispozitivele.

Aruncă geanta jos, apoi ținti zăpada de la câțiva metri mai jos.

Scaunul alunecă pe podea și ușa se deschise câțiva centimetri înainte de a fi ținută de lanțul de siguranță.

— Aici! urlă o voce.

Atunci el sări.

39.

Bătălia pentru control

Forumul Pilonii Societății
Postat: 30 decembrie, 16:37
De: **MayBey**

Voturile au fost numărate – ați decis.
Acum Henrik trebuie să se confrunte cu consecințele deciziei voastre.

Această postare are 149 de comentarii

•

S-ar fi zis că MayBey își pierduse controlul, dar, destul de ciudat, Rebecca părea singura persoană care reacționa la asta. Cei mai mulți dintre cititorii lui lăsau impresia să creadă că totul era doar ceva nemaipomenit, scriind comentarii încurajatoare, îmboldindu-l să-și continue planul de a-l ucide pe fratele ei. Ca și cum totul reprezenta un fel de joc.

La fel ca în cazul acelei biete fete care-și anunțase sinuciderea pe Facebook, ca un ultim strigăt de ajutor, doar pentru a obține comentarii disprețuitoare de la așa-zișii ei prieteni.

— *N-ai luat sticla.*
— *Du-te, du-te după ea*!

Toată chestia asta era dezgustătoare!

•

Își construise un mic baraj în spatele cutiilor goale, astfel încât, chiar dacă cineva deschidea ușa depozitului, nu i-ar fi văzut micul cuib. Un sac de dormit și o sticlă de Cola tăiată pentru situații de urgență presante. Laptop-ul, pentru a rămâne în contact cu lumea exterioară. Era bine, singura problemă fiind că trebuia să se ridice la fiecare zece minute ca să apese butonul roșu temporizat, dacă voia mai multă lumină.

OK, ar fi putut să încerce să găsească alt hotel, dar nu prea avusese timp. În plus, Jocul ar fi sărit să verifice fiecare loc din oraș, de vreme ce știau că se întorsese.

Depozitul din subsolul magazinului de calculatoare ar trebui să ajungă. Și cel puțin își avea propriul mic sclav în afacere. Mă rog, doi, de fapt, Scobitoare și Marky, însă sincer vorbind, nu reușea încă să-i deosebească pe micii acoliți ai lui Manga.

Primise lucrurile pe care le comandase pe net mai repede decât ar fi îndrăznit să spere. Lista era mai mult sau mai puțin completă, nu lipsea decât un singur lucru…

Tocmai „împrumutase” dușul și sauna clădirii și-și pusese hainele noi de care Scobitoare și Marky fuseseră îndeajuns de amabili să-i facă rost. Doar ca să fie sigur, mersese deghizat cu pălărie și ochelari de soare tot drumul până la clădirea ei.

Se aranjă în timp ce stătea în fața ușii, își verifică respirația și trase de guler ca să nu stea lipit de gât. Trebuia să recunoască, avea emoții.

Se gândise la ea destul de mult în ultimele zile. Avea tot dreptul să fie supărată pe el, chiar dezamăgită. La urma-urmelor, o mințise în față. Dar fără ajutorul ei n-ar fi fost în stare s-o facă. În plus, îi era dor de ea…

La naiba, totul fusese atât de încurcat!

Inspiră adânc, apoi sună la ușă. Pe urmă, puse mâna făcută căuș pe vizor și văzu lumina din interior licărind când ea se apropie de ușă.

Se dădu rapid într-o parte, ca să stea cât mai departe posibil de vizor.

Ce se întâmpla dacă ea nu deschidea ușa?

Trebuia s-o deschidă, tot planul lui depindea de asta.

Își simți gura uscată ca praful și înghiți de câteva ori în încercarea de a o umezi.

Un strop de sudoare îi alunecă în jos pe șira spinării, apoi altul.

Haide!

Închizătoarea zăngăni și ușa se crăpă. Avea lanțul pus. Deșteaptă fată.

El începu cu:

— Bună, iubito, apoi adăugă cel mai bun zâmbet al lui, întinzându-i florile pe care le luase de jos, de la Seven-Eleven.

— Ce dracu’ vrei?! izbucni Rilke și pentru o clipă el crezu că avea de gând să-i trântească ușa în față.

— Calmează-te, am venit să-mi cer scuze. Uite!

Flutură florile, dar ea nu făcu nicio mișcare să deschidă ușa și să le ia.

— Al naibii tupeu ai, Magnus sau Farook, sau care o fi numele tău real…

— Henrik, o întrerupsese el. Mă cheamă Henrik Pettersson, însă prietenii îmi spun HP.

— De parcă mi-ar păsa, mârâi ea. Philip mi-a spus totul despre tine. Un trădător și un spion, trimis la…

— Ai dreptate, zise el. Sunt toate astea și mult mai mult…

Ea deschise gura, dar el continuă repede:

— Am o propunere pentru tine, una foarte profitabilă. E legată de companie…

Afișă cel mai bun zâmbet Valentino al lui și-și încrucișă degetele. Ea rămase acolo fără să spună nimic timp de câteva secunde.

— Dă-mi un motiv bun de ce ar trebui să te las să intri! spuse ea în cele din urmă.

— O să-ți dau patruzeci! De alaltăieri, ăsta e procentul din ArgosEye pe care-l dețin…

•

Erau opt oameni pe lista ei. Cinci ofițeri din departamentul de răspuns rapid al lui Tobbe, Nina Brandt și alte două nume pe care le adăugase fără tragere de inimă, după o conversație cu Henke.

MayBey avea o conexiune cu Tobbe, problema era că nu știa care anume. Dintre cei cinci colegi, crezu că recunoaște două dintre nume. Unul fusese în clasă cu ea, la Academia de Poliție, și cu altul lucrase înainte, când era în uniformă, cu cinci sau șase ani în urmă. Dar, sincer, nu putea să se gândească la niciun motiv pentru care ei ar fi vrut să-și bată joc de ea.

Nina Brandt și Tobbe ieșiseră împreună într-o vreme, când erau la academie, și știa că erau încă buni prieteni. Suna destul de exagerat, însă nu putea să scape de faptul că Nina îi spusese prima despre site-ul Pilonii Societății.

Apoi era Håkan Berglund, tipul de care scăpase atât de brutal.

Povestea aia cu florile ofilite fusese, fără îndoială, un pic cam ciudată, așa că Håkan putea fi, probabil, un suspect, mai ales că Henke părea să creadă că MayBey nu era, de fapt, în poliție.

Ultimul nume de pe listă o indispunea un pic.

Micke…

Spre deosebire de ceilalți de pe listă, el avea atât calificarea, cât și contactele pentru a fi în măsură să aibă grijă de partea tehnică a lui MayBey, plus o mulțime de motive pentru care să dorească s-o facă să sufere. Dar, ca și cu Nina Brandt, ea nu reușea să se gândească la Micke ca la un suspect autentic. El ar fi avut tot dreptul să fie supărat pe ea, mai mult decât oricine altcineva de pe listă, de fapt. Totuși…

Oricum, o ajutase să-i ia urma lui MayBey.

O ajutase, nu?

•

Nu-l crezu la început, până când el îi arătă contractul cu Monika și printul de la Oficiul de Brevete și Mărci. După aceea tonul ei deveni un pic mai conciliant. Nu că-l chemase chiar în apartament, dar cel puțin fusese de acord să-i aducă un pahar cu apă.

Zări cutii de mutare pe hol, deci, probabil, cumpărase, de fapt, apartamentul pe care-l vizitaseră. Probabil, complotiștii primiseră deja un avans de la PayTag?

Erau mai multe jachete agățate de cuier și câteva genți de designer, iar dedesubt un șir lung de pantofi.

Își trecu degetele peste pielea uneia dintre cele mai la îndemână genți. Moale și de un maroniu deschis, aproape crem. La fel ca pielea ei. Pentru un moment, simți un junghi în piept, iar când ea reapăru cu paharul de apă, la scurt timp după aceea, fu surprins de un impuls de a o atinge. Însă rezistă.

— Deci care e propunerea ta… Henrik?

Tonul ei era prudent, dar mult mai puțin ostil.

— E foarte simplu…

Luă câteva înghițituri de apă în timp ce o privea. Dumnezeule, era drăguță, chiar și în pantaloni de jogging și cu un tricou tot îi dădeai nota zece. I se părea amuzant să se gândească la faptul că avusese o relație cu ea, la propriu.

Mă rog, aproape…

Lăsă paharul jos și se uită la ea.

— Eu am patruzeci la sută, tu zece. Împreună putem să controlăm jumătate din companie. Dacă ai convingerea că și altcineva poate fi determinat să ne sprijine…

Inspiră adânc.

— … atunci am putea să preluăm ArgosEye. Să scăpăm de Philip ca director de management și să facem afaceri cum vrem.

Tăcu și se uită la ea. Pentru câteva secunde, totul aproape reveni la normal, și încă o dată trebui să lupte cu nevoia de a întinde mâna și a o atinge.

— Ești nebun, zise ea clătinând încet din cap.

— Poate. Înlăturarea lui Philip de la cârmă n-are să fie simplă, însă putem să reușim împreună. Tu și cu mine, iubito! Ce spui?

Încercă să schițeze un zâmbet entuziast.

— Nu asta am vrut să spun…, zise ea cu o voce scăzută.

— Ă?

— Am vrut să spun că trebuie să fii nebun să crezi că l-aș trăda pe Philip. După tot ce a făcut pentru companie, pentru noi, pentru mine personal. Chiar crezi că aș risca asta pentru cineva… ca tine?

Furia ei se întorsese, dar mai era ceva în vocea ei, ceva care lui nu-i plăcea.

— Felicitări, Henrik, dacă ăsta e numele tău real. Ai reușit s-o păcălești pe Monika să-ți vândă acțiunile ei, așa că deții acum patruzeci la sută dintr-o companie în care sută la sută dintre angajați te urăsc!

Făcu un pas mai aproape de el.

— Sfatul meu pentru tine e să-l suni pe Philip și să-i vinzi lui acțiunile. Dacă ești norocos, ai să faci un profit și ai să poți să te târăști înapoi sub bolovanul de unde ai venit, cu ceva bani în plus în buzunar. Fiindcă ai absolută dreptate în privința unui singur aspect…

Îl împunse în piept cu degetul arătător și chiar dacă HP era cu un cap mai înalt decât ea, el tot făcu un pas înapoi.

— … Philip n-are să lase pe nimeni altcineva să preia controlul ArgosEye, nicio șansă. Ar ucide pe oricine dacă ar îndrăzni să încerce!

•

Ea își dădu seama că ceva nu era în regulă când auzi huruitul cutiei de scrisori. Poșta trebuie că venise în urmă cu ceva

vreme, iar tipul care livra pliante publicitare în blocul ei nu ignora, de obicei, avertismentul „Fără pliante” de pe ușă.

Se duse rapid pe hol și văzu micul plic maroniu de pe preș. Îl ridică și simți prin hârtie un mic obiect dur.

O cheie, genul care se potrivea, în general, la un lacăt. Dar la ce lacăt? Și cine o pusese totuși în cutia ei de scrisori?

Își încălță pantofii și alergă în jos pe scări. Auzi ușa de la intrare două etaje mai jos, însă când ajunse ea pe strada întunecată, nu văzu pe nimeni.

•

OK, avea oficial inima frântă.

Era, probabil, prima dată din școala primară încoace.

Rilke îl disprețuia, pentru ea nu era nimic altceva decât un parazit, o insectă dezgustătoare care merita să fie călcată în picioare. Durea, de fapt, mai mult decât și-ar fi putut imagina.

De obicei, nu dădea o ceapă degerată pe ce credea oricine despre el. Dar cu ea era altceva. Chiar dacă aflase că șansele nu erau de partea lui, la un anumit nivel încă nu reușea să înceteze să spere că ea ar fi putut fi dispusă să sprijine mica lui lovitură de palat.

Să schimbe taberele de dragul lui, în modul în care o fac, de obicei, femeile în filmele Bond.

În schimb, ea sărise, probabil, pe telefon în momentul în care trântise ușa în fața prostului de el cu inima frântă. Și până atunci Philip trebuie că era conștient de faptul că la ArgosEye venise un nou partener, ceea ce însemna doar că vânarea lui avea să urce la un alt nivel…

Cel puțin era capabil să se consoleze cu faptul că planul lui încă putea să funcționeze.

A doua zi era ajunul Anului Nou și biroul avea să funcționeze la turație minimă. Și, datorită cardului de acces șterpelit din geanta lui Rilke de pe hol, el n-avea să aibă nicio problemă să intre.

•

— Ascultă, HP, m-am gândit la ceva, zise discipolul numărul unu, cel numit Scobitoare.

Băieții închiseseră magazinul și trăseseră obloanele în momentul în care se strecuraseră pe ușă.

— Dă-i drumul.

HP trase un fum adânc din chiștocul de marijuana, apoi îl trecu în dreapta lui, în timp ce continuă să se holbeze la mica pată umedă de pe tavan care le absorbise atenția în ultimele câteva minute.

— Toată povestea asta despre ArgosEye, bombă și celelalte…

— Mmm.

Marky, care zăcea pe podea lângă el, trase un fum și apoi tuși violent.

— Încă o grăbești prea mult, M. Trebuie să îndrăznești să ții fumul, să simți gustul Marocului, da?

Marky se ridică pe jumătate și încercă să dea din cap între reprizele de tuse. Scobitoare așteptă până când se opri zgomotul și Marky se întinse înapoi jos, înainte să continue.

— Păi… Marky și cu mine ne-am gândit la ce-ai zis. Că au pus bomba ca să încerce să ascundă altceva. Făcusem un mic proiect, urmărind fluxul de informații de pe net, așa că am încercat. Stai să vezi ce-am găsit.

Se ridică și se împletici prin semiîntuneric peste unul dintre computere. Apoi ecranul licări revenind la viață.

— OK, verifică asta. Ne-am uitat la toate principalele site-uri de știri și am făcut o listă cu subiectele cele mai citite sau legate de atentat în zilele de după acesta. Așa, de exemplu…

Mută mouse-ul într-o poziție și făcu clic pe el. Apăru o diagramă, cu o linie roșie arătând traficul pe această temă.

— Asta e dezbaterea cu privire la trupele suedeze din Afganistan care cooperează cu un detașament american de suprimare. Fierbinte ca dracu’ vreo două zile și în vârf pe aproape fiecare forum până când a explodat bomba, și apoi…

Linia care se îndrepta în sus se prăbușea spre baza ecranului.

— La naiba, murmură HP.

— Și uită-te la asta, continuă Scobitoare.

Se întoarse la lista cu subiecte de știri, alese alt titlu și apăru o diagramă albastră.

— Se pare că cineva din vârf de la Volvo are să fie taxat cu privire la exportul ilegal de arme în Irak. Ziarele au preluat povestea și a fost fierbinte cam o zi, apoi A DISPĂRUT…

Linia abia dacă înainta înainte să se prăbușească spre baza ecranului.

— Poți să alegi cam orice subiect îți place. De-a lungul ultimelor zece zile, dezbaterile și speculațiile cu privire la bombă

au dominat complet toată presa. Orice altă poveste e, de fapt, moartă de-a binelea, mai ales ceva un pic mai complicat. Teoria ta se potrivește perfect până acum.

HP dădu din cap.

— Totuși ați reușit să descoperiți ce poveste trăsnet încearcă ei să ascundă? Pe marele Kahuna?

— Nu chiar, răspunse Scobitoare. Dar noi am venit cu o altă idee.

Se uită la Marky, apoi se aplecă mai aproape de HP.

— Ce se întâmplă dacă nu există o poveste trăsnet? șopti el.

— Ce?

HP se ridică.

— OK, încearcă asta, zise Marky. Ce se întâmplă dacă n-a fost doar o încercare de a schimba focalizarea…

— … dar?

— … fiindcă *asta* era, de fapt, dezbaterea pe care o voiau cu adevărat.

HP clătină din cap.

— Cine ar avea de câștigat din asta? Adică, ce grupuri de interese ar fi dispuse să plătească pentru a promova legi antiterorism mai dure într-o țară minusculă ca Suedia?

Mackan și Kilen schimbară priviri mulțumite.

— Asta depinde despre ce e legea. Ai auzit vreodată despre Directiva privind Păstrarea Datelor, HP?

40.

Să înceapă jocurile

Forumul Pilonii Societății
Postat: 31 decembrie, 22:03
De: **MayBey**

Ca să fii sigur, trebuie să știi totul...

Această postare are 221 de comentarii

•

OK, e timpul de analizat lista.
Card de acces – este.
Stick de memorie USB – este.
Planuri – sunt.
Balon de jeleu balistic – este.
Doi complici stupizi – sunt, de asemenea, din păcate.

Stătea în mașină pe una dintre străzile înguste de după colțul biroului. Odorizantul epuizat atârnat de oglinda retrovizoare n-avea nicio șansă împotriva împuțiciunii Șefului, numai că în momentele acelea mirosul corpului era cea mai mică dintre problemele lui HP.

Dacă totul avea să funcționeze, ar fi trebuit să facă pe Clooney în mai multe sensuri, însă spre deosebire de acesta și de Francis Albert, el n-avea zece însoțitori ascuțiți la minte ca lama să-l ajute. În schimb, echipa lui consta dintr-un guru tehnic exilat și islamist convertit, mic imitator penal de Elvis, și, nu în ultimul rând, din monstrul de mlaștină din laguna împuțită...

Avea la fel de multe șanse să scape neatins ca o fată cu țâțe mari într-un film de groază, dar tot trebuia să facă tot posibilul. Fiindcă nenorociții ăia nu puteau să fie lăsați să scape așa.

NFW!

Cine ar fi crezut că avea să fie nevoie de două file de caiet de școală ca să întocmească tot planul? Directiva privind Păstrarea Datelor – desigur!

Fratele mai mare UE voia să forțeze toți furnizorii de internet să salveze tot traficul, pentru fiecare utilizator. Fiecare pagină pe care ai vizitat-o, fiecare link pe care ai făcut clic, fiecare forum pe care ai postat vreodată. Totul avea să fie salvat și stocat pentru cel puțin un an, chiar dacă nu exista absolut nicio suspiciune pentru vreo vină.

Până în prezent, Suedia obiectase, dar apoi subiectul intră din nou în dezbatere în Parlament.

„*Pentru cazul în care autoritățile de combatere a crimei au nevoie de informații*” era, aparent, justificarea, iar în ultimele zile adăugaseră „*în lupta împotriva terorismului*”.

În urma exploziei de pe Drottninggatan, opoziția fusese silită să bată în retragere. Dar stocarea a tot traficul de date de la toți utilizatorii nu era o modalitate eficientă de prevenire a terorismului, îi explicase Philip Argos însuși. Ci modul perfect de a întocmi harta modelelor de consum, comportamentului pe internet și rețelelor de utilizatori, până în cel mai mic detaliu și pe o perioadă lungă. Visul umed al STASI[39], doar că douăzeci de ani prea târziu!

Marile afaceri ar fi fost entuziasmate de acest gen de informații și gata să facă aproape orice ca să le obțină. Numai viitorul avea să arate de care parte a legii s-ar lipi.

Primul pas fusese să fie trecută directiva. Și, cu ajutorul ArgosEye și al unui atentator sinucigaș eșuat, se aflau pe drumul cel bun.

Doar dacă nu-i oprea cineva…

Navigă pe străzile înguste, verificând peste umăr cât de des posibil. Totul părea OK, mai erau câteva ore până la miezul nopții și aproape toți suedezii de rând erau ocupați cu cina de Anul Nou.

Ajunse la intrarea principală și privi în jur pentru ultima dată, înainte să-și deschidă rucsacul și să scoată cardul de acces.

La naiba, chiar și pe o fotografie de mărimea unui timbru poștal Rilke tot arăta de un milion de dolari. Apropo de bani, Monika Gregerson fusese în al nouălea cer cu privire la propunerea lui și-i mulțumise lui Dumnezeu pentru asta. În sfârșit, avea o grămadă de bani și șansa de a se răzbuna un pic, de rămas-bun, pe Philip. Numai că patruzeci la sută nu era

[39] *Das Ministerium für Staatssicherheit* (Ministerul pentru Securitatea Statului) – Serviciul secret și poliția politică a fostei Republici Democrate Germane. (n. tr.).

suficient pentru a opri planurile lui Philip de a se alătura grupului PayTag. Anna descoperise asta și încercase să găsească o altă cale în loc.

Și, după toate probabilitățile, o costase viața.

Așadar, era rândul lui să încerce…

Ridică încet cardul de acces la cititor și constată că-și ținea răsuflarea. Ce se întâmpla dacă Rilke observa, își verifica geanta și vedea că-i lipsea cardul? Ce se întâmpla dacă suna și-i punea pe gemeni să-l blocheze…?

În cazul ăsta, el era…

Cititorul bipăi și fulgeră verde, apoi încuietoarea începu să zbârnâie.

•

Ceva se întâmpla, era sigură de asta. Cheia aia nu era o coincidență. MayBey își pusese planul lui sau al ei în acțiune, și ea nu putea decât să stea în expectativă. În timp, fusese obligată să afle ce se așteaptă de la ea. Până atunci lucrase la propriile planuri.

Reușise să verifice o teorie care începuse să-i bolborosească în cap și până în prezent nu găsise nimic s-o contrazică. Din contră, de fapt.

Facebook era, fără îndoială, un instrument fantastic pentru a te face vizibil.

Dar incluzând ca fiecare detaliu din viața ta să aibă, de asemenea, riscurile sale…

Schimbă ferestrele și făcu clic pe pictograma de actualizare a paginii, însă aceasta nu se schimbă.

Nu erau mesaje noi de la MayBey.

Nu încă. Dar era sigură că n-avea să mai dureze mult.

Se duse în bucătărie și-și turnă un pahar cu apă.

•

El luă liftul.

Etajul al optsprezecelea din nouăsprezece. Zona de recepție era, desigur, închisă, dar cardul lui Rilke funcționa perfect.

Se strecură cu grijă pe lângă sala de ședințe, își trase căciula pe față și se ținu aproape de perete, într-o încercare de a evita cât de mult putea camera de supraveghere din tavan. Oricum, ca în cazul multor alte sisteme de supraveghere pe care le întâlnise, se îndoia că cineva stătea, de fapt, și viziona imaginile live, mai ales în ajunul Anului Nou. Mâine-dimineață urmau să

verifice înregistrările și să-și dea seama că avuseseră un intrus, dar atunci avea să fie prea târziu.

Se opri la recepție și se aplecă după telefon. Ridică receptorul și deschise meniul de opțiuni al aparatului. Tastă un număr, apoi făcu clic pe salvare.

Pe urmă încercă numărul de apelare rapidă.

— Alo?

— Sunt eu, Nox. Am intrat, totul e-n regulă.

— OK, șefu', înțeles. Ai grijă!

•

În momentul în care ajunse înapoi la computer, noua postare era deja veche de un minut.

Îl am pe fratele tău, Regina. Vino și ia-l dacă îndrăznești!

Avusese dreptate. Mișcarea de deschidere fusese făcută. Jocul începuse.

Era timpul pentru răspunsul ei. Își luă mobilul și apăsă opțiunea de apelare rapidă.

— Eu sunt, zise ea când persoana de la celălalt capăt răspunse.

•

Până aici toate bune!

Își vârî capul în zona deschisă din spatele recepției. Era complet pustiu, exceptând faptul că în partea cu geamuri a biroului licăreau câteva ecrane. Tura de noapte de la Filtru, poate două sau trei persoane. Nu era prea îngrijorat din cauza lor.

Chiar dacă dădea peste vreunul dintre ei, probabil, n-avea să-l recunoască și avea să spună doar salut sau, eventual, să arunce o privire la cardul de acces fixat la centura lui și să-și dea seama că poza nu se potrivea cu persoana care-l purta.

În schimb, cu șeful de echipă era altă situație. Rilke nu lucra de Anul Nou, își aminti el de când erau încă împreună, ceea ce însemna că unul dintre Beens, Dejan, Stoffe și Frank lucra în acea noapte. N-avea niciun chef să dea peste vreunul dintre ei.

Coti la stânga, în coridorul întunecat care ducea spre celelalte trei departamente. Când se apropie de Mina Traiului, văzu ușa deschisă. Rapid ca un fulger, se repezi în spatele unuia dintre dulapurile aliniate pe o latură a coridorului.

— … OK, pa, mă duc să iau ceva de mâncare, îl auzi pe Frank spunând cuiva din interior.

La naiba!

Tocmai depășise ușa camerei de înnoptat, ceea ce însemna că Frank avea să treacă fix pe lângă el.

HP se lăsă să alunece în jos pe podea și se lipi de partea laterală a dulapului. Auzi pași venind spre el și încercă să se micșoreze cât mai mult. Dintr-odată se aprinseră luminile și cineva scoase un fluierat.

•

— OK, așa să fie, atunci.

Încheie apelul și puse telefonul mobil jos, pe masa din bucătărie.

Apoi ieși pe hol și începu să-și pună hainele de oraș.

De data asta lăsă bastonul reglabil în toc și fixă totul la centura de pe șale. Era gata pentru următoarea mișcare a lui MayBey.

Dacă bănuielile ei erau corecte și el era omul care credea ea, n-avea să dureze mult până să apară.

•

— Frank!

— Da, ce este? îl auzi el pe Frank întrebând, probabil, la nu mai mult de un metru de el.

— Baza de date tocmai m-a aruncat afară, poți s-o deblochezi…?

— Sigur, îl auzi pe Frank suspinând.

Apoi pașii se îndepărtară.

Ușa de la Mina Trolului făcu clic, pe urmă totul deveni tăcut.

HP vârî cu grijă capul pe coridor. Gol. Scoase un oftat de ușurare.

Fusese aproape, al naibii de aproape chiar…

Doar că avea o problemă.

Contase să scape pe scara de incendiu, prin ieșirea de urgență din Mina Trolului, dar în acel moment acest drum era blocat. Scările alea erau cea mai bună speranță de a ajunge până la biroul lui Philip și în camera serverului, însă în noua situație trebuia să găsească un alt mod de a ajunge acolo.

Alergă înapoi la recepție, se strecură în spatele biroului și scoase planul pe care-l furase din dulapul de incendiu de la parter.

Pe scara de incendiu era ieșirea de urgență pentru toate cele nouăsprezece etaje, și ajungea până jos, la subsol. Un adevărat iad cu o mulțime de scări de cățărat pe ele, însă n-avea de-ales.

Trebuia să încerce traseul prin subsol.

•

Telefonul ei mobil sună. Număr ascuns; și dintr-un motiv oarecare ezită pentru câteva secunde înainte să răspundă.

— Bună ziua, Rebecca Normén, zise ea cât de calm putu.

La celălalt capăt percepu o voce de bărbat.

•

Totul arăta al naibii de ciudat acolo.

Garajul începea chiar în fața ascensoarelor și fiindcă era sărbătoare și noapte, doar ceva de genul o lumină din patru fusese aprinsă. O stupidă schemă verde pentru economisirea de energie. Dar lumina slabă era suficientă cel puțin ca să vadă pe unde mergea.

Se strecură printre cele câteva mașini parcate acolo și verifică de două ori planul, ca să fie sigur că se afla pe drumul corect.

Tresări la un zgomot brusc. Făcu câțiva pași rapizi și se ascunse între două mașini, apoi ridică încet capul și încercă să vadă prin geamurile mașinii. Nimic, nici cea mai mică mișcare acolo, în beznă. Poate un ventilator sau vreun vehicul de service venind? Doar ca să fie sigur, așteptă vreun minut.

Însă totul era tăcut.

Se ridică și se îndreptă spre colțul în care ar fi trebuit să fie scara, neputând să se abțină să se uite de câteva ori peste umăr.

Găsi ușa aproape exact unde se aștepta să fie. Din păcate, era blocată. Probabil, putea fi deschisă doar de pe cealaltă parte, ceea ce i se păru perfect logic, având în vedere că trebuia utilizată doar de cei care mergeau într-o anumită direcție. Totuși lângă ușă zări un cititor de carduri. O cutie argintie, cu o tastatură asemănătoare cu cea de pe ușa principală de la etaj. Testă cardul lui Rilke și primi un bip dublu în semn de răspuns, mica lumină licărind între verde și roșu. Îi luă câteva secunde să-și dea seama. Cardul de acces era bun, dar cititorul aștepta ca el să tasteze un fel de cod.

La naiba!

Ușa principală nu ceruse niciodată niciun fel de porcărie de cod, numai un card era de-ajuns.

Încercă patru de zero, însă primi ca răspuns o lumină roșie persistentă.

Haide, gândește!

Era cartela lui Rilke și, probabil, toți își aleseseră propriul PIN personalizat. Patru cifre, cel mai plauzibil. Deci ce-ar fi ales ea?

Ziua ei de naștere, bătălia de la Lützen, Revoluția Franceză?

Le încercă pe toate trei, fără succes.

Dar dacă nu așa funcționa cititorul? Poate că era un singur cod pentru caseta asta specială și puteai să pătrunzi înăuntru cât timp aveai un card pentru clădire și codul comun?

Caz în care exista o șansă ca…

Dintr-odată se făcu pretutindeni întuneric beznă.

Timp de câteva clipe de panică trebui să se lupte cu impulsul de a renunța la tot și a fugi înapoi la lifturi. În schimb, căută în geantă după lanternă.

Auzi un foșnet slab undeva în dreapta lui, iar zgomotul făcu să i se ridice părul pe ceafă. Ar fi putut să fie un șobolan…

Dacă nu cumva era altceva, o siluetă întunecată, fără formă, târându-se pe el, întinzându-și mâinile cu gheare…

Atinse cu mâna ceva cilindric și smuci lanterna atât de tare, că mai multe alte lucruri zburară odată cu aceasta. Degetele lui transpirate căutară comutatorul, apoi…

Fasciculul de lumină îi puse capăt cursei imaginației și-l roti în jur în toate direcțiile, doar ca să fie sigur.

Nu era nimic acolo, nimic altceva decât mașinile parcate și lucrurile pe care tocmai le scăpase el pe jos.

Se lăsă pe vine și puse totul la loc înapoi în geantă, în afară de un mic spray. Era balonul cu gel balistic pe care planificase să-l folosească pentru a păcăli cititorul de amprente, așa cum îl învățase Rainman Rehyman în Kista; mica rangă pentru deschiderea ușii de la camera serverului; și căștile de protecție, care să-l ajute să suporte zgomotul alarmei contra intrușilor.

În acel moment aruncă o privire rapidă.

Mai era aproape o oră până la miezul nopții, când străzile aveau să fie pline de bețivi uitându-se la focurile de artificii care le făceau al dracului de grea viața oricăror paznici de securitate și polițiștilor care încercau să ajungă la o complicată adresă centrală ca asta.

O grămadă de timp, cu alte cuvinte…

Împroșcă rapid un jet de spray cu aerosoli pe tastatura cititorului de carduri, așteptă o clipă, apoi apăsă butonul lanternei. Lumina se schimbă din alb în violet, și când o proiectă asupra tastaturii, pete mari și albe apărură pe patru dintre butoane. 1350.

Ținu cardul din nou, pe urmă apăsă tastele în ordine numerică.

Lumină roșie.

Se opri o clipă să se gândească. După aceea încercă mai simetric 0135. O lumină verde apăru și auzi sistemul de blocare zbârnâind.

DA!

În momentul în care atinse mânerul, o explozie de durere îl fulgeră prin corp și pentru câteva secunde membrele îi tremurară necontrolat. Apoi totul deveni negru.

41.

Capturarea steagului

— Da, salut, poți să-mi spui al cui număr e ăsta? întrebă bărbatul de la celălalt capăt al liniei.

— Al Rebeccăi Normén…

— Din Palatul administrativ sau…?

Omul părea ezitant.

— Îmi pare rău… Nu înțeleg. Cu cine vorbesc?

— Mă cheamă Sandberg, căpitanul Sandberg de la Life-Guards. Eu sunt responsabil cu paza Palatului în seara asta și stăm în fața unei uși pe care am descoperit dintr-odată că nu putem s-o deschidem. Dacă schimbați încuietorile, procedura normală necesită informa…

— Stai un minut, îl întrerupse ea. De unde ai numărul meu de mobil?

— E un autocolant pe încuietoare. Ce… nu lucrați în Palatul administrativ? M-am gândit…

— Stai pe loc, căpitane, vin într-acolo!

Alergă în jos pe scări, cu telefonul încă presat la ureche.

— Unde duce ușa?

— Ce?

— Ușa încuiată…, preciză ea în timp ce-și trăgea cizmele. Unde duce?

•

Cineva îl căra.

Sau mai mult de o persoană, cu siguranță. Câte unul de sub fiecare braț, cu mâinile legate la spate și o glugă pe cap.

Déjà-vu!

Se întrebă scurt dacă ăsta era doar un vis. Dacă încă se afla în garajul din Dubai și orcii îl trăgeau din vreo groapă Guantanamo.

Picioarele i se mișcau, mai mult sau mai puțin, dar restul corpului încă și-l simțea amorțit. Ultimele minute erau tăiate în mici fragmente de amintiri. Avea senzația că fusese luat undeva, într-un fel de vehicul. Însă era mai mult o senzație

decât un fapt. Ca și cum lumea din jurul lui se mișcase în timp ce el însuși stătea culcat încă.

Îl traseră în sus pe un fel de scară. Auzi un scârțâit de ușă. Aer uscat, rece, dar încă nu afară. Ca un fel de pod imens…

•

Frână puternic în curtea exterioară a Palatului și mașina mai alunecă vreun metru pe caldarâmul alunecos.

— Stai, zise adolescentul cu puf din ghereta santinelei, ridicând o mână.

— Ofițerul responsabil cu paza, zise ea repede arătându-i ID-ul de poliție. Unde îl pot găsi pe căpitanul Sandberg?

•

O altă scară îngustă, iar persoana din față, practic, trebui să-l tragă.

Aerul nopții reci, vocile, zgomotele orașului în depărtare dezvăluiau că erau, cu siguranță, afară. Pași poticniți pe o suprafață alunecoasă, cu zloată. Apoi mâini împingându-l să se așeze, împingându-i picioarele peste un fel de margine. Picioarele îi atârnară brusc și o pală de aer rece îi umflă crăcii pantalonilor.

Ca de atâtea ori înainte, stomacul lui fu mai rapid decât creierul. Un acoperiș! Era pe un fel de acoperiș.

•

Trei arme în total, două puști automate și pistolul din tocul ofițerului. Din anumite motive, o făceau să se simtă incomod. Poate că Garda era în mare parte un ceremonial, dar nu putu să se abțină să nu se întrebe.

Nu e periculos, periculos?

Ghicise în cele din urmă…

Alergară pe ceea ce părea a fi, destul de ciudat, o casă a scărilor perfect normală. Căpitanul Sandberg în fața ei și doi soldați în uniforme de camuflaj chiar în spatele ei. Erau uși de apartamente pe palier și un miros slab de gătit. Nu-și imaginase niciodată că oamenii, de fapt, locuiau în Palat, în spatele ușilor maronii obișnuite, cu cutii poștale și plăcuțe, ca orice altă adresă din oraș.

Dar, pe de altă parte, asta era aripa de vest, un drum direct spre apartamentele regale, biserica Palatului, muzee și toate celelalte.

Se opriră în fața unei uși metalice chiar în capătul scărilor.

— Acolo, zise Sandberg arătând spre bara de pe ușa cu un lacăt agățat de ea. Ne-am dat seama că ceva nu era în regulă doar când cheia noastră nu s-a potrivit.

Pe încuietoare se zărea un mic autocolant, cu un număr de telefon. Îi luă o fracțiune de secundă să vadă că era al ei.

— Ești sigură că n-ar trebui să sunăm la poliție…? Adică, poliția în uniformă, se corectă el.

— Nu încă…, replică ea tăios.

Scoase cheia din buzunarul blugilor și văzu imediat că era mărimea potrivită.

O vârî în încuietoare și încercă s-o rotească. Încuietoarea făcu clic imediat deschizându-se și unul dintre soldați scoase bara și împinse ușa. Fu lovită de un miros rece de lemn vechi și praf.

— Unde duce asta…?

Arătă în întuneric.

— Podul? Se desfășoară pe toată lungimea Palatului, îl folosim ca să ajungem la drapel…

— Drapel?

— Da, drapelul cu trei cozi, cel care flutură pe acoperișul Palatului când e regele în țară.

•

Ce naiba se întâmpla, de fapt?

Creierul lui înțelegea greu realitatea.

Apucase mânerul și fusese aproape să deschidă ușa de la casa scării, când fusese… ei bine, atacat, într-un fel?

Mânerul acționase ca un mecanism exploziv capcană?

În caz afirmativ, mâna ar fi trebuit să-i fie deja prăjită rău. Însă, în afară de cablul din plastic ce-i tăia încheieturile, mâinile lui erau în regulă.

Își mișcă trupul ușor și după câteva momente crezu că a identificat un punct de la baza coloanei vertebrale, de unde părea să radieze o arsură.

Auzi voci șușotind aproape de el.

Apoi o voce familiară care-l făcu să tresară.

•

O cale îngustă de scânduri duble îi conduse prin întuneric. Mirosul de lemn gudronat deveni din ce în ce mai puternic cu cât înaintau.

Acoperișul se afla la mai mulți metri deasupra capetelor lor, iar în strălucirea lanternelor ea zărea uneori sclipirile verzi ale tablei din aramă.

— Cu grijă, zise Sandberg îndreptând din nou lanterna spre una dintre grinzile transversale groase care le stătea în drum.

Apoi drumul cotea brusc spre dreapta, în următoarea secțiune a Palatului, și ea își dădu seama că trebuie că erau în partea de nord, cu fața spre clădirea Parlamentului. Înaintea lor, în întuneric, se trânti o ușă. Sandberg se opri și îndreptă fasciculul de lumină al lanternei în față. La douăzeci de metri mai încolo apăru conturul altei scări.

— Ăsta e un loc de importanță națională, preciză Sandberg liniștit. Nimeni n-ar trebui să fie aici și, cu siguranță, nu acolo.

Ajunseră la scări și își îndreptară lanternele spre vârf. O altă ușă metalică, de data asta barată orizontal.

Se auzi un sunet de bip din buzunarul ei. Scoase mobilul și citi mesajul.

Era de la Micke.

MayBey locuiește de-a lungul autostrăzii E18, cea mai mare parte a traficului său trece printr-o centrală din Parcul Näzby.

Avusese dreptate!

MayBey nu era persoana care se voia a fi.

Cu excepția cazului în care era exact ceea ce pretindea…

O imitație, o copie a altcuiva, în întregime.

Se întoarse spre Sandberg.

— Așteaptă aici! zise ea brusc.

Apoi plecă de una singură.

42.

Cap la cap

— Bun venit, Rebecca, zise omul cu cagulă.

Platforma pe care stăteau era mică, probabil, nu mai mare de șapte sau opt metri pătrați. În stânga ei se afla o balustradă ornată cu piatră și dincolo de asta coborârea spre Lejonbacken, iar în dreapta ei un mic zid și apoi acoperișul din aramă înclinat ușor spre curtea interioară.

Se uită la ceas: 23:51.

În depărtare se auzeau focuri de artificii.

— Te așteptam.

Făcu un semn cu capul și ea văzu că era acolo cineva ghemuit pe balustradă, cu spatele la ea. Pentru o clipă, îngheță complet. Brațele lui erau legate la spate și avea o glugă neagră trasă în jos peste cap.

Sub picioarele lui, clădirea cădea vreo douăzeci de metri sau mai mult drept în jos, spre Lejonbacken.

Ea se uită din nou la omul cu cagulă. Chiar dacă jacheta neagră și masca îl făceau să pară mare, era, de fapt, mai mic decât crezuse ea.

— Evident, vezi justiție poetică aici…, zise el.

Ea dădu scurt din cap, urmărindu-i mișcările cu ochii. Vocea lui suna ciudat, ca și cum se străduia s-o ascundă.

Fratele tău l-a ucis pe prietenul tău împingându-l de pe o clădire…

Ochii ei se repeziră la silueta cocoșată, apoi din nou la mica platformă.

Pe zidul jos din piatră era un sac negru, cam la un metru distanță. Dădu din cap din nou.

— Da, am înțeles. Legea ta se aplică și aici, ochi pentru ochi…

— Exact…, spuse el, dar ceva în vocea lui arătă că ea nu reacționase cum se așteptase el.

Sunetul rachetelor de Anul Nou începu să crească, anunțând zgomotos apropierea de Palat. Răbdarea lui Sandberg se sfârșise, evident.

Omul cu cagulă se întoarse și privi repede spre margine.

— Sunt pe drum, zise ea pe un ton sec.

— Bine, atunci poți să te duci înapoi jos…

Ea făcu din nou o jumătate de pas spre trapă, apoi se opri.

— Știi ce, MayBey…? Cred că aș prefera să stau aici, de fapt…

El tresări, părând că era pe cale să spună ceva. În schimb, făcu un pas spre silueta așezată.

— Evident, nu înțelegi…, bâigui el.

— Oh, am înțeles.

Ea se uită la geantă.

Sirenele erau aproape, cel puțin trei sau patru vehicule diferite.

Intensitatea sunetului rachetelor sporea în continuare.

— înțeleg totul, de fapt. Ai de gând să-l împingi pe fratele meu de colo…

Arătă spre silueta așezată.

— … de pe acoperiș, așa cum le-ai promis tuturor fanilor tăi. Dacă n-ai nimic împotrivă, cred că am să stau aici și să te urmăresc în timp ce-o faci.

— C-ce?

Vocea i se sparse și pentru un moment sună aproape strident.

— Am spus că ai putea la fel de bine să te duci și să-l împingi pe Henke peste margine. Vorbești deja despre asta de câteva săptămâni, așa că ai putea la fel de bine să izbutești.

El păru să se gândească la asta pentru o clipă, apoi făcu încă o jumătate de pas spre balustradă. Ea văzu silueta așezată agitându-se cu îngrijorare.

Sirenele se opriră, ceea ce însemna, probabil, că poliția era deja pe drum pe casa scării. Încă un minut până în pod și aveau să ajungă la ultimul rând de scări.

Ea își vârî încet mâna în jachetă.

— Se pare că nu înțelegi, Rebecca…, zise el ridicând un picior, gata să lovească.

— Nu, rosti ea calm închizând degetele în jurul obiectului atașat la centura de pe șale. Tu nu înțelegi…

Țâșni de-a lungul platformei din doi pași rapizi, smulgând mâna afară. Bastonul se extinse la toată lungimea lui și-l lovi pe MayBey peste dosul coapsei.

Lovitura fu atât de puternică, încât ea simți osul plesnind sub metal.

Bărbatul căzu pe spate, dar ea nu sări pe el. În schimb, își puse propriul picior pe spatele siluetei așezate.

•

Auzea voci, două mai precis. Un bărbat și o femeie. Amândouă sunau familiar, știa atâta lucru, dar capul îi era încă mult prea amețit ca să reușească să le identifice.

Apoi auzi ceva ce suna ca niște mișcări rapide în spatele lui.

Pe urmă, cineva îi puse piciorul în spinare. HP HP HP?

•

— Uite, MayBey, lasă-mă să te ajut, strigă ea peste rachetele care șuierau.

Împinse cu piciorul.

— *Nuuu*!

Cele două strigăte panicate fuzionară, formând un singur sunet nervos.

După ce sperie de moarte pe oricine ar fi fost, ea îl apucă pe cel așezat, îl trase de pe balustradă și-l târî înapoi pe platformă, lângă MayBey. Apoi scoase cătușele din buzunarul de la spate.

Sub mănușile groase și jacheta căptușită bine, încheieturile lui MayBey erau subțiri și ea n-avu deloc probleme să-i pună cătușele.

— E timpul pentru o mică demascare, domnilor.

Îi scoase cagula lui MayBey și se uită rece la fața lui.

Apoi scoase gluga celuilalt bărbat.

— Cu Jonathan Lundh m-am întâlnit deja…

Dădu din cap spre MayBey, care încă făcea grimase de durere.

— Dar tu cine ești?

— M-Marky, se smiorcăi tânărul care se presupunea că era fratele ei. Marcus Lillhage.

— Și de unde îl știi pe Lundh junior aici de față? Și tatăl tău e polițist cumva?

— N-nu…, suspină el. Scobitoare și cu mine mergem la aceeași scoală…

Ea dădu încet din cap și pe urmă se întoarse spre geanta neagră.

— Acolo e o cameră, nu-i așa?

Tânărul numit Marky dădu din cap.

Ea îndreptă bastonul spre pieptul lui Jonathan Lundh.

— Așadar, îmi spui, sau ar trebui să-mi spună Marcus?

El se ținea strâns cu ambele mâini de coapsa rănită și încerca să nu se uite la ea.

— Bine, Marcus, dă-i drumul.

Își odihni bastonul pe umăr.

— A fost un proiect… pentru școală.

— Mai departe.

— Păi, am avut de făcut un proiect de studiu al presei cu privire la fluxul de informații. Am vrut să vedem dacă era posibil să creăm un personaj fictiv pe un site. Tatăl lui Scobitoare obișnuia să urmărească site-ul pentru polițiști, de acolo ne-a venit ideea.

Ea se uită la Jonathan Lundh, care încă nu vorbea.

— Apoi, într-o noapte, tatăl lui s-a așezat pe mobil și a sunat accidental acasă. Scobitoare a auzit despre ce vorbeau în dubă…

— … despre mine, completă ea și-l văzu pe Jonathan ridicând privirea.

— I-o trăgeai lui tata…, mârâi el. Chiar dacă știai că avea familie…

Ea dădu din cap încet.

— Ai dreptate, Jonathan, zise ea. Și nu e ceva de care să fiu chiar mândră, dacă te consolează într-un fel. Deci de asta m-ați ales pe mine?

— P-proiectul nu trebuia să fie chiar atât de mare. Ne-am gândit să pretindem că sunt un polițist sărit de pe șine, care sfârșește scriind pe blog că vrea să se sinucidă. Voiam să vedem dacă colegii lui ar încerca să-l ajute, continuă Marcus.

— Vreau să spun, totul a fost despre crearea unui profil, devenind un nume. Ca și cu fata de la școala de artă care a pretins că era psihotică și a ajuns foarte faimoasă…

— Marky, taci dracului din gură! se răsti Jonathan. N-avem nimic altceva să-ți spunem, curva dracului…

Ea îl lovi peste genunchi și el se făcu ghem.

— Ar trebui să te gândești un pic la ce zici, Jonathan. Gândește-te la ce se scrie despre starea mea de spirit pe acel site… Un băiat deștept ca tine s-ar putea să-mi spună ce s-ar întâmpla dacă v-aș sparge camera și apoi aș pretinde că am fost forțată să vă arunc pe amândoi peste margine, în situație de autoapărare?

Îi văzu ochii deschizându-se larg, în timp ce încerca să zărească vreun semn dacă ea glumea. În schimb, ea îl apucă de jachetă și-l târî spre margine.

Dedesubt se formase o mulțime.

— M-ai terorizat săptămâni întregi…, continuă ea cu gura aproape de urechea lui. Ai încurajat oamenii să arunce tot felul de mizerii în mine, aproape m-ai călcat cu mașina și i-ai amenințat viața fratelui meu…

Îl trase un pic mai aproape de margine. În ciuda vaietului și urletului focurilor de artificii de Anul Nou, îl auzi icnind să respire.

— Așa e? Mașina din fața casei mele, tu ai fost, nu?

— Da! D-da, pentru numele lui Dumnezeu! strigă el. Am vrut să te mierlesc. Apoi, când ai venit în fugă…

— … ai intrat în panică?

El dădu din cap cu disperare, incapabil să-și ia ochii de la pavajul aflat cu mult mai jos.

— Și fratele meu, el ce caută în poză?

— Coincidență. Într-o zi a intrat în magazin… Apoi, ca să spun așa, totul a prins contur…

Ea îl trase pe Jonathan Lundh înapoi pe platformă și-l lăsă să se ducă lângă prietenul lui.

— Și toate astea? mai întrebă ea dând din cap spre acoperișul Palatului. A cui a fost ideea?

— Fratele meu e ofițer în Gardă, murmură Marcus. M-a adus aici vara trecută, când au coborât drapelul.

— Deci ideea era să cred că Henke stătea acolo, pe margine? Și să cerșesc și să pledez pentru viața lui în timp ce voi filmați. OK, am înțeles asta. Dar cum v-ați gândit că o să scăpați?

Cei doi tineri se uitară unul la altul, dar niciunul dintre ei nu răspunse. Rebecca se gândi câteva momente.

— Înțeleg, zise ea în cele din urmă. Să fiți duși în cătușe și să apăreți la televizor și în ziare ar fi fost punctul culminant perfect pentru micul vostru proiect.

Ea dădu din cap.

— Și pentru că n-aveți, de fapt, un ostatic aici, probabil, o să sfârșiți doar cu o amendă sau o pedeapsă cu suspendare pentru niște infracțiuni minore. Și eu aș fi atârnată la uscat în timp ce voi deveniți faimoși. Ei bine, încă nu e prea târziu!

Îi trase în picioare, dezlegă cablul drapelului și înainte ca ei să aibă timp să-și dea seama ce face, îl trecu prin cătușele de la spatele lor. Apoi legă cablul de stâlp cu noduri marinărești și pe urmă îi îmbrânci pe cei doi tineri spre balustradă atât de tare, că amândoi ajunseră să se balanseze peste aceasta.

Un îngrozitor țipăt dublu, și cablul drapelului se încordă cu un șoc, lăsându-i suspendați în aer, cu genunchii încă pe balustradă.

Ea vedea flash-urile telefoanelor mobile jos, în rândul mulțimii.

— Zâmbiți și faceți frumos cu mâna, băieți, zise ea. O să fiți celebri.

Se aplecă peste geantă, scoase afară camera și, după un pic de migălit la ea, scoase cardul de memorie.

Pe scară, pe drum în jos, găsi un negociator de ostatici și, sub el, o echipă puternic înarmată în uniforme negre.

— Totul e bine, zise ea fluturându-și ID-ul de poliție.

Arătă la telefonul din mâna bărbatului.

— Dar poți să-l suni pe Tobbe Lundh din cadrul departamentului de reacție rapidă și să-i spui să vină și să-și ia fiul. Și mai spune-i să aducă două perechi de pantaloni curați...

43.

Toate bazele voastre ne aparțin

În momentul în care gluga îi fu scoasă, lumea explodă în culori, fluierături și explozii. Îi luă o clipă să-și dea seama că era miezul nopții și apoi alta ca să înțeleagă unde se afla.

La șaptezeci de metri deasupra centrului orașului, cu părțile carosabile ale străzii Sveavägen ude de sare mult mai jos între picioarele lui suspendate, și doar banda îngustă a marginii de beton de sub fesele lui care să-l oprească să cadă.

Piciorul din spatele lui împinse, reducând lățimea benzii la jumătate și făcându-i stomacul să se strângă într-un nod de panică.

Încercă să se împingă înapoi și să-și păstreze centrul de echilibru pe partea corectă a marginii. Dar piciorul îl împiedică, împingându-l inexorabil înainte.

— Îți place priveliștea, futaciule? îi șopti Sophie în ureche când cerul Stockholmului îi explodă în jurul capului.

— Buzunarul din dreapta al pantalonilor mei, un stick USB! urlă el încercând să se facă auzit peste focurile de artificii. Nu mă lăsa să cad, pentru numele lui Dumnezeu!

Fesele lui alunecau încet pe margine, în timp ce Elroy continua să-l împingă.

Nouăsprezece etaje mai jos, strada era plină de petrecăreți de Anul Nou.

— Și ce-ai de gând să faci cu asta, dragă micule Henrik? îi șuieră Sophie din nou, chiar lângă urechea lui.

— Să-l conectez în server, să încarc un troian, pufni el. Te rog, te rog, nu lăsa…

Brusc spatele lui pierdu contactul cu betonul și alunecă peste margine.

Dar chiar când începu să țipe terorizat, Elroy îl prinse și-l trase înapoi în sus, pe acoperiș. Îl lăsară să zacă amețit acolo în timp ce-l percheziționau.

Stick-ul USB fu primul pe care îl luară.

•

Ea avusese dreptate cu privire la cele mai multe dintre astea.

MayBey și Tobbe erau conectați.

Dar în loc de un polițist musculos într-o uniformă neagră, marele ei inamic de pe internet se dovediseră a fi doi cocoși de optsprezece ani care se uitaseră prea mult la televizor. Citatele din filme o puseseră pe drumul cel bun.

Judecătorul Dredd, Șoferul de taxi, sau ale actorului Clint Eastwood. Totul păruse o fantezie de dormitor a vreunui adolescent. Odată ce întâlnise numele Jonathan Lundh, trebuia doar să se uite la profilul lui de pe Facebook, și destul de sigur că toate filmele erau acolo, frumos listate pe pagina lui de detalii personale, împreună cu faptul că urma un liceu specializat în IT. Pe internet poți să pretinzi că ești oricine îți place, se gândi ea. Dar e și adevăr acolo, dacă știi unde să-l cauți.

Vorbind despre căutare…

Scoase mobilul și formă un număr.

— Unde ești? întrebă ea când cel de la celălalt capăt răspunse.

•

Îl mânară între ei ca pe-o oaie.

Elroy îl ținea de partea de sus a brațului, dar nu era nevoie de asta, la urma-urmelor. Chiar dacă îi tăiaseră legăturile din plastic de la încheieturi, era terminat. Încă simțea efectele pistolului cu electroșocuri cu care-l împușcaseră, făcându-i mișcările lente, și întregul scenariu de coșmar de pe acoperiș, practic, îl zdrobise.

Își frecă nasul cu încheietura mâinii ca să scape de lacrimile care continuau să curgă.

Când ajunseră în camera mare, deschisă, auzi voci din biroul lui Philip. Zări siluete prin pereții din sticlă mată. Clinchet de pahare, apoi râsul gâlgâitor pe care-l cunoștea atât de bine…

Fără avertisment, picioarele i se înmuiară dintr-odată și se prăbuși. Se lovi cu capul de marginea biroului lui Sophie și-și simți pielea frunții crăpând.

Ei nu făcură nicio încercare să-l ridice, ci doar îl lăsară să se târască pe podea pentru câteva clipe.

Rânjind în timp ce el dibuia cu mâinile sub birou.

Apoi se prinse de scaunul de birou și se folosi de acesta ca să se ridice cu trudă în picioare. Simți un firicel cald de sânge scurgându-i-se încet prin sprânceană.

— Uite, murmură Elroy îngrămădind un șervețel în mâna lui HP în timp ce-l împingea înainte.

O clipă mai târziu, ușa se deschise și intrară înăuntru.

Șase persoane în cameră, toții șefii de secție, toți ținând în mână pahare cu șampanie.

— Bun venit, Henrik, te așteptam, zise Philip Argos vesel.

Lângă el, un pic prea aproape, Rilke zâmbea cu cel mai frumos zâmbet al ei.

— Uite.

Elroy puse micul stick USB pe biroul lui Philip.

— Dejan, te rog, dădu Philip din cap.

Dejan traversă încăperea, luă stick-ul și-l conectă într-un laptop de pe birou.

— Rețea nefuncțională WASSAT[40]..., chicoti el cu cruzime, aruncându-i o privire rapidă lui HP. La urma-urmelor, nu vrem să riscăm vreo infectare...

Ceilalți șefi de echipă, cu excepția lui Rilke, se adunară în jurul ecranului. HP nu putu să se abțină să nu se holbeze la ea. Dar ea nici măcar nu se uită la el.

Apăsă mai tare șervețelul pe tăietura de pe frunte, însă sângele nu se opri.

— Ooo, ce surpriză! zise Beens, uitându-se peste umărul lui Dejan. Nu-i rău deloc!

Dejan făcu clic cu mouse-ul, apoi tastă câteva comenzi rapide.

— Da, nu pot decât să fiu de acord cu Beens. Cine a înjghebat programul ăsta spion a știut ce face.

Scrise alte câteva comenzi, pe urmă se ridică și trase USB-ul afară.

— Dacă troianul ar fi ajuns în *mainframe*[41], am fi avut probleme... Se pare că ar fi început să trimită informații confidențiale către un client extern. Informații despre clienți, ID-uri de utilizator, porecle pe blog, orice vrei. Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi reușit.

---

[40] What’s that – Ce-i asta (în lb. engl., în orig.) (n. tr.).

[41] Calculator de mare viteză și capacitate de stocare, care deservește pe rând mai mulți utilizatori. (n. tr.).

Îi întinse stick-ul lui HP.

— Chiar ai încercat să ne scufunzi, flăcău…, zise el cu o voce care suna aproape surprinsă.

Dintr-odată, toată lumea din încăpere păru să se uite la el.

Simți, efectiv, ura din ochii lor.

Frank făcu un pas înainte, cu pumnii strânși, însă HP rămase perfect nemișcat. Lovitura nu fu chiar grea, un pumn în stomac împotriva căruia reuși mai mult sau mai puțin să se oțelească înainte de a fi lovit. Căzu în genunchi pe covor, cu un icnit când aerul ieși din el. Tipul nici măcar n-avusese curajul să-l lovească, așa cum s-ar fi așteptat, cu pumnul în față…

— De-ajuns, Frank, zise Philip scurt, în timp ce Sophie și fratele ei îl trăgeau pe HP în picioare. Cred că Henrik și-a dat seama deja de seriozitatea poziției lui, nu?

HP dădu din cap în tăcere.

— Tu, un criminal condamnat, ai intrat aici cu un card de acces subtilizat, cu intenția de a fura informațiile confidențiale ale companiei.

Luă stick-ul de memorie de la Dejan și-l flutură în fața lui HP.

— Furt calificat sau spionaj industrial, probabil, un an sau doi în închisoare, aș zice. Și cred că asta nu le va face bine deloc perspectivelor de carieră ale surorii tale…

HP tresări.

— N-o implica pe sora mea în asta! murmură el.

Philip zâmbi.

— Deci e ceva care te interesează, la urma-urmelor, Henrik. Cu alte cuvinte, nu ești în întregime lipsit de morală…

Frank, Dejan și ceilalți zâmbiră, dar lui nu-i păsa.

— Treci la subiect, Philip, icni el. Am ceva ce vrei, nu-i așa? Altfel, polițiștii ar fi fost ocupați acum să mă răzuiască de pe trotuar. La urma-urmelor, nu pari a fi prea deranjat să calci peste niște cadavre…

Înălță capul și-i privi în ochi pentru prima dată. De data asta fu rândul lor, al tuturor, să-și ferească privirile.

Al tuturor, cu excepția lui Philip. El făcu un gest spre Elroy.

— E…?

— Complet curat, fără microfoane sau emițătoare.

— Bine!

Se întoarse din nou spre HP.

— Ai dreptate, Henrik. Vreau acțiunile tale, ai posibilitatea să mi le vinzi la o rată acceptabilă a pieței, astfel ca nimeni să nu poată pretinde ulterior că ai fost pus sub presiune excesivă. Deci sunt pregătit să-ți ofer de două ori cât ai reușit să încropești ca să-i plătești Monikăi.

Îi făcu un semn lui Stoffe, care scoase un dosar din plastic și începu să aștearnă o serie de documente pe birou.

— Și sunt o grămadă de martori aici care pot să ateste că achiziția a avut loc perfect legal.

HP dădu din cap obosit.

— OK, am înțeles…

Inspiră adânc, ca să-și dea timp să se gândească.

— Dar vreau să adaug o condiție pentru afacere.

— Nu prea ești în poziția de a face cereri, Henrik, totuși să auzim…

— Am să semnez formularele și am să dispar într-un apus de soare, cât timp ești de acord să nu chemi poliția. Nu sunt chiar dornic să fac pușcărie din nou.

Philip dădu din cap.

— Asta sună ca și cum s-ar putea să iei în considerație oferta mea, nu-i așa?

Se întoarse spre ceilalți, însă niciunul dintre ei n-avu vreun comentariu.

— Deci cum facem cu banii? întrebă HP.

— Am deschis un cont Western Union pentru tine, banii vor fi transferați în momentul în care semnezi documentele.

— Nu e nevoie, am un număr de cont pe care putem să-l folosim.

Philip îi întâlni privirea pentru câteva secunde. Apoi zâmbi.

— Ai planificat eventualitatea asta, nu-i așa?

HP ridică din umeri.

— În cazul ăsta, s-ar părea că nu te-am judecat în întregime greșit, Henrik. Niciun plan nu e atât de bun ca să nu aibă nevoie de o copie de rezervă.

El clătină din cap.

— Ai fi putut să ajungi departe cu noi, Henrik, mai departe decât îți poți imagina vreodată…

— Păi…, răspunse HP. N-o să știm niciodată, nu?

Philip îl privi cu răceală.

— Deci, Henrik, văzând că ai fost pregătit pentru scenariul ăsta, să îndrăznesc să spun că ai un preț în minte? Cât de mult ai reușit să încropești ca s-o convingi pe Monika să vândă? Eu i-am oferit un milion, dar îmi imaginez că ție ți-a făcut un discount bun. Așadar, cât a fost, cincizeci, o sută?

— Cinci!

Philip zâmbi.

— Ca atare, ai reușit s-o convingi pe cumnata mea să-ți vândă acțiunile ei pentru un amărât de cinci mii. Fie ești un negociator strălucit, fie ea chiar mă urăște… Ei bine, o să transferăm zece mii în contul tău.

HP clătină încet din cap.

— Nu cinci mii…

Lăsă o pauză dramatică. Apoi zâmbi.

— Cinci *milioane*…!

44.

Jocul e pierdut

Pe străzile de afară se așternu calmul și doar câteva fuioare de focuri de artificii mai urcau sporadic pe cerul nopții. Mai așteptă un timp înainte s-o ia din loc spre toaletă, ca să se curețe. Tăietura de deasupra ochiului nu se oprea din sângerare și ceru o rolă de bandaj ca să încerce s-o lege. Când termină, ușa biroului se deschise.

— Poți să te întorci acum, Henrik…

Atmosfera petrecerii păru să se fi domolit cumva. Nu reuși să evite părți audibile ale discuției aprinse, în timp ce aștepta.

— Am verificat ce mi-ai spus, începu Philip. Și se pare că ai reușit cumva să faci rost de cinci milioane de euro, așa cum ai spus. Evident, suntem foarte interesați să auzim cum vine asta…

— Câștig la loterie, zise HP întrerupându-l.

Îi văzu uitându-se unul la altul.

— În cazul ăsta, avem o propunere, zise Philip scurt. Șase milioane de euro, de atât putem să facem rost într-un răstimp așa de scurt.

— Șapte! replică HP repede.

Philip inspiră o dată adânc și HP îl văzu cu coada ochiului pe Elroy târșindu-și picioarele.

— OK, șase, atunci! zise el. Câtă vreme putem să ne-o luăm de pe suflet. Dar ține minte, fără poliție!

— Bine, spuse Philip. Dejan are transferul pe ecran.

El dădu din cap la Dejan, care configurase un nou laptop, pentru a-l înlocui pe cel infectat.

— O să transfere banii de îndată ce toate actele sunt semnate, apoi poți să te conectezi la contul tău și să verifici și tu.

HP dădu din cap.

Stoffe puse hârtiile în fața lui pe birou și el le semnă una după alta.

Apoi, Philip făcu la fel, înainte ca Stoffe și Frank să ateste ca martori.

— OK, poți să transferi banii acum, ordonă Philip odată ce terminară.

Dejan tastă, pe urmă îl supraveghe pe HP în timp ce acesta verifica și el tranzacția. Tot contul curent al ArgosEye trebuie că se golise.

Cumpărarea de acțiuni cu propriii bani ai companiei nu era ceva ilegal? Dar, evident, asta presupunea ca să-i pese cuiva.

— Fericit?

HP dădu din cap.

— Bine. Atunci, e timpul să mergem pe drumuri separate, zâmbi Philip. Poate că ești un om bogat, însă va mai trece o vreme până să poți să te bucuri de bani. Și, evident, o să te acuzăm serios pentru daune. Îmi imaginez că suma se învârte în jurul a ceva de genul șase milioane. Voi, ceilalți, ce credeți?

Aceștia priviră cu dispreț și dintr-odată toată lumea păru mult mai fericită.

— Elroy, fii atât de amabil și sună să asiguri transportul pentru Henrik.

— Desigur, rânji Elroy și se îndreptă spre telefonul de pe birou. Unu unu doi e ușor de tastat…

HP privi spre podea. Evident, lacomii nenorociți aveau de gând să-l bage la răcoare. N-ai fi obținut o cotă prea bună la pariuri pe ce se întâmpla. Din fericire, el încă mai avea un as în mânecă…

— Alo, poliția? Tocmai am prins un hoț în flagrant. Se pare că încerca să fure informații comerciale confidențiale…

— Stai! zise Philip ridicând o mână. Ceva nu-i în regulă…

Îl privi lung pe HP.

— Pentru cineva care tocmai a pierdut jocul, pari un pic prea calm.

HP încercă să evite să-l privească.

La naiba!

— Ce făceai cu adevărat jos, la recepție?

— Nimic, murmură HP.

Philip păru nedumerit. Apoi îi făcu semn lui Elroy să-i predea receptorul.

— Bună ziua, cu cine vorbesc? Sergent de poliție Renko…?

Philip începu să zâmbească.

— Și la ce departament lucrezi, sergent, dacă nu te superi?… De supraveghere? Îmi pare rău, dar răspunsul corect era control central.

Puse receptorul jos și apoi mai formă niște numere pe telefon.

— Niciodată nu încetezi să mă surprinzi, Henrik! continuă el cu un ton amuzat în voce. Ai presupus că o să chemăm poliția și ai schimbat numărul de apelare rapidă cu unul de-al tău. Lasă-mă să ghicesc, ai doi prieteni care așteaptă într-o mașină undeva acolo, gata să vină și să te ia? Un pic de *Ocean's Eleven,* corect?

HP inspiră adânc.

— *Twelve*[42], murmură el. Polițiștii falși îi salvează în *Ocean's Twelve.*

Însă nimeni nu părea să asculte.

Philip se întoarse spre ceilalți.

— Să fie o lecție utilă pentru noi toți. Niciodată să nu subestimezi un adversar, nici chiar când pare învins…

Philip îi făcu semn lui Elroy, care scoase telefonul mobil.

— Alo, poliția?

•

Ea încheie apelul, apoi căută un alt număr în agendă.

— Bună seara, draga mea, zise vocea moale.

— Bună seara, unchiule Tage, răspunse ea și observă că inima îi bate un pic mai repede. Știu unde e Henrik…

— Excelent, draga mea, îți sunt foarte recunoscător. Unde pot să-l găsesc?

Ea inspiră adânc și-și ținu respirația pentru câteva secunde înainte să răspundă.

•

Deci jocul se sfârșise.

Philip și compania îi cumpăraseră acțiunile, desigur, pentru mai degrabă mai mult decât anticipaseră totuși. În cele din urmă, aveau control complet asupra companiei.

Șampania curgea, fără îndoială, la birou, în timp ce el și cu gemenii așteptau ca niște copilași cuminți la recepție să apară poliția.

Polițiștii adevărați…

La naiba!

---

[42] Referire la filmele *Ocean's Eleven* și *Ocean's Twelve*, regizate de Lewis Milestone. (n. tr.).

Sperase că va ajunge departe cu asta, că bluful lui cu telefoanele avea să funcționeze și că Nox și Guvernatorul urmau să se arate și să-l ia. Apoi, spre Arlanda cu o grămadă de noi bani frumoși în cont.

În schimb, avea să fie arestat cu adevărat.

O pedeapsă cu închisoarea era chiar cea mai mică dintre problemele lui. Mai mult îl îngrijora că în momentul în care datele lui personale aveau să fie tastate în sistemul informatic al poliției, luminile de avertizare urmau să înceapă să clipească și să-i spună Stăpânului Jocului unde se afla.

Era, de fapt, oarecum surprins de faptul că nu-l găsiseră deja.

Că Philip și gașca lui nu le vânduseră deja pontul despre el. Dar părea că ei încă nu descoperiseră cine era. Ei bine, aveau să afle în curând…

Un ciocănit tare îi întrerupse gândurile.

— Ați fost rapizi, le zise Elroy celor doi ofițeri în civil, când deschise ușa.

— Eram chiar după colț, zise unul dintre ei.

— Aș vrea să vă văd ID-urile, le ceru Elroy.

Oamenii ridicară din umeri, apoi scoaseră ID-urile de poliție.

— Am toate informațiile aici…, adăugă Elroy predându-i un dosar din plastic unuia dintre ofițeri. Moment, loc, detalii personale, o să găsiți totul acolo, precum și un stick de memorie cu programul pe care încerca să-l planteze în sistemul nostru.

Arătă spre HP.

— După vacanță, avocații noștri au să depună cererea noastră pentru daune.

Unul dintre polițiști frunzări prin acte, pe urmă dădu din cap către colegul lui.

— Întoarce-te, zise el, iar HP făcu ce-i ceruse polițistul.

Se auzi un clic metalic când fură puse cătușele.

— OK, să mergem.

Apoi către Elroy:

— Echipa de investigație o să vă contacteze mâine-dimineață la prima oră, dacă au să aibă ceva întrebări…

Cei doi polițiști îl duseră afară spre lift.

— Stați, strigă Elroy după ei. La care stație, în caz că vrem să adăugăm ceva?

— Norrmalm, răspunse cel mai înalt dintre cei doi ofițeri.

— E în rondul din spatele Gării Centrale? întrebă Elroy.

— Nu, Kungsholmsgatan 37, acolo am fost în urmă cu o bună perioadă.

Elroy zâmbi fericit.

— Voiam doar să verific…

Luară liftul în jos. Niciunul dintre ofițerii de poliție nu zise o vorbă. Vehiculul lor era parcat chiar în față, o mașină de poliție tipică, având cutie de viteze automată și o oglindă retrovizoare suplimentară.

Cel mai înalt, care părea să fie șeful, se urcă în spate, cu HP. Mașina porni, iar când o luară din loc, acesta scoase un telefon mobil.

— L-am luat și suntem pe drum, îi zise răspicat persoanei de la celălalt capăt.

— Nu mergem la Kungsholmen, nu-i așa…? murmură HP.

Dar omul nu răspunse.

45.

Sună!

— Ei bine, prieteni, zise Philip Argos, asta e puțin ieșit din comun de neplăcut. Uneori, n-ai de ales, trebuie să cumperi libertatea, chiar dacă prețul a fost oarecum mai mare decât am anticipat… Dar cel puțin a fost soluția cu cel mai mic risc pe termen lung. O să punem avocații să lucreze la cererea de despăgubire. Ar trebui să fie relativ simplu, acum, că avem numărul de cont. Oricum, toți o să câștigăm mai mulți bani decât am visat vreodată…

Ridică paharul.

— Pentru viitor!

Un mobil începu să sune.

— Scuzați-mă, zise Frank.

Luă telefonul din tocul de la centură și părăsi încăperea.

— Deci nu știm pentru cine lucrează cu adevărat? Henrik, vreau să spun…, întrebă Beens.

Philip clătină din cap.

— Nu, mă tem că nu. S-ar putea să am suspiciunile mele, însă n-o să știm niciodată sigur…

— Te gândești la Anna?

Philip ridică din umeri.

— Toate informațiile pe care am reușit să le adun sugerează că Henrik a lucrat, practic, pe cont propriu. Cu siguranță, n-am izbutit să găsim nicio legătură între el și concurența noastră. E posibil ca Anna să-l fi angajat înainte…

Făcu un gest cu mâna.

— … sau, mai probabil, sora ei a făcut-o, având în vedere întreaga afacere cu acțiunile. Cel puțin o să scăpăm de ei acum, acțiunile sunt ale noastre, în întregime legal și ca la carte, deci nimic și nimeni nu ne amenință planurile.

Frank se întoarse în încăpere. Încă ținea telefonul în mână, atât de strâns, încât degetele i se albiseră.

— Avem o problemă…, zise el aproape în șoaptă. Era Gitte, de la Filtru. Jumătate din afurisita de blogosferă pare că zumzăie

despre noi. Despre noi, modul în care lucrăm, troli, bloguri, registru, tot ce vreți… Totul pare să fi ieșit…

Înghiți din greu și arătă spre ușă.

— Și acolo, în recepție, sunt doi ofițeri de poliție în uniformă, întrebând unde e hoțul nostru.

Philip se uită la Dejan.

— Nicio șansă.

Dejan ridică mâinile ca în semn de autoapărare.

— Laptopul n-a fost conectat la net și, oricum, a fost, practic, gol. Troianul ăla nu s-a dus nicăieri.

— Asta nu-i a bună…, scânci Rilke.

— Liniște! se răsti Philip, apoi se întoarse spre Elroy. Ce-a făcut în timp ce așteptați acolo? L-ați lăsat lângă vreun calculator?

Elroy și Sophie dădură din cap în tandem.

— S-a dus la toaletă, atâta tot, răspunse Sophie. Trebuia să facă ceva cu tăietura pe care a căpătat-o când…

Se opri și se uită cu neliniște la fratele ei.

— Când ce? mârâi Philip.

— … s-a lovit cu capul de biroul meu, încheie ea pe un ton mai atenuat.

•

Conduseră pe Strandvägen, apoi prin Diplomad-Staden și spre Gärdet, în direcția opusă sediului poliției.

Luminile din Turnul Kaknäs licăreau intermitent prin ceață în stânga lor și pentru câteva momente el crezu că într-acolo se îndreptau.

Dar trecură de turn și se opriră pe un mic drum de pietriș care părea să ducă afară, în mijlocul pustietății. Nu fusese odată pe-aici pe undeva un poligon de tragere?

— Sunteți polițiști adevărați? întrebă el.

Omul de lângă el ridică din umeri.

— Contează?

— De când sunteți cu ochii pe mine?

— De o vreme…

— De unde știați… Vreau să spun… cine m-a recomandat…?

— Cine crezi, Henrik? Adică, dacă tu chiar crezi asta…

Ceva din tonul omului îi făcu inima să se prăbușească precum un bolovan.

•

Philip smulse ușa biroului s-o deschidă și, urmat îndeaproape de ceilalți, fugi spre biroul lui Sophie. Calculatorul zăcea pe podea și porturile USB din față erau goale.

— Alarmă falsă, zise Beens cu ușurare. Dacă n-a reușit să plaseze troianul undeva, atunci tot ce se întâmplă acolo e doar bârfă lejeră. S-ar putea să le fi spus prietenilor lui, să fi aranjat cu ei să răspândească povestea la un moment dat, indiferent dacă troianul le alimenta sau nu informațiile. Fără nicio dovadă, în câteva zile povestea are să fie moartă de-a binelea…

— Stai!

Dejan se ghemui și smulse unul dintre micile card-slot-uri chiar de deasupra porturilor USB.

O clipă mai târziu, scoase un mic card de memorie, abia de mărimea unui timbru poștal.

Cineva scrisese pe fața acestuia: *Luați-o pe-asta, idioților*!

•

Luminile de la cele mai apropiate clădiri se îndepărtau din ce în ce mai mult. Mașina părea că plutea deasupra solului acoperit de zăpadă, doar deviind ușor când dădea peste goluri ascunse și gropi. Pentru câteva secunde, aproape se simți ca pe vremea când se afla în deșert. Dar ăsta reprezenta doar un alt moment ciudat *déjà-vu* în care viața lui părea să se fi transformat.

Când ajunseră, în sfârșit, să se oprească, erau aproape de marginea pădurii. Vedea mici puncte pâlpâitoare de lumină acolo, printre copaci, și-i luă un timp să-și dea seama ce înfățișau.

Lumânări în cimitir.

Ajunseseră la vechiul cimitir pentru animale de companie.

Oamenii ieșiră din mașină și prin ușile deschise intră aerul rece al nopții. Evident, ar fi trebuit să încerce să scape. Să alerge nebunește spre felinarele de pe cealaltă parte a câmpului. Dar nu-i mai rămăsese energie ca să alerge. Gata.

— Aici se termină? îi întrebă el pe bărbați, însă niciunul nu zise nimic. Cu siguranță, n-ar strica să-mi spuneți ce-o să se întâmple.

— Credeam că ți-ai dat seama deja, zise unul dintre bărbați desfăcându-i cătușele.

HP dădu din cap.

— Da, aș vrea totuși să te aud spunând-o.

Omul nu răspunse. În schimb, își trase în sus jacheta și ascunse cătușele înapoi în locul de pe centură, alături de pistol.

— Poți să începi să mergi, spuse celălalt.

El rămase acolo pentru o clipă, uitându-se la ei, însă era imposibil să le zărească fețele în întuneric.

Deci porni. Lumânările pâlpâiau în interiorul pădurii, la nu mai mult de vreo douăzeci de metri.

Era aproape în totalitate liniște. Doar un huruit la distanță și cerul roz din spatele lui lăsa să se înțeleagă că orașul se afla, de fapt, acolo, aproape.

Dintr-odată, auzi un strigăt de pasăre în depărtare. Un croncănit sec pe care-l recunoscu. Nu putu să se abțină să nu se înfioreze. Zece metri până la marginea pădurii. Zăpada îi scrâșnea moale sub picioare. Își ținu brațele în lateral și așteptă.

Cinci metri.

Inima îi bătea atât de tare, că i se păru că putea, de fapt, s-o audă.

Patru.

Trei.

Doi.

Unu…

46.

Orly?

Dintr-odată fu printre copaci.

Surprins, se întoarse spre bărbați. Erau rezemați de mașină și păreau să stea de vorbă.

El nu înțelese.

— Mergi mai departe! strigă unul dintre ei când își dădu seama că HP se oprise.

El se întoarse și încercă să privească printre copaci. Lumânările din cimitir aruncau pâlpâitoare umbre fantomatice printre trunchiuri. Apoi auzi portierele deschizându-se și închizându-se, pe urmă un motor pornind.

Făcu câțiva pași poticniți în pădure, se împiedică de o mică piatră de mormânt acoperită de nea și căzu lat în zăpadă. Se ridică în picioare și-și scutură cea mai mare parte de zăpadă de pe haine.

Mașina era deja la jumătatea drumului înapoi spre Kaknäsvägen.

Chiar îl lăsau să plece?

Pur și simplu?

Simți brusc o durere ascuțită într-un genunchi, iar când puse mâna să vadă, își descoperi cracul pantalonilor ud de sânge. Era imposibil să evalueze prejudiciul în întuneric, așa că porni spre lumânarea cea mai strălucitoare.

Numai când ajunse aproape acolo își dădu seama că cineva stătea pe mormânt.

— Bun venit, Henrik, zise bărbatul. Te căutam de mult. Nu ești ușor de găsit…

HP deschise gura, dar nu putu să scoată niciun cuvânt.

— Pot să-ți ofer o ceașcă de cafea?

Omul ridică bastonul și arătă la piatra funerară, care era, de fapt, un bloc mare, orizontal de piatră. Pe acesta, alături de lumânarea mare, se afla un termos cu model șah și două căni. Omul îi dădu una dintre căni lui HP, care o luă fără să scoată o vorbă. Cafeaua era tare și foarte fierbinte. Sorbiră în tăcere.

— Deci ce se întâmplă acum? reuși el să întrebe, în sfârșit.

— Asta depinde de tine.

— C-cum?

— Am o misiune pentru tine, Henrik, zise omul încet. Ai o grămadă de timp s-o finalizezi, un an întreg, ca să fiu mai precis.

Își strecură mâna în haină și pentru o clipă HP se încordă.

Dar, în loc de pistol, omul scoase un plic alungit și i-l dădu lui HP.

— Interesant loc, ăsta, spuse el în timp ce HP deschise plicul și desfășură o foaie de hârtie. Îi cunoști povestea, Henrik?

HP clătină din cap, complet absorbit în lectură.

— Cimitirul a fost început cândva la mijlocul secolului al XIX-lea de către scriitorul August Blanche, când și-a îngropat câinele aici. Alți locuitori ai Stockholmului i-au urmat supuși exemplul. Loialitatea e o calitate minunată, nu crezi, Henrik?

— Îhm, răspunse HP distant.

Era la jumătatea textului, însă deja își dăduse seama cum avea să se încheie totul.

Creierul i se învârtea cu viteză mare, inima îi bătea tare în piept. Era incredibil! Complet nebunește!

— Deci ce spui, Henrik? Ești pregătit să accepți misiunea? zâmbi omul. Da sau nu?

HP deschise gura.

— Da sau nu pentru ce?

— Rebecca!

Bărbatul întinse mâna liberă.

— Ce frumos din partea ta să ni te alături!

Rebecca ieși din întuneric și se apropie încet de piatra funerară.

HP ascunse imediat foaia de hârtie. Ce naiba făcea Becca în cimitir? Tocmai în momentele acelea? Se cunoșteau?

— Da sau nu la ce, Henke? repetă ea oprindu-se lângă el.

— A, tocmai l-am rugat pe fratele tău să mă ajute cu ceva. Are de-a face cu ce am discutat înainte…, adăugă omul cu un zâmbet.

— Despre tata?

— Ai putea spune așa. Apropo, chiar îți sunt foarte recunoscător pentru ajutorul în aranjarea acestei mici întâlniri. Colegii tăi s-au achitat în mod exemplar.

Ea dădu scurt din cap.

Creierul lui HP păru că e gata să explodeze.

Aranjarea?

Colegii?

Ce se întâmpla, pentru numele lui Dumnezeu?

— Ai ajuns exact la momentul potrivit, Rebecca. Henrik și cu mine tocmai am încheiat mica noastră discuție.

Omul scurse ultima cafea în căni, apoi le puse deoparte, într-o micuță cutie de camping, împreună cu termosul, pe care o ascunsese în umbra pietrei funerare.

— Mașina mea e acolo.

Arătă cu bastonul în întuneric.

— Ei bine, mi-a părut bine să vă întâlnesc din nou pe amândoi, zise el ridicând pălăria în semn de rămas-bun. La revedere, prieteni!

— Dar rămânem în legătură, unchiule Tage?

— Nu-ți face griji, Rebecca, răspunse el pe un ton aproape amuzat. Ai să mai auzi de mine. Promit.

Câteva clipe mai târziu, fu înghițit de întuneric.

•

— Explică! zise HP în timp ce se târau prin zăpadă. Repede, înainte să înnebunesc de tot!

Ea nu se putu abține să nu zâmbească.

— Unchiul Tage m-a ajutat cu ceva, ceva important. În schimb, am promis să-l ajut să aranjeze o întâlnire între voi doi. Eram un pic îngrijorată pentru tine, așa că în ultimele zile doi colegi de-ai mei au fost cu ochii pe tine. Ei te-au luat de la Hötorget. Am ținut din când în când legătura cu Malmén, cel înalt. Deci nu l-ai recunoscut?

— Ei, pe cine?

— Pe unchiul Tage, care ne-a dus să stăm la cabana lui de vară în Rättvik când eram mici.

Își vârî mâna sub brațul lui.

— Saboții albaștri cu numele noastre pe ei, nu-ți amintești? Nu voiai să-i mai scoți niciodată…

El doar clătină din cap.

Ea ieși din pădure și se îndreptă spre mașina sa.

— Deci ce voia să faci? întrebă ea.

— Nimic special, zise el. Nimic special deloc…

47.

Consecință

Aproape ajunsese la controlul pașapoartelor și tocmai își vârâse mâna în buzunarul interior al hainei, când veniseră la el.

— Domnul Argos? întrebă primul bărbat, un ofițer în uniformă completă de un anumit fel.

— Cine vrea să știe?

— Sunt maiorul Erdogan, răspunse ofițerul, fără a-i prezenta pe cei doi bărbați în costum din spatele lui. Pot să văd pașaportul, vă rog?

El predă pașaportul și ofițerul îl inspectă cu atenție.

— Excelent, zise acesta predând pașaportul unuia dintre cei din spatele lui. Mă tem că nu vă este permisă intrarea în Turcia, pentru că sunteți suspectat de comiterea unei infracțiuni într-o altă țară. Acești doi domni se vor asigura că ajungeți la avionul potrivit…

— Prostii! Turcia n-are tratat de extrădare cu Suedia. N-aveți niciun drept să faceți asta!

Ofițerul zâmbi și schimbă o privire cu cei doi bărbați în costum.

— Cine a zis ceva despre Suedia? continuă el. Sunteți căutat pentru incitare la crimă în Emiratele Arabe Unite. Dubai, ca să fiu mai precis, și acești doi domni sunt aici ca să vă ridice.

Oamenii în costum pășiră către el, iar cel mai scund, un omuleț care părea amabil, cu ochelari și mustață, întinse mâna.

— Sunt colonelul Aziz, zise el cu un ton prietenos în voce. Și acesta este colegul meu, sergentul Moussad.

Arătă cu degetul spre celălalt, un bărbat îndesat și cu trăsături aspre, nerase, acoperite de o masă de mici cicatrici.

— Va trebui să-l scuzați pe sergent, mă tem că nu vorbește engleza, continuă Aziz cu o urmă de zâmbet.

— Mă bucur să vă cunosc, în sfârșit, domnule Argos. Așteptăm de mult ocazia să vorbim.

•

— Nu e nevoie să te ridici, zise ea intrând direct în biroul lui.

— A, cât de minunat e să te văd, murmură Runeberg și-și lăsă încet picioarele sub marginea biroului. Deci ce faci aici, Normén? Nu trebuia să te întorci până săptămâna viitoare.

— Am vrut doar să las asta.

Puse un mic teanc de hârtii în fața lui.

— Și mă tem că o să vrei și asta odată ce o să treci cu cititul prin ele.

Se căută în buzunar, apoi îi înmână lent ID-ul ei de poliție.

— Ce dracu’ e asta, Normén?

Se îndreptă în scaun.

— Ai fost exonerată de toate acuzațiile. Se pare că tot incidentul de la Darfur a fost o înscenare, un fel de capcană. Și, probabil, acțiunile tale au salvat viețile tuturor celor implicați, dar știi deja asta. Deci de ce vrei…

— S-o șterg? îl întrerupse ea. Fiindcă am nevoie să stau departe de-aici pentru o vreme.

— Are de-a face cu… știi tu…

— Site-ul, vrei să spui? Da și nu. E mai mult în legătură cu mine.

Inspiră adânc.

— Am nevoie să ies o vreme din circulație, să las lucrurile să se așeze în viața mea și cu slujba mea. Am primit o ofertă să ajut la înființarea propriului departament de securitate pentru o companie de securitate IT… E locul unde lucrează partenerul meu, au fost cumpărați recent de o companie mai mare care vrea să-și extindă operațiunile. O să am mână complet liberă și o grămadă de resurse…

El rămase tăcut pentru câteva secunde, apoi dădu din cap.

— Am înțeles. Pare a fi genul de ofertă de nerefuzat. Însă mă pui într-o poziție foarte dificilă aici… Și-așa avem lipsă de oameni. Grupul…

— Sugestia mea ar fi să-l pui pe David Malmén șeful grupului.

El o privi lung.

— Ceva îmi spune că tu și cu Malmén ați discutat deja asta.

Ea nu răspunse.

— Bine, Becca, n-am de gând să îngreunez lucrurile. Totuși vreau să-mi promiți ceva…

— Ce, Ludvig?

Își permise un mic zâmbet pe care el i-l întoarse rapid.

— Că ai să ai grijă de tine.

— Promit, zâmbi ea.

El luă un stilou, semnă actele, pe urmă îi înmână ei un exemplar.

— Uite, ești oficial în concediu pentru un an. Ei bine, atunci ar trebui, probabil, doar să-ți urez mult noroc…

— Mulțumesc.

Luă foaia de hârtie, o plie și-o puse în rucsac.

— Doar o întrebare, strigă el când ea era pe cale să iasă pe ușă. Care e numele firmei pentru care ai de gând să lucrezi?

— PayTag, strigă ea și flutură mâna în semn de adio.

•

— Telefonul dumneavoastră, madame, zise omulețul în uniformă întinzându-i receptorul. I-am spus că vă odihniți, dar apelantul a insistat să vă trezesc.

— E-n regulă, Sridhar, răspunse ea. Așteptam apelul ăsta.

Inspiră adânc, se lăsă pe spate în șezlong și încercă să-și adune gândurile.

Mult deasupra ei plutea o pereche de păsări.

Corbi de deșert, la fel ca în visul ei.

— Alo?

— Bună seara, draga mea, sau e încă după-amiază acolo?

Ea ridică mâna și miji ochii împotriva soarelui.

— După-amiaza târziu, de fapt. Bănuiesc însă că nu suni să întrebi cât e ceasul, nu?

— Nu, corect. Am niște vești bune. Foarte bune…

Pentru câteva secunde, îi fu greu să spună ceva, inima îi bătea atât de tare în piept, încât își imagina că aproape putea să-și vadă materialul bikinilor mișcându-se.

— A făcut totul…? *începu ea.*

— Exact așa cum am sperat, chiar dacă evenimentele au luat ocazional un curs pe care n-am fost în măsură să-l prezicem. Însă, desigur, ăsta e unul dintre deliciile a ceea ce facem. O să ai un raport complet în următoarele câteva zile. Până atunci, permite-mi să-ți urez o foarte fericită continuare de vacanță.

— OK, mulțumesc…

— Nu, noi suntem cei care ar trebui să-ți mulțumim, draga mea. Îți mulțumim pentru alegerea de a face afaceri cu noi. Ei bine, la revedere, și să ai mare grijă de tine, doamnă Argos.

4G

1:36 AM

BUZZ

Do you really want to know?

No

Yes

ANDERS DE LA MOTTE

virtual-project.eu

